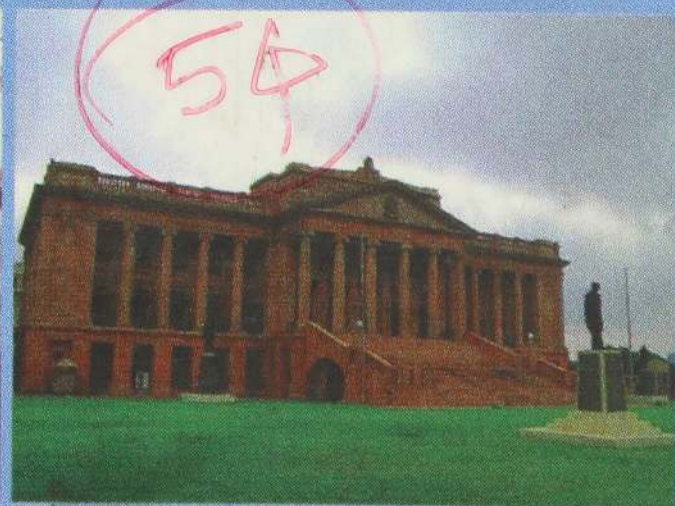

இலங்கையின் அரசியல் யாப்புகள்

[திருத்திய மூன்றாம் பதிப்பு]

சி.அ. யோதிலிங்கம்

குமரன் புத்தக இல்லம்

Class	
No.	
Acc	
No.	

47
46

	1970
	1971

இலக்கியின்

1971

பிரதம மந்திரி

Arasady Public Library
Municipal Council
Arasady

தி. அ. சீயாதினிவசம்
1971

இல. . . கையின் அரசியல் யாப்புகள்

Class	
No;	

இலங்கையின் அரசியல் யாப்புகள்

[திருத்திய மூன்றாம் பதிப்பு]

Arasady Public Library
Municipal Council
Batticaloa.

சி.அ. யோதிலிங்கம்
BA (Hons.), MA, Attorney-at-Law

Class	
No.	
Acc	
No.	

குமரன் புத்தக இல்லம்

கொழும்பு - சென்னை

2013

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

இலங்கை அரசியல் யாப்புகள்
இலங்கை அரசியல் யாப்புகள்

[முதல் பதிப்பு 1999 (மீளச்சு 2000, 2002)]

Arasalyal Public Library
Municipal Council
Bairavas

இலங்கையின் அரசியல் யாப்புகள்

சி.அ. யோதிலிங்கம் ©

முதல் பதிப்பு: 1999 (மீளச்சு 2000, 2002)

இரண்டாம் பதிப்பு: 2004 (மீளச்சு 2006, 2008, 2009, 2010, 2012)

மூன்றாம் பதிப்பு: 2013

குமரன் புத்தக இல்லத்தினால் வெளியிடப்பட்டது

39, 36வது ஒழுங்கை, கொழும்பு-6, தொ.பே. 011 2364550, மி. அஞ்சல்: kumbhik@gmail.com

3 (12) மெய்கை விநாயகர் தெரு, குமரன் காலனி, வடபழனி சென்னை - 600 026

குமரன் அச்சகத்தில் அச்சிடப்பட்டது

39, 36வது ஒழுங்கை, கொழும்பு-6

Ilankaiyin Arasiyal Yaappukal

(Constitutions of Sri Lanka)

by S.A. Jothilingam ©

First edition: 1999 (Reprint 2000, 2002)

Second edition: 2004 (Reprint 2006, 2008, 2009, 2010, 2012)

Third edition: 2013

Published by Kumaran Book House

39, 36th Lane, Colombo - 6, Tel: 011 2364550, E.mail: kumbhik@gmail.com

3 (12) Meigai Vinayagar Street, Kumaran Colony, Vadapalani, Chennai - 600 026

Printed by Kumaran Press (Pvt) Ltd.

39, 36th Lane, Colombo -6

வெளியீட்டு எண்: 112

அணிந்துரை

திரு. சி.அ. யோதிலிங்கத்தின் இந்த நூல் அரசியல் யாப்பு என குறிப்பிடப் பெறும் ஆட்சி யாப்புப் பற்றிய இலங்கை நிலைநின்ற பார்வை முழுமையுடைய நூலாகும். பல்கலைக்கழக புதுமுக, முதல்வருட நிலைகளில் இது ஓர் அத்தியாவசியமான துணை நூலாக அமைகின்றது.

நண்பர் யோதிலிங்கத்தின் கற்றறி புலமையின் பிரதான அடையாளம், எடுக்கும் விடயம் பற்றிய ஆழமான, அத்துடன் நிதானமான பார்வையாகும். அவரது புலமைக் கையாளுகையின் முக்கிய அம்சம் அவரது கடின உழைப்பாகும். வேண்டியனவற்றை இயன்றளவு ஒருங்கு சேர்ப்பதும் ஒருங்கு சேர்க்கப்பட்டவை செவ்வையாக ஒழுங்குபடுத்துவதும் நன்கு நிறைவுற கடின உழைப்பு வேண்டும். திரு. சி.அ. யோதிலிங்கத்தின் புலமை முயற்சிகளுள் இந்தப் பண்பு நன்கு தெரிகிறது. அவருக்கு என் வாழ்த்துக்கள்.

ஆட்சியாப்பு என்பது பற்றிய வரைவிலக்கணத்தை நாங்கள் மீள நினைவுறுத்திக் கொள்வது நலம் என்று கருதுகிறேன். ஆட்சிமுறைக்கான ஒழுங்கமைப்பினை, அதிகாரப் பயில்வு முறையினை, அதன் கட்டுக்கோப்புக்களை, அது இயங்கு வதற்கான நடைமுறைகளை, உள்ளடக்கி நிற்பது ஆட்சியாப்பு ஆகும். ஆங்கிலத்தில் வரும் Constitution எனும் சொல் 'உள்ளடக்கு உறுப்பமைவு' - Constitute பண்ணுவது என்றே விளங்கிக் கொள்ளப்படல் வேண்டும்.

மக்கள் தாங்கள் ஆளப்படும் முறைமை பற்றி அறிந்திருத்தல் வேண்டுமென்பது இன்று ஒரு ஜனநாயக உரிமையாகவுள்ளது. இந்த வளர்ச்சியின் முதற்புள்ளி 17 ஆம், 18 ஆம் நூற்றாண்டுகளில் ஐரோப்பாவில் ஆட்சிமுறைமை பற்றி நடந்த சிந்திப்புக்களாகும். அரசு/அரசாங்கம் என்பது மக்கள், மக்களுடன், மக்களுடே செய்யப்படும் சமூக ஒப்பந்தமேயாகும். ஒரு குறிப்பிட்ட மக்களுக்கான ஆட்சி என்பது அந்தக் குறிப்பிட்ட மக்கள் சமூகத்துடன் செய்யப்படுகின்ற ஒரு ஒப்பந்தமே என்று கொள்வர். ஹொப்ஸ், லொக், ரூசோ போன்றவர்களின் சிந்தனைகளும் இவற்றின் ரிஷிமூலம் நதிமூலமாக விளங்கும் பிளேட்டோவின் குடியரசும் (The Republic) முக்கியமானவையாகும்.

இந்த அரசியல் போக்கு முறைமையானது அந்தந்தச் சமூகங்களின் பொருளாதார ஒருங்கிசைவுடன் இயைந்து செல்லல் வேண்டும். உண்மையில் ஒரு நாட்டினது ஆட்சியாப்பு அந்த நாட்டில் நிலவும் பொருளாதார வழிவரும் உற்பத்தி உறவுகளின் சமூகப் பரிமாணங்களுடன் நெருங்கிய இயைபு கொண்டது. காலனித்துவத்திலிருந்து சுயாட்சிக்கு வருவதென்பது ஆட்சி நிலைக்கு முக்கியப் படுவதற்கு காரணமே அதனூடேயுள்ள பொருளாதார முறைமை மாறுபாடாகும். இந்தப் பின்புலத்திலும் ஆட்சியாப்புக்களைப் பார்த்துக் கொள்ளல் அவசியம்.

அரசியல் என்பது அதிகாரம் பற்றியது. ஒரு நாட்டின் ஆட்சியாப்பு என்பது அந்த நாட்டின் அதிகாரமும் அதிகார வைப்பு முறையும் எவ்வாறு அமைந்துள்ளன என்பதைக் காட்டுவதாகும். இந்த அதிகார முறைமை சமூக, பொருளாதார முக்கியத்துவங்களுடன் சம்பந்தப்பட்டது.

இலங்கையின் ஆட்சி யாப்பு வரலாறு என்பது உண்மையில் அதிகார வைப்பு முறையின் வரலாறாகவும் அமையும். இந்நூலில் வரும் விளக்கங்கள் இந்த உண்மையை நிரூபிக்கின்றன.

நண்பர் யோதிலிங்கத்தின் இந்த நூல் நமது நாட்டின் வளர்ச்சிப் படிநிலைகளையும் அந்தப் படிநிலைகளினூடே நிலவிய குறைபாடுகளையும் இவற்றிற்கு மேல் முன்னர் நிலவிய குறைபாடுகளை நிவர்த்தி செய்வதற்கான நடைமுறைகளையும் காட்டிச் செல்கின்றது.

நண்பர் யோதிலிங்கம் இப்பணியில் தொடர்ந்து ஈடுபட்டு மென்மேலும் முக்கியமான ஆய்வுகளை வெளிக்கொணர வேண்டுமென வேண்டுகிறேன்.

அன்புடன்

கார்த்திகேசு சிவத்தம்பி

தகைசார் ஓய்வுநிலைப் பேராசிரியர்

யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்

முதற் பதிப்பின்

முன்னுரை

உலக நாடுகளின் அரசியல் யாப்புகளில் இலங்கையின் அரசியல் யாப்புகளுக்கு சில முக்கியத்துவம் உள்ளது. பிரித்தானியாவிடமிருந்து யாப்பு ரீதியாகவே இலங்கையர்களுக்கு அதிகாரங்கள் கைமாற்றப்பட்டன என்ற வகையிலும், உலகின் பிரதான நாடுகளின் யாப்பு மாதிரிகள் சில மாற்றங்களுடன் இலங்கையிலும் பரீட்சிக்கப்பட்டன என்ற வகையிலும் முக்கியத்துவம் வாய்ந்தவையாக விளங்குகின்றன.

ஒரு அரசியல் மாணவன் பல்வேறு அரசியல் முறைமைகளையும் அரசியல் கோட்பாடுகளையும் யாப்புகளினூடாகப் பரீட்சித்துப் பார்க்கக் கூடிய விடயங்கள் இலங்கை அரசியல் யாப்புகளில் காணப்படுகின்றன.

இன்று இலங்கை, யாப்பு மாற்றங்களை வேண்டி நிற்கின்ற காலத்திலிருப்பதால் அரசறிவியல் கற்கும் மாணவர்களைவிட அரசியல்வாதிகள் சாதாரண பொதுமக்கள் என்போரும் இலங்கையின் யாப்புகளை அறிந்திருக்க வேண்டிய கட்டாயம் உள்ளது. இந்த வகையில் இந்நூல் மாணவர்களை மட்டுமல்ல அரசியல் யாப்பு அறிவின் தேவையை வேண்டி நிற்கின்ற அனைவருக்கும் ஓரளவாவது உதவுமென நம்புகின்றேன்.

அரசியல் யாப்பு கற்றல் என்பது பிரதானமாக இரு விடயங்களை உள்ளடக்கியுள்ளது. ஒன்று யாப்பு ஏற்பாடுகளைக் கற்றல், மற்றையது யாப்பின் பிரயோகத்தினைக் கற்றல்.

இந்நூல் இரு விடயங்களையும் பிரதானமாகக் கவனத்தில் எடுத்தே எழுதப்பட்டுள்ளது. யாப்பு ஏற்பாடுகளை விரிவாகக் கூறுவதோடு, நடைமுறையில் அது எவ்வாறு செயற்பட்டது; செயற்படும்போது அது சந்தித்த பிரச்சினைகள் எவை? அதன் நன்மைகள் எவை? குறைபாடுகள் எவை? என்பன பற்றியும் முடிந்தவரை கூறுகின்றது. இம்மதிப்பீடு புதிய யாப்பு ஏற்பாடுகள் பற்றி சிந்திப்பவர்களுக்கு பெரிய உதவியாக இருக்கும் என நம்புகின்றேன்.

இலங்கையில் அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட யாப்புகளில் பிரதானமாகத் தெரிகின்ற குறைபாடு அது இலங்கையின் பல்லினத் தன்மைக்கு ஏற்ற வகையில் அமையவில்லை என்பதாகும். இக்குறைபாட்டின் தொடர்ச்சியினாலேயே இலங்கை இன்று பெரும் போரையே சந்தித்துக் கொண்டிருக்கிறது.

இனிவரும் யாப்புத் திருத்தங்கள் இவ்விடயத்தையே பிரதானமாகக் கொள்ள வேண்டும் என்பது அனைவரதும் எதிர்பார்ப்பாக உள்ளது. இந்நூலில் பல சந்தர்ப்பங்களில் அக்குறைபாடு சுட்டிக்காட்டப்பட்டுள்ளது.

க.பொ.த. உயர்தரம் வரை ஒரு இயற்கை விஞ்ஞான மாணவனாகக் கற்று வந்த என்னை ஒரு சமூக விஞ்ஞான மாணவனாக மாற்றிய முதற் பெருமை எனது சகோதரரும், யாழ்ப்பாணம் பலாலி ஆசிரிய பயிற்சிக் கலாசாலையின் விரிவுரையாளருமான திரு. சிவமகாலிங்கத்தைச் சேரும். இயற்கை விஞ்ஞான மாணவனாக இருந்த காலத்திலேயே சமூக விஞ்ஞானத்தின் அடிப்படைகளைக் கற்றுத் தந்திருந்தார். அவருக்கு முதலில் என் நன்றியினைத் தெரிவித்துக் கொள்வதில் மகிழ்ச்சியடைகின்றேன்.

கொழும்பில் என் வாழ்க்கையை அமைத்துக்கொண்டபோது பத்திரிகை களில் வரும் எனது கட்டுரைகளை வாசித்து ஒரு தந்தையைப் போல தகுந்த ஆலோசனைகளைக் கூறிவந்தவர்களில் இருவர் முக்கியமானவர்களாக விளங்கினர். ஒருவர் பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பி, மற்றையவர் கொழும்புப் பல்கலைக்கழகக் கல்விப் பீடத் தலைவர் பேராசிரியர் சோ. சந்திரசேகரன், இருவரும் என்னைச் சந்திக்கின்ற வேளைகளில் எல்லாம் நூல்களை உருவாக்கச் சொல்லி வற்புறுத்துவார்கள். அவர்கள் இருவருக்கும் எனது நன்றிகள்.

எனது குறிப்புகளைப் பிரதியாக்கம் செய்வதில் இருவரது பங்கு அளப் பறியது. முதலாமவர் எனது மாணவியான செல்வி லிண்டா அல்போன்சோ ஆவர். பல்வேறு சந்தர்ப்பங்களில் உடல்நிலை குன்றியிருந்தபோதும் கூட அவற்றை எல்லாம் பொருட்படுத்தாது பிரதிசெய்து தந்திருந்தார். மற்றையவர் எனது அன்புமகளான செல்வி தமிழினி யோதிலிங்கம். அப்பா ஒரு நூலை எழுதுகின்றார் அவருக்கு நான் உதவ வேண்டும் என நினைத்து எழுதித் தந்தார். உண்மையில் இவர்கள் இருவரினதும் பங்களிப்பு இல்லாவிட்டால் நூல் வெளி வருவதுகூட மிகத் தாமதமாகியிருக்கும். அவர்கள் இருவருக்கும் எனது நன்றிகள்.

நூலின் மூலப் பிரதிகளை வாசித்து அதன் மொழிப் பிரயோகங்களைத் திருத்துவதில் எனது நண்பரும், பத்திரிகையாளருமான தெ. மதுசூதனன், எனது பல்கலைக்கழக சக மாணவனும், சுங்கத் திணைக்கள உதவி அத்தியட்சருமான செ. சக்திதரன் என்போர் உதவி புரிந்தனர். அவர்களுக்கு எனது நன்றிகள்.

என் வாழ்வின் பல்வேறு துயரங்களிலும் எமக்குத் துணையாக நின்று கைகொடுத்து வரும் எனது மனைவி ஈஸ்வரிக்கும், எனது குழந்தைச் செல்வங்களான தமிழினி, யாழினி, கௌதமன் ஆகியோருக்கும் என் நன்றிகள்.

என் கல்வி வளர்ச்சியில் பங்குபற்றியவர்களில் இருவர் முக்கியமானவர்கள். ஒருவர் எனது தந்தையார் அமரர் வீரகத்தியார் சிவசுப்ரமணியம். சாதாரண எழுதுவினைஞராக இருந்துகொண்டு எமது கல்வி வளர்ச்சிக்காக அயராது பாடுபட்டவர். மற்றையவர் எனது உயர் கல்விக்குக் காலாக இருந்த எனது மாமனார் அமரர் இளையதம்பி சின்னத்தம்பி (மனைவியின் தந்தையார்). திருமணத்தின் பின்னர் உயர்கல்வி கற்பதற்கு பல்வேறு வழிகளிலும் உதவிபுரிந்து ஊக்குவித்தவர். அதிகம் படிக்காதபோதும் ஒரு படித்த மனிதனிலும் பார்க்கப்

பண்பான மனித விழுமியங்களைக் கொண்டவர். அதனை எனக்கு ஊட்டியவர். தன் வாழ்நாளில் மற்றவர்கள் புண்படும்படி ஒரு வார்த்தையேனும் பேசி அறியாதவர். ஒரு மகனைப் போலவே என்மீது அன்பு செலுத்தியவர்.

ஒரு பவ்விய உணர்வுடன் இவர்கள் இருவருக்கும் இந்நூலைக் காணிக்கையாக்குவதில் மகிழ்ச்சியடைகின்றேன்.

இந்நூலை பதிப்பிக்கும் குமரன் புத்தக இல்லத்திற்கும் என் நன்றிகள். இறுதியாக என்னைப் பெற்றெடுத்த யாழ்குடா நாட்டின் செம்பாட்டுக் கிராமமான குப்பிழான் மண்ணுக்கும், என்னை நேசிக்கும் அதன் புதல்வர்களுக்கும் என் நன்றிகள்.

சந்திரா
குப்பிழான்
ஏழாலை

சி.அ. யோதிலிங்கம்

இரண்டாம் பதிப்பின் முன்னுரை

‘இலங்கையின் அரசியல் யாப்புகள்’ என்ற எனது முதலாவது நூலின் இரண்டாவது மீள்பதிப்பினை வெளியிடுவதில் மிகவும் மகிழ்ச்சியடைகின்றேன். தற்போது நடைமுறையிலிருக்கும் இரண்டாவது குடியரசு அரசியல் யாப்பு அமுலுக்கு கொண்டுவரப்பட்டு சுமார் 25 வருட நடைமுறை அனுபவத்திற்கு பின்பு இந்நூல் மீள் பதிப்பாக வருவது சொந்த அனுபவங்களின் அடிப்படையில் புதிய விடயங்களைச் சேர்ப்பதற்கு உதவியாக அமைந்தது.

ஒரு அரசியல் யாப்பின் பலபலன்கள் அதன் பிரயோக அனுபவத்திலேயே தங்கியுள்ளது. யாப்பின் நன்மைகளையும் குறைபாடுகளையும், பிரயோகத்தின் மூலமே கண்டுகொள்ள முடியும். இந்த வகையில் இம்மீள்பதிப்பினூடாக யாப்பு பற்றிய மதிப்பீடுகளை மேலும் விஸ்தரித்துள்ளேன். முன்னைய பதிப்பில் மதிப்பீடு என்ற பெயரில் யாப்பின் குறைபாடுகளை மட்டும் அதிகளவில் கூறியிருந்தேன். இப்பதிப்பில் மதிப்பீடு என்பதை மாற்றி நன்மைகள், குறைபாடுகள், வரலாற்றில் அதன் பாத்திரம் என்ற வகையில் அதனை மேலும் விஸ்தரித்துள்ளேன். யாப்பு ஏற்பாடுகளை மாணவர்கள் அனுபவ வெளிச்சக்கண் கொண்டு பரிசீலனை செய்வதற்கு இம்மாற்றங்கள் உதவும் என்றே நம்புகின்றேன்.

புதிய விடயங்களாக ‘அரசியல் யாப்புகள் பற்றிய அறிமுகம்’ என்ற பகுதியையும் அரசியல் அமைப்பிற்கான 17 வது திருத்தம் என்ற பகுதியையும் சேர்த்துள்ளேன். அரசியல் யாப்புக்கள் பற்றிய ஒரு பொதுவான அறிமுகத்துடன் இலங்கை அரசியல் யாப்புக்களை பரிசீலிக்க முயல்வது நல்லது என பலரும் ஆலோசனை தெரிவித்தமையினாலேயே ‘அரசியல் யாப்புக்கள் பற்றிய அறிமுகம்’ என்னும் பகுதி சேர்க்கப்பட்டது.

அரசியலமைப்புக்கான 17 வது திருத்தம் இரண்டாவது குடியரசு அரசியலமைப்பிற்கு கொண்டுவரப்பட்ட இறுதித் திருத்தம், இத்திருத்தத்தினை முடிந்தவரை மாணவர்களுக்கு இலகுவாக விளங்கக்கூடிய வகையில் சிறு சிறு தலையங்கங்களாக பிரித்து எளிய நடையில் எழுதியுள்ளேன். நூலில் முன்னர் கூறப்பட்ட விடயங்களில் திருத்தங்களினால் ஏற்பட்ட மாற்றங்களையும் அந்தந்த இடங்களில் சுட்டிக்காட்டியுள்ளேன். குறிப்பாக ஜனாதிபதியின் அதிகாரங்கள், நீதித்துறையின் அமைப்பு, அரசசேவை போன்ற விடயங்களில் அந்த மாற்றங்கள் கூறப்பட்டுள்ளன. இந்த மாற்றங்கள் எல்லாம் மாணவர்களுக்கு அதிக பயனுடையதாக இருக்கும் என நம்புகின்றேன்.

இலங்கையின் அரசியல் யாப்புகளை பரிசீலிப்பது என்பது பெரிய சமுத்திரத்தினை பரிசீலிப்பது போல ஒரு குறிப்பிட்ட காலத்திற்குள்

அந்தப் பணியினைச் செய்துவிட முடியாது. இதனால் மேலும் விரிவாக்க வேண்டும் என நான் நினைத்த பல விடயங்களை இம்மீள் பதிப்பில் கொண்டுவர முடியவில்லை. குறிப்பாக கோல்புறாக் அரசியல் சீர்திருத்தம் அது இலங்கையில் ஏற்படுத்திய அரசியல், சமூக, பொருளாதார மாற்றங்கள் பற்றி விரிவான பரிசீலனை ஒன்று தேவை என்றே நான் கருதுகின்றேன். அதேபோல் சோல்பரி அரசியல் யாப்பு பற்றிய விளக்கங்களும் போதியளவாக இல்லை. இதைவிட இலங்கையின் அரசியல் வரலாற்றுச் சுருக்கம் ஒன்றையும் ஒரு பகுதியாக சேர்ப்பது நல்லது என பலரும் ஆலோசனை கூறியுள்ளார்கள். எதிர்காலத்தில் மேற்கொள்ளப்படும் மீள்பதிப்புக்களில் இவற்றையெல்லாம் கவனத்தில் கொள் வேன் என்பதை நான் உறுதியாகக் கூறுகின்றேன். நேரமின்மை காரணமாகவே இந்தத் தடவை இவற்றிலெல்லாம் கவனங்களைக் குவிக்க முடியவில்லை.

முதலாவது பதிப்பினை வெளியிட்டபோது அவசரம் அவசரமாக அதுவும் தமிழ்நாட்டில் அச்சடிக்க வேண்டியிருந்ததால் கல்வியாளர்கள் எவரிடமிருந்தும் அணிந்துரையைப் பெறமுடியவில்லை. இந்தத் தடவை அக்குறைபாட்டினை போக்கும் வகையில் என்மீது அன்பு செலுத்தி எனது எழுத்துத் துறையினை எப்போதும் ஊக்குவித்துவரும் பேராசிரியர் கார்த்திகேசு சிவத்தம்பி அவர்கள் நல்லதொரு அணிந்துரையினை தந்துள்ளார் அவருக்கு எனது நன்றிகள்.

இம்மீள் பதிப்பு தொடர்பாக தொடர்ச்சியாக அக்கறை கொண்டு செயற்பட்டு நூலினை வெளிக்கொணர்ந்த குமரன் புத்தக இல்லத்திற்கும் எனது நன்றிகள்.

இறுதியாக நான் எதிர்பார்த்ததற்கு மேலாகவே இந்நூலிற்கு வரவேற்பு கிடைத்துள்ளது. க.பொ.த. உயர்தர வகுப்பு மாணவர்கள், பல்கலைக்கழக மாணவர்கள், சட்டக்கல்லூரி மாணவர்கள் என மாணவ சமூகத்தின் பல்வேறு பிரிவினரும் நூலினை பாராட்டியுள்ளனர். மாணவர்களைவிட ஆசிரியர்கள், அரசியல் ஆர்வலர்கள், அரசியல் தலைவர்கள் என்போரும் பாராட்டியுள்ளனர். இவர்களின் தொடர்ச்சியான ஊக்குவிப்புத்தான் மீள்பதிப்பினைக் கொண்டுவர என்னைத் தூண்டியது.

முதலாம் பதிப்பு முழுமையாக இலங்கையெங்கும் முடிந்துவிட்டதால் நூலினை கேட்டு இலங்கையின் எல்லாப் பக்கங்களில் இருந்தும் பலர் தொலைபேசி மூலமும், கடிதம் மூலமும் நேரடியாகவும் தொடர்புகொண்டனர்.

ஒருவகையில் அவர்களின் தவிர்க்க முடியாத நிர்ப்பந்தங்களினாலேயே அவசரம் அவசரமாக இம்மீள் பதிப்பினை கொண்டு வருகின்றோம். இவர்கள் அனைவருக்கும் என் நன்றிகள்.

சந்திரா

குப்பிழான்

ஏழாலை

சி.அ. யோதிலிங்கம்

ஆசிரியர், நல்லாயன் கன்னியர் மடம்

கொட்டாஞ்சேனை, கொழும்பு - 13

மூன்றாம் திருத்திய பதிப்பின் முன்னுரை

‘இலங்கையின் அரசியல் யாப்புக்கள்’ என்ற எனது முதலாவது நூலின் மூன்றாவது திருத்திய பதிப்பினை வெளியிடுவதில் மகிழ்ச்சியடைகின்றேன். அரசறிவியல் ஒரு சமூக விஞ்ஞானம் என்ற வகையில் காலத்திற்கு காலம் புதிய மாற்றங்களுக்கேற்பவும், புதிய பார்வைகளுக்கேற்பவும் செப்பனிட வேண்டியது அவசியமானதாகும். அதற்கேற்ப பல்வேறு புதிய செப்பனிடல்களுடன் இவ் மூன்றாவது திருத்திய பதிப்பு வெளிவருகின்றது. இவை பரந்த தளத்தில் அரசியல்யாப்பு ஏற்பாடுகளை பரிசீலிப்பதற்கு உதவும் என நம்புகின்றேன்.

சமூக விஞ்ஞானத்துறைகள் எவையும் தனித்து செயற்படக் கூடியவை யல்ல. அவை ஒன்றோடு ஒன்று ஊடாட்டம் கொண்டு, ஒன்றன்மீது ஒன்று தாக்கம் புரிந்து செயற்படுபவை. அரசறிவியலும் இதற்கு விதிவிலக்கல்ல. அதுவும் வரலாறு, பொருளியல், சமூகவியல், சட்டம் போன்றவற்றுடன் ஊடாட்டம் கொண்டே செயற்படுகின்றது. அரசியல் விடயப்பொருட்களை பரிசீலிக்க வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் ஏற்படுகின்றது. இந்தப் பதிப்பு மேற் கூறிய விடயங்களிலும் கவனம் செலுத்துகின்றது.

இந்தப் பதிப்பில் கோல்புறாக் அரசியல் சீர்சிருத்தம், டொனமூர் அரசியல் யாப்பு, சோல்பரி அரசியல் யாப்பு, 1978 ஆம் ஆண்டு அரசியல் யாப்பு என்பன நன்கு செப்பனிடப்பட்டு தகவல்கள் விஸ்தரிக்கப்பட்டுள்ளன. 18வது திருத்தம் புதிதாக சேர்க்கப்பட்டுள்ளது.

கோல்புறாக் அரசியல் சீர்த்திருத்தம் இலங்கையின் நவீன அரசியலைத் தொடங்கி வைத்த அரசியல் சீர்த்திருத்தம். தாராண்மை அரசியல், தாராண்மை பொருளாதாரம் என்பன இச்சீர்த்திருத்தத்தின் மூலமே அறிமுகப்படுத்தப்பட்டன. இன்று நன்கு வளர்ச்சியடைந்திருக்கின்ற பாராளுமன்றம், பிரதிநிதித்துவ அரசியல், நீதித்துறை, அரசாங்க நிர்வாகமுறை என்பனவற்றின் அடித் தளமும் இச்சீர்த்திருத்தம் தான். இந்த வகையில் தான் கோல்புறாக் சீர்த்திருத்தம் முக்கியத்துவம் பெறுகின்றது. முன்னைய பதிப்புகளில் இச்சீர்த்திருத்தம் தொடர்பான விரிவான தகவல்கள் தரப்படவில்லை. இந்தப் பதிப்பு அந்தக் குறைபாட்டை நிவர்த்தி செய்கின்றது.

டொனமூர் அரசியல் யாப்பில் சர்வசன வாக்குரிமை, நிர்வாகக் குழுமுறை, தேசாதிபதியின் அதிகாரங்கள் என்பன பற்றியும் மேலதிக

தகவல் தரப்பட்டுள்ளது. ஒதுக்கு அதிகாரங்கள் இருந்த போதும் பெயரளவு நிர்வாகியாக தொழிற்படலாம் என்பதற்கு டொனமூர் கால தேசாதிபதி முக்கிய எடுத்துக்காட்டு.

சோல்பரி அரசியல் யாப்பு பற்றி போதிய விளக்கங்கள் குறிப்பாக அதன் ஏற்பாடுகளிலுள்ள சாதக, பாதக தன்மைகள் முன்னைய பதிப்பில் இருக்கவில்லை. இந்தப் பதிப்பில் முடிந்தவரை அவை நிவர்த்தி செய்யப்பட்டுள்ளன.

1972 ஆம் ஆண்டு அரசியல் யாப்பில் அதன் தோற்றத்திற்கான காரணங்கள் பற்றியும், தேசியப் பேரவை அரச அதிகாரத்தின் மீது உயர் கருவி என்பது பற்றியும் விரிவான விளக்கங்கள் தரப்பட்டுள்ளன. இலங்கையின் அரசியல் வரலாற்றிலேயே பாராளுமன்ற இறைமை என்ற கோட்பாட்டை உச்ச வகையில் பயன்படுத்திய யாப்பு என்ற வகையிலும் காலனித்துவ ஆட்சியின் பிரதிநிதிக்கூடாக இருந்த யாப்பு என்ற வகையிலும் அதன் முக்கித்துவத்தை குறைத்து மதித்துவிட முடியாது.

அதிகளவிலான செப்பனிடல்கள் 1978 ஆம் ஆண்டு யாப்பிலேயே மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளது. குறிப்பாக அடிப்படை உரிமைகள், ஜனாதிபதியின் அதிகாரங்கள், மொழிபற்றிய ஏற்பாடுகள், உயர் நீதிமன்றத்தின் அதிகாரங்கள், மொழி பற்றிய ஏற்பாடுகள், உயர் நீதிமன்றத்தின் அதிகாரங்கள், ஒம்பூட்ஸ்மன், மாகாணசபை முறை என்பன பற்றி விரிவான தகவல்கள் தரப்பட்டுள்ளன. 1978 ஆம் ஆண்டு யாப்பு ஏற்பாடுகளை விரிந்த தளத்தில் பரிசீலிப்பதற்கு இவை உதவும் என நம்புகின்றேன்.

18வது அரசியல் யாப்புத் திருத்தம் இந்தப் பதிப்பில் புதிதாக சேர்க்கப்பட்டுள்ளது. நிறைவேற்று அதிகாரம் கொண்ட ஜனாதிபதி மீது மிகக் குறைந்தளவில் இருந்த தடைகள் சமநிலைகளையும் 18வது திருத்தம் இல்லாமல் செய்துள்ளதினால் யாப்பு வரலாற்றில் இத்திருத்தமும் முக்கியத்துவம் பெறுகின்றது.

இந்த நூலில் செப்பனிடல் பணிகளுக்கு எனது அன்பு மாணவிகள் சங்கீதா அருள்ஞானசீலன், மொடோனா அருள்ஞானசீலன் என்போர் பங்களிப்புச் செய்திருந்தனர். நான் சொல்லச் சொல்ல அவர்கள் எழுதித்தந்திருந்தனர். இவ்விரு சகோதரிகளும் ஒருவர் காலையிலும் மற்றவர் மாலையிலுமாக தொடர்ந்து ஒரு மாதம் வரை எழுதித்தந்தனர். பல்வேறு நூல்களில் இருந்தும் குறிப்புகள் எடுப்பதற்கும் உதவினர். இவர்கள் இருவருக்கும் இவர்களது பணிகளுக்கு ஒத்துழைப்புத் தந்த அவர்களது பெற்றோருக்கும் எனது நன்றிகள்.

இத்திருத்திய பதிப்பு தொடர்பாக தொடர்ச்சியாக அக்கறை கொண்டு
என்னையும் ஊக்குவித்து, நூல்களையும் வெளிக்கொணர்ந்த குமரன் புத்தக
இல்லத்தினருக்கும் எனது நன்றிகள்.

இந்நூல் மூன்றாவது திருத்திய பதிப்பாக உள்ள போதும் மீள்அச்சு
என்ற வகையில் 8வது பதிப்பாக வெளிவருகிறது. எட்டுப் பதிப்புகள்
வெளிவரக்கூடியளவிற்கு மாணவர் மத்தியில் இந்நூல் இடம் பிடித்துள்ளதை
யிட்டு மிகவும் மகிழ்ச்சியடைகின்றேன்.

மாணவர்களின் அக்கறை எனக்கான வரலாற்றுப் பணியை நன்கு
நினைவூட்டியுள்ளது.

'சந்திரா'
குப்பிழான்
ஏழாலை

சி.அ. யோதிலிங்கம்
ஆசிரியர், நல்லாயன் கன்னியர் மடம்
கொட்டாஞ்சேனை, கொழும்பு - 13

பொருளடக்கம்

அணிந்துரை	vii
முன்னுரைகள்	ix
1. அரசியல் யாப்புகள் பற்றிய அறிமுகம்	1
2. இலங்கையின் அரசியல் வரலாற்றுப் பின்னணி	20
3. கோல்புறாக் அரசியல் சீர்திருத்தம் (1833)	23
4. குறா - மக்கலம் அரசியல் சீர்திருத்தம் (1912)	31
5. 1910 இலிருந்து 1920 வரை இலங்கையின் அரசியல் நிலை	35
6. மானிங் அரசியல் சீர்திருத்தம் (தற்காலிகம்) (1921)	38
7. மானிங் - டிவன்சயர் அரசியல் சீர்திருத்தம் (1924)	42
8. டொனமூர் அரசியல் யாப்பு (1931)	48
9. சோல்பரி அரசியல் யாப்பு (1947)	84
10. முதலாவது குடியரசு அரசியலமைப்பு (1972)	110
11. இரண்டாவது குடியரசு அரசியல் யாப்பு (1978)	146
12. 1978 ஆம் ஆண்டின் குடியரசு யாப்பில் மேற்கொள்ளப்பட்ட திருத்தங்கள்	239
13. 1978 ஆம் ஆண்டின் குடியரசு யாப்பில் மேற்கொள்ளப்பட்ட அரசியலமைப்புக்கான 17வது திருத்தம்	247
14. அரசியல் யாப்பிற்கான 18வது திருத்தம்	266
பின்னிணைப்பு: இலங்கையின் அரசியல் யாப்புகள் : ஓர் பார்வை	270
உசாத்துணை நூல்கள்	278

அரசியல் யாப்புகள் பற்றிய அறிமுகம்

நவீன அரசுகள் எல்லாம் அரசியல் யாப்பிற்கு உட்பட்ட அரசுகளாக உள்ளன. இங்கு அரசின் அனைத்து நடவடிக்கைகளும் அரசியல் யாப்பிற்கு ஏற்பவே மேற்கொள்ளப்படுகின்றன. இதனால் நவீன அரசுகளில் குறிப்பாக தாராண்மை ஜனநாயக கோட்பாட்டினை பின்பற்றுகின்ற அரசுகளின் அரசியல் யாப்புகள் முக்கிய இடத்தை வகிக்கின்றன. அரசியல் யாப்பின்படி செயற்படாத அரசுகளை அங்கீகரிப்பதிலும் சர்வதேச சமூகம் தயக்கம் காட்டியே வருகின்றது.

அரசியல் யாப்புகள் என்றால் என்ன?

அரசறிவியலில் உள்ள எண்ணக்கருக்கள் தொடர்பாக பல்வேறு அறிஞர்களிடையே பல்வேறு கருத்துக்கள் நிலவுவது போல அரசியல் யாப்பு என்றால் என்ன என்பது தொடர்பாகவும் அரசியல் அறிஞர்களிடையே பல்வேறு கருத்துக்கள் பின்வருமாறு நிலவுகின்றன:

ஜேம்ஸ் பிறைஸ் (James Bryce): சட்டத்தினால் சட்டத்தின் ஊடாக நிறுவப்பட்ட அரசியல் சமுதாயம் ஒன்றின் வடிவமே அரசியல் திட்டமாகும். அதாவது நிச்சயமான உரிமைகளுடனும் கூடிய நிலையான நிறுவனங்கள் சட்டரீதியாக நிறுவிக்கொண்ட அரசியல் சமூக அமைப்பே அரசியல் திட்டம் ஆகும்.

பிறைஸ் பிரபு (Lord Bryce): ஒரு அரசின் அமைப்பு அதன் உறுப்புக்களிடையே செய்யப்பட்ட அதிகார பகிர்வு, அவற்றின் அதிகார எல்லை, அதைச் செயற்படுத்த வேண்டிய முறை, அரசாங்கத்தின் அமைப்பு, அதன் உரிமைகள், இதற்கு மக்களிடம் உள்ள கடமைகள், மக்களின் உரிமைகள் போன்றயாவற்றையும் உள்ளடக்கியதே அரசியல் சட்டம் ஆகும்.

டைசி (Dicey): ஒரு நாட்டின் அதிகார பங்கீட்டையும் அதன் தொழிற்பாட்டையும் நிர்ணயிக்கக் கூடிய கொள்கைகள் அடங்கிய அடிப்படை சட்டமே அரசியல் திட்டமாகும்.

கில்கிறைஸ்ட் (Gill Ghirist): அரசாங்கத்தின் அமைப்பையும், அதன் உறுப்புகளுக்கு வழங்கப்பட்டுள்ள அதிகார பகிர்வையும், அமுல்படுத்த

தேவையான பொதுக்கொள்கைகளையும் நிர்ணயிக்கக் கூடிய எழுதப்பட்ட எழுதப்படாத சட்டங்களின் தொகுப்பே அரசியல் திட்டமாகும்.

சேர் ஹென்றி மெயின் (Sir Henry Maine): அரசாங்கத்தின் அமைப்பையும், தொழிற்பாடுகளையும் பற்றிக் கூறும் விதிகளின் தொகுப்பே அரசியல் திட்டமாகும்.

மேற்கூறியவாறு பல்வேறு அறிஞர்கள் பல்வேறு வரைவிலக்கணங்களை கூறியபோதும் அரசியல் திட்டமொன்றில் என்னவென்று கூறுவதற்கு பின்வருமாறு சுருக்கமாக வரைவிலக்கணம் கூறலாம்:

‘அரசொன்றின் அரசாங்கத்தின் அமைப்பு, அதிகாரம், தொழிற்பாடு ஆகியவற்றையும் அவ்வரசின் எல்லைக்குட்பட்ட மக்களின் உரிமைகளையும் கடமைகளையும் அம்மக்களுக்கும் அரசாங்கத்துக்கும் இடையிலான உறவுகளையும் தெளிவாக விளக்கும் விதிகளின் தொகுப்பே அரசியல் திட்டமாகும்.

அரசியல் யாப்பின் முக்கியத்துவம் அல்லது பயன்பாடு

1. மனம்போன போக்கிலும் தவறான முறையிலும் ஆட்சி நடாத்தப்படுவதை அரசியல் யாப்பு தவிர்க்கின்றது.
2. மக்களின் உரிமைகள் அரசியல் யாப்பின் மூலம் உறுதி செய்யப்படுகின்றது.
3. ஒரு நாட்டின் அரசியல் உறுதிப்பாட்டிற்கு உதவுகின்ற ஒன்றாக அரசியல் யாப்பு காணப்படுகின்றது.
4. சட்டத்தின் ஆட்சி என்ற அம்சம் நடைமுறையில் செயற்படுவதற்கு அரசியல் யாப்புகள் உதவுகின்றன.

அரசியல் யாப்பின் உள்ளீடுகள்

அரசியல் யாப்பின் உள்ளீடுகள் பற்றி பொதுவாக எல்லோராலும் ஏற்றுக் கொள்ளப்படும் கருத்து நிலவுவதில்லை. அரசியல் யாப்பு அறிஞர்களும், அரசியல் அறிஞர்களும் இது பற்றி முன்வைக்கும் கருத்துக்கள் ஒன்றிற்கு ஒன்று வேறுபட்டவையாக உள்ளன.

அரசியல் யாப்பு அறிஞர்கள் யாப்புச் சட்டங்களுடன் தொடர்பான பிரதான சட்டக் கருத்துக்களுக்கும், அடிப்படை உரிமைகளுக்கும் பிரதான இடம் வழங்க வேண்டும் என வலியுறுத்துகின்றனர்.

இதற்கு மாறுபட்ட வகையில் அரசியல் அறிஞர்கள் ஆட்சிமுறையோடு அரசியல் கருத்துக்களுக்கும், மனித உரிமைகளுக்கும் பிரதான இடம் வழங்க வேண்டும் என வலியுறுத்துகின்றனர்.

எனினும் பொதுவாக அரசியல் யாப்பு ஒன்றின் மூலம் பின்வரும் இரு பிரதான விடயங்கள் வெளிப்படுத்தப்படல் வேண்டும் என எதிர்பார்க்கப்படுகிறது:

- i. யாப்புறு தத்துவம்
- ii. அரசியல், பொருளாதார சமூக தத்துவம்

i. யாப்புறு தத்துவம்

இதன்படி ஆட்சிமுறையோடு தொடர்புடைய பின்வரும் விடயங்கள் யாப்பில் உள்ளடக்கப்பட வேண்டும் என கருதப்படுகின்றது.

1. அரசியல் அதிகாரத்தை பிரயோகிக்கும் தாபனங்களின் கட்டமைப்பு
2. ஒவ்வொரு தாபனத்தினதும் அதிகாரம், அதனை நடைமுறைப்படுத்தும் முறை அதன் வரையறை, தாபனங்களுக்கு இடையிலான தொடர்பு
3. அரசு தாபனங்களுக்கும் மக்களுக்கும் இடையிலான தொடர்பும் அதனை நடைமுறைப்படுத்தும் முறையும்.
4. யாப்புத் திருத்தம்

ii. அரசியல் பொருளாதார சமூகத் தத்துவம்

இதன்படி பின்வரும் விடயங்கள் உள்ளடக்கப்பட வேண்டும் என கருதப்படுகின்றது:

1. அரசு பின்பற்றும் அரசியல் பொருளாதார கொள்கை.
2. பன்முக சமூகமாயின் அரசு நடுநிலையாளனாக செயல்படுவதற்கான வழிவகைகள்.

இவற்றினை விட பிரஜைகளின் உரிமைகள், அவற்றினை பாதுகாப்பதற்கு வேண்டிய வழிவகைகள் போன்றவையும் உள்ளடக்கப்பட வேண்டுமென எதிர்பார்க்கப்படுகிறது.

அரசியல் யாப்புகளின் வகைகள்

அரசியல் யாப்புகள் பொதுவாக பின்வரும் மூன்று வகைகளாக பாகுபடுத்தப்படுகின்றன:

- i. வரைந்த, வரையா அல்லது எழுதப்பட்ட, எழுதப்பட்டாத யாப்புகள்.
- ii. நெகிழும், நெகிழா யாப்புகள்.
- iii. ஒற்றையாட்சி, சமஷ்டியாட்சி யாப்புகள்.

வரைந்த, வரையா அல்லது எழுதப்பட்ட எழுதப்பட்டாத யாப்புகள்

அரசியல் யாப்பின் தன்மையை அடிப்படையாகக் கொண்டே வரைந்த, வரையா யாப்புகள் பாகுபடுத்தப்படுகின்றன.

அ. வரைந்த யாப்புகள்

ஒரு அரசியல் யாப்பானது எழுத்து வடிவில் காணப்படின் அது வரைந்த அரசியல் யாப்பு எனப்படும். அதாவது அரசாங்கத்தின் அதிகாரங்கள், மக்களின் உரிமைகள், அரசியல் யாப்பு திருத்த முறைகள் ஆகிய அனைத்தும் எழுத்து வடிவில் காணப்படும்.

இவ்வகையான அரசியல் யாப்புகள் சிறப்பு மாநாடு ஒன்றினால் வரையப்பட்டதாகவோ (அமெரிக்கா), அரசியல் நிர்ணய சபையினால் உருவாக்கப்பட்டதாகவோ (இந்தியா), தேசிய சட்டசபையால் உருவாக்கப்பட்டதாகவோ (இலங்கையின் 1978 ஆம் ஆண்டு யாப்பு) இருக்கலாம்.

இவ்வகையான அரசியல் யாப்புகளுக்கு உதாரணங்களாக அமெரிக்கா, பிரான்ஸ், சுவீஸ்லாந்து, இலங்கை, இந்தியா, பாகிஸ்தான் போன்ற நாடுகளின் அரசியல் யாப்புகளை குறிப்பிடலாம்.

வரைந்த அரசியல் யாப்புகளின் நன்மைகள்

1. வரைந்த யாப்புக்களில் ஒரு அரசின் முக்கியமான செயற்பாடுகள் அனைத்தும் எழுத்து வடிவில் கூறப்பட்டுள்ளதால், அரசாங்க செயற்பாடுகளை நடத்துவது இலகுவானதாக இருக்கும்.
2. மக்களின் உரிமைகள் அரசியல் யாப்பின் மூலம் உத்தரவாதப்படுத்தப்படுவதினால் அவர்களின் உரிமைகளை பேணக்கூடிய நிலை காணப்படுகிறது.
3. ஆட்சியாளர்கள் தான்தோன்றித்தனமாகவும் எதேச்சாதிகாரம் உடையவர்களாகவும் செயற்படுவதை தடுக்கின்றது.
4. அரசாங்கம் உறுதியாக இருப்பதற்கு வழிவகுக்கின்றது.

வரைந்த அரசியல் யாப்பின் குறைபாடுகள்

1. அரசாங்கத்துடன் தொடர்புடைய எல்லா விடயங்களையும் யாப்பினுள் வரைந்துவிட முடியாது. இதனால் வரையாத விடயங்கள் எல்லாம் தேவையற்றவை என்ற கருத்து வளர்ந்துவிடும்.
2. எழுத்து வடிவில் உள்ளவற்றிற்கு மட்டும் கட்டுப்பட்டு ஏனையவற்றிற்கு கட்டுப்படாத நிலைமை ஏற்படலாம்.
3. மக்களின் உரிமைகள் அனைத்தையும் யாப்பில் எழுதிவிட முடியாது. அவ்வாறு எழுதப்படாதவை மக்களுக்கு இல்லையா என்ற கேள்வி நிலவும்.
4. அரசியல் யாப்பில் கூறப்பட்டுள்ள யாப்பில் விடயங்களைத் தவிர ஏனைய விடயங்களில் அரசியல்வாதிகள் தன்னிச்சையாக செயற்பட முற்படலாம்.
5. வரையப்பட்ட யாப்பு நெகிழ்ச்சியற்ற யாப்பாக இருக்கும்போது காலத்தின் தேவைக்கேற்ப யாப்பினை மாற்றியமைக்க முடியாத நிலை ஏற்படலாம்.
6. காலச் சூழ்நிலைகளால் தோன்றும் பிரச்சினைகளை வரையப்பட்ட யாப்பினால் தீர்த்துவிட முடியாது.
7. மக்களினுடைய வாழ்க்கை முறைகள் மரபுகளினாலேயே கட்டியெழுப்பப்பட்டுள்ளன. எழுதப்பட்ட யாப்பு, மரபுகளுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுப்பது குறைவாக இருப்பதனால் மக்களை ஒழுங்குபடுத்துவது கடினமாக இருக்கும்.

ஆ. வரையப்படாத யாப்பு

ஓர் அரசியல் யாப்பானது எழுத்து வடிவில் காணப்படாது பாரம்பரியமாக பின்பற்றப்படுகின்ற மரபுகளை கொண்டிருப்பின் அது எழுதா அரசியல் யாப்பு எனப்படும். பிரித்தானிய அரசியல் யாப்பு எழுதப்படாத அரசியல் யாப்புக்கு உதாரணமாக கொள்ளப்படுகின்றது.

எழுதப்படாத அரசியல் யாப்பில் உள்ள விதிகள் தெளிவாக குறிப்பிடப்படுவது இல்லை. இதனால் அவ்விதிகளுக்கான விளக்கங்களை நீதிமன்றங்களே வழங்குகின்றன. எனவே, நீதிமன்றங்கள் சுதந்திரமாக செயற்படுகின்றபோதே, எழுதப்படாத யாப்பு நடைமுறையில் பயனுடையதாக செயற்படும்.

வரையா யாப்பின் நன்மைகள்

1. இவ் யாப்பில் மரபுகளுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கப்படுகின்றது. இதனால் மக்கள் யாப்பிற்கு கட்டுப்படும் தன்மை அதிகமாக இருக்கும்.
2. இவ் யாப்பு நெகிழ்ச்சியான யாப்பாகும். இதனால் காலத்தின் தேவைக் கேற்ப மாற்றங்களை கொண்டு வருவது இலகுவானதாக இருக்கும்.
3. இவ்வரையா யாப்பின் மூலம் மரபுரீதியான அரசாங்க நிறுவனங்களையும் அரசியற் பழக்கவழக்கங்களையும் பாதுகாத்துக் கொள்ள முடியும்.
4. வரையா யாப்பிற்கான பொருள்கோடல் (அர்த்தம் கூறுதல்) நீதி மன்றங்களே வழங்குவதனால் நீதியாக செயற்படுவதற்கு வாய்ப்புண்டு.
5. அரசியல் யாப்பில் உள்ளடக்கப்படாத விடயங்களும் கவனத்தில் கொள்ளப்படும் நிலை காணப்படும்.

குறைபாடுகள்

1. ஓர் அரசாங்கத்தை நடாத்துவதற்காக ஒழுங்குவிதிகள் யாப்பில் இல்லாதபடியால் அரசாங்கத்தை நடாத்துவது கடினம்.
2. அரசாங்கங்கள் மக்களுடைய உரிமைகளை மீறக்கூடிய நிலை ஏற்படும்.
3. சட்டத்தின் ஆட்சி நடைபெறுவது கடினம்
4. அரசின் கொள்கைகளையும், நோக்கங்களையும் அடையாளம் காண முடியாத நிலை ஏற்படும்.
5. சிறுபான்மையினருக்கான பாதுகாப்பு ஏற்பாடுகள் எழுத்தில் இல்லாத படியால் சிறுபான்மையினரின் நலன்கள் பாதிக்கப்படுவதற்கு வாய்ப்பு ஏற்படலாம்.
6. ஒரு வரைந்த யாப்பின் கீழ் செயற்படக்கூடிய சூழ்நிலை இல்லாவிடின் அரசாங்கம் உறுதியற்றதாகிவிடும்.
7. அரசியல் யாப்பு என்பது சாதாரண சட்டங்களை விட மேலானதாகும். அதனை திருத்துவதற்கு அல்லது மாற்றுவதற்கு விசேட முறைகள் எழுத்தில் இருக்க வேண்டும் என எதிர்பார்க்கப்படுகிறது. வரைந்த யாப்பில் இவ்வம்சம் காணப்படுவதில்லை.

மேலும், அரசொன்றில் அரசியல் யாப்பினை மேற்குறிப்பிட்டதுபோல முழுமையாக எழுதப்பட்ட யாப்பு என்றோ முழுமையாக எழுதப்படாத

யாப்பு என்றோ வகைப்படுத்துவது தற்கால அரசுகளை பொறுத்தவரை கடினமாக உள்ளது.

ஓர் அரசியல் யாப்பினை முற்றாக எழுதப்பட்டது என்றோ, முற்றாக எழுதப்படாதது என்றோ கூறமுடியாது. எழுதப்பட்ட அரசியல் யாப்பில் எழுதப்பட்டாத பல மரபுகள் நடைமுறையில் உள்ளன. உதாரணமாக எழுதப்பட்ட அரசியல் யாப்பினைக் கொண்ட அமெரிக்க அரசியல் யாப்பில் எழுதப்படாத பல மரபுகள் காணப்படுகின்றன. ஜனாதிபதி அமைச்சரவையை அமைத்தல் அமெரிக்காவின் மரபுவழிவந்ததொன்றாகும்.

எழுதப்படாத அரசியல் யாப்பினைக் கொண்ட பிரித்தானியாவில் பல எழுதப்பட்ட சட்டங்கள் நடைமுறையில் உள்ளன. 1689 இல் நிறைவேற்றப்பட்ட உரிமைகள் மசோதா 19 ஆம், 20 ஆம் நூற்றாண்டுகளில் நிறைவேற்றப்பட்ட வாக்குரிமை சட்டங்கள் 1915, 1945 இல் நிறைவேற்றப்பட்ட பாராளுமன்ற சட்டங்கள் என்பன அங்குள்ள எழுதப்பட்ட சட்டங்கள் ஆகும்.

இவ்வாறு இயல்பாகவே (விகிதாசாரத்தில் வேறுபாடுகள் இருந்தபோதும்) எழுதப்படாத எழுதப்பட்ட சட்டங்கள் நடைமுறையில் இருப்பதனால் இவ்வகைப்படுத்தல் தெளிவான வகைப்படுத்தலாக இருக்க முடியாது எனவும் கூறப்படுகிறது.

ii. நெகிழும், நெகிழா அரசியல் யாப்புகள்

அரசியல் யாப்பினை திருத்துவதை அடிப்படையாகக் கொண்டே அவை நெகிழும் அரசியல் யாப்புகள் நெகிழா அரசியல் யாப்புகள் என பாகுபடுத்தப்படுகின்றன.

அ. நெகிழும் அரசியல் யாப்பு

சாதாரண சட்டங்களை மாற்றுவது, திருத்துவது போன்று அரசியல் யாப்பினையும் திருத்த மாற்ற முடியுமாயின் அவ்வரசியல் யாப்பு நெகிழும் அரசியல் யாப்பு எனப்படும். உ-ம்: பிரித்தானியா, நியூசிலாந்து, இத்தாலி.

நெகிழும் அரசியல் யாப்பின் நன்மைகள்

1. காலத்தின் தேவைக்கு ஏற்ப அரசியல் யாப்பில் மாற்றங்களை செய்யக் கூடிய நிலை காணப்படுகிறது.
2. பன்முகச் சமூகங்கள் வாழ்கின்ற நாடுகளாக இருப்பின் அச்சமூகங்களின் பிரச்சினைகளை தீர்க்கக் கூடிய வழியில் அரசியல் யாப்பு மாற்றங்களை மேற்கொள்வது இலகுவானதாக உள்ளது.

3. அரசியல் யாப்பின் இறுக்கம் குறைவாக உள்ளதனால் காலத்தின் தேவைக்கு ஏற்ப யாப்பின் பொருளாதார கொள்கைகளில் அபிவிருத்தியை ஏற்படுத்துவதும் இலகுவானதாகும்.

குறைபாடுகள்

1. அரசியல் யாப்பு அடிக்கடி திருத்தங்களையும் மாற்றங்களையும் சந்திக்க வேண்டி ஏற்படலாம். இதனால் அரசாங்கத்தின் உறுதித்தன்மை குறைவடைய நேரிடலாம்.
2. அரசியல் யாப்பினை அடிக்கடி மாற்றக்கூடிய நிலை காணப்படுவதால் யாப்பில் உள்ள மக்கள் உரிமைக்கு பாதிப்பு ஏற்படலாம்.
3. யாப்பினை அடிக்கடி மாற்றக்கூடிய நிலை காணப்படுவதால் பொருளாதார கொள்கைகளில் ஒரு தொடர்ச்சியைப் பேணுவது கடினமாக இருக்கும்.
4. பல் சமூக மக்கள் வாழுகின்ற நாடாக இருப்பின் சிறுபான்மை மக்களின் உரிமைகளுக்கு இவ் யாப்பு பாதுகாப்பு இல்லாததாக இருக்கும்.
5. சமஷ்டி ஆட்சி நாடாக இருப்பின் சமஷ்டியில் இணைந்து கொண்ட சிறிய அரசுகளுக்கு இவ் யாப்பு பாதுகாப்பானதாக அமையாது.

ஆ. நெகிழா அரசியல் யாப்பு

ஓர் அரசியல் யாப்பினை திருத்துவதற்கு அல்லது மாற்றவதற்கு விசேட வழிமுறைகள் பின்பற்றப்படுமாயின் அது நெகிழா அரசியல் யாப்பு எனப்படும். அதாவது சாதாரண சட்டங்களை திருத்துவது மாற்றுவது போன்று அரசியல் யாப்பினையும் திருத்துவது மாற்றுவது இயலாமல் இருப்பின் அது நெகிழா அரசியல் யாப்பு எனப்படும். உ-ம் அமெரிக்கா, இலங்கை, சுவிஸ்லாந்து, அவுஸ்திரேலியா, ஜேர்மனி.

அமெரிக்கா: அமெரிக்காவில் அரசியல் யாப்பினை திருத்த வேண்டுமாயின் மத்திய சட்டசபையான காங்கிரஸின் இரு சபைகளிலும் 2/3 பெரும்பான்மையுடன் தீர்மானம் நிறைவேற்றப்படுவதோடு அதனை 3/4 பங்கு மாநிலங்களின் சட்டமன்றங்கள் ஏற்றுக்கொள்ளுதலும் வேண்டும்.

இலங்கை: சிலவகையான யாப்பு திருத்தங்களுக்கு பாராளுமன்றத்தில் 2/3 பெரும்பான்மை அவசியம் ஆகும். மேலும் சிலவகையான திருத்தங்களுக்கு பாராளுமன்றத்தில் 2/3 பெரும்பான்மையுடன் மக்கள் தீர்ப்பு ஒன்றின் மூலம் மக்களின் சம்மதமும் அவசியம் ஆகும்.

நெகிழா அரசியல் யாப்பின் நன்மைகள்

1. அரசியல் யாப்பை மாற்றுவதும் திருத்துவதும் கடினமாக இருப்பதனால் அரசாங்கம் உறுதித்தன்மை உடையதாக இருக்கிறது.
2. அரசியல் யாப்பில் உள்ள மக்கள் உரிமைகள் பாதுகாக்கப்படுகின்றன.
3. அரசியல் பொருளாதார கொள்கைகளில் ஒரு தொடர்ச்சியை பேணுவது இலகுவானதாக உள்ளது.
4. ஆட்சியாளர்கள் தன்னிச்சையாக செயற்படுவதை இது தடுக்கின்றது.
5. பன்முக சமூக மக்கள் வாழ்கின்ற நாடாக இருப்பின் சிறுபான்மை மக்களுக்கு பாதுகாப்பானதாக காணப்படும்.
6. சமஷ்டி ஆட்சி நாடாக இருப்பின் சமஷ்டியில் இணைந்த சிறிய அரசுகளுக்கு உகந்த பாதுகாப்பினை தரும் யாப்பாக இருக்கும்.

குறைபாடுகள்

1. காலத்தின் தேவைக்கேற்ப யாப்பில் மாற்றங்களை ஏற்படுத்துவது கடினமாக உள்ளது.
2. பன்முக சமூக அமைப்பு கொண்ட நாடுகளில் ஏற்படுகின்ற பிரச்சினைகளுக்கு தீர்வு காண்பது கடினம்.
3. யாப்பிலே இறுக்கம் அதிகமாக காணப்படுவதால் மாறிவரும் உலகப் பொருளாதார மாற்றங்களுக்கு ஏற்ப உள்நாட்டில் சிறந்த பொருளாதார கொள்கைகளை உருவாக்குவது கடினம்.

மேற்கூறியவாறு நெகிழும் யாப்பு, நெகிழா யாப்பு என பாகுபாடு செய்தாலும் இங்கு யாப்பின் வெளிவாரியான தன்மையே கவனத்தில் எடுக்கப்படுகிறது. யாப்பு செயற்பாடும் அரசியல் பொருளாதார சமூக சூழ்நிலைகளும். யாப்பின் செயற்பாட்டில் அவை ஏற்படுத்தும் தாக்கங்களும் கவனத்தில் கொள்ளப்படவில்லை. ஒரு சமூகத்தின் நெகிழும் தன்மையும், நெகிழா தன்மையும் யாப்பின் நெகிழும், நெகிழா தன்மைகளை நிர்ணயிக்கின்றன. உ-ம்: பிரித்தானிய யாப்பு நெகிழும் தன்மை வாய்ந்ததாயினும். பிரித்தானிய சமூகம் நெகிழாத் தன்மையுடையதாக காணப்படுகிறது. மாறாக அமெரிக்க யாப்பு இறுக்கமான நெகிழாத் தன்மை வாய்ந்ததாயினும், சமூக முறை நெகிழ்ச்சியுடையதாக இருப்பதால் யாப்பின் இறுக்கமான தன்மை பெரும்பாலும் குறைந்துள்ளது. எனவே யாப்பின் வெளிவாரியான தன்மையை மட்டும் கவனத்தில் கொண்டு யாப்புகளை பாகுபடுத்தல் பொருத்தமற்றது.

iii. ஒற்றையாட்சி யாப்பும் சமஷ்டியாட்சி யாப்பும்

ஓர் அரசின் இறைமை அதிகாரம் ஒன்று குவிதல், பிரிந்து செல்லுதல் என்ற அடிப்படையில் ஒற்றையாட்சி யாப்பும், சமஷ்டியாட்சி யாப்பும் நிர்ணயிக்கப்படுகின்றன.

அதிகாரத்தினை நடைமுறைப்படுத்தும் பொறுப்பு ஒரு தனி மத்திய அரசிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டிருப்பின் அது ஒற்றையாட்சி யாப்பு என அழைக்கப்படும். இதற்கு மாறுபட்ட வகையில் அரசியல் அதிகாரத்தை பிரயோகிப்பது மத்தியரசு மட்டுமன்றி, பிரதேச அரசுகளும் பங்குபற்றும் வகையில் அதிகாரம் யாப்பின் மூலம் பகிர்ந்தளிக்கப்பட்டிருப்பின் அது சமஷ்டியாட்சி யாப்பு என அழைக்கப்படும்.

இதன்படி இறைமை அதிகாரம், யாப்பின் மூலம் பிரித்தளிக்கப்பட்டிருக்கின்றதா? அல்லது ஒருமுகப்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றதா? என்ற பிரதான விடயத்தின் அடிப்படையில் ஒற்றையாட்சி யாப்புக்கும், சமஷ்டி ஆட்சி யாப்புக்கும் இடையிலான வேறுபாடு நிர்ணயிக்கப்பட்டுள்ளது.

அ. ஒற்றையாட்சி யாப்பு

ஓர் அரசின் இறைமை அதிகாரத்தினை நடைமுறைப்படுத்தும் பொறுப்பு ஒரு தனி மத்திய அரசிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டிருப்பின் அது ஒற்றையாட்சி யாப்பு எனப்படும்.

பிரித்தானியா, பிரான்ஸ், பெல்ஜியம், டென்மார்க், பின்லாந்து, இத்தாலி, இலங்கை போன்றவற்றை ஒற்றையாட்சி யாப்பு நாடுகளுக்கு உதாரணங்களாக குறிப்பிடலாம்.

ஒற்றை ஆட்சி அரசியல் யாப்பின் பண்புகள்

1. அதிகாரத்தினை நடைமுறைப்படுத்தும் பொறுப்பு ஒரு தனி மத்திய அரசிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டிருக்கும்.
2. ஒரே சட்டத்துறை, ஒரே நிர்வாகத்துறை, ஒரே நீதித்துறை என்பன காணப்படும். இறைமை பிரிபடாதிருக்கும்.
3. மத்திய அரசு ஒருதலைப்பட்சமாக அரசியல் யாப்பினை மாற்ற முடியும்.
4. தனியினங்களை கொண்ட நாடுகளுக்கு அதிகம் பொருத்தமுடையதாக இருக்கும்.
5. உள்ளூராட்சி அமைப்புகள் மத்திய அரசாங்கத்தினால் வழங்கப்பட்ட அதிகாரங்களை மட்டுமே பெற்றிருக்கும்.

6. ஆயுதம் தாங்கிய படைகள் மத்திய அரசின் கட்டுப்பாட்டில் இருக்கும்.

ஒற்றை ஆட்சி அரசியல் யாப்பின் நன்மைகள்

1. தனியாக மத்திய அரசாங்கம் மாத்திரம் நாடு முழுவதையும் நிர்வகிப்பதால், நாடு முழுவதும் ஒரே மாதிரியான நிர்வாகம் காணப்படும்.
2. ஒரே ஒரு அரசாங்கம் இருப்பதனால் அரசியல் யாப்பினை திருத்துவது மாற்றுவது இலகு.
3. உள்ளூராட்சி அமைப்புகளும் மத்திய அரசாங்கத்தின் கட்டுப்பாட்டில் இருப்பதால் நாட்டில் உள்ள அனைத்து நிறுவனங்களையும் கட்டுப்பாட்டுக்குள் வைத்துக்கொள்வது இலகு.
4. தனியினங்களை கொண்ட நாடுகளுக்கு பொருத்தமான ஆட்சி முறையாக இருக்கும்.
5. சட்டத்துறை, நிர்வாகத்துறை, நீதித்துறை என்பன நாடு முழுவதற்கும் ஒரே மாதிரியானதாக இருக்கும்.
6. ஒரே ஒரு அரசாங்கம் காணப்படுவதால் முடிவுகளை எடுப்பது இலகுவானதாக இருக்கும். அதேவேளை உறுதியான நடவடிக்கைகளையும் மேற்கொள்ள முடியும். நிர்வாகமும் பலம் பொருந்தியதாக காணப்படும்.
7. தேசிய உணர்வும், ஒருமைப்பாடும் மேலோங்கி காணப்படும்.
8. நெருக்கடியான காலங்களில் எதிர்த்து நிற்கக்கூடிய ஆற்றலும் இவ்வாட்சியில் காணப்படும்.
9. ஒரே ஒரு அரசாங்கம் காணப்படுவதால் அரசாங்கத்திற்கான செலவினமும் குறைவாக இருக்கும்.

குறைபாடுகள்

1. தனியொரு அரசாங்கத்திடம் அதிகாரம் ஒப்படைக்கப்பட்டிருப்பதால் தன்னிச்சையாக செயற்பட வாய்ப்புண்டு.
2. பல சமூகங்கள் வாழ்கின்ற நாடுகளில் பெரும்பான்மை சமூகமே ஆட்சி அதிகாரத்தை கைப்பற்றக்கூடியதாக இருப்பதால் ஏனைய சமூகங்கள் பாதிக்கப்படும் நிலை ஏற்படும்.
3. நாட்டின் நிலப்பரப்பு பெரியதாக இருந்தால் ஒரே ஒரு அரசாங்கத்தினால் அதை நிர்வகிப்பது இலகுவாக இருக்காது.

4. பிரதேசங்களின் தேவைக்கும் நாட்டின் தேவைக்கும் இடையே முரண்பாடுகள் காணப்படும்.

ஆ. சமஷ்டி ஆட்சி

ஒரு நாட்டின் அரசியல் அதிகாரத்தை பிரயோகிப்பதில் மத்திய அரசு மட்டுமன்றி பிரதேச அரசுகளும் பங்குபற்றும் வகையில் அதிகாரம் யாப்பின் மூலம் பகிர்ந்தளிக்கப்பட்டிருப்பின் அவ் யாப்பு சமஷ்டி ஆட்சி யாப்பு எனப்படும். உதாரமாக அமெரிக்கா, கனடா, சுவீஸ், ஜேர்மனி, இந்தியா (அரைச் சமஷ்டி).

சமஷ்டி ஆட்சியின் பண்புகள்

1. அரசியல் யாப்பின் மேன்மை.
2. அதிகார பங்கீடு.
3. இருவகையான அரசாங்கங்களும் சுயாதீன ஆட்சிப் பரப்பைக் கொண்டிருக்கும்.
4. எழுதப்பட்ட நெகிழா அரசியல் யாப்பு.
5. பக்கம் சாராத வலுவான அதிகாரம் கொண்ட நீதித்துறை.
6. இரண்டாவது சபையில் அதிகாரப் பிரதேசங்களுக்கு சம பிரதிநிதித்துவம்.
7. இரட்டைக் குடியரிமை.
8. இரு மட்டங்களிலான அரசாங்கங்கள் நிலவும்.
9. பன்மைச் சமூகங்களுக்கு அதிகம் பொருந்தும்.
10. சகல பிரஜைகளும் இரு அரசாங்கங்களுக்கும் கீழ்ப்படுவர்.

அரசியல் யாப்பின் மேன்மை: சமஷ்டி ஆட்சி நாடுகளில் அரசியல் யாப்பே மேன்மை பொருந்தியதாக காணப்படும். இவ்வாட்சியில் காணப்படுகின்ற மத்திய அரசாங்கங்களும், பிரதேச அரசாங்கங்களும் அரசியல் யாப்பில் இருந்தே அதிகாரத்தை பெற்றுக்கொள்கின்றன. அரசியல் யாப்பினை திருத்துவது, மாற்றுவது கூட மத்திய அரசாங்கமும் பிரதேச அரசாங்கங்களும் இணைந்தே மேற் கொள்கின்றன. அரசியல் யாப்பிற்கு பொருள் கோடல் வழங்கும் அதிகாரம் பக்கம் சாராத உயர் நீதிமன்றத்திடம் மட்டும் ஒப்படைக்கப்படும்.

அதிகாரப் பங்கீடு: சமஷ்டி ஆட்சி யாப்புகளில் அதிகாரப் பங்கீடே பிரதான இடத்தை வகிக்கின்றது. ஒற்றை ஆட்சி யாப்பில் இருந்து சமஷ்டி ஆட்சியை வேறுபடுத்துவதும் இவ்வதிகார பங்கீடே ஆகும்.

அதிகாரப் பங்கீட்டினை பொறுத்தவரை பின்வரும் மூன்று வகையான முறைகள் பின்பற்றப்படுகின்றன:

1. மத்திய அரசுக்கென சில அதிகாரங்களை ஒதுக்கி விட்டு ஏனையவற்றை பிரதேச அரசாங்கங்களிடம் விட்டுவிடல். உ-ம்: அமெரிக்கா.
2. பிரதேசங்களின் அதிகாரங்களை வரையறுத்துவிட்டு எஞ்சியவற்றை மத்திய அரசாங்கத்தின் அதிகாரங்களாக விட்டுவிடல். உ-ம்: கனடா.
3. மத்திய அரசின் பட்டியல், பிரதேச அரசாங்கங்களின் பட்டியல், பொதுப் பட்டியல் என மூன்று வகையாக அதிகாரங்களை பிரித்து வழங்கல். உ-ம்: இந்தியா.

இந்தியாவில் மத்திய பட்டியலில் உள்ள விடயங்களில் மத்திய அரசாங்கம் மாத்திரம் சட்டங்களை இயற்றலாம். மாநிலங்களின் பட்டியலில் உள்ள விடயங்களில் மாநில அரசாங்கங்கள் மாத்திரம் சட்டங்களை இயற்றலாம்.

பொதுப்பட்டியலில் உள்ள விடயங்களில் மத்திய அரசாங்கம், மாநில அரசாங்கம் ஆகிய இரு தரப்பினரும் சட்டங்களை இயற்றலாம். அவ்வாறு இயற்றும் போது முரண்பாடுகள் ஏற்படின் மத்திய அரசாங்கத்தின் சட்டமே செல்லுபடியாகும்.

எழுதப்பட்ட நெகிழா யாப்பு: சமஷ்டி ஆட்சியின் யாப்பானது எழுதப்பட்ட யாப்பாக இருத்தல் வேண்டும். அதிகாரங்கள் மத்திய அரசாங்கம், பிரதேச அரசாங்கங்கள் என பங்கிடப்பட்டு இருப்பதால் யாப்பு எழுத்தில் இருக்க வேண்டுமென வற்புறுத்தப்படுகின்றது. அதிகாரங்கள் எழுத்தில் இருக்கும் போதே அதை நடைமுறைப்படுத்துவது இலகுவாக இருக்கும். முரண்பாடுகள் வரும்போது நீதிமன்றங்களினால் பக்கம் சாராத தீர்ப்பு வழங்கப்படும். இது போன்ற காரணங்களாலேயே சமஷ்டி யாப்பு எழுதப்பட்ட யாப்பாக இருக்க வேண்டும் எனக் கூறப்படுகின்றது.

மேலும் சமஷ்டி யாப்பானது நெகிழா யாப்பாகவும் இருத்தல் வேண்டும். அதிகாரம் இரு அரசாங்கங்களிடையே பகிரப்படுவதால் நெகிழா யாப்பாக இருத்தல் வேண்டுமென வற்புறுத்தப்படுகின்றது. யாப்பை திருத்துவது மாற்றுவது போன்ற விடயங்கள் இரு அரசாங்கங்களும் இணைந்தே அவற்றினை மேற்கொள்கின்றன. உ-ம்: அமெரிக்க அரசியல் யாப்பு யாப்பினை திருத்த, மாற்ற வேண்டுமாயின் மத்திய சட்ட சபையான காங்கிரஸின் இரு சபைகளிலும் 2/3 பெரும்பான்மையுடன் அதற்கான

தீர்மானம் நிறைவேற்றப்படுவதோடு. 3/4 பங்கு மாநில சட்டமன்றங்களின் சம்மதமும் அதற்கு அவசியமானது ஆகும்.

பக்கம் சாராத நீதித்துறை: சமஷ்டி ஆட்சி நாடுகளில் பல்வேறு பிரச்சினைகள் உருவாகுவதற்கான வாய்ப்புண்டு. அங்கு மத்திய அரசாங்கத்திற்கும், பிரதேச அரசாங்கங்களுக்கும் இடையே முரண்பாடு ஏற்படலாம் அல்லது பிரதேச அரசாங்கங்களுக்கு இடையே முரண்பாடு ஏற்படலாம் அல்லது அரசியல் யாப்பிற்கு பொருள் கோடல் வழங்குவதில் முரண்பாடு ஏற்படலாம்.

இவ்வாறு முரண்பாடுகள் ஏற்படும்போது விசாரணை செய்து தீர்ப்பளிக்க பக்கம் சாராத வலுவான அதிகாரம் கொண்ட நீதித்துறை அவசியமானதாகும். இதனால் இவ்வாறான நீதித்துறை இருக்க வேண்டும் என சமஷ்டி ஆட்சி நாடுகளில் வலியுறுத்தப்படுகின்றது. குறிப்பாக நாட்டின் உயர்ந்த நீதிமன்றமான உயர் நீதிமன்றத்திடம் இவ்வதிகாரம் கொடுக்கப்படல் வேண்டும் என வற்புறுத்தப்படுகிறது.

அமெரிக்க நீதிமன்றம் சமஷ்டி யாப்பினை பொறுத்தவரை சிறந்த உயர் நீதிமன்றமாக கருதப்படுகின்றது. அது பல தடவை மத்திய அரசுக்கு சார்பாகவும், மேலும் பல தடவை பிரதேசங்களுக்கு சார்பாகவும் தீர்ப்புகளை வழங்கி உள்ளது.

இரண்டாவது சபையில் சம பிரதிநிதித்துவம்: சமஷ்டி ஆட்சிக்குரிய பண்புகளில் இதனை பிரதானமாக குறிப்பிடாவிட்டாலும் இன்று நடைமுறை யில் இருக்கும் சமஷ்டி ஆட்சி நாடுகளில் இவை காணப்படுகின்றன.

மத்திய சட்ட சபையில் 2வது மன்றம் ஒன்று உருவாக்கப்பட்டு அது சமஷ்டியில் இணைந்து கொண்ட பிரதேச அரசாங்கங்களை பிரதிநிதித்துவப்படுத்தக் கூடியதாக அமைக்கப்படுகின்றன.

பிரதிநிதித்துவ அமைவை பொறுத்தவரை எல்லா நாடுகளிலும் சமபிரதிநிதித்துவம் வழங்கப்படுவது இல்லை. பிரதேசங்களின் சனத்தொகை விகிதாசாரத்திற்கு ஏற்பவே பிரதிநிதித்துவம் வழங்கப்படுகின்றன (உ-ம்: இந்தியா) ஆனால், அமெரிக்காவில் மட்டும் எல்லா மாநில அரசாங்கங்களுக்கும் சமபிரதிநிதித்துவம் வழங்கப்படுகிறது.

இரட்டைக் குடியரிமை: இப்பண்பு அமெரிக்க சமஷ்டியில் காணப்படுகிறது. நாட்டுக் குடியரிமையும், பிரதேச அரசாங்கத்தின் குடியரிமையும் ஒருவருக்கு வழங்கப்படுவதே இரட்டைக் குடியரிமை எனப்படும்.

அமெரிக்க பிரஜை ஒருவர் அமெரிக்க குடியரிமையையும், தான் எந்த மாநிலத்தில் வாழ்கின்றாரோ அம்மாநிலத்தின் குடியரிமையையும் பெற்றுக் கொள்கின்றார்.

சமஷ்டி ஆட்சி உருவாகுவதற்கான காரணம்

1. **அரசியல்:** அரசியல் காரணங்களும் சமஷ்டி ஆட்சியை உருவாக்குவதில் பிரதான பாத்திரத்தை வகிக்கின்றன. அவ்வரசியல் என்பது ஒரே வகைப்பட்ட கொள்கையை பின்பற்றுவதாக இருக்கலாம் அல்லது வெவ்வேறு வகைப்பட்ட கொள்கைகளை பின்பற்றுவதாக இருக்கலாம். ஒரு குறிப்பிட்ட பிரதேசம் புறக்கணிக்கப்படும் போது அப்பிரதேசங்கள் சமஷ்டி ஆட்சியை கோரலாம்.

2. **பொருளாதாரம்:** சிறிய அரசுகள் ஒன்றாக இணைவதன் மூலம் தமது பொருளாதார வளங்களை பெருக்கிக் கொள்ளக்கூடியதாக இருக்கும். மூலப் பொருட்களை பெற்றுக் கொள்வதற்கும், உற்பத்தி பொருட்களை விற்பனை செய்வதற்கும் சிறிய அரசுகளுக்கு சமஷ்டி ஆட்சிமுறை பெரிதும் துணை புரிகின்றது. அதே வேளை இவ்ஆட்சி முறையினால் அவ்வாட்சிக்குட்பட்ட பிரதேசங்களில் பொருளாதாரங்கள் அபிவிருத்தி அடைவதற்கும் வாய்ப்புக்கள் ஏற்படுகின்றன.

3. **சமூகம்:** பல்வேறு சமூகங்கள் ஒரு அரசில் இருக்கின்றபோது அவைகளுக்கு இடையிலான வேற்றுமைகளுக்கு மத்தியிலும் ஒற்றுமையைப் பேணுவதற்கு இச் சமஷ்டி ஆட்சி முறை உதவுகின்றது. ஒரு சமூகம் இன்னொரு சமூகத்தின் மீது ஆதிக்கம் செலுத்துவதையும் இது தவிர்க்கின்றது. நவீன காலங்களில் உலகில் தோன்றுகின்ற பல சமஷ்டிகள் பல் சமூகத் தன்மையை அடிப்படையாகக் கொண்டே உருவாக்கப்படுகின்றன. இந்திய சமஷ்டி, சுவிஷ் சமஷ்டி போன்றவற்றை இதற்கு உதாரணங்களாகக் குறிப்பிடலாம்.

4. **பாதுகாப்பு:** சிறிய அரசுகள் தமது பாதுகாப்பினை பலப்படுத்தி கொள்வதற்காகவும் சமஷ்டி ஆட்சியில் விரும்பி இணைகின்றன. இதன் மூலம் சிறிய அரசுகள் வெளி ஆதிக்கத்தில் இருந்து தம்மை பாதுகாத்துக் கொள்கின்றன. அமெரிக்க சமஷ்டி முறை பாதுகாப்பின் அடிப்படையில் எழுந்த சமஷ்டி முறை எனலாம். அமெரிக்க சுதந்திர போரினைத் தொடர்ந்து 13 அரசுகள் இணைந்து ஐக்கிய அமெரிக்க குடியரசினை உருவாக்கின.

வெற்றிகரமான சமஷ்டி முறையின் இயல்புகள் அல்லது ஒரு சமஷ்டி முறை வெற்றிகரமாக இயங்குவதற்கு வேண்டிய இயல்புகள்

ஒரு வெற்றிகரமான சமஷ்டிக்கு பின்வரும் இயல்புகள் அவசியமானவை ஆகும்:

1. எழுதப்பட்ட நெகிழா மேன்மை மிக்க அரசியல் யாப்பு.

2. செம்மையான முறையில் அதிகாரப் பங்கீடு.

Class No:	
Page No:	

3. பக்கம் சாராத அதியுயர் அதிகாரத்தை கொண்ட நீதித்துறை.
4. சமஷ்டியில் இணைந்து கொண்ட அரசுகள் சமமானவையாக காணப்படல்.
5. தேசிய ரீதியாக அரசியல் கட்சிகள் வளர்ச்சியடைந்திருத்தல்.
6. சமஷ்டி அரசுகள் புவியியல் ரீதியாக அண்மித்தவையாக இருத்தல்.

சமஷ்டியில் இணைந்து கொண்ட அரசுகள் அனைத்தும் சமமானவையாக கருதப்படல்

சமஷ்டியில் இணைந்துகொண்ட அரசுகளுக்கிடையே ஏற்றத்தாழ்வுகளோ அதிகார வேறுபாடுகளோ இருக்கக் கூடாது. அவ்வாறு இருப்பின் அச்சமஷ்டி முறை சிறந்த முறையில் இயங்க முடியாது. இந்தியாவில் ஜம்மு காஷ்மீர் மாநிலத்துக்கு ஏனைய மாநிலங்களை விட அதிக அதிகாரங்கள் வழங்கப்பட்டுள்ளது. அத்துடன் அம்மாநிலம் தனக்கென ஒரு தனியான அரசியல் யாப்பினை வைத்திருப்பதற்கும் அனுமதி வழங்கப்பட்டுள்ளது. இது தவறானது என பலராலும் சுட்டிக் காட்டப்படுகிறது. அமெரிக்காவை பொறுத்த வரை பெரிய மாநிலங்களாக இருந்தால் என்ன? சிறியவையாக இருந்தால் என்ன? அனைத்தும் சமமானவையாக கருதப்படுகின்றன.

தேசிய ரீதியான அரசியல் கட்சிகள் வளர்ந்திருத்தல்

ஒரு சிறந்த சமஷ்டிக்கு தேசிய ரீதியான அரசியற் கட்சிகள் வளர்ச்சியடைந்த நிலையில் இருத்தல் வேண்டும். குறிப்பாக மத்திய மாநில அரசாங்கங்களை தேசிய ரீதியான அரசியற் கட்சிகளே பொறுப்பெடுத்து ஆட்சி செய்யக்கூடிய நிலை இருத்தல் வேண்டும். அப்போது தான் நாட்டில் பிரிவினைகள் ஏற்படாத நிலை தோற்றம் பெறும். அமெரிக்காவில் குடியரசு கட்சி, ஜனநாயக கட்சி என்ற இரு தேசிய ரீதியிலான கட்சிகளே வளர்ச்சியடைந்த நிலையில் காணப்படுகின்றன. அமெரிக்க சமஷ்டி முறை சிறப்பாக இயங்க இதுவுமொரு காரணம் ஆகும். ஆனால் இந்தியாவில் காங்கிரஸ் கட்சி, பாரதீய ஜனதா கட்சி, இடதுசாரிகள் என்பன தேசிய ரீதியாக வளர்ச்சியடைந்த கட்சிகளாக இருந்த போதும் பல மாநிலங்களில் மாநில கட்சிகள் செல்வாக்கு பொருந்திய வையாக விளங்குகின்றன. தமிழ் நாட்டில் 'திராவிட முன்னேற்ற கழகம்', 'அண்ணா திராவிட முன்னேற்ற கழகம்' என்பனவும் ஆந்திராவில் 'தெலுங்கு தேசம்' கட்சியும், அசாமில் 'அசாம் - கணபரிசத்' கட்சியும், பஞ்சாப்பில் 'அகாலிதள்' கட்சியும், ஜம்மு காஷ்மீரில் 'ஜம்மு காஷ்மீர் மாநாட்டு' கட்சியும், மீசோராமில் 'மீசோரா' கட்சியும் முன்னணியும்' செல்வாக்கு பொருந்திய

கட்சிகளாக உள்ளன. இதனால் இந்திய சமஷ்டி முறை சிறப்பாக இயங்கவில்லை என்ற ஒரு கருத்து முன்வைக்கப்படுகிறது.

சமஷ்டி அரசுகள் புவியியல் ரீதியாக அண்மித்தவையாக இருத்தல்

சமஷ்டி அரசுகளின் பாதுகாப்பையும், நிர்வாகத்தையும் இலகுவான முறையில் பேணுவதற்காகவே சமஷ்டி அரசுகள் புவியியல் ரீதியாக அண்மையானவையாக இருத்தல் வேண்டும் என கூறப்படுகிறது. பங்களாதேஷ் ஒரு தனி நாடாக பிரிவதற்கு முன்னர் பாகிஸ்தான் சமஷ்டியில் ஓர் அங்கமாகவே விளங்கி இருந்தது. ஆனால் இவை இரண்டும் நிலத் தொடர்ச்சியில் அண்மித்ததாக இருக்கவில்லை. இவை இரண்டுக்கும் இடையே 1800 மைல் இடைவெளியில் இந்தியா இருந்தது. பங்களாதேஷ் தனி நாடாக பிரிந்தமைக்கு அண்மையில் இல்லாமையும் ஒரு காரணமாக சுட்டிக் காட்டப்படுகின்றது.

சமஷ்டி ஆட்சி முறையின் அண்மைக்கால போக்குகள்

1. மத்திய அரசாங்கத்தின் அதிகாரங்கள் துரிதமாக அதிகரித்து வருகின்றன

சமஷ்டி ஆட்சி நாடுகள் தம்முடைய பாதுகாப்பு, பொருளாதார அபிவிருத்தி, பிரிவினை உணர்வுகளை தடுத்தல், உள்நாட்டு கிளர்ச்சிகளைத் தடுத்தல் என்பவற்றிற்காக மத்திய அரசின் அதிகாரங்களை அதிகரித்து வருகின்றன. இந்தியாவில் அரசியல் யாப்பு ரீதியாகவே மத்திய அரசாங்கம் அதிகாரங்களை கொண்டிருந்த போதும் நடைமுறை செயற்பாடுகள் ஊடாகவும், நீதிமன்ற தீர்ப்புகள் ஊடாகவும் மத்திய அரசாங்கத்தின் அதிகாரங்கள் மேலும் அதிகரித்துள்ளன. அமெரிக்காவில் அரசியல் யாப்பு ரீதியாக மத்திய அரசாங்கத்தின் அதிகாரங்கள் குறைவாக இருந்தபோதும் அண்மைக் காலத்தில் நடைமுறைச் செயற்பாடுகள் ஊடாகவும், நீதிமன்ற தீர்ப்புகள் ஊடாகவும் மத்திய அரசாங்கத்தின் அதிகாரங்கள் அதிகரித்து வருகின்றன. நாட்டின் பாதுகாப்பு, பொருளாதார நலன்கள், உலக வல்லரசு என்ற அந்தஸ்து இதற்கு காரணங்களாக கூறப்படுகின்றன.

2. மாநிலங்கள் தனி அரசுகளாக பிரிந்து போகும் போக்கும் அதற்காக போராட்டங்களை நடாத்துகின்ற போக்கும் அதிகரித்து வருகின்றன

மாநிலங்களுக்கு அதிக அதிகாரங்களை கொடுக்காத சமஷ்டி ஆட்சி நாடுகளிலேயே இப்போக்கு நிலவுகின்றது. மத்திய அரசில் ஒரு

இனத்தின் ஆதிக்கம் அதிகளவில் இருப்பதும் பல நாடுகளில் இதற்கு காரணங்களாக இருந்திருக்கின்றன. போதிய அதிகாரங்கள் இல்லாத நிலையில் தமது அரசியல் அபிலாசைகளையும் தீர்க்க முடியவில்லை என்பதற்காகவே இந்த முடிவுகளை மாநிலங்கள் எடுக்கின்றன. பிரிவினைக்கான போராட்டங்களையும் நடாத்துகின்றன.

முன்னைய சோவியத் யூனியன் உடைந்து 16 அரசுகளாக மாறியமைக்கும், யூகேஸ்லேவியா சமஷ்டி உடைந்து புதிய அரசுகள் உருவாகியமைக்கு இதுவே காரணம் ஆகும். இந்தியாவில் பல மாநிலங்கள் தனிநாட்டுக்கான போராட்டத்தினை நடாத்தி வருகின்றன. பஞ்சாப், அசாம், ஜம்மு காஷ்மீர், திரிபுரா, மணிப்பூர், நாகலாந்து போன்ற மாநிலங்களில் இவ்வாறான தனிநாட்டு போராட்டங்கள் நடைபெற்று வருகின்றன.

3. ஒரு மாநில அரசுக்குள் இருக்கும் பல்வேறு சிறிய இனங்களும் கூட தங்களுக்கு தனியான மாநில அரசு தேவை என கோரி போராட்டங்களை நடாத்தி வருகின்றன.

இந்தியாவில் இப்போக்கு அதிகமாக உள்ளது. மீசோரம் மக்கள் இதற்காக போராட்டத்தினை நடாத்தி தங்களுக்கென தனியாக மாநிலம் ஒன்றையே பெற்றுக் கொண்டனர்.

ஆந்திர மாநிலத்தில் வாழும் தெலுங்கான மக்கள் தங்களுக்கான தனியான மாநிலம் கோரி போராட்டங்களை நடாத்தி வருகின்றனர். இலங்கையிலும் இனப்பிரச்சினைக்கு தீர்வாக சமஷ்டி ஆட்சி முன்வைக்க முயற்சிக்கும் போது தங்களுக்கு தனியான மாநிலம் தேவை என்ற கோரிக்கையை முஸ்லிம் மக்கள் எழுப்பி வருகின்றனர்.

4. நாடுகள் தங்களுக்குள் இணைந்து ஒரு பொதுவான கூட்டரசை அமைக்கும் போக்கும் தற்போது வளர்ந்து வருகிறது.

உ-ம்: 1. முன்னைய சோவியத் யூனியனில் இருந்து பிரிந்துபோன II அரசுகள் ஒன்று சேர்ந்து இவ்வாறான அமைப்பு ஒன்றினை உருவாக்கி உள்ளனர்.

உ-ம்: 2. ஐரோப்பிய நாடுகள் ஒன்று சேர்ந்து உருவாக்கப்பட்ட ஐரோப்பிய யூனியனையும் இவ்வாறாக தோற்றம் பெற்ற கூட்டரசென கூறிக் கொள்ளலாம்.

சமஷ்டிக் கொள்கையின் அடிப்படையில் இவ்வாறு வளர்ச்சியடைந்த கூட்டமைப்பை 'நாடுகளின் கூட்டாட்சி' என அழைத்துக் கொள்கின்றனர்.

சமஷ்டி ஆட்சி முறையின் நன்மைகள்

1. வேற்றுமைகள் நிலவும் சமூகத்தில் ஒருமைப்பாட்டினை உருவாக்கக் கூடியதாக இருக்கும்.
2. மத்திய அரசாங்கமானது மனம்போன போக்கில் செயற்படுவதை தடுக்கக் கூடியதாக இருக்கும்.
3. சிறுபான்மை இனங்கள் தங்களினுடைய பிரதேசங்களில் அதிகாரங்களைப் பெற்று வாழக்கூடிய நிலை ஏற்படும்.
4. பிரதேசங்களில் துரித அபிவிருத்தியினை ஏற்படுத்தக்கூடியதாக இருக்கும்.
5. நாட்டின் அரசியலமைப்பு பன்முகத்தன்மை வாய்ந்ததாக காணப்படும்.
6. நிலப்பரப்பு பெரிதாக உள்ள நாடுகளில் சமஷ்டி ஆட்சி முறை நிர்வாகத்துறையை இலகுவாக நடாத்துவதற்கு உதவியாக இருக்கும்.

சமஷ்டி ஆட்சி முறையின் குறைபாடுகள்

1. ஒருமுகமான ஆட்சியினை ஏற்படுத்த முடியாது.
2. அதிகாரங்கள், சுதந்திரங்கள் இருப்பதால் சமஷ்டியில் இணைந்து கொண்ட அரசுகள் பிரிவினை கோரும் நிலை உருவாகிறது உ-ம்: இந்திய சமஷ்டியில் பஞ்சாப், அசாம், ஜம்மு காஷ்மீர் போன்ற மாநிலங்கள் பிரிவினைப் போராட்டத்தினை நடாத்தி வருகின்றன.
3. சட்டமுறையான ஒருமைப்பாட்டிற்கும், நிர்வாக ஒருமைப்பாட்டிற்கும் இடையூறு ஏற்படுகின்றது.
4. சிறிய சிறிய சமூகங்கள் கூட தங்களுக்கென மாநில அரசுகளை கோருகின்ற நிலை ஏற்படுகின்றது.
உ-ம்: இந்தியாவில் தெலுங்கான மக்களின் கோரிக்கை.

இலங்கையின் அரசியல் வரலாற்றுப் பின்னணி

இலங்கை இந்து சமுத்திர பிராந்தியத்தில் இந்தியாவுக்கு கீழே 65,610 சதுர கிலோ மீட்டர் நிலப்பரப்பையும் 18 மில்லியன் மக்கள் தொகையையும் கொண்ட ஒரு சிறிய தீவாகும். இலங்கை மிக நீண்ட காலமாக மேற்குத் தேச அரசுகளின் ஆட்சிக்கு உட்பட்ட ஒரு நாடாக விளங்கியது. 1505- 1658 வரை போர்த்துகேயரும், 1658 - 1796 வரை ஒல்லாந்தரும், 1796- 1948 பெப். 4 ஆம் திகதி வரை ஆங்கிலேயரும் இலங்கையை ஆட்சி செய்தனர். போர்த்துகேயரும், ஒல்லாந்தரும் இலங்கையின் சட்டம், சமயம் போன்ற துறைகளில் மாற்றங்களை செய்தார்களே தவிர அரசியல் பொருளாதாரம் போன்ற துறைகளில் பெருமளவு மாற்றங்களை செய்யவில்லை. இந்த வகையில் ஆங்கிலேயர்களே அரசியல் பொருளாதார துறைகளில் பாரிய மாற்றங்களை செய்தவர்களாக விளங்கினர். இவர்கள் அரசியல் துறையில் பிரித்தானிய மாதிரிகளான பாராளுமன்ற அரசாங்க முறையை அறிமுகப் படுத்தியதோடு பொருளாதார துறையில் பெருந்தோட்ட உற்பத்தி முறையையும் அறிமுகப்படுத்தினர். இவர்களால் மேற்கொள்ளப்பட்ட அரசியல் பொருளாதார மாற்றங்களே இன்றும் அத்துறைகளில் பாரிய பாதிப்புக்களை செலுத்துகின்ற காரணிகளாக விளங்குகின்றன. இதனால் இலங்கையின் அரசியல் வரலாற்றினை ஆராய்கின்ற போது ஆங்கிலேயர்களின் ஆட்சிக்காலம் முக்கியமானதொன்றாக விளங்குகின்றது.

ஆங்கிலேயர் 1796 இல் இலங்கையின் கரையோர பகுதிகளை கைப் பற்றிய போதும் 1798 லேயே அதனை முழுமையான கட்டுப்பாட்டிற்குள் கொண்டு வந்தனர். தொடர்ந்து 1798 -1802 ஆம் ஆண்டு வரை இலங்கையில் வருமானம், வர்த்தகம் போன்றவை பிரித்தானிய கிழக்கு இந்திய வர்த்தக கம்பனியிடமும் பாதுகாப்பு சிவில் நிர்வாகம் என்பன பிரித்தானிய முடியினால் நியமிக்கப்பட்ட தேசாதிபதியிடமும் ஒப்படைக்கப்பட்டது. 1802 ஆம் ஆண்டு கைச்சாத்திடப்பட்ட எமியன்சு உடன்படிக்கையின் படி இலங்கை பிரித்தானியாவின் முடிக்குரிய குடியேற்ற நாடாக இணைக்கப்பட்டு பிரித்தானிய சாம்ராஜ்ஜியத்தின் ஒரு பகுதியாக மாறியது. இலங்கையின் அனைத்து நிர்வாகமும், பிரித்தானிய முடியினால் நியமிக்கப்பட்ட தேசாதிபதியிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டு அவருக்கு ஆலோசனை வழங்கவென ஒரு

ஆலோசனைச் சபையும் உருவாக்கப்பட்டது. இவ் ஆலோசனை சபையில் குடியேற்றநாட்டு காரியதரிசி, இராணுவ தளபதி, பிரதம நீதிபதி ஆகியோர் இடம் பெற்றனர்.

போர்த்துக்கேயரும் ஒல்லாந்தரும் இலங்கையின் கரையோரப் பகுதிகளை கைப்பற்றி ஆட்சி செய்தார்களே தவிர அவர்களால் கண்டி இராச்சியத்தை கைப்பற்ற முடியவில்லை. ஆங்கிலேயரே முதன் முதலாக கண்டி இராச்சியத்தையும் கைப்பற்றி இலங்கை முழுவதையும் ஒரே நிர்வாகத்தின் கீழ் கொண்டு வந்தனர். ஆங்கிலேயர் இலங்கையின் கரையோரப் பகுதிகளை கைப்பற்றி 19 வருடங்களின் பின்னரே 1815 இல் கண்டியை கைப்பற்றினர். 1803 ஆம் ஆண்டு இவர்கள் கண்டியை கைப்பற்றும் நோக்கத் துடன் கண்டி மீது படையெடுத்த போதும் அப்படையெடுப்பு படுதோல்வியாக முடிந்தது. பின்னர் கண்டியில் அரசனுக்கும், பிரதானிகளுக்குமிடையே காணப்பட்ட முரண்பாடுகளை பயன்படுத்தியே கண்டியை கைப்பற்றினர்.

ஆங்கிலேயர் கண்டியை கைப்பற்றிய போது கண்டிய மாகாணங்கள் தனியாக நிர்வகிக்கப்படும் என்றும் பௌத்த மதம் நன்கு பேணப்படும் என்றும் உறுதி கூறினர். அவ் உறுதி மொழிகளை நடைமுறையில் செயற்படுத்தாததினால் கண்டிய மக்கள் ஆங்கிலேய அரசுக்கு எதிராக 1818 இல் மிகப் பெரும் கலவரத்தில் ஈடுபட்டனர். கண்டிக் கலம்பகம் எனக் கூறப்படுகின்ற இக்கலம்பகம் ஆங்கிலேயரினால் மிக மோசமாக நசுக்கப்பட்டது. 1827 இல் இலங்கையின் வருமானத்தை அதிகரிப்பதற்காகவும், கண்டியில் இன்னொரு கலம்பகம் வரவிடாமல் தடுப்பதற்காகவும், இலங்கை முழுவதையும் ஒரே நிர்வாகத்தின் கீழ் கொண்டுவர ஆங்கிலேயர் விரும்பினர். அந்த வேளை இலங்கையில் அக்காலத்தில் அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட பெருந்தோட்டத்துறையில் முதலிடுபவர்களுக்கு அரசியல் ரீதியாக சலுகைகளை வழங்க வேண்டிய தேவையும் ஏற்பட்டிருந்தது. இவை இரண்டையும் நிறைவேற்றும் வகையில் ஓர் அரசியல் சீர்திருத்தத்தை கொண்டு வர ஆட்சியினர் விரும்பினர். இதற்கு சாதகமான வகையில் 1825 இல் பிரித்தானியாவில் லிபரல் கட்சி (தாராண்மை கட்சி) ஆட்சியை பொறுப்பேற்றிருந்தது. இக் கட்சி பிரித்தானியாவில் மட்டுமல்ல இலங்கையிலும் தனது தாராளவாத கொள்கையை அறிமுகப் படுத்த முன் வந்தது.

மேற்கூறியவற்றின் அடிப்படையில் பிரித்தானிய அரசாங்கம் 1829 இல் இலங்கைக்கு என ஒரு அரசியல் சீர்திருத்தத்தை மேற்கொள்வதற்காக கோல்புறாக் - கமரன் தலைமையில் ஒரு குழுவினரை இலங்கைக்கு அனுப்பி வைத்தது. இவர்களில் கோல்புறாக் அரசியல் சீர்திருத்த நடவடிக்கைகளுக்கும், கமரன் நீதிச் சீர்திருத்த நடவடிக்கைகளுக்கும் தலைமை தாங்கினர்.

கோல்புறாக் குழுவினர் இலங்கையில் ஒரு குறிப்பிட்ட காலம் தங்கியிருந்து இலங்கையில் உள்ள நிலைமைகளை அவதானித்து ஓர் அரசியல் சீர்திருத்தத்தை சிபாரிசு செய்தனர். இவர்களால் சிபாரிசு செய்யப்பட்ட அரசியல் சீர்திருத்தம் 1833 ஆம் ஆண்டு அமுலுக்கு கொண்டுவரப்பட்டு இடைக்கிடையே சில சில மாற்றங்களுக்கு உள்ளாக்கப்பட்டபோதும் அதன் அடிப்படைத்தன்மை மாற்றப்படாது 1931 ஆம் ஆண்டு டொனமூர் அரசியல் திட்டம் அமுலுக்கு வரும்வரை நடைமுறையில் இருந்தது.

3

கோல்புறாக் அரசியல் சீர்திருத்தம் (1833)

கோல்புறாக் அரசியல் சீர்திருத்தம் இலங்கையில் ஒரு பொதுவான நிர்வாக முறையினையும், சட்டத்தின் அடிப்படையிலான ஆட்சியினையும், தாராண்மை ஜனநாயக அரசாங்க முறையினையும் நிலைநிறுத்துவதற்காக அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது. 1829 ஆம் ஆண்டு ஏப்ரல் மாதம் 11 ஆம் திகதி இவ் அரசியல் சீர்திருத்தத்தை சிபார்சு செய்வதற்காக வில்லியம் கோல்புறாக் தலைமையிலான குழுவினர் இலங்கை வந்தனர். 1831 ஆம் ஆண்டு டிசம்பர் மாதம் 31 ஆம் திகதி கோல்புறாக் குழுவினர் தமது அறிக்கையினை சமர்ப்பித்தனர். இக் குழுவினர் தமது அறிக்கையினை சமர்ப்பிப்பதற்காக பல்வேறு மார்க்கங்களில் பொருளாதார, சமூக, நிர்வாகம் பற்றிய தகவல்களைப் பெற்றனர். அரசாங்க ஊழியர்களிடம் கேள்விக் கொத்துக்களை வழங்கி தகவல்களைப் பெற்றதோடு, பல்வேறு பிரதேசங்களுக்குச் சென்று மக்களுடனும், மதகுருமார்களுடனும் கலந்துரையாடியும் தகவல்களை பெற்றனர். கோல்புறாக் அரசியல் சீர்திருத்தம் 1833 ஆம் ஆண்டு செப்டம்பர் மாதம் 28 ஆம் திகதி நடைமுறைக்கு வந்தது.

கோல்புறாக் அரசியல் சீர்திருத்தத்தின் முக்கிய அம்சங்கள்

கோல்புறாக் அரசியல் சீர்திருத்தத்தின் முக்கிய அம்சங்களாக பின்வருவனவற்றைக் குறிப்பிடலாம்:

1. சட்டசபை அறிமுகம் செய்யப்படல்.
2. சட்டநிர்வாக சபை அறிமுகம் செய்யப்படல்.
3. மாகாணங்கள் ஐந்தாகக் குறைக்கப்படல்.
4. ஆங்கிலக்கல்வி அறிமுகப்படுத்தப்படல்.
5. இராஜகாரிய முறை நீக்கப்படல்.
6. கட்டற்ற வர்த்தகம் அறிமுகப்படுத்தப்படல்.
7. இலங்கை முழுவதையும் ஒரே நிர்வாகத்தின் கீழ் கொண்டுவரப்படல்.

8. தேசாதிபதியின் அதிகாரங்கள் குறைக்கப்படல்.
9. அரசாங்க ஊழியர்களின் எண்ணிக்கை குறைக்கப்படல்.
10. கிராமசபைகளின் அதிகாரங்கள் குறைக்கப்படல்.

1. சட்டசபை அறிமுகம் செய்யப்படல்

சட்டசபை (15)

உத்தியோக பற்றுள்ளவர் (9)

உத்தியோக பற்றற்றவர்கள் (6)

ஐரோப்பியர் - 3

பறங்கியர் - 1

தமிழர் - 1

சிங்களவர் - 1

கோல்புறாக் அரசியல் சீர்திருத்தத்தின் படி இலங்கையில் சட்டசபை ஒன்று உருவாக்கப்பட்டது. இது 15 உறுப்பினர்களை கொண்டதாக விளங்கியது. இவர்களில் 9 பேர் உத்தியோக பற்றுள்ள அங்கத்தவர்களாக விளங்கினர். அதாவது அவ் உத்தியோகங்களை பார்ப்பதனூடாக சபையில் இவர்கள் அங்கம் வகித்தனர். 6 பேர் உத்தியோக பற்றற்ற அங்கத்தவர்களாக விளங்கினர். ஐரோப்பியர் - 3, பறங்கியர் - 1, தமிழர் - 1, சிங்களவர் - 1 என்ற வகையில் இவர்கள் காணப்பட்டனர். 1889 ஆம் ஆண்டு உத்தியோக பற்றற்றவர்களின் எண்ணிக்கை 8 ஆக அதிகரிக்கப்பட்டது. இதன்படி கண்டிய சிங்களவர் களுக்கும், முஸ்லிம்களுக்கும் தலா ஒவ்வொரு பிரதிநிதித்துவம் வழங்கப்பட்டது.

சட்டசபைக்கு தேசாதிபதியே தலைமை தாங்கினார். சபைக்கு தேவை யான பெரும்பாலான மசோதாக்கள் தேசாதிபதியினாலேயே சபையால் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டன. உத்தியோகப் பற்றற்ற அங்கத்தவர்களுக்கு ஆரம்பத்தில் மசோதாக்களை கொண்டு வரும் உரிமை வழங்கப்படவில்லை. 1859 ஆம் ஆண்டு இவ் உரிமை அவர்களுக்கு வழங்கப்பட்டது.

2. சட்ட நிர்வாக சபை அறிமுகம் செய்யப்படல்

சட்ட நிர்வாக சபை சட்டங்களை நடைமுறைப்படுத்துவதற்குப் பொறுப்பாக இருந்தது. இதில் 5 பேர் அங்கம் வகித்தனர். அரசாங்க காரியதரசி, கணக்காய்வாளர் நாயகம், வருமானவரி அதிகாரி, சுங்கத் திணைக்களத் தலைவர், கொழும்பு அரசாங்க அதிபர் என்போரே இவர்களாவர். தேசாதிபதி சட்டநிர்வாக சபைக்குத் தலைமை தாங்கினார். சபையைக் கலைக்கும்

அதிகாரம் தேசாதிபதிக்கு வழங்கவில்லை. சட்டநிர்வாக சபையின் ஆலோசனைப்படியே தேசாதிபதி செயற்பட வேண்டுமென எதிர்பார்க்கப்பட்டது. அவர் ஆலோசனையை மீறினால் அதற்கான காரணங்களை குடியேற்ற நாட்டு காரியதரிசிக்கு அறிவித்தல் வேண்டும்.

3. மாகாணங்கள் ஐந்தாகக் குறைக்கப்படல்

கோல்புறாக் அரசியல் சீர்திருத்தத்தின் மூலம் ஏற்கனவே 16 மாகாணங்களாக இருந்ததை ஐந்தாக குறைக்கப்பட்டன. வடக்கு, கிழக்கு, தெற்கு, மேற்கு, மத்தி என ஐந்து மாகாணங்கள் உருவாக்கப்பட்டன. அரசின் செலவீனத்தைக் குறைக்கும் நடவடிக்கையாகவே இவை மேற்கொள்ளப்பட்டன.

4. ஆங்கிலக் கல்வி அறிமுகப்படுத்தப்படல்

கோல்புறாக் அரசியல் சீர்திருத்தத்தின் மூலமே முதன் முதலாக ஆங்கிலக்கல்வி அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது. இதனூடாக ஆங்கிலேய நிர்வாகிகளுக்கும், சுதேசிகளுக்குமிடையே நெருங்கிய பிணைப்பிற்கு முயற்சிக்கப்பட்டது. சுதேச பாடசாலைகளை மூடி ஆங்கிலக்கல்வியை ஊக்குவிப்பதற்கும் நடவடிக்கைகள் எடுக்கப்பட்டன. ஆங்கிலக்கல்வி பெற்ற இலங்கையர்கள் அரசாங்கத்தின் நடுத்தர கீழ்நிலை உத்தியோகங்களுக்குச் சேர்க்கப்பட்டனர். ஆங்கிலக் கல்வியை வளர்ப்பதற்காக கல்வி நிர்வாகத்திற்கான மத்திய ஆணைக்குழு ஒன்றும் உருவாக்கப்பட்டது.

5. இராஜகாரிய முறை நீக்கப்படல்

முதலாளித்துவப் பொருளாதாரத்திற்கான உழைப்புச் சந்தைக்கு தடையாக இருக்கும் என்பதனாலேயே இது ஒழிக்கப்பட்டது. அரசாங்கத்திற்கு இலவசமாக ஊழியம் செய்யும் முறையை இராஜகாரியமுறை என அழைக்கப்பட்டது. சாதி முறை மூலம் தொழில் நிர்ணயம் செய்யும் முறையும், நிலத்துடன் கட்டுண்டு இருக்கும் நிலையும். இராஜகாரிய முறையின் நீக்கத்துடன் இல்லாமல் போனது. சுதந்திரமான ஊழியச்சந்தை உருவானதால் பெருந்தோட்டப் பொருளாதாரம் வளர்வதற்குரிய சூழலும் ஏற்பட்டது. நகர்ப்புறங்களில் தொழிலாள வர்க்கம் எழுச்சி பெறுவதற்கும் இது காரணமாகியது.

6. கட்டற்ற வர்த்தகம் அறிமுகப்படுத்தப்படல்

கட்டற்ற வர்த்தகம் அறிமுகப்படுத்தப்படுவதற்கு முன்னர் வர்த்தகச் செயற்பாடுகள் அரசாங்கத்தின் ஏகபோக உரிமைகளாக இருந்தன. கட்டற்ற

வர்த்தகத்தின் அறிமுகம் மூலம் வர்த்தக நடவடிக்கைகளில் விரும்பிய அனைவரும் ஈடுபடுவதற்கு வாய்ப்புக்கள் ஏற்பட்டன. குறிப்பாக கறுவா, புகையிலை, மது என்பவற்றின் வர்த்தகம் முன்னர் அரசின் ஏகபோகமாக இருந்தது. இதன் அறிமுகத்தினால் அரசாங்கத்திற்கு ஏற்பட்ட இழப்பீடுகளை ஈடுசெய்வதற்காக ஏற்றுமதிகளுக்கு வரிவிதிக்கப்பட்டது. கொழும்புக்கு வெளியே நிலங்களைக் கொள்வனவு செய்வதற்கு ஐரோப்பியர்களுக்கு விதிக்கப்பட்ட தடைகள் நீக்கப்பட்டன. ஆங்கிலேய நிர்வாக அதிகாரிகள் வர்த்தகச் செயற்பாடுகளில் ஈடுபடுவதற்கும் தடைவிதிக்கப்பட்டது.

7. இலங்கை முழுவதையும் ஒரே நிர்வாகத்தின் கீழ் கொண்டுவரப்படல்

1933 வரை 3 நிர்வாக முறைகள் காணப்பட்டன. அவை அனைத்தும் நீக்கப்பட்டு இலங்கை முழுவதும் ஒரே நிர்வாகத்தின் கீழ் கொண்டுவரப்பட்டது. 5 மாகாணங்களாக குறைக்கப்பட்டமையும் நிர்வாக வசதிக்காகவே மேற்கொள்ளப்பட்டது. இலங்கையின் வருமானத்தைக் கூட்டி செலவைக் குறைப்பதற்காகவும், கண்டியில் இன்னொரு கலம்பகம் வருவதைத் தடுப்பதற்காகவும் இது அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது. ஒவ்வொரு மாகாணத்தினதும் நிர்வாகச் செயற்பாடுகள் அரசாங்க அதிபரின் பொறுப்பில் விடப்பட்டன.

8. தேசாதிபதியின் அதிகாரங்கள் குறைக்கப்படல்

கோல்புறாக் அரசியல் சீர்திருத்தத்தின் மூலம் தேசாதிபதியிடமிருந்த தன்னிச்சையாகக் கைது செய்தல், காவலில் வைத்தல், நாடுகடத்தல் போன்ற அதிகாரங்கள் ஒழிக்கப்பட்டன. இதுவரை காலமும் சட்டத்திற்கு அப்பாற்பட்ட நிலையிலிருந்த தேசாதிபதி சட்டத்திற்குக் கீழ்ப்படுத்தப்பட்டார். சட்டங்களை உருவாக்குதல், நிர்வாகத்தை நடாத்துதல் என்பவை தொடர்பாக தேசாதிபதிக்கிருந்த தன்னிச்சையான அதிகாரங்கள் குறைக்கப்பட்டு சட்ட நிரூபணசபையினதும், சட்டநிர்வாக சபையினதும் ஆலோசனைப்படி செயற்பட வேண்டுமென விதிக்கப்பட்டார். நீதி அதிகாரங்களிலிருந்து தேசாதிபதி முழுமையாகவே விடுவிக்கப்பட்டார். சட்ட நிர்வாகத் துறைகளில் இருந்து நீதித்துறை பிரிக்கப்பட்டு சுதந்திரமாக செயற்படுவதற்கு வழிவகுக்கப்பட்டது.

9. அரசாங்க ஊழியர்களின் எண்ணிக்கை குறைக்கப்படல்

அரசாங்கத்தின் செலவீனத்தைக் குறைப்பதற்காக அரசாங்க ஊழியர்களின் எண்ணிக்கை குறைக்கப்பட்டதோடு அவர்களது சம்பளமும் குறைக்கப்பட்டது.

அத்துடன் அரசாங்க ஊழியர்களுக்கான ஓய்வூதியமும் நிறுத்தப்பட்டது. சில நிர்வாகப்பதவிகள் நீக்கப்பட்டன. அதேவேளை அரசாங்கச் சேவை இலங்கையர்களுக்கும் திறந்துவிடப்பட்டது.

10. கிராமசபைகளின் அதிகாரங்கள் குறைக்கப்படல்

கிராம மட்டத்தில் சட்டம் ஒழுங்கினை நிலைநாட்டுதல், பிணக்குகளைத் தீர்த்தல், வரி சேகரித்தல், குற்றவாளிகளை நீதிமன்றங்களில் நிறுத்துதல் போன்ற அதிகாரங்கள் கிராமசபைகளுக்கு இருந்தன. கோல்புறாக் அரசியல் சீர்திருத்தத்தின் மூலம் அவை நீக்கப்பட்டு கிராமசபைகளிடம் இருந்த நீதி அதிகாரங்கள் அனைத்தும் நீதிமன்றங்களிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டன. இராஜகாரியமுறை ஒழிப்பும் கிராமசபைகளினது அதிகாரங்களைப் பலவீனப் படுத்தியது.

கமரன் நீதிச்சீர்திருத்தம்

இலங்கையில் நீதிச்சீர்திருத்தங்களை மேற்கொள்வதற்காக சாள்ஸ் கமரன் குழுவினர் 1830 ஆம் ஆண்டு ஏப்ரல் மாதம் 27 ஆம் திகதி இலங்கை வந்தனர். இக்குழுவினரின் சீர்திருத்தங்களும் கோல்புறாக் அரசியல் சீர்திருத்தத்துடன் நடைமுறைக்கு வந்தன. கமரன் குழுவினரின் சீர்திருத்தத்தில் பின்வரும் விடயங்கள் முக்கியமானவையாக இருந்தன:

1. ஒரு சுதந்திர நீதித்துறையினை ஸ்தாபிப்பதற்கு நடவடிக்கை எடுத்தல்.
 - அ. உயர்நீதிமன்ற நீதியரசர்கள் பிரித்தானிய முடியினால் நியமிக்கப்படல்.
 - ஆ. நீதிபதிகளின் தீர்ப்புகள் தேசாதிபதிக்கு அனுப்பப்படுவதை நிறுத்துதல்.
2. உயர் நீதிமன்றத்தின் தலைமைத்துவத்தின் கீழ் செயற்படும் ஓர் ஐக்கிய நீதி நிர்வாகத்தை உருவாக்குதல்.
3. மாவட்ட நீதிமன்றங்களைத் தாபித்து கீழ்மட்ட நீதிமன்றங்களுக்கு மேலால் செயற்படக்கூடிய நீதித்துறை முறையினை உருவாக்குதல்.
4. ஐரோப்பியருக்கும், சுதேசிகளுக்கும் புறம்பான நீதிமன்றம் நிலவுவதை முடிவுக்குக் கொண்டுவருதல்.
5. இலங்கையில் சிவில் உரிமைகளைப் பாதுகாப்பதற்கு இந்தியாவில் நிலவிய சட்ட ஏற்பாடுகளை இலங்கையிலும் அறிமுகம் செய்தல்.

இதன் கீழ் ஆட்களைக் கைது செய்வதற்கும் நாடு கடத்துவதற்கும் அவர்களின் சொத்துக்களை கைப்பற்றுவதற்கும் தேசாதிபதிக்கு இருந்த அதிகாரங்கள் அனைத்தும் நீக்கப்படல். சகல பொலிஸ் செயற்பாடுகளும் நீதித்துறையின் பரிசீலனைக்கு உட்படுத்தப்படல்.

கோல்புறாக் அரசியல் சீர்திருத்தத்தின் நன்மைகள்

1. கோல்புறாக் அரசியல் திட்டத்தில் அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட சட்டசபை பிற்காலத்தில் பாராளுமன்றம் என்கின்ற அமைப்பு தோன்றுவதற்கு காரணமாக அமைந்திருந்தது.
2. பிரதிநிதித்துவ அரசியல் என்கின்ற அம்சத்தை இச்சீர்திருத்தம் இலங்கையில் ஆரம்பித்து வைத்தது.
3. ஆங்கிலக் கல்வி அறிமுகப்படுத்தப்பட்டமையானது ஆங்கிலத்தில் தேர்ச்சி பெற்ற பிரித்தானிய அரசியல் சமூக பொருளாதார விடயங்களை நன்கு அறிந்த ஒரு சுதேசிய மத்திய தர வர்க்கம் உருவாகுவதற்கு வாய்ப்பாக இருந்தது.
4. கட்டற்ற வர்த்தகம் என்பதன் அறிமுகம் வர்த்தக சமூகம் ஒன்று உருவாகுவதற்கு காரணமாக அமைந்தது.
5. இலங்கை முழுவதும் ஒரே நிர்வாகத்தின் கீழ் இணைக்கப்பட்டமையினால் பல்வேறு இன மக்களும் ஒருவருக்கொருவர் தொடர்புபெறும் நிலை ஏற்பட்டது.
6. முதலாளித்துவப் பொருளாதாரம் வளர்வதற்கான சூழல் உருவாகியது. கட்டற்ற வர்த்தகம் அறிமுகம், இராஜகாரிய முறை ஒழிப்பு, பெருந் தோட்டத்துறை ஊக்குவிப்பு, வரிமுறை மறுசீரமைப்பு, ஏற்றுமதித் தீர்வைக் குறைப்பு, ஐரோப்பியரின் விசா, நிலவுடமை கட்டுப்பாடுகளின் நீக்கம். நிலங்களைப் பெறுவதற்கான வாய்ப்புப் போன்றன முதலாளித் துவப் பொருளாதாரம் வளர்வதற்கான சூழலை உருவாக்கியது.
7. தேசாதிபதியின் சர்வாதிகாரத்தில் கட்டுப்பாடு ஏற்பட்டது. நீதித்துறை அதிகாரம் நீக்கப்பட்டமை, சட்ட நிரூபண சபைக்கும் சட்ட நிர்வாகச் சபைக்கும் பொறுப்புக் கூற வேண்டியிருந்தமை, சட்டத்தின் ஆட்சிக்குக் கட்டுப்படவேண்டியிருந்தமை போன்றன தேசாதிபதியின் அதிகாரங்கள் மீது கட்டுப்பாடுகளைக் கொண்டுவந்தன.
8. கமரனின் நீதிச்சீர்திருத்தம் இலங்கை முழுவதற்கும் ஒரு பொது நீதி முறையை உருவாக்கியதோடு நீதித்துறைகளுக்கிடையேயும் வழி கோரியது.

9. இராஜகாரியமுறை ஒழிக்கப்பட்டமை சுதந்திர ஊழியச்சந்தை ஒன்று உருவாகுவதற்கு வழிவகுத்ததோடு இலங்கையின் பொருளாதாரத்தை, மானிய முறையிலிருந்து வர்த்தக முறைக்கு மாற்றுவதற்கும் பங்களிப்புச் செய்தது. அத்துடன் இராஜகாரிய முறை சாதிமுறையின் வீழ்ச்சிக்கும் உதவியது.
10. கோல்புறாக் அரசியல் சீர்திருத்தத்தின் மூலம் பெருந்தோட்டத்துறை ஊக்குவிக்கப்பட்டமையினால் ஏற்றுமதி, இறக்குமதிப் பொருளாதாரம் வளர்ந்தது. இதனூடாக தேசிய முதலாளித்துவ வர்க்கம் ஒன்றும் தோற்றம் பெற்றது.
11. இலங்கையில் யாப்புறு ஆட்சியின் ஆரம்பமாக இச் சீர்திருத்தம் அமைந்திருந்தது.
12. சுயாதீனமான வாண்மை வாய்ந்த சிவில் சேவையின் தோற்றத்திற்கு வழிகோலியது.

கோல்புறாக் அரசியல் சீர்திருத்தத்தின் குறைபாடுகள்

1. இனவாரி பிரதிநிதித்துவம் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டமையானது பிற்காலங்களில் இனரீதியான முரண்பாடுகள் தோன்றுவற்கான வாய்ப்புக்களை உருவாக்கி கொடுத்தது.
2. பெருந்தோட்டத்துறையின் அறிமுகமானது இரட்டை பொருளாதார அமைப்பை இலங்கையில் உருவாக்கியமையினால் வரண்ட விவசாயத் துறை கவனிக்கப்படாமலே விடுகின்ற நிலை தோற்றம் பெற்றது.
3. ஆங்கிலக் கல்வியின் அறிமுகமானது ஆங்கில மொழி, ஆங்கில கலாசாரம் என்பன ஊடுருவுவதற்கு வழி வகுத்தது. இதனால் சொந்த மொழி, சொந்த கலாசாரம் போன்றவற்றை புறக்கணிக்கும் போக்கு மக்களிடையே ஆரம்பமானது.
4. பிரித்தானியாவிலிருந்து சமூக பொருளாதார அரசியல் விடயங்களில் மாறுபட்ட மரபினை கொண்ட இலங்கைக்கு பிரித்தானிய முறைமையை அறிமுகப்படுத்தியமையானது, பிற்காலங்களில் பல பிரச்சினைகள் தோன்றுவதற்கு வழி வகுத்திருந்தது.
5. இலங்கை முழுவதும் ஒரே நிர்வாகத்தின் கீழ் கொண்டு வரப்பட்டமையால் வடக்குக் கிழக்கில் பெரும்பான்மையாக வாழ்ந்த தமிழர்கள் இலங்கை மட்டத்தில் சிறுபான்மையாக்கப்பட்டனர்.

6. கட்டற்ற வர்த்தகத்தின் அறிமுகத்தினால் இந்திய வர்த்தகர்கள் வர்த்தக நடவடிக்கைகளில் ஈடுபடத் தொடங்கினர். இவர்களின் வளர்ச்சி சுதேச வர்த்தகர்களுக்கும் இந்திய வர்த்தகர்களுக்கும் இடையில் முரண்பாட்டை ஏற்படுத்தியது.
7. இலங்கையில் ஏற்கனவே இருந்த 16 மாகாணங்கள் ஐந்தாகக் குறைக்கப்பட்டமை நிர்வாகத்தைக் கடினமாக்கியது. குறிப்பாக கண்டிய பிரதேசங்கள் துண்டாடப்பட்டதோடு நிர்வாகமும் சீர்குலைந்தது.
8. கிராம சபைகளின் அதிகாரங்களும் கடமைகளும் குறைக்கப்பட்டதால் மக்கள் தமது பழக்க வழக்கங்கள், நடைமுறைகள், மரபுகளுக்கு ஏற்ப பிணக்குகளை தமது கிராம மட்டத்திலேயே தீர்க்கும் வாய்ப்புக்களை இழந்தனர். நீதி தேடி தொலைதூர நகரங்களுக்கு அவர்கள் செல்ல வேண்டியிருந்தது. இதற்காக சட்டதரணிகளுக்கு அதிகபணம் செலுத்த வேண்டியிருந்ததோடு முத்திரை வரிகளையும் கட்ட வேண்டியிருந்தது.
9. பெருந்தோட்டத்துறையின் அறிமுகம் இந்திய வம்சாவழியினர் என்ற புதிய சமூகத்தை இலங்கையில் உருவாக்கியது. இலங்கையின் அரசியல் பிரச்சினைகளுக்குள் அவர்களும் ஒரு பிரிவினராக உள்ளீர்க்கப்பட்டனர்.
10. தேசாதிபதி சட்டசபைக்குக் கட்டுப்படாத ஒருவராகவே நடைமுறையில் விளங்கினார். உறுப்பினர்களின் ஆலோசனைகளை செவிமடுக்கும் நிலை பெரியளவிற்கு இருக்கவில்லை.
11. சட்டசபையின் உறுப்பினர்கள் மக்களினால் தெரிவு செய்யப்படாது, தேசாதிபதியினால் நியமிக்கப்பட்டமை மக்களாட்சிக் கோட்பாட்டிற்கு முரணாக இருந்தது.
12. சட்டசபையில் உத்தியோக பற்றற்ற உறுப்பினர்களின் பதவிக்காலம் வரையறுக்கப்பட்டதாக இருக்கவில்லை. இது ஏற்கக் கூடியதல்ல.
13. வரவு-செலவுத்திட்டத்தை மக்களின் பிரதிநிதிகள் தயாரிக்காமல் தேசாதிபதி தானே தயாரித்தார். இதுவும் ஏற்கக் கூடியதாக இருக்கவில்லை.
14. சட்டசபைக்கு உண்மையான அதிகாரம் இருக்கவில்லை. மசோதாக்களுக்கு அனுமதியளிக்கும் கடமை மட்டுமே இருந்தது. இது சபையில் அங்கம் வகித்த பெருந்தோட்டத்துறை உரிமையாளர்களை அதிருப்திக்கு உள்ளாக்கியது.

இவ் அரசியல் சீர்திருத்தத்தின்படி சட்டசபை உறுப்பினர்களின் எண்ணிக்கை 21 ஆக அதிகரிக்கப்பட்டது. இதில் 11 உறுப்பினர்கள் உத்தியோக பற்றுள்ள அங்கத்தவர்களாக விளங்கினர். 10 உறுப்பினர்கள் உத்தியோக பற்றற்ற அங்கத்தவர்களாக விளங்கினர். உத்தியோகப் பற்றற்றவர்களில் 6 பேர் தேசாதிபதியினால் நியமிக்கப்பட்டனர். இலங்கைத் தமிழர் - 2, கரையோர சிங்களவர் - 2, கண்டி சிங்களவர் -1, முஸ்லிம் - 1 என்ற வகையில் இவர்கள் காணப்பட்டனர். 4 பேர் 5 வருடத்திற்கு ஒரு முறை நடைபெறும் தேர்தலின் மூலம் தெரிவு செய்யப்பட்டனர். நகர்ப்புற ஐரோப்பியர் -1, தோட்டப்புற ஐரோப்பியர் -1, பறங்கியர் -1, படித்த இலங்கையர் -1, என்ற வகையில் இவர்கள் தெரிவு செய்யப்பட்டனர். படித்த இலங்கையர் பிரதிநிதியாக தேர்தல் மூலம் முதன் முதலாக தெரிவு செய்யப்பட்டவர் சேர், பொன்னம்பலம் இராமநாதன் ஆவார்.

இந்த அரசியல் சீர்திருத்தத்தின் முக்கிய அம்சங்களில் ஒன்றாக தேர்தல் முறை அறிமுகப்படுத்தப்பட்டமையை குறிப்பிடலாம். இச் சீர்திருத்தத்தின் மூலமாகவே முதன் முதலாக தேர்தல் முறை அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது. எனினும் இத்தேர்தலில் வாக்களிக்கும் உரிமை இலங்கை மக்கள் அனைவருக்கும் வழங்கப்படவில்லை. சொத்துடையவர்களுக்கும், கல்வியறிவுடையவர்களுக்கும் மட்டுமே வாக்குரிமை வழங்கப்பட்டிருந்தது. இருப்பினும் பிற்காலத்தில் வாக்குரிமை விஸ்தரிக்கப்படுவதற்கும் 1931 ஆம் ஆண்டு டொனமூர் அரசியல் திட்டத்தின் மூலம் சர்வஜனவாக்குரிமையை அறிமுகப்படுத்துவதற்கும் இது முன்னோடியாக அமைந்திருந்தது எனலாம். அதே வேளை மக்களால் தெரிவு செய்யப்பட்ட பிரதிநிதிகளிடத்தில் அதிகாரங்கள் கையளிக்கப்படுதல் வேண்டும் என்ற சிந்தனை வளர்வதற்கும் இது ஆரம்பமாக இருந்தது எனலாம்.

குறாமக்கலம் அரசியல் சீர்திருத்தத்தின் இரண்டாவது முக்கிய அம்சம் கற்றோர் குழாம் இலங்கை அரசியலில் பங்கு கொள்வதற்கு வாய்ப்பினை ஏற்படுத்திக் கொடுத்தமையாகும். இச் சீர்திருத்தத்தின் மூலம் அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட படித்த இலங்கையர் பிரதிநிதியூடாக இவர்கள் அரசியலில் பங்கு கொள்வதற்கான வாய்ப்பு ஏற்பட்டது. ஏனைய நியமன உறுப்பினர்களைப் போல இவர்கள் தேசாதிபதியினால் நியமிக்கப்படாது மக்களினால் நேரடியாக தெரிவு செய்யப்பட்டமையானது சுதந்திரமாக இவர்கள் இயங்குவதற்கு ஏற்ற வழிவகைகளை ஏற்படுத்தி கொடுத்தது. இவர்கள் ஒரு அரசியல் சக்தியாக எழுச்சியுறுவதற்கு வாய்ப்புக்களை ஏற்படுத்திக் கொடுத்தது.

இச்சீர்திருத்தத்தின் மூன்றாவது முக்கிய அம்சம் உத்தியோக பற்றற்றவர்களின் எண்ணிக்கை அதிகரிக்கப்பட்டமை ஆகும். இதனூடாக சுதேசி

கள் அரசியலில் பங்குபற்றுவதற்கான வாய்ப்பு அதிகரித்ததோடு, தேசாதிபதியும் தனக்கிருந்த எதேச்சாதிகாரத்தை சற்று குறைக்கக் கூடிய நிலை காணப்பட்டது.

குறா - மக்கலம் அரசியல் சீர்திருத்தத்தின் நன்மைகள்

1. இலங்கையின் அரசியல் யாப்பு வளர்ச்சியில் ஓர் அடுத்த கட்டப்படியாக இவ் அரசியல் சீர்திருத்தம் காணப்பட்டது. இதில் அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட தேர்தல் முறையும், கற்றோர் குழாமிற்கான பிரதிநிதித்துவமும் அரசியல் யாப்பின் வளர்ச்சியை காட்டுவனவாக விளங்கின.
2. கற்றோர் குழாமின் அரசியல் பிரவேசம் அரசியல் இயக்கங்கள் உருவாக்கப்படுவதற்கும் அரசியல் சீர்திருத்த கோரிக்கைகள் இலங்கை மக்களின் சார்பில் தொடர்ச்சியாக முன் வைக்கப்படுவதற்கும் காரணங்களாக விளங்கின.
3. தோட்டப்புற ஐரோப்பியர் சார்பிலும், நகர்ப்புற ஐரோப்பியர் சார்பிலும் பிரதிநிதிகள் தேர்தலின் மூலம் தெரிவு செய்யப்பட்டமையானது பெருந்தோட்டத்துறையும் அது சார்ந்த உப தொழில்களும் வளர்ச்சி அடைவதற்கு காரணங்களாக விளங்கின.
4. உத்தியோக பற்றற்ற அங்கத்தவர்களின் எண்ணிக்கை அதிகரித்தமை யானது சுதேசிகளின் வலுவினை பலப்படுத்துவதாக இருந்தது.

குறா - மக்கலம் அரசியல் சீர்திருத்தத்தின் குறைபாடுகள்

1. தேர்தல் முறை அறிமுகப்படுத்தப்பட்டபோது தேர்தலில் வாக்களிக்கும் உரிமை அனைவருக்கும் வழங்கப்படவில்லை. கல்வி அறிவு உள்ளவர்களுக்கும், சொத்து உடையவர்களுக்கும் மட்டுமே வழங்கப்பட்டிருந்தது. இவர்கள் இலங்கையில் மொத்த சனத்தொகையில் ஏறத்தாழ 4% மாக மட்டுமே காணப்பட்டனர்.
2. இவ் அரசியல் சீர்திருத்தத்திலும் தோட்டப்புற ஐரோப்பியர் பிரதிநிதித்துவம், நகர்ப்புற ஐரோப்பியர் பிரதிநிதித்துவம் என்பவற்றின் ஊடாக தோட்டத்துறையின் அபிவிருத்தியிலேயே கூடுதலான கவனம் செலுத்தப்பட்டது. இதனால் வரண்ட விவசாயத்துறை தொடர்ச்சியாக புறக்கணிக்கப்பட்டதோடு கைத்தொழிற் துறை பற்றி எதுவித கவனமும் செலுத்தப்படவில்லை.
3. இவ் அரசியல் சீர்திருத்தத்திலும் தேசாதிபதி மேலான அதிகாரத்தை கொண்டவராகவே விளங்கினார். சட்ட ஆக்க விடயங்களில் இறுதி முடிவெடுக்கும் அதிகாரம் இவருக்கே இருந்தது.

4. சட்ட நிருபண சபையும், சட்ட நிர்வாக சபையும் வேறு வேறான உறுப்பினர்களை கொண்டிருந்தமையினால் சட்டத்தை உருவாக்குபவர்களுக்கு சட்டத்தை அமுல்படுத்துவதில் பங்கு இருக்கவில்லை.
5. படித்த இலங்கையர்களும் அவர்களது பிரதிநிதியும் மிதவாத அரசியலை பின்பற்றியதினால் அவர்கள் தீவிரமான நிலையில் இலங்கை சுதந்திர போராட்டத்தை நடத்த முன்வரவில்லை. இவர்கள் ஆதிக்கம் வாய்ந்த சக்திகளாக இருந்தமையினால் பின்னர் தோற்றம் பெற்ற தீவிரவாதிகளினாலும் இவர்களை மீறி வளர முடியவில்லை. இதனால் ஒரு ஒழுங்குபடுத்தப்பட்ட சுதந்திரப் போராட்டம் என்பது இலங்கையில் தோற்றம் பெறுவதற்கான வாய்ப்பு இருக்கவில்லை.

பாத்திரம்

1. தேர்தல் முறை அறிமுகப்படுத்தப்பட்டமையானது பிற்காலத்தில் எல்லா மக்களும் வாக்களிக்கக்கூடிய தேர்தல் முறை உருவாகுவதற்கு காரணமாக அமைந்தது.
2. படித்த இலங்கையர்களுக்கான பிரதிநிதித்துவம் இலங்கையர்களின் அரசியலில் அவர்களின் மேலாதிக்கத்தை கொண்டு வந்தது. இவர்கள் ஆங்கிலேயர் ஆட்சிக்கு சார்பானவர்களாக இருந்தமையாலும் மிதவாதிகளாக இருந்தமையாலும் இந்தியாவைப் போன்று ஒரு சுதந்திரப் போராட்டம் இலங்கையில் வளர முடியவில்லை.

1910 இலிருந்து 1920 வரை இலங்கையின் அரசியல் நிலை

குறூ மக்கலம் அரசியல் சீர்திருத்தத்தின் மூலம் முன்னணிக்கு வந்த கற்றோர் குழாமும், கலால் இயக்கம் புனரமைக்கப்பட்டதனைத் தொடர்ந்து உருவான தீவிர தேசியவாதிகளும் இக்காலத்தில் பிரதான அரசியல் சக்திகளாக விளங்கினர். இவர்களில் கற்றோர் குழாமினர் தீவிரம் குறைந்த மிதமான அரசியலையே பின்பற்றினர். தமது கோரிக்கைகளை வென்றெடுப்பதற்கு மகஜர்களை அனுப்புதல், பேச்சு வார்த்தைகளை நடத்துதல் என்பவற்றையே வழிமுறைகளாகப் பின்பற்றினர். இதற்கு மாறாக தீவிர தேசியவாதிகள் பூரண சுதந்திரம் என்ற கோரிக்கையை முன் வைத்ததோடு மக்களை இணைத்து ஆர்ப்பாட்டங்களை நடாத்துதல், பகிஸ்கரிப்பு, வேலை நிறுத்தங்களை நடாத்துதல் என்பவற்றினை தமது போராட்ட வழிமுறைகளாக பின்பற்றினர்.

தீவிர தேசியவாதிகள் 1915 ஆம் ஆண்டு தமது போராட்டங்களை முன் எடுக்கும் வகையில் இளம் இலங்கையர் கழகம் என்னும் அமைப்பை உருவாக்கினர். A.E. குணசிங்காவும், விக்டர் கொராயாவுமே இதில் முன்னணியில் நின்றனர். இவ் அமைப்பு இதே ஆண்டு கண்டி கைப்பற்றப் பட்டதன் நூற்றாண்டு தினத்தை பூரண சுதந்திர கோரிக்கைக்கான ஒரு தேசிய தினமாக இலங்கை முழுவதிலும் கொண்டாடியது.

இவ்வாறான சூழ்நிலைகளின் மத்தியிலேயே 1915 ஆம் ஆண்டு சிங்கள, முஸ்லிம் கலவரம் ஏற்பட்டது. ஆரம்பத்தில் கண்டியில் தொடங்கிய இக்கலவரம் பின்னர் இலங்கை முழுவதற்கும் பரவியது. பிரித்தானிய அரசாங்கம் இக்கலவரத்தை நசுக்குவதற்காக, அவசரகாலச் சட்டம், ஊரடங்குச் சட்டம் என்பவற்றை பிரகடனப்படுத்தி பல சிங்கள அரசியல் தலைவர்களை கைது செய்து சிறையில் அடைத்தது.

பிற்காலத்தில் இலங்கையின் பிரதமராக விளங்கிய D.S. சேனாநாயக்கா உட்பட பல சிங்கள அரசியல் தலைவர்கள் சிறைக்குள் தள்ளப்பட்டனர். பலர் சுட்டுக் கொல்லப்பட்டதுடன் பலருக்கு மரண தண்டனையும் விதிக்கப்பட்டது.

இக்கலவரமும் அதனை அடக்குவதற்காக பிரித்தானிய அரசாங்கம் கைக்கொண்ட வழிமுறைகளும் இலங்கை மக்களிடையே ஓர் விழிப்புணர்ச்சியை ஏற்படுத்தியது. இவ் விழிப்புணர்ச்சி இலங்கை அரசியலில் இரண்டு சக்திகளாக விளங்கிய மிதவாதிகளையும், தீவிர தேசியவாதிகளையும் ஒன்றிணைத்ததோடு பல்வேறு சமூக இன குழுக்களையும் ஒன்றிணைப்பதில் வெற்றி கண்டது. இவர்கள் அனைவர் மத்தியிலும் இலங்கைக்கான ஓர் தேசிய இயக்கத்தை கட்டி எழுப்புதல் வேண்டும் என்ற உணர்வும் வளர்ந்திருந்தது. இதன் விளைவாகவே 1919 இல் இலங்கையின் தேசிய இயக்கமான இலங்கை தேசிய காங்கிரஸ் உருவாக்கப்பட்டது. இதன் முதலாவது தலைவராக சேர். பொன் அருணாசலம் ஏக மனதாக தெரிவு செய்யப்பட்டார்.

இலங்கை தேசிய காங்கிரஸ் தோற்றம் பெற்று சிறிது காலத்திலேயே உடனடி அரசியல் சீர்திருத்தம் தேவை என்ற கோரிக்கையை முன் வைத்தது. இதனை அவர்கள் தந்தி மூலம் குடியேற்ற நாட்டு காரியதரிசிக்கும் தெரியப்படுத்தினர். இவர்களது கோரிக்கைகள் பின்வரும் அம்சங்களை உள்ளடக்கியிருந்தது:

1. 50 பிரதிநிதிகளைக் கொண்ட சட்டசபையொன்று உருவாக்கப்படுதல் வேண்டும். அதில் 4/5 பங்கினர் பிரதேச ரீதியாக தெரிவு செய்யப்படுதல் வேண்டும். மிகுதி அங்கத்துவம் சிறுபான்மையோருக்கும், உத்தியோகப் பற்றுள்ள அங்கத்தவர்களுக்கும் வழங்கப்படுதல் வேண்டும்.
2. பரந்த அளவில் ஆண்களுக்கும் குறிப்பிட்ட அளவில் பெண்களுக்கும் வாக்குரிமை வழங்கப்படுதல் வேண்டும்.
3. சட்டசபையின் உறுப்பினர்களால் தெரிவு செய்யப்பட்ட சபாநாயகர் சபையின் கூட்டங்களுக்கு தலைமை வகித்தல் வேண்டும்.
4. வரவு செலவு திட்டத்தை சட்டசபை கட்டுப்படுத்தக்கூடியதாக இருத்தல் வேண்டும்.
5. சட்ட நிர்வாக சபையில் உள்ளவர்களில் அரைபங்கினராவது சட்ட நிரூபண சபையில் இருந்து தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டவராக இருத்தல் வேண்டும்.
6. தேசாதிபதி பிரித்தானிய பாராளுமன்ற யாப்பு முறைகளில் பாண்டியத்தியம் உள்ளவராகவும் அதில் அனுபவம் வாய்ந்தவராகவும் இருத்தல் வேண்டும்.

7. உள்ளூர் அலுவல்களில் இலங்கையர்களுக்கு பரிபூரண சுதந்திரம் வழங்கப்படுதல் வேண்டும்.

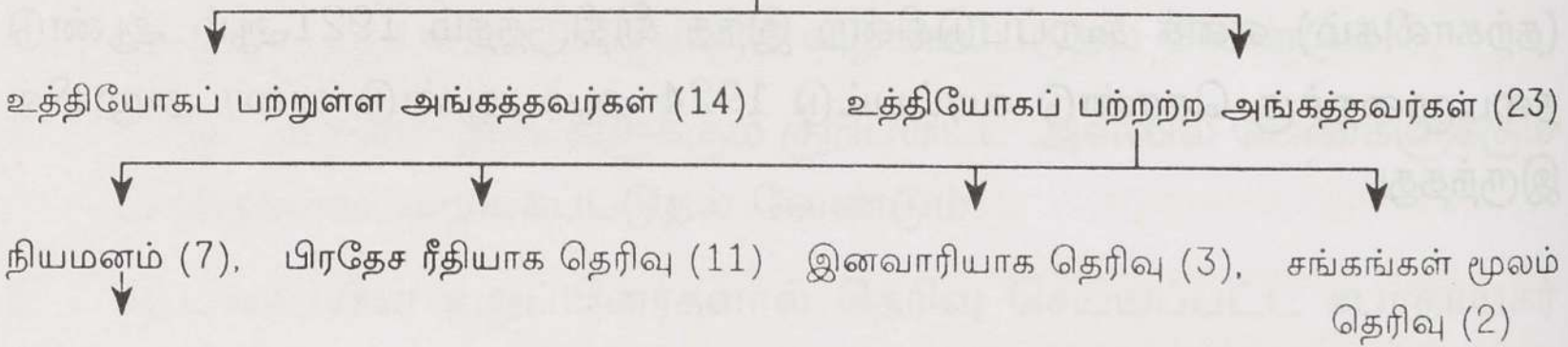
இதை விட 1916 ஆம் ஆண்டு நடைபெற்ற தேர்தலிலும் D.S. ஜெயவர்த்தனா என்பவருடன் போட்டியிட்டு இரண்டாவது தடவையும் படித்த இலங்கையரின் பிரதிநிதியாக தெரிவு செய்யப்பட்ட சேர், பொன். இராமநாதனும் அரசியல் திருத்தம் கோரி சட்டசபையில் பிரேரணை ஒன்றை முன் வைத்திருந்தார். அவருடைய பிரேரணை அரசியல் யாப்பை தாராளமான முறையில் திருத்துதல் வேண்டும் எனக் கோரி இருந்தது. அதே வேளை கண்டிய சிங்களவர்களின் பிரதிநிதிகளும் இலங்கை வர்ட் ஐரோப்பியர்களும் கூட திருத்தங்களை கோரி பிரேரணைகளை முன் வைத்திருந்தனர்.

இலங்கையில் இருந்து வெளிப்பட்ட இவ்வாறான கோரிக்கைகள் காரணமாக பிரித்தானிய அரசாங்கம் ஓர் அரசியல் சீர்திருத்தத்தை கொண்டு வர முன் வந்தது. இவ் அரசியல் சீர்திருத்தம் இலங்கையர்களை திருப்தி செய்யாததனால் அவர்கள் அதனை எதிர்த்தனர். எனினும் அப்போது தேசாதிபதியாக இருந்த 'மானிங்' இவ் அரசியல் சீர்திருத்தத்தினை ஓர் தற்காலிக சீர்திருத்தமாக ஏற்றுக்கொள்ளும்படியும் இது நடைமுறையில் உங்களை திருப்தி செய்யாதுவிட்டால் வேறொரு அரசியல் சீர்திருத்தத்தினை தாம் சிபாரிசு செய்வதாகவும் கூறினார். இதன் அடிப்படையில் இச் சீர்திருத்தம் இலங்கையர்களால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது. மானிங் அரசியல் சீர்திருத்தம் (தற்காலிகம்) எனக் கூறப்படுகின்ற இந்த சீர்திருத்தம் 1921ஆம் ஆண்டு நடைமுறைக்கு கொண்டு வரப்பட்டு 1924 ஆம் ஆண்டு வரை அமுலில் இருந்தது.

மானிங் அரசியல் சீர்திருத்தம் (தற்காலிகம்) (1921)

இவ் அரசியல் சீர்திருத்தத்தின்படி சட்டசபையின் எண்ணிக்கை 37 ஆக அதிகரிக்கப்பட்டது. இதில் 14 பேர் உத்தியோகபற்றுள்ள அங்கத்தவர்களாகவும் 23 பேர் உத்தியோகபற்றற்ற அங்கத்தவர்களாகவும், காணப்பட்டனர். உத்தியோகபற்றற்ற அங்கத்தவர்களில் 11 பேர் பிரதேச ரீதியாக தெரிவு செய்யப்பட்டனர். மேல் மாகாணத்தில் இருந்து மூவரும் ஏனைய மாகாணங்களில் இருந்து ஒவ்வொருவரும் இவ்வாறாக தெரிவு செய்யப்பட்டனர். 3 பேர் இனவாரி ரீதியாக தேர்தல் மூலம் தெரிவு செய்யப்பட்டனர். ஐரோப்பியர்களிடமிருந்து 2 பேரும், பறங்கியரிலிருந்து ஒருவரும் இவ்வாறு தெரிவு செய்யப்பட்டனர். 2 பேர் சங்கங்கள் மூலம் தெரிவு செய்து அனுப்பும் பிரதிநிதிகளாக காணப்பட்டனர். இதன்படி கரைநாட்டு விளைபொருள்

சட்டசபை (37)

நியமனம் (7)

கண்டி சிங்களவர் - 2 இந்தியர் - 1
முஸ்லிம்கள் - 1 விசேட அங்கத்துவம் - 3

இனவாரியாக தெரிவு - (3)

ஐரோப்பியர் - 2

பறங்கியர் - 1

சங்கங்கள் மூலம் தெரிவு - (2)

கரைநாட்டு விளை பொருள் உற்பத்தியாளர் சங்கம் - 1

இலங்கை வர்த்தக சங்கம் - 1

பிரதேச ரீதியாக - (11)

மேல் மாகாணம் - 3

ஏனையவை ஒவ்வொன்றும் - 8

(தென், வட, வடமத்திய, மத்திய, கிழக்கு, ஊரா, சம்பிரகமுவா, வடமேல்)

உற்பத்தியாளர் சங்கமும் இலங்கை வர்த்தக சங்கமும் ஒவ்வொரு பிரதி நிதிகளை அனுப்பியது. இவர்களை விட மீதி 7 பேர் தேசாதிபதியால் நியமிக்கப்பட்டனர். அவர்களின் நியமனம் கண்டி சிங்களவர் - 2, முஸ்லிம்கள் - 1, இந்தியர் - 1, சிறப்பு உறுப்பினர்கள் - 3 என்ற வகையில் காணப்பட்டது.

சட்ட நிர்வாக சபையிலும் இவ் அரசியல் சீர்திருத்தத்தின்படி முதல் முறையாக 3 உத்தியோக பற்றற்ற அங்கத்தவர்கள் சேர்க்கப்பட்டனர். அவர்கள் ஐரோப்பியர் - 1, சிங்களவர் - 1, தமிழர் - 1 என்ற வகையில் காணப்பட்டனர்.

இவ் அரசியல் சீர்திருத்தத்தின் முக்கியமான அம்சமாக உத்தியோகப் பற்றற்ற அங்கத்தவர்களின் எண்ணிக்கை அதிகரிக்கப்பட்டமை, பிரதேச வாரி பிரதிநிதித்துவம் முதன் முதலாக அறிமுகப்படுத்தப்பட்டமை, சங்கங்களுக்கும் உறுப்புரிமை வழங்கப்பட்டமை, என்பவற்றை குறிப்பிடலாம்.

மானிங் அரசியல் சீர்திருத்தம் இலங்கையர்களில் எப்பிரிவினரையும் திருப்தி செய்ததாக அமையவில்லை. இலங்கை தேசிய காங்கிரஸ் இதனை காரணமாக எதிர்த்தது. இதன் தலைவரான சேர். பொன், அருணாசலம் இச் சீர்திருத்தம் இலங்கை வாழ் மக்களிடத்தே பிரிவினையை வளர்ப்பதோடு பொறுப்பாட்சியின் ஆரம்ப நிலையையாவது கொடுக்கவில்லை என குற்றஞ் சாட்டினார். எனினும் மானிங் இதை தற்காலிகமாக ஏற்றுக் கொள்ளுங்கள் என கூறிய போது சேர். பொன் அருணாசலத்தை தவிர்ந்த ஏனைய தேசிய காங்கிரஸ் உறுப்பினர்கள் இதனை ஏற்றுக்கொண்டனர்.

மானிங் அரசியல் சீர்திருத்தத்தின் நன்மைகள்

1. உத்தியோக பற்றற்ற உறுப்பினர்களின் எண்ணிக்கை அதிகரிக்கப் பட்டமையானது இலங்கையர்கள் அதிக அளவில் அரசியலில் ஈடுபடுவ தற்கான வாய்ப்பினை உருவாக்கி கொடுத்தது.
2. பிரதேசவாரி பிரதிநிதித்துவம் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டமையானது பிற்காலங் களில் தேர்தல் தொகுதிகளும் தேர்தல் மாவட்டங்களும் உருவாக காரணமாக இருந்ததோடு பிரதேச அபிவிருத்திகள் ஏற்படுவதற்கும் தூண்டுதல்களை கொடுத்திருந்தது.
3. சங்கங்களுக்கும் உறுப்புரிமை வழங்கப்பட்டமையானது அவை சார்ந்த துறைகள் வளர்ச்சி அடைவதற்கு உதவியாக அமைந்தது.
4. இந்தியர்களுக்கு பிரதிநிதித்துவம் வழங்கப்பட்டமையானது அவர்களும் அரசியலில் பங்குபற்றுவதற்கான வாய்ப்பினை உருவாக்கியதோடு

அவர்கள் மத்தியில் அபிவிருத்திகள் ஏற்படுவதற்கும் தூண்டுதல்களை கொடுத்தது.

5. சட்ட நிர்வாக சபையில் உத்தியோக பற்றற்ற அங்கத்தவர்களுக்கும் அங்கத்துவம் வழங்கப்பட்டமையானது பிற்காலங்களில் மந்திரிசபை அரசாங்க முறை ஏற்படுவதற்கு ஆரம்பமாக அமைந்தது. மந்திரிசபை அரசாங்க முறையில் சட்டங்களை உருவாக்குபவர்களே சட்டங்களை அமுல்படுத்துவதிலும் பங்கு பெறுகின்றனர்.
6. தேசாதிபதியின் அதிகாரம் சற்றுக் குறைய இலங்கையர் அரசியலில் ஈடுபடும் வாய்ப்பு சற்று கூடியது.

மானிங் அரசியல் திட்டத்தின் குறைபாடுகள்

1. மானிங் அரசியல் சீர்திருத்தத்தின் பிரதான குறைபாடுகளான சிறுபான்மை இனங்களால் முன்வைக்கப்பட்ட குறைபாடு குறிப்பாக இலங்கை தமிழர்களினால் முன்வைக்கப்பட்ட குறைபாடு பிரதேசவாரி பிரதிநிதித்துவ முறை அறிமுகப்படுத்தப்பட்டமையாகும். இம்முறையினால் தம்முடைய பிரதிநிதித்துவம் வெகுவாக குறைந்துள்ளது என சிறுபான்மையினர் குற்றம் சாட்டினர். குறிப்பாக தமிழர்கள் இச்சீர்திருத்தத்திற்கு முன்னர் தமக்கு சிங்களவர்களுக்கு சமமான பிரதிநிதித்துவம் கிடைத்தன என்றும் தற்போது அவர்களுக்கு 13 பிரதிநிதித்துவம் கிடைத்த அதேவேளை தமக்கு 3 பிரதிநிதித்துவம் மட்டுமே கிடைத்தன என்றும் குற்றம் சாட்டினர். இதனால் புதிய சட்ட சபை கூடியபோது 1920 ற்கு முன்னர் இருந்த பிரதிநிதித்துவ விகிதாசாரம் பேணப்படுதல் வேண்டும் என்றும் குறைந்தது சிங்கள பிரதிநிதித்துவத்தில் 2/3 பங்காவது தமிழருக்கு வழங்கப்பட வேண்டுமென்றும் கோரிக்கைகளை விடுத்தனர். இக் கோரிக்கைகளின்போது மேல்மாகாண தமிழர்களுக்கென தனியான பிரதிநிதித்துவம் வேண்டும் என்ற கோரிக்கையை வற்புறுத்தினர். 1918 இல் இவ் உறுப்புரிமை சம்பந்தமான உறுதிமொழி இலங்கை தேசிய சங்கத்தினாலும் இலங்கை சீர்திருத்த கழகத்தினாலும் யாழ்ப்பாண சங்கத்துக்கு வழங்கப்பட்டிருந்தது. இவ் உறுதி மொழியில் கையொப்பம் இட்ட ஜேம்ஸ் பீரிசும் E.J. சமரவிக்கிரமவும் பின்னர் இதனை எதிர்த்ததனால் 1921 ஆகஸ்டில் இலங்கை தேசிய காங்கிரஸிலிருந்து தமிழர்கள் சேர். பொன் அருணாசலம் தலைமையில் வெளியேறி 'தமிழர் மகாஜன சபை' என்ற அமைப்பை உருவாக்கினர்.

கண்டிய சிங்கள மக்களும் இச் சீர்திருத்தத்தை விரும்பவில்லை. அவர்களும் இச்சீர்திருத்தம் தங்களுடைய பிரதிநிதித்துவத்தை குறைப்பதாகவே குற்றஞ் சாட்டினர்.

எனினும் இவர்கள் கூடுதல் பிரதிநிதித்துவத்தை கேட்பதை விட கண்டிய மக்களுக்கான சுயாட்சியையே வற்புறுத்தினர். 1920 இல் 'இன்றைய அரசியலும் கண்டியர்களின் உரிமைகளும்' என்ற தலையங்கத்தில் வெளியிடப்பட்ட துண்டுப் பிரசுரத்தில் கண்டிய மாகாணங்களுக்கு உள்ளூர் நிர்வாகங்களுடன் கூடிய தனியான சுயாட்சி நிர்வாக அமைப்பை கோரினர்.

அதேவேளை பறங்கியரும், ஐரோப்பியரும் கூட தமக்கு அளிக்கப்பட்ட இனவாரி பிரதிநிதித்துவம் போதாது என குற்றஞ் சாட்டினர்.

2. சட்டசபையில் உத்தியோக பற்றற்றவர்களின் எண்ணிக்கை அதிகரிக்கப்பட்ட போதும் தேசாதிபதி தொடர்ந்தும் சட்ட நிர்வாக விடயங்களில் அதிகாரம் வாய்ந்தவராக விளங்கினார்.
3. இலங்கை தேசிய காங்கிரசின் அபிலாசைகளை இவ் அரசியல் சீர்திருத்தம் பூர்த்தி செய்யவில்லை. இந்த வகையில் இலங்கை தேசிய காங்கிரசினால் முன்வைக்கப்பட்ட எக்கோரிக்கையையும் இச்சீர்திருத்தம் பூரணமாக திருப்திப்படுத்தவில்லை.
4. நிர்வாக அதிகாரத்தை பொறுத்தவரை இவ் அரசியல் சீர்திருத்தத்தின் மூலம் உத்தியோகப் பற்றற்ற அங்கத்தவர்கள் மூவருக்கு சட்ட நிர்வாக சபையில் அங்கம் வகிப்பதற்கு சந்தர்ப்பங்கள் கொடுக்கப்பட்ட போதும் நிர்வாக அதிகாரத்தை பேணக் கூடிய அளவுக்கு அது போதுமானதாக இருக்கவில்லை. இதனால் தொடர்ந்தும் நிர்வாக அதிகாரம் பிரித்தானிய அரசின் கையிலேயே இருந்தது.
5. எல்லோருக்கும் வாக்களிக்கும் உரிமை வழங்கப்படவில்லை.

பாத்திரம்

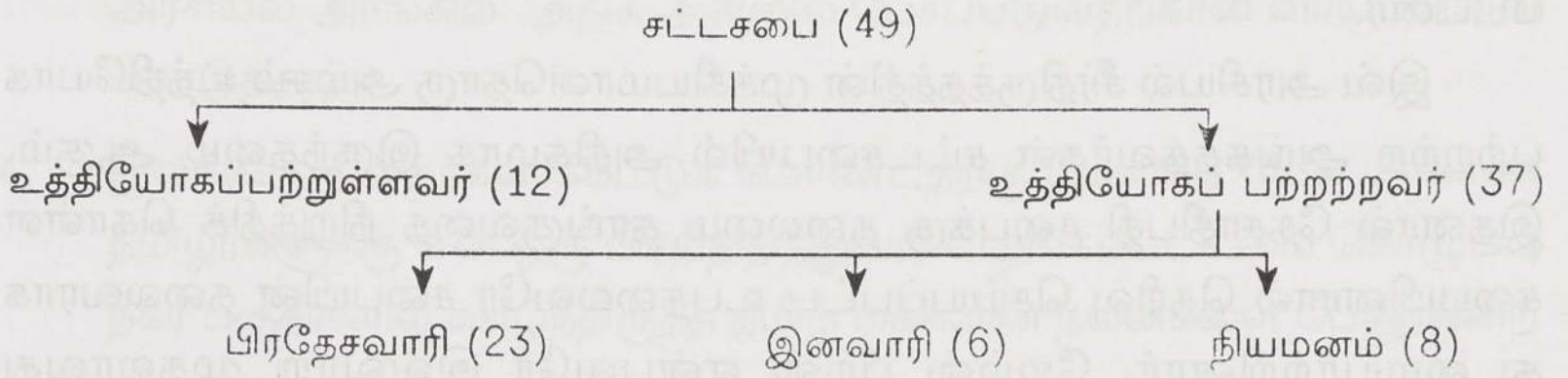
1. சபை உறுப்பினர்களால் தெரிவு செய்யப்பட்ட உபதலைவர் பதவியானது பிற்காலங்களில் சபாநாயகர் முறை தோன்றுவதற்கு காரணமாக அமைந்தது.
2. பிரதேசவாரிப் பிரதிநிதித்துவம் இனப்பிரச்சினை உருவாகுவதற்கு காரணமாக அமைந்தது.

மானிங் - டிவன்சயர் அரசியல் சீர்திருத்தம் (1924)

மானிங் அரசியல் சீர்திருத்தம் இலங்கையில் வாழ்ந்த எத்தரப்பினரையும் திருப்தி செய்ததாக அமையவில்லை. இதனால் இவ் அரசியல் சீர்திருத்தத்தை நீக்கி புதிய ஓர் அரசியல் சீர்திருத்தத்தை அறிமுகப்படுத்துதல் வேண்டும் என்ற கோரிக்கை இலங்கையில் வாழ்ந்த பல்வேறு தரப்பினராலும் முன் வைக்கப்பட்டது.

இக்காலத்தில் சிறுபான்மையோராக இருந்த இலங்கை தமிழர், இந்திய வம்சாவழியினர், முஸ்லிம்கள், ஐரோப்பிய, பறங்கியர் என்போர் 'சிறுபான்மையோர் ஐக்கிய முன்னணி' என்ற அமைப்பை உருவாக்கி அதன் சார்பாக அரசியல் சீர்திருத்த கோரிக்கைகளை முன்வைத்தனர். இதே வேளை இலங்கை தேசிய காங்கிரசும் அரசியல் சீர்திருத்தம் கோரி தொடர்ச்சியாக கோரிக்கைகளை விடுத்தது. இது தொடர்பாக இலங்கை தேசியகாங்கிரசின் சார்பில் 1921 டிசம்பரில் ஜேம்ஸ் பீரிசினாலும் 1922 பெப்ரவரியில் சிறுபான்மையோர் ஐக்கிய முன்னணியினாலும் அரசியல் சீர்திருத்த நகல் திட்டங்கள் தயாரிக்கப்பட்டு குடியேற்ற நாட்டு காரியதரிசிக்கு அனுப்பி வைக்கப்பட்டன. அதேவேளை தேசாதிபதியாக இருந்த மானிங்கும் ஓர் அரசியல் சீர்திருத்தத்தை தயாரித்து அனுப்பினார். குடியேற்ற நாட்டு காரியதரிசியாக இருந்த டிவன்சயர் பிரபு தேசாதிபதி மானிங்கின் சீர்திருத்தங்களில் மட்டும் கூடிய கவனம் செலுத்தி அதில் சில மாற்றங்களை செய்து ஓர் அரசியல் சீர்திருத்தத்தினை சிபாரிசு செய்தார். அதுவே 'மானிங் - டிவன்சயர் அரசியல் சீர்திருத்தமாகும்.' இது 1924 ஆம் ஆண்டு அமுலுக்கு கொண்டு வரப்பட்டு 1931 ஆம் ஆண்டு மொனமூர் அரசியல் யாப்பு அமுலுக்கு வரும்வரை நடைமுறையில் இருந்தது.

மானிங் - டிவன்சயர் அரசியல் சீர்திருத்தத்தின் படி
சட்டசபையின் அமைப்பு

பிரதேசவாரி

சிங்களம் - 16
தமிழ் - 7

பிரதேசவாரி

மேல்மாகாணம் - 5
வடமாகாணம் - 5
தென் மாகாணம் - 3
மத்திய மாகாணம் - 2
கிழக்கு மாகாணம் - 2
வடமேல் மாகாணம் - 2
வடமத்திய மாகாணம் - 1
ஊவா மாகாணம் - 1
சப்பிரகமுவா மாகாணம் - 2

இனவாரி

ஐரோப்பியர் - 3
பறங்கியர் - 2
மேல் மாகாண தமிழர் - 1

நியமனம்

முஸ்லிம் - 3
இந்தியர் - 2
சிறப்பு - 3

இவ் அரசியல் சீர்திருத்தத்தின்படி சட்டசபை உறுப்பினர்களின் எண்ணிக்கை 49 ஆக அதிகரிக்கப்பட்டது. இதில் 37 பேர் உத்தியோக பற்றற்ற அங்கத்தவர்களாகவும், 12 பேர் உத்தியோக பற்றுள்ள அங்கத்தவர்களாகவும் விளங்கினர். உத்தியோக பற்றற்ற அங்கத்தவர்களில் 23 பேர் பிரதேசவாரியாக தெரிவுசெய்யப்பட்டனர். சிங்கள மக்களிலிருந்து 16 பேரும் தமிழ் மக்களிலிருந்து 7 பேரும் தெரிவுசெய்யப்படக்கூடியதாக இப் பிரதிநிதித்துவம் ஒழுங்கமைக்கப்பட்டது.

6 பேர் இனவாரி ரீதியாக தேர்தலின் மூலம் தெரிவுசெய்யப்பட்டனர். ஐரோப்பியர் - 3, பறங்கியர் - 2, மேல் மாகாண தமிழர் - 1 என்ற வகையில் இவர்கள் தெரிவு செய்யப்பட்டனர். இந்த வகையில் மேல்மாகாண தமிழர் பிரதிநிதியாக தெரிவு செய்யப்பட்டவர் அருணாசலம் மகாதேவா ஆவார்.

8 பேர் தேசாதிபதியினால் நியமிக்கப்பட்டனர். முஸ்லிம்கள் - 3, இந்தியர் - 2, சிறப்பு உறுப்பினர்கள் - 3 என்ற வகையில் இவர்கள் காணப்பட்டனர்.

இவ் அரசியல் சீர்திருத்தத்தின் முக்கியமானதொரு அம்சம் உத்தியோக பற்றற்ற அங்கத்தவர்கள் சட்டசபையில் அதிகமாக இருந்தமை ஆகும். இதனால் தேசாதிபதி சபைக்கு தலைமை தாங்குவதை நிறுத்திக் கொள்ள சபையினரால் தெரிவு செய்யப்பட்ட உபதலைவரே சபையின் தலைவராக கடமையாற்றினார். ஜேம்ஸ் பீரிஸ் என்பவரே இவ்வாறு முதலாவது உபதலைவராக கடமையாற்றியவர் ஆவார். இவ்வாறான நிலை உத்தியோக பற்றற்ற அங்கத்தவர்கள் சுதந்திரமாக விவாதிப்பதற்குரிய நிலைமைகளை தோற்றுவித்தது. எனினும் பிரித்தானிய அரசாங்கத்திற்கு எதிராக மசோதாக்களை நிறைவேற்றிவிடுவார்கள் என்பதற்காக தேசாதிபதிக்கு மறுப்பாணை அதிகாரம் கொடுக்கப்பட்டது. இதன் மூலம் தனக்கு விரும்பாத சட்டங்களை தடுத்து வைக்கும் அதிகாரம் தேசாதிபதிக்கு இருந்தது. அத்தோடு நாட்டு நலனுக்கு இன்றியமையாதவை என தேசாதிபதி கருதும் மசோதாக்களை உத்தியோக பற்றுள்ள அங்கத்தவர்களினதும் நியமன அங்கத்தவர்களினதும் சம்மதத்தோடு மட்டும் நிறைவேற்றக் கூடியவராக அவர் இருந்தார். இத்தகைய சந்தர்ப்பத்தில் அது பற்றிய அறிக்கையை குடியேற்ற நாட்டு காரியதரிசிக்கு தேசாதிபதி அனுப்புதல் வேண்டும்.

மானிங் - டிவன்சயர் அரசியல் சீர்திருத்தத்தின் நன்மைகள்

1. சட்டசபையில் உத்தியோக பற்றற்ற அங்கத்தவர்களின் எண்ணிக்கை அதிகரிக்கப்பட்டமையானது சபையில் சுதேசிகளின் நிலையினை வலுவுள்ள ஒன்றாக மாற்றியது.
2. பிரதேசவாரி பிரதிநிதித்துவ முறை அதிகரிக்கப்பட்டமையானது பல்வேறு பிரதேசங்களின் பிரச்சினைகளும் அரசியல் அரங்கிற்கு கொண்டு வரப்படுவதற்கு வாய்ப்பாக அமைந்தது. அத்தோடு இதன் மூலம் சிறுபான்மை இனத்தவர்களின் பிரதிநிதித்துவ எண்ணிக்கையும் அதிகரிக்கப்பட்டது. இது தமிழர்களின் மனக்குறையை ஓரளவாவது நீக்கக் கூடியதாக இருந்தது. இதற்கு முன்னர் மூன்று உறுப்பினர்களை மட்டும் பெற்ற தமிழர்கள் இதன் மூலம் 8 உறுப்பினர்களை பெற்றுக் கொண்டனர். (வடமாகாணம் 5, கிழக்கு மாகாணம் 2, மேல் மாகாணத் தமிழர் - 1.)

3. இந்திய வம்சாவழியினரதும், முஸ்லிம்களினதும் பிரதிநிதித்துவ எண்ணிக்கை அதிகரிக்கப்பட்டமையானது அவர்களது பிரச்சினைகளும் அரசியல் அரங்கில் அதிக அளவில் பேசப்படுவதற்கான வாய்ப்பினை கொடுத்தது.
4. இலங்கை தமிழர்கள் கேட்டுக் கொண்டதற்கு இணங்க மேல் மாகாண தமிழர்களுக்கு என ஒரு பிரதிநிதித்துவம் வழங்கப்பட்டமை கொழும்பு நகர பகுதிகளில் வாழ்ந்திருந்த தமிழ் மக்களின் நலன்களை பேணுகின்ற ஒன்றாக அமைந்தது.

மானிங் - டிவன்சயர் அரசியல் சீர்திருத்தத்தின் குறைபாடுகள்

1. சட்ட சபையில் உத்தியோக பற்றற்ற அங்கத்தவர்களின் எண்ணிக்கை அதிகரிக்கப்பட்ட போதும், தேசாதிபதிக்கு வழங்கப்பட்ட மறுப்பாணை அதிகாரமும், உத்தியோக பற்றுள்ள அங்கத்தவர்களினதும், நியமன அங்கத்தவர்களினதும் சம்மதத்தோடு மட்டும் சட்டங்களை இயற்றக் கூடிய தேசாதிபதியின் அதிகாரமும் தேசாதிபதியின் நிலையை வலுவுள்ள ஒன்றாக மாற்றி இருந்தது.
2. சட்டங்களை இயற்றுபவர்களே சட்டங்களை அமுல்படுத்துவதிலும் பங்கு பற்றுதல் வேண்டும் என்ற இலங்கையர்களின் நீண்டகால கோரிக்கை இவ் அரசியல் சீர்திருத்தத்திலும் முழுமையாக திருப்திபடுத்த முடியவில்லை.
3. சட்ட நிர்வாக சபை தொடர்ந்தும் சட்டசபைக்கு கட்டுப்படாத ஒன்றாகவே காணப்பட்டது.
4. இலங்கை தமிழர்களின் கோரிக்கையான சிங்கள பிரதிநிதிகளில் 2/3 பங்காவது தமக்கு தரப்படுதல் வேண்டும் என்ற கோரிக்கையும் நிறைவேற்றப்படவில்லை.
5. வாக்குரிமை தொடர்ந்தும் மட்டுப்படுத்தப்பட்டதாகவே இருந்தது. இதனால் இலங்கை வாழ் மக்களில் பெரும்பான்மையினர் வாக்குரிமை அற்றவர்களாகவே விளங்கினர். உண்மையில் இலங்கை மக்களில் 4% மானவர்களுக்கு மட்டுமே வாக்குரிமை வழங்கப்பட்டிருந்தது.
6. இவ் அரசியல் சீர்திருத்தமும் இலங்கையர்களை இனரீதியாக பிளவு படுத்துவதில் வெற்றி கண்டிருந்தது. இச் சீர்திருத்தம் இலங்கையில் பெரும்பான்மையினராக இருந்த கரையோர சிங்களவர்களுக்கே சார்பாக இருந்தமையினால், எளிய சமூகங்கள் தனியான அரசியலை

நோக்கி மேலும் தள்ளப்பட்டன. இச் சீர்திருத்தத்திற்கு முன்னரே இலங்கை தமிழர்கள் தமக்கென தனியான அரசியல் இயக்கத்தை உருவாக்கிக் கொண்டனர். இச் சீர்திருத்தத்தின் பின்னர் கண்டிய சிங்கள மக்கள் இலங்கை தேசிய காங்கிரசிலிருந்து வெளியேறி 1925 இல் கண்டிய தேசிய அசம்பிளி என்கின்ற அமைப்பை உருவாக்கிக் கொண்டனர். இவ் அமைப்பு 1927 ஆம் ஆண்டு தனது அமைப்பின் மாநாட்டில் சமஷ்டி கோரிக்கையை ஒரு தீர்மானமாக நிறைவேற்றியது.

பாத்திரம்

1. மேல்மாகாண தமிழர்களுக்கென ஒரு பிரதிநிதித்துவம் வழங்கப் பட்டமையானது மேல் மாகாணத்துக்கென ஒரு தமிழர் அரசியலை தொடக்கி வைத்தது.
2. சபைக்கு தேசாதிபதி தலைமை தாங்குவதை நிறுத்திக்கொள்ள சபை உறுப்பினர்களால் தெரிவு செய்யப்பட்ட உபதலைவர் சபைக்கு தலைமை தாங்கினார். இது பின்னர் சபாநாயகர் எனும் பதவி நிலைத்து நிற்க உதவியது.
3. அரசியல் சீர்திருத்தங்களில் சிறுபான்மை இனங்களின் நலன்களையும் பேணுதல் அல்லது சிறுபான்மையோரின் விடயத்தையும் பேணுதல் என்பதையும் தொடக்கி வைத்தது. பின்னர் வந்த அரசியல் திருத்தங்களில் சிறுபான்மையோர் பிரச்சினையும் முக்கியம் பெறத் தொடங்கியது.

இவ்வாறு மேற்கூறப்பட்ட குறைபாடுகள் காரணமாக அரசியல் சீர்திருத்தம் மாற்றப்பட வேண்டும் என்ற கோரிக்கை இலங்கையில் வாழ்ந்த அனைத்து சமூகத்தவர்களினாலும் தொடர்ச்சியாக எழுப்பப்பட்டு வந்தது. மானிங்கின் பின்னர் தேசாதிபதியாக இருந்த கியூகிளிபோட் என்பவரும் புதிய அரசியல் திட்டத்தை சிபாரிசு செய்யுமாறு பிரித்தானிய அரசாங்கத்தை வேண்டிக் கொண்டார்.

இக்காலத்தில் பிரித்தானியாவிலும் அரசியல் மாற்றம் ஒன்று நடைபெற்றது. ஆட்சியில் இருந்த கன்சர்வேடிவ் கட்சியிடமிருந்து தொழிற்கட்சி அதிகாரத்தைக் கைப்பற்றிக் கொண்டமையே அம் மாற்றம் ஆகும். இத்தொழிற்கட்சி கன்சர்வேடிவ் கட்சியை விட குடியேற்ற நாட்டு மக்களின் கோரிக்கைகளை தாராளமான வகையில் நோக்கி அணுக தலைப்பட்டது. தொழிலாளர்களின் நலனில் அக்கறை உள்ள கட்சி என்ற வகையில் குடியேற்ற நாடுகளில் வாழ்கின்ற சாதாரண மக்களின் நலன்களிலும் அக்கறை கொண்டிருந்தது. இதனால் இலங்கையர்களின் கோரிக்கைகளை சாதகமான

வகையில் அணுகியதோடு அதன் அடிப்படையில் அரசியல் சீர்திருத்தம் செய்வற்காக டொனமூர் பிரபு தலைமையில் ஒரு குழுவினரையும் இலங்கைக்கு அனுப்பி வைத்தது.

டொனமூர் குழுவினர் 1927 ஆம் ஆண்டு நவம்பர் மாதம் 13 ஆம் திகதி இலங்கைக்கு வந்தனர். இவர்கள் இலங்கையில் 1928 ஜனவரி 18 ஆம் திகதி வரை தங்கியிருந்து கொழும்பு, யாழ்ப்பாணம், மட்டக்களப்பு, கண்டி, காலி ஆகிய இடங்களில் 34 முறை கூடி 141 பிரமுகர்களின் அபிப்பிராயங்களை கேட்டு கலந்துரையாடி ஓர் அரசியல் திட்டத்தை சிபாரிசு செய்தனர். இவ் அரசியல் திட்டமே 'டொனமூர் அரசியல் திட்டம்' ஆகும். இது 1931 ஆம் ஆண்டு அமுலுக்கு கொண்டு வரப்பட்டு 1947 ஆம் ஆண்டு சோல்பரி அரசியல் யாப்பு அமுலுக்கு வரும் வரை நடைமுறையில் இருந்தது.

டொனமூர் அரசியல் யாப்பு (1931)

தோற்றத்திற்கான காரணங்கள்

1. முன்னைய யாப்பின் குறைபாடுகள்

- அ. எல்லோருக்கும் வாக்குரிமை வழங்கப்படவில்லை.
- ஆ. பிரித்தானிய மாதிரியிலான பாராளுமன்ற அரசாங்கமுறை அறிமுகப்படுத்தப்பட வேண்டும் என்ற கோரிக்கை நிறைவேற்றப் பட்டமை.
- இ. முழுமையான பிரதேசவாரிப் பிரதிநிதித்துவம் வழங்கப்பட வேண்டும் என்ற சிங்கள தலைவர்களின் கோரிக்கை நிறைவேற்றப்படாமை.
- ஈ. சிறுபான்மை இனத்தோருக்கு போதியளவிலான பாதுகாப்பு ஏற்பாடு இல்லாமை.
- உ. உள்ளூர் நிர்வாகங்களில் இலங்கையருக்கு சுயாட்சி வழங்கப் படாமை.
- ஊ. கண்டிச் சிங்களவரின் சமஷ்டிக் கோரிக்கை கவனத்தில் எடுக்கப் படாமை.

2. அரசியல் சீர்திருத்தம் வேண்டும் என்ற இலங்கையரின் தொடர்ச்சியான கோரிக்கைகள்.

- அ. கரையோரச் சிங்களவரின் கோரிக்கைகள்.
பிரதானமானது - பிரித்தானிய மாதிரியிலான அரசாங்கமுறை
- ஆ. கண்டியச் சிங்களவரின் கோரிக்கைகள்.
பிரதானமானது - கண்டிய மாகாணத்துக்கு தனியான சுயாட்சி.
- இ. தமிழர்களின் கோரிக்கைகள்.
பிரதானமானது - இனவாரிப் பிரதிநிதித்துவ முறை மீண்டும் கொண்டுவரப்படவேண்டும்.

3. நிர்ப்பந்தங்கள்

அ. இந்திய சுதந்திரப் போராட்டத்தின் தாக்கம்.

ஆ. சோவியத் யூனியனின் அக்டோபர் புரட்சியும், இலங்கையில் தொழிற்சங்க இயக்கத்தின் வளர்ச்சியும்.

4. சந்தர்ப்பம்

பிரித்தானியாவில் தொழிற்கட்சி அதிகாரத்திற்கு வந்தமை. இக்கட்சி குடியேற்ற நாடுகளில் இருந்து வரும் கோரிக்கைகளை தாராளமாக பரிசீலிக்க முன்வந்தமை.

டொனமூர் குழுவினர் இலங்கைக்கு வந்து ஓர் அரசியல் திட்டத்தை சிபாரிசு செய்ய முனைந்தபோது பல்வேறு பிரச்சினைகளை எதிர்நோக்கினர். அப் பிரச்சினைகளில் பின்வருவன முக்கியமானதாகும்:

1. இலங்கையின் பன்முக சமூகத் தன்மை.
2. இலங்கையர்களின் அரசியல் நிர்வாக பயிற்சி குறைவு.
3. அரசியல் கட்சிகள் இல்லாமை.

1. இலங்கையின் பன்முக சமூக தன்மை

இலங்கைச் சமூகமானது இனம், மதம், சாதி, மொழி, பிரதேச அடிப்படையில் கூறுபடுத்தப்பட்ட சமூகமாக காணப்பட்டது. இந்த பல்வேறு சமூகங்களுக்கு மத்தியில் ஒருமைப்பாடோ, ஒருமித்த கருத்துக்களோ காணப்படவில்லை. மாறாக அவர்களுக்கிடையே நம்பிக்கையின்மையும் சந்தேகப் போக்குமே அதிகமாக காணப்பட்டது. ஒவ்வொரு சமூகமும், தம்தம் நலன்களை மேம்படுத்தும் வகையிலும் மற்றைய சமூகங்களின் மீது நம்பிக்கையின்மை தொனிக்கும் வகையிலுமே டொனமூர் குழுவினர் முன்னிலையில் கோரிக்கைகளை முன் வைத்தனர். குறிப்பாக இலங்கையின் பிரதான சமூகங்களில் கரைநாட்டு சிங்கள மக்களின் பிரதிநிதிகள் முழுமையான பிரதேசவாரி பிரதிநிதித்துவ கோரிக்கையையும் இலங்கைத் தமிழர்கள் இனவாரி பிரதிநிதித்துவ கோரிக்கையையும் கண்டிய சிங்கள மக்களின் பிரதிநிதிகள் சமஷ்டிக் கோரிக்கைகளையும் முன் வைத்தனர். இந் நிலையில் அனைத்து மக்களையும் திருப்திபண்ணக்கூடிய அரசியல் யாப்பினை எவ்வாறு உருவாக்குவது என்பது பிரச்சினையாக இருந்தது.

2. அரசியல் நிர்வாக பயிற்சி குறைவு

டொனமூர் குழுவினர் இலங்கைக்கு வந்த காலத்தில் இலங்கையில் வாழ்ந்த மக்கள் கல்வி அறிவு குறைந்தவர்களாக காணப்பட்டனர். இதனால் அரசியல் அறிவும் இவர்களுக்கு குறைவாக காணப்பட்டது. கல்வி அறிவையும் அரசியல் அறிவையும் சிறிது பெற்றிருந்த இலங்கையின் உயர் வர்க்கத்தினர் கூட சட்ட உருவாக்கத்தில் பங்குபற்றி இருந்தார்களே தவிர சட்ட நிர்வாகத்தில் அதிக அளவில் பங்குபற்றுவதற்கான வாய்ப்பு இருக்கவில்லை. இதனால் அரசியல் நிர்வாகத்தில் பயிற்சி குறைவுடையவர்களாகவே இலங்கையர்கள் காணப்பட்டனர். இத்தகைய சமூகத்திற்கு எவ்வாறு பூரணத்துவம் வாய்ந்த ஓர் அரசியல் யாப்பை வழங்குவது என்பது பிரச்சினையாக அமைந்தது.

3. அரசியற் கட்சிகள் இல்லாமை

இலங்கையர்கள் நீண்ட காலமாகவே பிரித்தானிய மாதிரியிலான மந்திரி சபை அரசாங்க முறையை அறிமுகப்படுத்தும்படி கோரிக்கைகளை விடுத்திருந்தனர். இம் மந்திரிசபை முறையை அறிமுகப்படுத்துவதாயின், அரசியல் கட்சிகள் வளர்ச்சி அடைந்து இருக்க வேண்டியது அவசியமானதாகும். ஏனெனில் இவ் அரசாங்க முறையில் பொதுத் தேர்தலில் பெரும்பான்மை பலத்தை பெற்ற கட்சியிடமே ஆட்சிப் பொறுப்பு ஒப்படைக்கப்படுகின்றது. அதே வேளை ஆட்சியை கண்காணிப்பதற்கு பலமான எதிர்க்கட்சியும் அவசியமாக உள்ளது. நாட்டில் அரசியற் கட்சிகள் வளர்ச்சி அடைந்திருக்கும் போதே இதற்கான சூழ்நிலைகள் ஏற்படும். ஆனால் அக்காலத்தில் வளர்ச்சி அடைந்த அரசியற் கட்சிகள் என எதுவும் இலங்கையில் இருக்கவில்லை. இதனால் டொனமூர் குழுவினர் இப்பிரச்சினைக்கும் முகம்கொடுக்க வேண்டியவர்களாக விளங்கினர்.

மேற்கூறிய பிரச்சினைகள் அனைத்தையும் கவனத்தில் எடுத்து ஓரளவு பொறுப்பும் அதிகாரமும் வாய்ந்த அரசியல் திட்டத்தை டொனமூர் குழுவினர் சிபார்சு செய்தனர்.

டொனமூர் அரசியல் திட்டத்தின் முக்கிய அம்சங்கள்

1. சர்வஜன வாக்குரிமை
2. பிரதேசவாரிப் பிரதிநிதித்துவம்
3. அரசாங்க சபை
4. நிர்வாகக் குழு முறை

5. மந்திரி சபை
6. மூன்று காரியதரிசிகள்
7. தேசாதிபதி
8. பொதுச்சேவை, நீதிச்சேவை ஆணைக்குழுக்கள்.

1. சர்வஜன வாக்குரிமை

சர்வஜன வாக்குரிமை என்பது டொனமூர் அரசியல் திட்டத்தில் பிரதானமானதும் முக்கியமானதுமான ஓர் அம்சம் ஆகும். இதன்படி 21 வயதுக்கு மேற்பட்ட இலங்கை வாழ் மக்கள் அனைவருக்கும் வாக்குரிமை வழங்கப்பட்டது. இச் சர்வஜன வாக்குரிமை பிரித்தானியாவின் குடியேற்ற நாடுகளுள் இலங்கைக்கே முதன் முதலாக வழங்கப்பட்டது. அதுவும் பிரித்தானியாவில் சர்வஜன வாக்குரிமை வழங்கப்பட்டு (1928) ஒரு சில வருடங்களிலேயே இலங்கைக்கும் வழங்கப்பட்டமை முக்கியமான அம்சமாக விளங்கியது. இக்காலத்தில் பல ஐரோப்பிய நாடுகள் கூட சர்வஜன வாக்குரிமையை பெறாத போது இலங்கை பெற்றுக்கொண்டமை ஒரு புட்சிகரமான அம்சமாகும். மேலும் சர்வஜன வாக்குரிமையை இலங்கையின் பெரும்பான்மையான அரசியல் தலைவர்களும் அவர்களது இயக்கங்களும் எதிர்த்த போதும் கூட அதனை வழங்கியமையும் ஓர் புரட்சிகரமான அம்சமாகும்.

அறிமுகப்படுத்துவதற்கான காரணங்கள்

1. இந்திய சுதந்திரப் போராட்டத்தின் தாக்கம் இலங்கையிலும் ஏற்பட்டிருந்தது. இலங்கை மக்களை அதில் ஈடுபாடு காட்டாமல் தடுப்பதற்கு அவர்களை அரசியலுக்குள் உள்வாங்க வேண்டியது அவசியமானதாக இருந்தது.
2. சோவியத் யூனியனில் நடைபெற்ற அக்டோபர் புரட்சியைத் தொடர்ந்து உலகமெங்கும் இடதுசாரி இயக்கங்கள் வளர்ச்சியடைய ஆரம்பித்தன. இலங்கையிலும் தொழிற்சங்க இயக்கத்தின் வளர்ச்சியினால் இடதுசாரி இயக்கம் வளர்வதற்கான சூழல் ஏற்பட்டது. அரசியலுக்குள் தொழிலாளர்களை உள்வாங்கினால் இடதுசாரி சிந்தனைகளின் தாக்கத்தில் இருந்து அவர்களை தடுக்கலாம் என ஆட்சியாளர்கள் கருதினர்.
3. இக்காலத்தில் பிரித்தானியாவில் தொழிற்கட்சி ஆட்சியில் இருந்ததனால் அது சர்வஜன வாக்குரிமையை ஆதரவாகப் பார்த்தது.

4. வறுமை நிலையில் பின்தங்கியிருக்கும் மக்கள் குழுக்களை அரசியல் ரீதியாகப் பலப்படுத்தி அவர்களுக்கு அபிவிருத்தியைப் பெற்றுக் கொடுத்தல்.

குறிப்பாக விவசாயிகள், தொழிலாளர்கள், சாதியால் தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள், ஏனைய வறுமைக்குட்பட்ட மக்கள் என்போரை முன்னேற்ற வேண்டுமாயின் அவர்களை அரசியல் ரீதியாக பலப்படுத்த வேண்டும் என டொனமூர் குழுவினர் கருதினர். இந்நிலை ஏற்படின் அரசியல் வாதிகள் பொதுமக்களில் தங்கியிருக்கவேண்டிய சூழல் உருவாகும். மக்களுக்கும் பொறுப்புக் கூறவேண்டிய நிலையும் ஏற்படும்.

5. கிராமத்திற்கும், நகரத்திற்குமிடையிலான சமமற்ற அபிவிருத்தியை இல்லாதொழித்தல்.

இலங்கையில் பொதுநிர்வாகம் சமமற்றவகையில் காணப்பட்டது. நகரங்களில் காணப்படும் வளர்ச்சியைக் கிராமப்புறங்களில் காண முடியாது. இந்த முரண்பட்ட நிலையை இல்லாதொழிக்க வேண்டும் எனின் கிராமிய மக்களை அரசியல் ரீதியாகப் பலப்படுத்த வேண்டும்.

6. வரையறுக்கப்பட்ட வாக்குரிமையின் கீழ் இடம்பெற்ற உயர்குழாம் வகுப்பினரின் சில்லோரி அரசியல் உரிமையை இல்லாமற் செய்தல். வரையறுக்கப்பட்ட வாக்குரிமை 1910 இல் குறாமக்கலம் அரசியல் சீர்திருத்தத்துடன் வழங்கப்பட்டு வந்தது. இதன்படி சொத்துடையவர்களுக்கும், கல்வியறிவுடையோருக்கும் மட்டுமே வாக்குரிமை கிடைத்தது. இதனால் உயர்குழாம் வகுப்பினரைச் சார்ந்தவர்களுக்கே வாக்குரிமை வழங்கப்பட்டது. இந்நிலை தொடருமானால் பின்தங்கிய மக்கள் பாதிக்கப்படுவர். சர்வஜன வாக்குரிமையின் மூலமே இச் சில்லோர் உரிமையை இல்லாமற் செய்து சாதாரண மக்களையும் அரசியல் ரீதியாகப் பலப்படுத்துதல் வேண்டும்.

டொனமூர் குழுவினர் சர்வஜன வாக்குரிமையை வழங்குவதற்கு முயற்சித்தபோது A.E. குணசிங்காவைத் தவிர ஏனைய இலங்கையின் பிரதான அரசியற் தலைவர்கள் காரசாரமாக இதனை எதிர்த்தனர். அவ்வாறு எதிர்ப்பு தற்கு அவர்கள் பின்வரும் நியாயங்களை கூறினர்:

1. வாக்குரிமையை விஸ்தரிக்க விஸ்தரிக்க லஞ்சம், ஊழல் என்பன பெருகத் தொடங்கும்.
2. சொத்து உடையவர்களுக்கு மட்டுமே நாட்டுப்பற்று உள்ளது. எனவே அவர்களுக்கு மட்டுமே வாக்குரிமை வழங்கப்படுதல் வேண்டும்.

3. கல்வி, அறிவு அற்றவர்களுக்கு வாக்குரிமை வழங்கின் அதனை அவர்கள் தவறான வழிகளில் பயன்படுத்த முற்படுவர். எனவே கல்வி அறிவு உடையவர்களுக்கு மட்டுமே வாக்குரிமை வழங்கப்படுதல் வேண்டும்.
4. பெண்கள், அரசியல் ஈடுபாடு அற்றவர்கள், எனவே அவர்களுக்கு வாக்குரிமை வழங்கப்படுதல் கூடாது.
5. வாக்குரிமையின் வயது எல்லையை 21 வயதில் இருந்து 25 வயதாக மாற்றப்படுதல் வேண்டும்.

மேற்கூறிய காரணங்கள் ஒவ்வொன்றையும் நிராகரித்து அவை ஒவ்வொன்றிற்கும் பின்வரும் நியாயங்களை டொனமூர் குழுவினர் குறிப்பிட்டனர்.

1. வாக்குரிமையை விஸ்தரிக்கும்போது லஞ்சம், ஊழல், என்பன அதிகரிக்கும் என்பதனை ஏற்றுக்கொள்ள முடியாது. அதனை விஸ்தரிக்கும்போது மக்களின் அரசியல் அறிவும் வளர்ச்சி அடைவதால் ஊழல், லஞ்சம், என்பன அருகி, அருகி முற்றாக நீங்குவதற்கே வழி ஏற்படும். பிரித்தானியாவில் வாக்குரிமை விஸ்தரித்ததைத் தொடர்ந்து ஊழல், லஞ்சம், என்பன குறைந்து குறைந்து வந்து முற்றாகவே நீங்கி விட்டது.
2. சொத்துடையவர்களுக்கு மட்டும் வாக்குரிமை வழங்கப்படுதல் வேண்டும் என்பதனையும் ஏற்றுக்கொள்ள முடியாது. சொத்துடைய மக்கள் மட்டும் நாட்டுப் பற்று உடையவர்கள் என கூற முடியாது. சொத்துள்ள மக்களை விட சொத்தில்லாத மக்கள் சிறந்த நாட்டுப் பற்று உடையவர்களாக இருந்திருக்கிறார்கள்.
உதாரணமாக: முதலாம் உலக யுத்தத்தில் நாட்டுப்பற்றுடன் பிரித்தானியாவின் வெற்றிக்காக இராணுவத்தில் சேர்ந்து போராடி உயிர் நீத்தவர்களுள் பெரும்பாலானோர் சொத்தில்லாத ஏழை மக்களே ஆவர். எனவே சொத்துள்ள மக்களுக்கு மட்டுமே நாட்டுப் பற்று இருக்கும் என்ற கருத்தினை ஏற்றுக்கொள்ள முடியாது.
3. கல்வி அறிவு அற்றவர்களில் புத்திக் கூர்மை உடையவர்களும் இருப்பார்கள். இவர்கள் வாக்குரிமையை தவறாக பயன்படுத்துவர் என எதிர்பார்க்க முடியாது. மேலும் அவர்களுக்கு கல்வி, அறிவு கிடைக்காதது அவர்களின் தவறல்ல. அரசாங்கம் அதற்கான முயற்சிகளை செய்யாதவையே ஆகும். வாக்குரிமையை விஸ்தரிக்கும் போது இவர்களின் கல்வி வளர்ச்சியினை அறிவிருத்தி ஏற்படுவதற்கான

வாய்ப்புகள் உருவாகும். எனவே கல்வியறிவு உள்ளவர்களுக்கு மட்டுமே வாக்குரிமை வழங்கப்படல் வேண்டும் என்ற கருத்தை ஏற்க முடியாது.

4. பெண்களுக்கென பிரத்தியேகமான பல பிரச்சினைகள் உள்ளன. ஆண், பெண் சமத்துவம் என்ற கருத்துக்கு அப்பால் இப் பிரச்சினைகளின் தாக்கம் முக்கியமானவையாகும். குழந்தைகள் இறப்பு வீதம், வீடமைப்பு, குழந்தைகள் நலன், பெண்களுக்கான மருத்துவம், கர்ப்பிணிகளுக்கான உதவி போன்றவற்றில் அரசின் கவனம் குவிக்கப்பட வேண்டுமாயின் அவர்களுக்கும் வாக்குரிமை வழங்குவது அவசியமானதாகும். எனவே பெண்களுக்கு வாக்குரிமை வழங்கக் கூடாது என்ற கருத்தையும் ஏற்றுக்கொள்ள முடியாது.

5. வாக்குரிமையின் வயதெல்லையை 25 ஆக உயர்த்துதல் வேண்டும் என்ற கருத்தும் ஏற்றுக் கொள்ள கூடியதல்ல, இன்று சர்வதேச ரீதியாகவே ஒருவர் முதிர்ச்சி அடைந்து வாழ்க்கை பொறுப்பை ஏற்றுக்கொள்ளும் வயதாக 21 வயது கருதப்படுகிறது. இதைவிட ஏற்கனவே, அமுலில் இருந்து மட்டுப்படுத்தப்பட்ட வாக்குரிமையிலும் 21 வயதுக்கு மேற்பட்ட சிலர் வாக்குரிமையை பெற்றிருந்தனர். வயதெல்லையை மாற்றுவதாயின் அவர்களில் பலர் வாக்குரிமையை இழக்கவேண்டி நேரிடும். ஒரு உரிமையைக் கொடுத்த பின் அதை பறிப்பது என்பது எளிதான காரியமல்ல. எனவே இக்கருத்தினையும் எம்மால் ஏற்றுக் கொள்ள முடியாது.

டொனமூர் குமுவினர் மேற்கூறிய காரணங்களைக் கூறி இலங்கை அரசியற் தலைவர்களின் கருத்துக்களை நிராகரித்ததோடு சர்வஜன வாக்குரிமையை வழங்குவதற்கு சார்பாக மேலும் இரு காரணங்களை கூறினர்.

1. இலங்கையில் குறிக்கப்பட்ட அளவு சாதியால் தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் வாழ்ந்து வருகின்றார்கள். இவர்களின் வாழ்க்கைச் சூழ்நிலை மிகவும் துன்பகரமானதாகும். இவர்கள் தம் துன்பங்களில் இருந்து நீங்கி குடிமக்கள் என்ற நிலையில் ஏனையவர்களோடு சமத்துவமாக வாழ வேண்டுமெனின் அவர்களுக்கும் வாக்குரிமை வழங்குவது அவசியமானதாகும். சொத்து, கல்வி தகைமைகளை வாக்குரிமையின் தகைமைகளாக கொள்ளின் வாக்குரிமையை அவர்கள் பெற முடியாத நிலை ஏற்படும். எனவே இவர்களின் நலன்களை பொறுத்தவரையிலும் கூட சர்வஜனவாக்குரிமை தவிர்க்க முடியாததாகும்.

2. மேன்மை தங்கிய மன்னரின் அரசாங்கம் இலங்கையின் உயர் குழாமிற்கு மட்டும் உரியதல்ல. இலங்கை வாழ் மக்கள் அனைவருக்கும் உரியதாகும். எனவே பொறுப்பாட்சியை ஒப்படைக்கும் போது ஏற்கனவே வாக்குரிமையை பெற்றிருந்த 4% மான உயர் மக்களினதும் பிரதிநிதிகளிடத்தே மட்டும் ஒப்படைக்க முடியாது. இதை மாற்ற ஒரே வழி சர்வஜன வாக்குரிமையை அறிமுகப்படுத்துவதே ஆகும்.

மேற்கூறிய நியாயங்களை கூறி சர்வஜன வாக்குரிமையை டொனமூர் குழுவினர் சிபாரிசு செய்ய முற்பட்டபோதும் இந்தியர்களுக்கு வாக்குரிமை வழங்குவது தொடர்பாக சிங்கள உயர் குழுமினருக்கு சில விட்டுக் கொடுப்புகளை கொடுக்க டொனமூர் குழுவினர் முன் வந்தனர். இல்லையேல் டொனமூர் அரசியல் திட்டத்தையே இலங்கையர்கள் ஏற்காது விட்டு விடுவார்கள் என்ற அச்சம் அவர்களுக்கு இருந்தது. இதனால் வாக்குரிமை பெறுபவர் 5 வருடங்கள் தொடர்ச்சியாக இலங்கையில் வசித்தவராகவும் தொடர்ந்தும் வசிக்க விரும்புவராகவும் இருத்தல் வேண்டும் என விதித்திருந்தார்கள்.

சர்வஜன வாக்குரிமை வழங்கப்பட்ட பின் வாக்காளராக பதியப்பட்ட தொகை பன் மடங்கு அதிகரித்து காணப்பட்டது. 1924 இல் 209,997 ஆக இருந்த வாக்காளர் தொகை 20,96,254 ஆக 1936 இல் காணப்பட்டது. 1936 ஆம் ஆண்டு நடைபெற்ற தேர்தலில் 11,46,683 பேர் வாக்களித்திருந்தனர். அவர்களின் விகிதாசாரம் மொத்த வாக்காளர் தொகையில் 54.69%மாக காணப்பட்டது. ஏழு தேர்தல் தொகுதிகளில் போட்டியின்றி வேட்பாளர்கள் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டமையே வாக்களித்தோர் தொகை குறைந்தமைக்கு காரணமாகும்.

சர்வஜன வாக்குரிமையின் விளைவுகள்

சாதகமான விளைவுகள் (அல்லது) நன்மைகள்

1. மக்கள் நலன் பேணும் பல நடவடிக்கைகள் எடுக்கப்பட்டன. சர்வஜன வாக்குரிமை அறிமுகப்படுத்தப்பட்டதை தொடர்ந்து அரசியல் தலைவர்கள் மக்களினுடைய வாக்குகளை தொடர்ச்சியாக பெறுவதற்காக மக்கள் நலன் பேணும் பல நடவடிக்கைகளில் இறங்க தொடங்கினர். அவற்றில் பின்வருவன முக்கியமானவையாகும்:

(அ) இலவசக் கல்வி அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது.

(ஆ) தாய்மொழி போர்டுகள் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது.

(இ) இலவச மருத்துவம் வழங்கப்பட்டது.

(ஈ) விவசாய மானியம் வழங்கப்பட்டது.

(உ) உணவு மானியம் வழங்கப்பட்டது.

(ஊ) விவசாயக் குடியேற்ற திட்டங்கள் உருவாக்கப்பட்டது.

2. தொழிலாளர் நலன் பேணும் பல சட்டங்கள் உருவாக்கப்பட்டன. இலங்கையில் தொழிலாளர் பிரிவினரும் பெருமளவு காணப்பட்டமையால் அவர்களின் வாக்குகளை பெறுவதற்காக சர்வஜன வாக்குரிமையை தொடர்ந்து தொழிலாளர் நலன் பேணுகின்ற பல சட்டங்கள் உருவாக்கப்பட்டன. அவற்றுள் பின்வருவன முக்கியமானவை ஆகும்:

அ. தொழிலாளர் நட்ட ஈட்டு கட்டளைச் சட்டம் (1934)
இதன்படி தொழிலாளர்கள், கடமையின் போது விபத்தில் சிக்கினால் போதியளவு நட்டஈடு அவர்களுக்கு வழங்குதல் வேண்டும்.

ஆ. தொழிற் சமாச கட்டளைச் சட்டம் (1935)
இதன் மூலம் தொழிற்சங்கங்களுக்கு சட்டபூர்வ அந்தஸ்து வழங்கப்பட்டது.

இ. சாப்புச் சட்டம் (1939)
இச்சட்டத்தின் மூலம் வேலை நேர எல்லை தீர்மானிக்கப்பட்டதுடன் மேலதிக வேலைக்கு மேலதிக சம்பளம் வழங்கப்படுதல் வேண்டும் எனவும் தீர்மானிக்கப்பட்டது.

ஈ. சம்பள கட்டளைச் சட்டம் (1941)
இதன் மூலம் ஆகக் குறைந்த சம்பளம், விடுமுறை என்பன தீர்மானிக்கப்பட்டன.

உ. பிரசவகால சகாய கட்டளைச் சட்டம் (1941)
பிரசவ காலத்தில் இவர்களுக்கு வேண்டிய வைத்திய உதவி, பராமரிப்பு, லீவு நாட்களுடன் சம்பளம், உணவு என்பனவற்றை வழங்குதல் வேண்டும்.

ஊ. தொழிற்சாலை கட்டளைச் சட்டம் (1942)
இச்சட்டம் தொழிற்சாலை வசதிகளைப் பற்றி குறிப்பிடுகின்றது. அதாவது தொழிற்சாலைகள் வெளிச்சம், காற்றோட்டம், தண்ணீர் வசதி, இளைப்பாறும் வசதி, முதல் உதவி வசதி என்பனவற்றை கொண்டிருத்தல் வேண்டும் என குறிப்பிடுகின்றது.

3. சாதாரண மக்களின் அரசியல் அறிவு வளர்ச்சி அடைந்தமை. சர்வஜன வாக்குரிமையை அறிமுகப்படுத்தியமையினால் சாதாரண மக்களும் அரசியலில் பங்கு பெறுவதற்காக வாய்ப்பு ஏற்பட்டது. வேட்பாளர்கள் சாதாரண மக்கள் மத்தியில் பிரச்சாரங்களை மேற்கொண்டனர். மக்களும் வேட்பாளர்களை நோக்கி கேள்விகளை கேட்பதோடு தாம் விரும்பும் வேட்பாளர்களுக்கு சார்பாக பிரச்சாரங்களையும் மேற்கொண்டனர். இத்தகைய செயல்முறைகள் இயல்பாகவே சாதாரண மக்கள் அரசியல் அறிவை பெற்றுக் கொள்வதற்கு வாய்ப்பாக அமைந்தது.
4. சாதாரண மக்களும் அரசியல் அரங்கிற்கு கொண்டு வரப்பட்டமை சர்வஜன வாக்குரிமை அறிமுகப்படுத்துவதற்கு முன்னர் அரசியல் அரங்குகளில் சாதாரண மக்களின் பிரச்சினைகள் அதிகளவு பேசப்படுவதில்லை. அரசியல் அரங்கின் பிரதிநிதிகள் சாதாரண மக்களினால் தெரிவு செய்யப்படாததால் அவர்களின் பிரச்சினைகள் பற்றி அதிகளவு அக்கறை செலுத்தவில்லை. ஆனால் சர்வஜன வாக்குரிமையை தொடர்ந்து பிரதிநிதிகள் தங்களுக்கு சாதாரண மக்களின் வாக்குகளும் தேவையாக இருந்தமையால் அரசியல் அரங்குகளில் அவர்களின் பிரச்சினைகளை பேச முற்பட்டனர். இந்த வகையில் டொனமூர் அரசியல் திட்டத்தின் அரசியல் அரங்குகளான அரசாங்க சபை, நிர்வாகக் குழுக்கள், மந்திரிசபை என்பவற்றில் சாதாரண மக்களின் பிரச்சினைகளும் பேசப்பட்டன. இதனூடாக சாதாரண மக்களும் அரங்கிற்கு கொண்டு வரப்பட்டனர்.
5. அரசியல் கட்சிகள் வளர்ச்சி அடைந்தமை டொனமூர் அரசியல் திட்டம் கட்சி முறை அரசாங்கத்திற்கென உருவாக்கப்பட்ட ஓர் அரசியல் திட்டம் அல்ல. எனினும் சர்வஜன வாக்குரிமை மறைமுகமாக அரசியல் கட்சிகள் தோன்றுவதற்கு வழி வகுத்திருந்தது. வேட்பாளர்கள் மக்கள் மத்தியில் பிரச்சாரங்களை மேற்கொள்ளும் போது தனித்து மேற்கொள்ளாமல் பலர் கூட்டுச் சேர்ந்து ஒரு அமைப்பை உருவாக்கி அவ் அமைப்புக்கென கொள்கைத் திட்டங்களையும், வேலைத் திட்டங்களையும் வகுத்து பிரச்சாரங்களை மேற்கொண்டனர். இவ்வமைப்புகளே அரசியல் கட்சிகள் ஆயின. இந்த வகையில் டொனமூர் திட்ட காலத்தில் பின்வரும் அரசியல் கட்சிகள் தோற்றம் பெற்று இருந்தன.

1. லங்கா சமசமாஜக் கட்சி - (L.S.S.P.) - (1935)
கொல்வின் ஆர்.டி. சில்வா - தலைவர்
2. இலங்கை கம்யூனிஸ்ட் கட்சி - (C.P.) - (1943)
S.A. விக்கிரமசிங்கா - தலைவர்
3. போல் சேவிக் லெனினிஸ்ட் கட்சி - (B.L.P.) - (1945)
கொல்வின் ஆர். டி சில்வா - தலைவர்
4. இலங்கை இந்திய காங்கிரஸ் - (C.I.C.) (1939)
உருவாக்கத்தில் முன்னின்றவர் - நேரு
5. அகில இலங்கைத் தமிழ் காங்கிரஸ் கட்சி - (A.C.T.C.) - (1944)
ஜீ. ஜீ. பொன்னம்பலம் - தலைவர்.
6. ஐக்கிய தேசிய கட்சி - (U.N.P.) (1946)
டி. எஸ். சேனநாயக்கா - தலைவர்
6. தொழிற்சங்கங்கள் வளர்ச்சி அடைந்தமை
சர்வஜன வாக்குரிமையை தொடர்ந்து தொழிலாளர்களின் வாக்குகளை பெறுவதற்காக தொழிலாளர்கள் நலன் பேணும் பல சட்டங்கள் உருவாக்கப்பட்டன. இந்த வகையில் தொழிற்சங்கங்களை தொழிலாளர்கள் அமைத்துக் கொள்வதற்கும் சட்டரீதியான உரிமை வழங்கப்பட்டது. இதனால் தொழிற்சங்கங்கள் சட்டரீதியாக அமைக்கின்ற வாய்ப்பு சர்வஜன வாக்குரிமையால் ஏற்பட்டது. இதன் பின்னரே இலங்கை இந்திய காங்கிரஸ் தொழிற்சங்கம் (பின்னர் இது இலங்கை தொழிலாளர் காங்கிரசாக மாற்றப்பட்டது.) இடதுசாரி தொழிற்சங்கங்கள் என்பன தோற்றம் பெற்றன.
7. பிரதிநிதித்துவ ஜனநாயகத்திற்கு மக்கள் பழக்கப்படுதல்.
சர்வஜன வாக்குரிமையின் மூலமே ஆட்சியாளர்களைத் தெரிவு செய்வதற்கும், நீக்குவதற்கும் மக்கள் பழக்கப்பட்டனர். தமக்காகப் பணியாற்றக் கூடியவர்களை மக்கள் பிரதிநிதிகளாகத் தெரிவு செய்தனர். தெரிவு செய்த பின்னரும் பணியாற்றாமல் விட்டவர்களைப் பிரதிநிதித்துவத்திலிருந்து அகற்றினர்.
8. பொறுப்புக் கூறும் அரசாங்கத்திற்கு பழக்கப்படுதல்.
அரசியல் அதிகாரத்தை பிரயோகிப்பதற்காக மக்களினால் தெரிவு செய்யப்பட்டவர்கள் மக்களுக்குப் பொறுப்புக் கூறப்பழக்கப்பட்டவர்கள். தாம் மக்களுக்குத் தேர்தலின் போது வழங்கிய வாக்குறுதிகளைப்

பொறுப்புடன் வழங்காவிட்டால் தொடர்ந்து மக்கள் ஆதரவு கிடைக்காது என்பதை அரசியல்வாதிகள் நன்றாகவே தெரிந்திருந்தனர்.

9. சமூகமாற்றம் துரிதமடைதல்.

பின்தங்கிய மக்கள் பிரிவினர் சர்வஜன வாக்குரிமை மூலம் அரசியல் பலத்தைப் பெற்றனர். இவ் அரசியல் பலம் அவர்களின் மேல்நிலை ஆதிக்கத்திற்கு உதவியது. மரபு ரீதியாக நிலவிய ஒடுக்குமுறைகளும் சிதைவடைந்தன. குறிப்பாக நாட்டில் நிலவிய சாதிமுறை சிதைக்கப் படுவதால் சர்வஜன வாக்குரிமை அதிகளவில் பாதிப்புச் செலுத்தியது.

சர்வஜன வாக்குரிமையின் பாதகமான அம்சங்கள்

1. பொருளாதார சமத்துவம் இல்லாத நிலையில் சர்வஜன வாக்குரிமை வழங்கப்பட்டமையானது சாதாரண மக்களை விட பொருளாதார ரீதியாக பலம் பெற்றவர்களுக்கே சாதகமாகவும் அமைந்தது. இவ் விடயத்தில் சாதாரண மக்களுக்கு கிடைத்த அரசியல் உரிமையை அவர்கள் சுதந்திரமாக அனுபவிக்க முடியாத நிலையும் காணப்பட்டது.
2. சர்வஜன வாக்குரிமையானது, அரசியல் அதிகாரத்தின் இருப்பிடங்களில் எத்தகைய பாரிய மாற்றத்தினையும் ஏற்படுத்தவில்லை. அரசியல் அதிகாரம் தொடர்ந்தும் சொத்துள்ளவர்களின் கைகளிலேயே இருந்தது. அரசாங்க சபை தேர்தலில் போட்டியிடவும் தெரிவு செய்யப்படவும் அவர்களுக்கே வாய்ப்பு இருந்தது. சாதாரண மக்களுக்கு வாக்குரிமை மட்டுமே கிடைத்திருந்தது. 1931 ஆம் ஆண்டு நடைபெற்ற முதலாவது அரசாங்க சபை தேர்தலில் தெரிவு செய்யப்பட்டவர்களை அவதானிக்கும் போது இவ் உண்மை புலப்படுகின்றது. இத் தேர்தலில் வழக்கறிஞர்கள் - 22, நிலப்பிரபுக்கள் - 13, வர்த்தகர்கள் - 07 என்ற வகையில் தெரிவு செய்யப்பட்டனர்.
3. சர்வஜன வாக்குரிமை வழங்கப்பட்டமையானது சிறுபான்மை இனத்தவர்களை பொறுத்த வரையில் கூட பாதகமானதாகவே அமைந்தது. இதனால் அரசியல் அதிகாரம் இயல்பாகவே பெரும்பான்மை இனத்தின் கைகளில் வந்து சேர அரசியல் அதிகாரத்தை பொறுத்தவரை சிறுபான்மை இனங்கள் இரண்டாம் தர நிலைக்கு தள்ளப்பட்டன.

பாத்திரம்

1. இலங்கையின் அனைத்து மக்களும் அரசியலுக்குள் உள்வாங்கப் பட்டனர். 21 வயதிற்கு மேற்பட்ட அனைத்து மக்களிற்கும் சர்வஜன வாக்குரிமை வழங்கப்பட்டது.
2. சர்வஜன வாக்குரிமையின் மூலம் பெரும்பான்மை இனத்தவரின் கைகளில் அரசியல் நிர்வாக, அதிகாரம் குவிந்தமையால் இன முரண்பாடு வளர்ச்சியடையத் தொடங்கியது.
3. மக்கள் நலன் பேணும் அரசியல் முறை முதன் முதலாக தொடக்கி வைக்கப்பட்டது.

2. பிரதேசவாரிப் பிரதிநிதித்துவம்

இலங்கையில் பிரதிநிதித்துவ முறை ஆரம்பிக்கப்பட்ட கோல்புறாக் அரசியல் சீர்திருத்தத்தில் இனவாரி பிரதிநிதித்துவ முறையே இடம் பெற்றிருந்தது. குறா மக்கலம் அரசியல் சீர்திருத்தத்திலும் இம்முறையே தொடர்ந்திருந்தது. 1920 ஆம் ஆண்டு மானிங் அரசியல் சீர்திருத்தத்தின் மூலம் இனவாரி பிரதிநிதித்துவ முறையோடு மட்டுப்படுத்தப்பட்ட அளவில் பிரதேச வாரிப் பிரதிநிதித்துவ முறையும் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது. 1924 ஆம் ஆண்டு சீர்சிருத்தத்திலும் இந்நிலையே தொடர்ந்தும் இருந்தது.

டொனமூர் குமுவினர் புதிய அரசியல் திட்டத்தை சிபார்சு செய்வதற்காக இலங்கைக்கு வந்தபோது கரையோர சிங்கள மக்களின் பிரதிநிதிகள் இனவாரி பிரதிநிதித்துவ முறையை முற்றாக நீக்கி முழுமையான பிரதேசவாரி பிரதிநிதித்துவ முறையை அறிமுகப்படுத்தும்படி கோரிக்கைகளை விடுத்தனர். இதற்கு தமது பிரதிநிதித்துவம் அதிகரித்துவிடும் என்ற காரணியும் உள்நோக்கமாக இருந்தது.

இதற்கு மாறாக சிறுபான்மை இனத்தவர்கள் குறிப்பாக இலங்கை தமிழர்கள் பிரதேசவாரி பிரதிநிதித்துவ முறையினால் தமது பிரதிநிதித்துவம் குறைந்துவிடும் என அஞ்சி முழுமையான இனவாரி பிரதிநிதித்துவ முறை கோரிக்கையை முன் வைத்தனர். பிரதேசவாரி பிரதிநிதித்துவ முறை மட்டுப்படுத்தப்பட்ட அளவில் அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட 1920 ஆம் ஆண்டிலிருந்தே தமது பிரதிநிதித்துவம் குறைந்து வருவதாகவும் இனவாரி பிரதிநிதித்துவ முறையை முற்றாக நீக்கும் போது தமது பிரதிநிதித்துவம் மிகவும் விரைவாக குறைந்துவிடும் என்றும் கவலை தெரிவித்தனர்.

இவர்களுடைய கோரிக்கைகளையும், கவலைகளையும், டொனமூர் ஆணைக் குமுவினர் அனுதாபத்துடன் கேள்வி போதும் பிரதேசவாரிப் பிரதி

நிதித்துவத்தையே அறிமுகப்படுத்தினர். அவ்வாறு தாம் சிபாரிசு செய்வதற்கு பின்வரும் நியாயங்களை கூறினர்:

1. இனவாரி பிரதிநிதித்துவம் ஒரு பொல்லாத புழுவைப் போன்றது. அது நாட்டு மக்களின் திறமையான ஆற்றலையும் தேசிய ஒற்றுமையையும் சிதைக்கின்றது. நாட்டு மக்கள் உண்மையான திறமையை அறிந்து செயற்படாததினாலும் தேசிய ரீதியில் பிரச்சினையை எதிர்நோக்காது குறுகிய வட்டத்தினுள் பார்ப்பதினாலும் திறமை புறக்கணிக்கப்படுகிறது. இதனால் ஒவ்வொரு பிரதிநிதித்துவமும் தமது இன மக்களுக்கு நன்மை தரும் விடயத்தில் மட்டும் அக்கறை காட்டவும், அதற்காக வாதாடவும் முயற்சி செய்தனர்.
2. இனவாரி பிரதிநிதித்துவம் அமுல்படுத்த வேண்டுமாயின் பல்வேறு பிரிவினரின் கோரிக்கைகளுக்கும் செவிசாய்க்க வேண்டிய நிலைமை ஏற்படும். இனம், பிரதேசம், சாதி, மதம், என்னும் அடிப்படையில் எழும் ஒவ்வொரு சமூகத்தின் கோரிக்கைகளுக்கும் செவிசாய்த்து பிரதிநிதித்துவம் வழங்க வேண்டுமாயின் சட்டசபை உறுப்பினர்களின் எண்ணிக்கையை அதிகரிக்க வேண்டிய நிலை ஏற்படும். இத்தகைய பிரதிநிதித்துவ முறை சமுதாயத்தை கூறுபடுத்தி துண்டாக்க வழிவகுக்குமே தவிர சமுதாய ஒற்றுமையை கொண்டு வராது.
3. சிறுபான்மை இனத்தவருள்ள ஒரு நாட்டில் அவர்களது சமூக உரிமைகளை இனவாரி பிரதிநிதித்துவம் மட்டும் அளித்து விட முடியாது. மாறாக சிறுபான்மை இனத்தவர்களுக்கும் பெரும்பான்மை இனத்தவர்களுக்கும் இடையிலுள்ள நட்பு, நம்பிக்கை, என்பவற்றினாலேயே இவற்றை பாதுகாக்க முடியும்.
4. அரசாங்க சபையில் பெரும்பான்மை சமூகத்தவர் சிறுபான்மை சமூகத்தவர்களுக்கு பாதகமாக சட்டம் இயற்றினால்தான் தேசாதிபதிக்கு வழங்கவிருக்கும் விசேட அதிகாரத்தை பயன்படுத்தி அவற்றை தடுத்து விட முடியும்.
5. பிரதேசவாரி பிரதிநிதித்துவம் மூலம் உறுப்பினர்களை அனுப்ப முடியாத சிறுபான்மை இனத்தவர்களுக்கு நியமன உறுப்பினர் முறை சிபாரிசு செய்யப்படும். இந்நியமன உறுப்பினர்கள் தேசாதிபதியால் நியமிக்கப்படுவர்.

டொனமூர் அரசியல் திட்டத்தில் அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட இப்பிரதேசவாரி பிரதிநிதித்துவ முறையின்படி இலங்கை 50 தேர்தல் தொகுதிகளாக பிரிக்கப்

பட்டது. 5 வருடத்துக்கு ஒரு தடவை ஒவ்வொரு தேர்தல் தொகுதிகளிலும் நடைபெறும் பொதுத் தேர்தலில் ஆகக் கூடுதலான வாக்குகளை பெறுபவர் அரசாங்க சபையின் பிரதிநிதித்துவத்தை பெற்றுக்கொள்வார்.

பிரதேசவாரிப் பிரதிநிதித்துவத்தின் நன்மைகள்

1. பிரதேச ரீதியாக பிரதிநிதித்துவம் வழங்கப்பட்டமையினால் பல்வேறு பிரதேசங்களும் அபிவிருத்தி அடைகின்ற வாய்ப்பு ஏற்பட்டது.
2. இப்பிரதேசவாரிப் பிரதிநிதித்துவ முறையினால் பல்வேறு பிரதேசங்களைச் சேர்ந்தவர்களின் அரசியல் கருத்துக்களும் பிரதேச பிரச்சனைகளும் அரசியல் அரங்கிற்கு வருவதற்கான வாய்ப்புகள் உருவாகின.
3. இம் முறையினால் மக்களுக்கும் அரசாங்கத்திற்கும் இடையேயான நெருக்கம் என்பது அதிகரிப்பதற்கான வாய்ப்புகள் ஏற்பட்டது. மக்கள் தமது பிரதேச பிரதிநிதியூடாகவே அரசாங்கத்துடன் தொடர்பு கொள்ளக் கூடிய நிலை உருவாகியது.
4. மக்கள் தங்களிடையே நெருக்கமாக வருகின்ற சூழ்நிலையையும் இம்முறை உருவாக்கியது. பிரதேச உறுப்பினர்கள் எல்லோரும் ஒரு அரங்கில் கூடி விவாதிப்பதனாலும் தொடர்பு சாதனங்கள் அவற்றை வெளியிடுவதனாலும் இந்நெருக்கம் ஏற்படுகின்றது.

பிரதேசவாரிப் பிரதிநிதித்துவத்தின் தீமைகள்

1. இப்பிரதேசவாரிப் பிரதிநிதித்துவ முறையானது பெரும்பான்மை இனத்தவரின் பிரதிநிதித்துவ எண்ணிக்கையை அதிகரித்தமையினால் அரசியல் அதிகாரமானது, இயல்பாகவே பெரும்பான்மை இனத்தவர்களின் கைகளில் சென்றது. இது சிறுபான்மை இனத்தவர்களை 2 ஆம் தர நிலைக்கு தள்ளியதோடு இன முரண்பாட்டில் ஒரு பாய்ச்சலையும் ஏற்படுத்தியது.
2. இப்பிரதேசவாரி பிரதிநிதித்துவ முறையின் படி தேர்தல் தொகுதிகள் பிரிக்கப்பட்டபோது சிறுபான்மை இனத்தவர்களினால் தமது விகிதாசாரத்திற்குரிய பிரதிநிதித்துவத்தைக் கூட பெற்றுக்கொள்ள முடியவில்லை. குறிப்பாக முஸ்லிம்களும் இந்திய வம்சாவழியினரும் இதனால் மோசமாக பாதிக்கப்பட்டனர். இதனை பின்வரும் தேர்தல் முடிவுகள் காட்டுகின்றன:

	1931 தேர்தல்	1936 தேர்தல்
கரையோர சிங்களவர்	28	31
கண்டி சிங்களவர்	10	08
இலங்கை தமிழர்*	4+4 (1934)	08
இந்திய தமிழர்	02	02
முஸ்லிம்	01	01

(*யாழ் பிரதேசம் 1931 தேர்தலை பகிஸ்கரித்திருந்தது. பின்னர் 1934 இடைத் தேர்தலிலேயே நான்கு பேர் தெரிவு செய்யப்பட்டனர்.)

3. இப்பிரதேசவாரி பிரதிநிதித்துவமே இலங்கையில் இனப்பிரச்சினை கூர்மை அடைவதற்கு ஒரு காரணமாக விளங்கியது. இலங்கை தமிழர்கள் மட்டுமல்ல, இந்திய வம்சாவழி தமிழர்கள் கூட டொனமூர் அரசியல் திட்ட காலத்தில் தனிவழி அரசியலை நோக்கி செல்வதற்கு இதுவும் ஒரு காரணமாக விளங்கியது. 1939 இல் இவர்கள் இலங்கை இந்திய காங்கிரஸ் என்ற அமைப்பை உருவாக்கி தனி வழி செல்ல தொடங்கினர்.

பாத்திரம்

1. இனப்பிரச்சினை தோன்றி நிலைபெற காரணமாக விளங்கியது.
2. பிரதேசங்களில் அபிவிருத்திகளை மேற்கொள்வதற்கான நடவடிக்கைகள் ஆரம்பித்து வைக்கப்பட்டன.
3. பிரதேசங்களின் பிரச்சினைகள் அரசியல் அரங்கிற்குள் கொண்டு வரப்பட்டன.

3. அரசாங்க சபை

தோற்றத்திற்கான காரணங்கள்

1. இனரீதியாக வரும் முரண்பாடுகளை தவிர்த்து சிறுபான்மையினரையும் அரசியலுக்குள் அரசாங்க சபைக்குள் அங்கத்துவம் பெறச் செய்தல்.
2. மட்டுப்படுத்தப்பட்ட அளவில் பொறுப்பாட்சியை வழங்குவது என்ற அடிப்படையில் மக்கள் பிரதிநிதிகளிடத்தே சட்ட ஆக்க அதிகாரத்தை வழங்கல்.
3. தேசாதிபதியிடம் உள்ள அதிகாரங்களைக் கொண்டு சிறுபான்மையினங்களுக்கெதிராக சட்டம் இயற்றுவதை தடுத்தல்.

டொனமூர் அரசியல் திட்டத்தில் சட்ட ஆக்கத்திற்கு பொறுப்பான சபையாக அரசாங்க சபை காணப்பட்டது. இவ் அரசாங்க சபையில் 61 உறுப்பினர்கள் அங்கம் வகித்தனர். இவர்களில் 50 பேர் 5 வருடத்திற்கு ஒரு தடவை நடைபெறும் பொதுத் தேர்தலின் மூலம் தேர்தல் தொகுதிகளில் இருந்து தெரிவு செய்யப்பட்டனர். இதற்காக இலங்கை 50 தேர்தல் தொகுதிகளாக பிரிக்கப்பட்டிருந்தது. 8 பேர் தேர்தல் மூலம் போதிய பிரதிநிதித்துவத்தை பெற முடியாத சிறுபான்மை இனங்களில் இருந்து தேசாதிபதியால் நியமிக்கப்பட்டனர். 3 பேர் அரசாங்க காரியதரிசிகளாக விளங்கினர். பிரதம காரியதரிசி நிதிக்காரியதரிசி, சட்டக்காரியதரிசி என்பவர்களே அம்மூவரும் ஆவர். இம்மூன்று காரியதரிசிகளுக்கும் சபையின் கூட்டங்களுக்கு கலந்து கொள்ளும் உரிமை வழங்கப்பட்டதே தவிர வாக்காளிக்கும் உரிமை வழங்கப்படவில்லை. இவ் அரசாங்க சபையின் பதவிக்காலம் 5 வருடங்களாகும். அரசாங்க சபை பொதுத் தேர்தலை தொடர்ந்து நடைபெறும் முதலாவது கூட்டத் தொடரில் அதன் தலைவரையும், உபதலைவரையும் தெரிவு செய்யும். இவர்கள் முறையே சபாநாயகர், உபசபாநாயகர் என அழைக்கப்படுவார்கள். இவ்வாறு முதலாவது சபாநாயகராக தெரிவு செய்யப்பட்டவர் பிரான்சிஸ் மொலமூரே என்பவர் ஆவார்.

உப சபாநாயகராக தெரிவு செய்யப்பட்டவர் எப்.ஏ. அபயசேகரா, அரசாங்க சபைக்கான முதலாவது தேர்தல் 1931 இல் நடைபெற்றது. இத்தேர்தலில் டி.எஸ். சேனநாயக்கா, டி.பி. ஜயதிலகா, எஸ்.டபிள்யூ.ஆர். டி. பண்டாரநாயக்கா, ஈ.டபிள்யூ. கன்னங்கரா, ஏ.ஈ. ராஜபக்ஸ என்போர் ஏகமனதாக போட்டியின்றி தெரிவு செய்யப்பட்டனர். முதலாவது அரசாங்க சபை தேர்தலை யாழ்ப்பாண மக்கள் பகிஷ்கரித்தமையால், அங்கு தேர்தல் நடைபெறவில்லை. யாழ்ப்பாண வாலிப காங்கிரஸ் என்னும் அமைப்பே இப்போராட்டத்தை முன்னின்று நடத்தியது. டொனமூர் அரசியல் திட்டம் இலங்கை மக்களுக்கு பூரண சுதந்திரத்தை வழங்கவில்லை என்பதையே இதற்கு காரணமாக கூறியது. இதன் பின்னர் 1934 இலேயே அங்குள்ள 4 தொகுதிகளிலும் இடைத்தேர்தல் நடைபெற்றது.

1936 ஆம் ஆண்டு நடைபெற்ற இரண்டாவது அரசாங்க சபை தேர்தலில் டி.எஸ். சேனநாயக்கா, டி.பி. ஜயதிலக, சேர். ஜோன், கொத்தலாவல, எச். ஆர். பி(f)ரீமன், Freeman, ஜி.சி.எஸ் கொரியா, வைத்தியலிங்கம் துரைசாமி ஆகியோர் போட்டியின்றி ஏகமனதாக தெரிவு செய்யப்பட்டார்கள்.

அதிகாரங்கள்

அரசாங்க சபையின் பிரதான அதிகாரம் சட்டங்களை ஆக்கும் அதிகாரம் ஆகும். இந்த வகையில் நாட்டுக்கு தேவையான சட்டங்களை இயற்றும் அதிகாரம் இச்சபைக்கு வழங்கப்பட்டது. இதனூடாக மக்களினால் தெரிவு செய்யப்பட்ட பிரதிநிதிகள் ஓரளவு சுதந்திரமாக மக்களுக்கு தேவையான சட்டங்களை இயற்றும் வாய்ப்பு ஏற்பட்டது. எனினும் இவ் அரசாங்க சபை சட்ட ஆக்க விடயத்தில் பூரண அதிகாரம் படைத்த சபை என கூற முடியாது. காரணம், இதன் சட்ட ஆக்க இறைமைக்கு (அதிகாரத்திற்கு) பல தடைகள் இருந்தன. தேசாதிபதி சட்டங்களுக்கு சம்மதம் அளித்து கையெழுத்திடல், அவசரகால நிலைமைகளில் சட்ட ஆக்க அதிகாரத்தினை தேசாதிபதி தானே எடுத்துக் கொள்ளுதல், தேசாதிபதி அரசாங்க சபையின் சம்மதத்துடன் தானே சட்டங்களை இயற்றக்கூடியதாக இருத்தல், டொனமூர், அரசியல் திட்டத்திற்கு எதிராக சட்டம் இயற்ற முடியாதிருத்தல், பிரித்தானிய அரசாங்கத்தின் நடவடிக்கைகளுக்கு எதிராகச் சட்டம் இயற்ற முடியாதிருத்தல் என்பன அரசாங்க சபையின் சட்ட ஆக்க அதிகாரத்திற்கு தடையாக காணப்பட்டன. எனினும் மக்களினுடைய பிரதிநிதிகள் அரசாங்கத்தின் சட்ட ஆக்க நடவடிக்கைகளில் பங்குபற்ற வாய்ப்பு கிடைத்தமை, ஒரு முன்னேற்றகரமான அம்சம் என குறிப்பிடலாம்.

அதேவேளை அரசாங்கசபை உறுப்பினர்கள் 7 குழுக்களாக பிரிந்து நிர்வாக நடவடிக்கைகளிலும் ஈடுபட்டனர்.

அரசாங்கசபைக்கு நிறைவேற்று அதிகாரமும் இருந்தது. இவ் அதிகாரங்களை நடைமுறைப்படுத்துவதற்காக அரசாங்கசபை புறம்பாக நடாத்துதல் வேண்டும். நிர்வாகம் தொடர்பாக நிறைவேற்றுக்குழுக்கள் எடுக்கும் தீர்மானங்களை சம்பந்தப்பட்ட அமைச்சர் அரசாங்கசபைக்கு சமர்ப்பித்தல் வேண்டும். அரசாங்கமுறை அவற்றை பரிசீலித்து முடிவு செய்ய வேண்டும்.

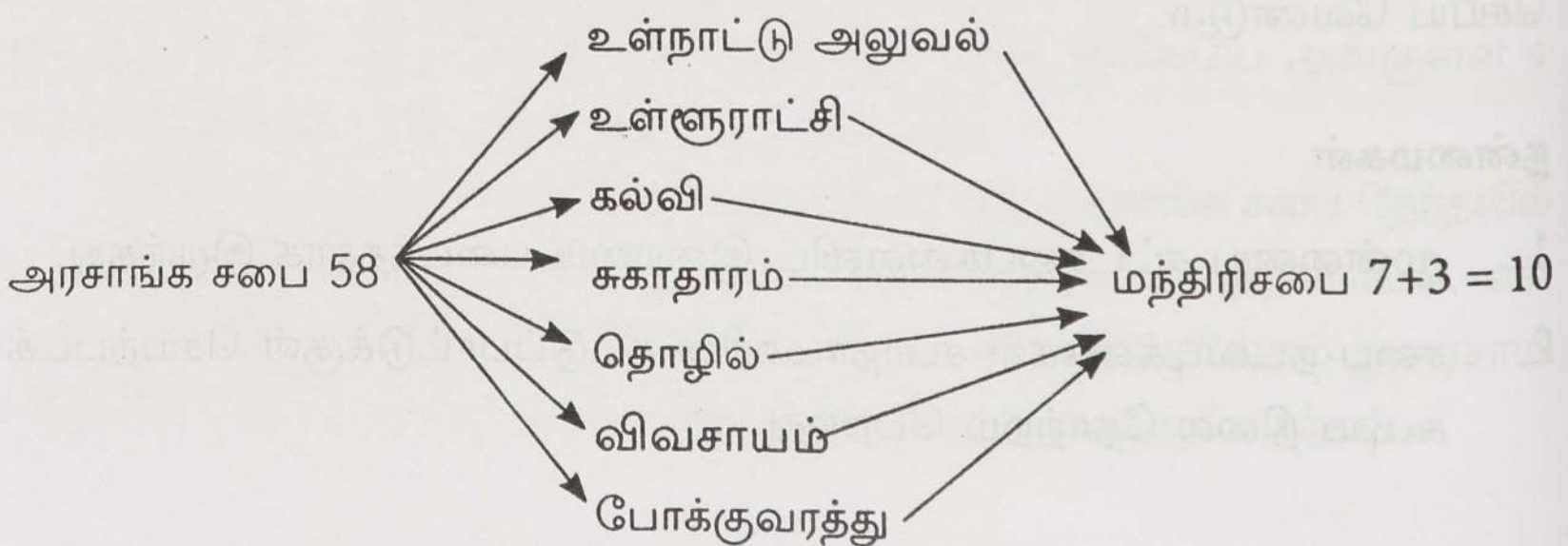
நன்மைகள்

1. முன்னைய சட்டசபைகளைவிட இறைமை படைத்ததாக இருந்தது.
2. சபை நடவடிக்கைகள் சபாநாயகரின் கட்டுப்பாட்டுக்குள் செயற்படக் கூடிய நிலை தோற்றம் பெற்றது.

குறைபாடுகள்

1. பிரதேசவாரிப் பிரதிநிதித்துவ முறையின் மூலம் அரசாங்க சபைக்கு உறுப்பினர்கள் தெரிவு செய்யப்படுகின்றபடியால் சிறுபான்மையினருடைய எண்ணிக்கை அரசாங்க சபையில் குறைவதற்கான வாய்ப்பு ஏற்பட்டது. இந்நிலைமை அரசாங்க சபையின் சட்ட ஆக்க அதிகாரத்தில் சிறுபான்மையோரை இரண்டாம் தர நிலைக்கு தள்ளியது.
2. அரசாங்க சபையின் தலைவரான சபாநாயகர் பதவிக்கு ஒரு சிறுபான்மை இனத்தவர் வருவதற்கான வாய்ப்பு இங்கு காணப்படவில்லை. 1936 ஆம் ஆண்டு சேர். வைத்திலிங்கம் துரைசுவாமி தெரிவு செய்யப்பட்டிருந்தமை விதிவிலக்காக இருந்தது.
3. அரசாங்க சபை சட்ட ஆக்கத்தில் போதிய இறைமையைக் கொண்டிருக்கவில்லை. சட்டங்களிற்கு தேசாதிபதி கையொப்பமிடுதல், சட்டங்களை நிராகரிக்கும் உரிமையை தேசாதிபதி கொண்டிருத்தல், அவசரகால நிலைகளில் சட்ட ஆக்க அதிகாரத்தை தேசாதிபதி தானே பொறுப்பெடுத்தல், டொனமூர் அரசியல் திட்டத்திற்கு எதிராகவும், பிரித்தானிய அரசாங்க நடவடிக்கைகளிற்கு எதிராகவும், சட்டம் இயற்ற முடியாதிருத்தல், சாதாரண காலங்களில் தேசாதிபதி அரசாங்க சபையின் அனுமதியுடன் தானே சட்டங்களை இயற்றுதல் என்பன அரசாங்க சபையின் சட்ட ஆக்க அதிகாரத்திற்குத் தடையாக இருந்தன.
4. முஸ்லிம்கள், இந்திய வம்சாவழியினர் போன்ற சிறுபான்மையினர் தமது விகிதாசாரத்திற்கு ஏற்ற அங்கத்துவத்தைக் கூட அரசாங்க சபையில் பெற்றுக் கொள்ள முடியாமல் இருந்தன.

4. நிர்வாகக்குழு முறை

தோற்றத்திற்கான காரணங்கள்

1. நிர்வாகத்தில் இலங்கையில் வாழும் பல்வேறு இனங்களையும் பங்கு பெற வைத்தல்.
2. நிர்வாகத்தில் இலங்கை அரசியல் தலைவர்களை பயிற்சி பெறவைத்தல்.
3. அரசியல் கட்சிகள் வளர்ச்சி அடையாத கட்டத்திற்கேற்ப ஒரு நிர்வாக முறையை முன்வைத்தல்.
4. மக்களினுடைய பிரதிநிதிகள் அனைவரையும் நிர்வாகத்தில் பங்குபெற வைத்தல்.

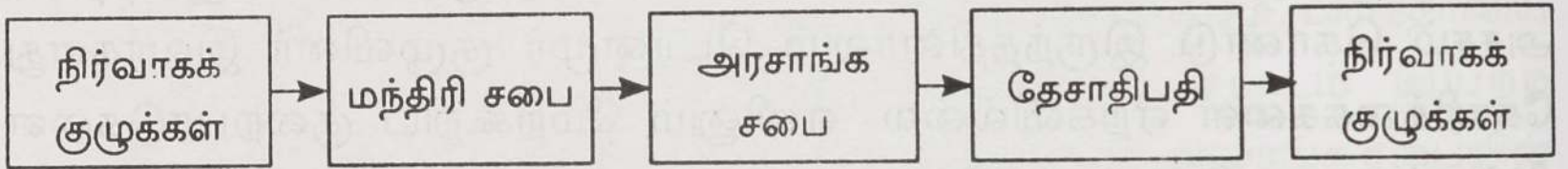
டொனமூர் விசாரணை குழுவினர் முன்னிலையில் சாட்சியம் அளித்தவர்களில் பெரும்பான்மையினர் குறிப்பாக கரையோர சிங்கள மக்கள் மந்திரி சபை முறையையே சிபாரிசு செய்யுமாறு கோரிக்கைகளை விடுத்தனர். ஆனால் டொனமூர் குழுவினர் இக்கோரிக்கையை ஏற்கவில்லை. மந்திரி சபை அரசாங்க முறைக்கு தேவையான கட்சி முறை இலங்கையில் தோற்றம் பெறாததனாலும் ஆட்சி அதிகாரம் தொடர்பாக சிறுபான்மை இனத்தவர் அச்சம் கொண்டு இருந்ததினாலும் டொனமூர் குழுவினர் இவர்களது கோரிக்கைகளை ஏற்கவில்லை. எனினும் மேற்கூறிய குறைபாடுகளை தீர்க்கும் வகையிலும் மந்திரிசபை அரசாங்க முறையை நோக்கிய பயணத்திற்கு ஒரு ஆரம்பமாக இருக்கும் என்ற வகையிலும் நிர்வாகக் குழு ஆட்சி முறையை சிபாரிசு செய்தனர்.

இந்நிர்வாகக் குழு முறையின் படி அரசாங்க சபை உறுப்பினர்களில் 3 அரசாங்க சபை காரியதரிசிகள் தவிர்ந்த ஏனைய 58 பேரும் இரகசிய வாக்களிப்பு மூலம் 7 குழுக்களாக பிரிக்கப்பட்டனர். ஒவ்வொரு குழுவும் பெரும்பாலும் 8 அங்கத்தவரை கொண்டதாக விளங்கியது. எனினும் ஒரு குழுவின் ஆகக் குறைந்த உறுப்பினர் தொகை 6 ஆகவும், ஆகக் கூடிய உறுப்பினர் தொகை 9 ஆகவும் இருக்க வேண்டுமென அரசியல் யாப்பில் விதிக்கப்பட்டு இருந்தது. இவ் ஏழு குழுக்களும் உள்நாட்டு அலுவல், உள்ளூராட்சி, கல்வி, சுகாதாரம், தொழில், விவசாயம், போக்குவரத்து முதலான துறைகளுக்கு பொறுப்பாக விளங்கின. எஞ்சிய முக்கிய துறைகள் 3 காரியதரிசிகள் மீதும் பொறுப்பாக்கப்பட்டது.

ஒவ்வொரு நிர்வாகக் குழுக்களும் தனித்தனியாக கூடி தமது தலைவரை தெரிவு செய்யும். அவரே அத் துறையின் 'மந்திரி' யாக கருதப்படுவார். இவர் குழுவின் பெரும்பான்மை முடிவை நடைமுறைப்படுத்தும் கடமையை மேற்கொள்வார். ஒவ்வொரு நிர்வாக குழுவும் தமது குழுக்களை மேற்பார்வை செய்வதுடன் அதனை கட்டுப்படுத்தும் உரிமையையும் பெற்றுள்ளது.

நிர்வாகக் குழுக்களின் பிரதான கடமை தமது துறைகளின் தேவைகளை அடையாளம் காண்பதும், அதனை தீர்மானமாக நிறைவேற்றுவதும், நிறைவேற்றப்பட்ட தீர்மானத்தை தலைவரின் ஊடாக மந்திரி சபைக்கு அறிமுகப் படுத்துவதும் அரசாங்க சபையினால் நிறைவேற்றப்பட்ட சட்டங்களுக்கு ஏற்ப தாம் சார்ந்த துறையை செயற்பட வைப்பதும், தமது துறைக்காக வரவு, செலவு திட்டத்தை தயாரிப்பதும் ஆகும். இந்தவகையில் நிர்வாக குழுக்களால் எடுக்கப்படும் தீர்மானங்கள் அதன் தலைவரினுடாக, மந்திரி சபைக்கு அனுப்பி வைக்கப்படும். மந்திரி சபையில் இது விவாதிக்கப்பட்டு, தீர்மானமாக நிறைவேற்றப்பட்டபின் அதனை சட்டமாக மாற்றுவதற்காக அவை அரசாங்க சபைக்கு அனுப்பி வைக்கப்படுகின்றன. அரசாங்க சபையில் அது விவாதிக்கப்பட்டு நிறைவேற்றப்பட்டபின் தேசாதிபதியின் கையொப்பத்திற்கு அனுப்பப்படுகின்றன. தேசாதிபதி கையொப்பமிட்ட பின் குறிப்பிட்ட சட்டம் அமுல்படுத்தப்படுவதற்காக மீளவும் நிர்வாக குழுக்களுக்கு அனுப்பி வைக்கப்படுகின்றன.

இவ்வியங்கு முறையினை பின்வரும் வரைபடம் மூலம் காட்டலாம்.

நிர்வாகக் குழுக்களின் பணிகள்

1. நிர்வாகக் குழுக்களுக்கு ஒப்படைக்கப்பட்ட வேலைகளை மேற்பார்வை செய்தல்.
2. அவ்வேலைகள் ஒப்படைக்கப்படும் இலாகாக்களை மேற்பார்வை செய்தல்.
3. இலாகாக்களின் வருடாந்த மற்றும் மேலதிக செலவுகளைத் தயாரித்தல்.
4. இலாகாக்களுக்கு சில அதிகாரிகளை நியமித்தல் தொடர்பாக சிபார்சுகளை வழங்குதல்.
5. இலாகாக்களுக்கு ஒப்படைக்கப்பட்ட கருமங்கள் தொடர்பாக கொள்கைகளை உருவாக்குதல்.
6. இலாகாக்களுக்குரிய ஏனைய நிறைவேற்று மற்றும் நிர்வாக விடயங்களைக் கவனத்தில் எடுத்தல்.

நிர்வாகக் குழு முறையின் நன்மைகள்

1. அரசாங்க சபை உறுப்பினர்கள் அனைவரும் நிர்வாகத்தில் பங்கு பெறுதற்கான வாய்ப்பு இதன் மூலம் உருவாகியது.

2. சிறுபான்மை இனத்தவர்களும், நிர்வாகத்தில் பங்கு பெறுவதற்காக வாய்ப்பு ஏற்பட்டது. அரசாங்க சபை உறுப்பினர்கள் அனைவரும் 7 குழுக்களாக பிரிக்கப்பட்டதனால் அதிலுள்ள சிறுபான்மை இனத்து பிரதிநிதிகளும் இக்குழுக்களுக்குள் அடங்குகின்றனர். இதனால் இந்நிலை ஏற்படுகின்றது.
3. பல்வேறு கட்சிகளை சேர்ந்தவர்களும் பல்வேறு கொள்கைகளை கொண்டவர்களும் நிர்வாகத்தில் பங்கு பெறுவதற்கான வாய்ப்பு ஏற்பட்டது.
4. இலங்கையின் அரசியல் தலைவர்களுக்கு ஒரு அரசியல் நிர்வாகப் பயிற்சிக் கூடமாக இந் நிர்வாகக் குழு முறை விளங்கியது. இதில் பயற்சி பெற்ற பலர் பிற்காலங்களில் சிறந்த நிர்வாக தலைவர்களாக விளங்கினர்.
உ-ம்: இதில் விவசாய அமைச்சராக விளங்கிய D.S. சேனநாயக்கா பிற்காலத்தில் சுதந்திர இலங்கையின் முதலாவது பிரதமராக பதவியேற்றார். இதில் உள்ளூராட்சி அமைச்சராக பதவி வகித்த S.W.R.D. பண்டாரநாயக்கா பிற்காலத்தில் பிரதமராக பதவியேற்றார். இதில் உறுப்பினராக இருந்த G.G. பொன்னம்பலம் பிற்காலத்தில் கைத்தொழில் அமைச்சராக பதவியேற்றார். மேலும் இதில் உறுப்பினர்களாக இருந்த பிலிப் குணவர்த்தனாவும், N.M. பெரேராவும் பிற்காலத்தில் விவசாய அமைச்சராகவும், நிதி அமைச்சராகவும் பதவி வகித்தனர்.
5. சட்டங்களை உருவாக்குபவர்களுக்கு சட்டங்களை அமுல்படுத்துவதில் பங்கு இருத்தல் வேண்டும் என்பது இலங்கையர்களின் நீண்ட கால கோரிக்கையாக இருந்தது. இந்நிர்வாகக் குழு முறை மூலம் அக் கோரிக்கை நிறைவேற்றப்பட்டுள்ளது.
6. இக்காலத்தில் வளர்ச்சியடைந்து வந்த தீவிர இடதுசாரி அரசியலை பாராளுமன்ற ஜனநாயக மனோநிலைக்கு மாற்றுவதற்கு நிர்வாகக்குழு முறை பாதிப்புச் செலுத்தியது.
7. தனிப்பட்ட உறுப்பினர்களின் முக்கியத்துவம் அதிகரித்தது. அரசு கொள்கைகளைத் தீர்மானித்தல் அவற்றை நடைமுறைப்படுத்துதல், சுதந்திரமான முறையில் தமது கருத்துக்களை தெரிவித்தல். கட்சிக் கட்டுப்பாடுகளுக்கு உட்படாது சுதந்திரமாக செயற்படல் ஆகியவை காரணமாக தனிப்பட்ட உறுப்பினர்களின் முக்கியத்துவம் அதிகரித்தது. இவர்கள் ஆட்சி அனுபவங்களைப் பெற்றுக்கொள்வதற்கான வாய்ப்பும் ஏற்பட்டது.

8. தீர்மானம் எடுக்கும் செயன்முறையில் ஜனநாயகத் தன்மை காணப்பட்டது. உறுப்பினர்கள் பொறுப்புள்ளவர்களாகச் செயற்படும் நிலையும் ஏற்படுகிறது.

நிர்வாகக் குழு முறையின் குறைபாடுகள்

1. முழு நிர்வாக பகுதிகளும் இலங்கையர்களிடம் ஒப்படைக்கப்படவில்லை. முக்கியமான பல நிர்வாக பகுதிகள் 3 காரியதரிசிகளிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டன. அவர்கள் மக்களுக்கு பொறுப்பு சொல்ல வேண்டியவர்களாக இல்லாத நிலை காணப்பட்டது. இவர்களிடம் இருந்த துறைகள் முக்கியத்துவம் வாய்ந்தனவாகவும் ஏனைய துறைகளை கட்டுப்படுத்தும் வல்லமை கொண்டனவாகவும் விளங்கியுள்ளன.
2. தீர்மானம் எடுக்கும் பொறுப்பு பலரின் கைகளில் விடப்பட்டதனால் ஆட்சி நிர்வாகத்தில் பெரும் காலதாமதம் ஏற்பட்டது. இத் தீர்மானங்கள் நிர்வாகக் குழுக்கள், மந்திரி சபை, அரசாங்க சபை, தேசாதிபதி என பல நிலைகளில் எடுக்கப்படவேண்டி இருப்பதனாலேயே இக்கால தாமதம் ஏற்பட்டது.
3. சிறுபான்மை இனத்தவர்கள் போதிய பிரதிநிதித்துவத்தையும், பாதுகாப்பையும், இந் நிர்வாகக் குழுக்களின் மூலம் பெற்றுக் கொள்ள முடியவில்லை. அரசாங்க சபையில் பிரதேசவாரிப் பிரதிநிதித்துவ முறையினால் சிறுபான்மை இனத்தவர்கள் போதிய பிரதிநிதித்துவத்தை பெற்றுக்கொள்ள முடியவில்லை. இவ் அரசாங்க சபை உறுப்பினர்களே நிர்வாகக் குழுக்களாகவும் பிரிக்கப்பட்டதனால் நிர்வாகக் குழுக்களிலும் போதிய பிரதிநிதித்துவத்தை இவர்களால் பெற்றுக் கொள்ள முடியவில்லை. இதை விட நிர்வாகக் குழுவின் தலைவராக அதாவது மந்திரியாக ஒரு சிறுபான்மை இனத்தவர் வர வேண்டுமாயின் பெரும்பான்மை இனத்தவர் குழுக்களில் அதிக எண்ணிக்கையில் காணப்பட்டமையினால் அவர்களின் தயவிலேயே தங்கியிருந்தது. 1931 ஆம் ஆண்டு தேர்தலின் பின்னர் மந்திரி சபை அமைக்கப்பட்டபோது பெரும்பான்மை இனத்தவர்கள் ஆதரவு கொடுத்தமையினால் இரு சிறுபான்மை இனத்தவர்கள் மந்திரிகளாக வர முடிந்தது. பெரி - சுந்தரம் என்பவர் கைத்தொழில் அமைச்சராகவும் மானா மக்கீன் என்பவர் போக்குவரத்து அமைச்சராகவும் தெரிவு செய்யப்பட்டிருந்தனர். ஆனால் 1936 ஆம் ஆண்டு தேர்தலின் பின்னர் மந்திரிசபை அமைக்கப்பட்டபோது பெரும்பான்மை இனத்து பிரதிநிதிகள் ஆதரவு தெரிவிக்காமையினால்

- எந்த சிறுபான்மை இனத்தவரும் மந்திரிகளாக வர முடியவில்லை. அம்மந்திரிசபை தனிச்சிங்கள மந்திரி சபையாகவே அமைந்திருந்தது.
4. நிர்வாகக் குழு முறையில் ஒரு சிறப்பான நிர்வாகத் துறைக்கு தேவையான கூட்டுப் பொறுப்பு என்பது காணப்படவில்லை. இந் நிர்வாகக் குழு முறையில் நிர்வாகத் துறையை வழி நடத்தக் கூடிய பிரதமர் இல்லாதபடியினாலும் அரசியற் கட்சிகள் வளர்ச்சி அடைந்த நிலையில் இல்லாமையினாலும் இது கூட்டுப் பொறுப்புடன் இயங்க முடியவில்லை. இதனால் ஒரு உறுப்பினர் கொண்டு வரும் தீர்மானத்திற்கு எதிராக அதே நிர்வாகக் குழுவைச் சேர்ந்த இன்னொரு உறுப்பினர் அரசாங்க சபையில் எதிர்த்து பேசுவதும் எதிர்த்து வாக்களிப்பதும் இதேபோல் ஒரு மந்திரி கொண்டு வரும் தீர்மானத்திற்கு எதிராக இன்னொரு மந்திரி எதிர்த்து பேசுவதும் எதிர்த்து வாக்களிப்பதும் சகஜமாக இருந்தது.
5. நிறைவேற்றுக்குழு உறுப்பினர்கள் தேவையற்ற வாதப்பிரதிவாதங்களில் ஈடுபட்டமையினாலும் நீண்ட கலந்துரையாடல்களில் ஈடுபட்டமையினாலும் வீணான காலதாமதம் ஏற்பட்டது.
6. நிர்வாகக்குழுக்களுக்கிடையில் முறையான இணைப்புக் காணப்படவில்லை. இதனால் கொள்கை ரீதியான முரண்பாடுகள் ஏற்பட்டதுடன் சிலவேளைகளில் ஒரே விடயம் இரு நிர்வாகக் குழுக்களினால் மேற்கொள்ளவேண்டிய நிலையும் இருந்தது.
7. அரசியல் கட்சிமுறை இல்லாததினால் தனிப்பட்ட உறுப்பினர்கள் அளவுக்கதிகமான பலத்தைப் பெற்றனர். இதனால் பொதுக் கொள்கை ஒன்றின் கீழ் செயற்பட முடியவில்லை.
8. நிறைவேற்றுக்குழுக்கள் பொறுப்பேற்ற பணிகள் அதிகமாகவிருந்தன. ஒவ்வொரு நிறைவேற்றுக்குழுவும் கூட்டத்தினைக் கூட்டும்போது அதனிடம் வேலைப்பளு மிகுந்த நிகழ்ச்சிநிரல் காணப்பட்டது. அந்நிரலில் முக்கியமான விடயங்கள் மட்டுமன்றி முக்கியமற்ற விடயங்களும் இருந்தன. இதனால் நிறைவேற்றுக்குழு தினமும் கூட வேண்டிய நிலையும் இருந்தது.
9. நிறைவேற்றுக்குழுக்களில் கருத்து முரண்பாடுகளைத் தீர்ப்பதற்கு துணைக்குழுக்களை நியமிக்கும் நிலையும் இருந்தது. இது வேலைப்பளுவை மேலும் அதிகரித்தது.

10. நிறைவேற்றுக்குழுக்களின் பணிகளின் தளர்ச்சித்தன்மையும், பணிகளின் முன்னுரிமையில் சிக்கல் நிலையும் காணப்பட்டது. பொறுப்பிலிருந்து விடுபடும் நிலையும் காணப்பட்டது. பதவி நியமனங்களில் தலையீடுகள் இடம்பெற்றன.

பாத்திரம்

1. நிர்வாகத்தில் சுதேசிகளின் ஆட்சி முறையை முதல் முதலாக ஆரம்பித்து வைத்தது.
2. பல்வேறு இனத்தவர்களும் நிர்வாகத்தில் பங்கு பெறுவதற்கான வாய்ப்பு ஏற்பட்டது.
3. மக்களால் தெரிவு செய்யப்பட்ட பிரதிநிதிகள் அனைவரும் நிர்வாகத்தில் பங்கு பெறும் முறையாக இருந்தது.
4. பல்வேறு அரசியல் கொள்கைகளை கொண்டவர்களும் கருத்து வேறுபாடுகளுக்கு மத்தியிலும் இணைந்து பணிபுரிய கூடிய முறையாக இது அமைந்திருந்தது.

5. மந்திரி சபை

நிர்வாகக் குழுக்களாக தெரிவு செய்யப்பட்ட 7 குழுக்களின் தலைவர்களையும் 3 அரசாங்க காரியதரிசிகளையும் உள்ளடக்கியதாக மந்திரிசபை காணப்பட்டது. பிரதம காரியதரிசி மந்திரி சபையின் தலைவராக விளங்கினார்.

மந்திரி சபையின் கூட்டங்கள் அதன் தலைவரால் கூட்டப்படும். அமைச்சரவையின் கூட்ட நடப்பெண் 6 ஆகும். இவர்களில் 3 அரசாங்க காரியதரிசிகளும், ஏனைய 3 அமைச்சர்களும் இடம்பெறுதல் வேண்டும். அமைச்சரவைத் தீர்மானங்களின் போது ஏதாவதொரு இலாகா தலைவரின் உதவி தேவைப்படும் போது அவரை அழைக்கும் அதிகாரத்தை அமைச்சரவை பெற்றிருந்தது. நிர்வாகக்குழுக்களினால் தலைவராகத் தெரிவு செய்யப்பட்டவரே தேசாதிபதியினால் அமைச்சராகச் செயற்படுவார். தான் விரும்பாத தலைவர்களை அமைச்சர்களாக நியமிப்பதற்கு மறுக்கலாம். அவ்வாறான நிலை ஏற்பட்டால் நிர்வாகக்குழு இன்னொரு தலைவரைத் தெரிவுசெய்யும் நிர்வாகக்குழுக்களில் இடம்பெறும் வாக்களிப்பின் போது சமநிலை ஏற்படும் போது 'முடிவு செய்' வாக்கினை அளிக்கும் உரிமை அமைச்சருக்குண்டு. இலாகாத் தலைவர்களுக்குக் கட்டளை இடும் அதிகாரமும் அமைச்சர்களுக்கு வழங்கப்பட்டிருந்தது.

அமைச்சரவை கூட்டுப்பொறுப்புடன் செயற்படவில்லை. வரவு - செலவுத் திட்டம் தொடர்பாக மட்டும் அமைச்சரவை உறுப்பினர்கள் ஒற்றுமையுடன் செயற்பட்டனர். எனினும் டொனமூர் காலப்பிற்காலத்தில் பெரும்பாலான சந்தர்ப்பங்களில் மந்திரிசபை ஒரு ஐக்கியப்பட்ட குழுவாக விளங்கினர். அப்போது நிர்வாக குழுக்களால் எடுக்கப்பட்ட தீர்மானங்கள் பின்னர் அதனை சட்டமாக உருவாக்குவதற்காக அரசாங்க சபைக்கு அனுப்பி வைக்கப்படும். இதைவிட அரசாங்க சபையில் விவாதிக்கப்பட வேண்டிய விடயங்களை ஒழுங்குபடுத்துதல், வரவு செலவு திட்டத்தை தயார் செய்தல் என்பனவும் மந்திரிசபையின் கடமைகளாகும்.

வரவு செலவு திட்டத்தை தயாரிப்பதற்காக ஒவ்வொரு மந்திரிமாரும் தமது திணைக்களத்தின் செலவு விவரங்களையும், வருமானம் கணக்கெடுப்புகள் போன்றவற்றையும், மந்திரி சபைக்கு சமர்ப்பித்தல் வேண்டும். மந்திரி சபை அவற்றையெல்லாம் கவனத்தில் எடுத்தபின் வரவு செலவு திட்டத்தை தயாரித்து மந்திரிசபையின் உபதலைவரின் ஊடாக (அரசாங்க சபையின் முதல்வர் மந்திரி சபையின் உப தலைவராக இருப்பார்.) அரசாங்க சபையில் சமர்ப்பிக்கும் அரசாங்கசபை வரவு செலவு திட்டத்தில் திருத்தங்களையும் மாற்றங்களையும் செய்து அதனை ஏற்றுக்கொள்ளும் அல்லது திருத்தங்கள் மாற்றங்கள் எவற்றையும் செய்யாது அப்படியே ஏற்றுக் கொள்ளும் அல்லது மந்திரி சபையின் புனர் ஆலோசனைக்காக திருப்பி அனுப்பும். அவ்வாறு ஒரு தடவை மட்டுமே திருப்பி அனுப்ப முடியும். புனர் ஆலோசனைக்கு அனுப்பப்பட்ட வரவு செலவு திட்டம் திரும்ப அரசாங்க சபைக்கு வரும் போது அரசாங்க சபை அதனை நிராகரித்து விட்டால் தேசாதிபதி அரசாங்க சபையை கலைத்து விடுவார். இம் மந்திரி சபையில் மந்திரி சபைக்குரிய கூட்டுப் பொறுப்பு என்பது காணப்படவில்லை. அரசாங்க சபையில் ஒரு மந்திரியினால் கொண்டு வரப்பட்ட மசோதாவை மற்றைய மந்திரி எதிர்த்து பேசுவதும் பிரேரணை அரசாங்க சபையில் நிராகரிக்கப்பட்டால் மந்திரிசபை பதவி விலகுவதும் இல்லை.

உதாரணமாக 1932 ஆம் ஆண்டு சம்பள நிர்ணய சபைப் பிரேரணை, 1940 ஆம் ஆண்டு கைத்தொழில் சம்பந்தமான பிரேரணை என்பன அரசாங்க சபையினால் நிராகரிக்கப்பட்ட போதும் மந்திரிசபை பதவி விலகவில்லை.

இதை விட மந்திரி சபையில் இருந்த 3 அரசாங்க காரியதரிசிகளும் மந்திரி சபைக்குள் ஒரு உப மந்திரி சபையாக தொழிற்பட்டனர். இவர்கள் மந்திரி சபை கூட்டங்களில் ஒரே கருத்தை வலியுறுத்தியதுடன் மந்திரி சபை கூட்டங்களுக்கு முன் தாங்கள் கூடி ஆலோசனை செய்து முடிவுகளையும் எடுத்துக் கொள்வர். இவர்கள் தொடர்பாக Q.C. கொரியா என்பவர்

குறிப்பிடும் போது 'இவ் அரசாங்க காரியதரிசிகளின் போக்கு ஒரு மந்திரிசபை அமைப்புக்குள் இன்னொரு உப மந்திரி சபையை அமைத்தது போல் ஆகி விட்டது' என்றார்.

இவ் அரசாங்க காரியதரிசிகள் மக்களுக்கு பொறுப்புக்கூறவேண்டியவர்களாக இருக்கவில்லை. தம்மை நியமித்த தேசாதிபதிக்கே பொறுப்புக்கூறவேண்டியவர்களாக இருந்தனர். இதனால் மக்கள் நலனில் அக்கறை செலுத்துபவர்களை விட பிரித்தானிய நலனில் அக்கறை செலுத்துபவர்களாகவே காணப்பட்டனர். இதனால் இவர்கள் அரசியல் திட்டத்தின் காவல் நாய்கள் என இலங்கையர்களால் விமர்சிக்கப்பட்டனர்.

நன்மைகள்

1. இலங்கையர்கள் நீண்டகாலமாக மந்திரிசபை அரசாங்க முறையை கோரி வந்தனர். இது அதன் ஆரம்பமாக இருந்தது.
2. மந்திரிசபை அரசாங்கமுறை தொடர்பாக இலங்கையர்கள் பயிற்சி பெற முடிந்தது.
3. ஆரம்ப காலங்களில் அரசாங்க காரியதரிசிகளுடன் மந்திரிமார் முரண்பட்டு இருந்தாலும், பிற்காலத்தில் சுமுகமான உறவைப்பேணி தம்முடைய கருமங்களில் சிறந்த வகையில் ஆற்றக்கூடியவர்களாக இருந்தனர்.
4. பிற்காலங்களில் நிதிக்காரியதரிசியாக இலங்கையர் தெரிவு செய்யப்பட்டனர்.

குறைபாடுகள்

1. மக்களினால் தெரிவு செய்யப்படாத தேசாதிபதியினால் நியமிக்கப்பட்ட பிரதம காரியதரிசி மந்திரி சபைக்கு தலைமை தாங்கியமை பொருத்தமான ஒன்றாக அமையவில்லை. மக்களினால் தெரிவு செய்யப்பட்ட மக்களுக்குப் பொறுப்புக் கூறக் கூடிய ஒருவரே மந்திரி சபையின் தலைவராக வருவது பொருத்தமானதாக இருந்திருக்கும்.
2. 3 காரியதரிசிகளிடமும் பொறுப்புடைய துறைகள் வழங்கப்பட்டமை. மக்கள் ஆட்சி கோட்பாட்டிற்கு தடையாக காணப்பட்டது. ஏனெனில் இவர்கள் மூவரும் மக்களினால் தெரிவு செய்யப்படாது தேசாதிபதியால் நியமிக்கப்பட்டிருந்தனர்.

3. முக்கியமான துறைகள் அரசாங்க காரியதரிசிகளுக்கு வழங்கப் பட்டமையானது ஏனைய துறைகள் சுமுகமாக இயங்குவதற்கு தடையாக காணப்பட்டன.
4. கட்சி முறை அமுலில் இல்லாமையினாலும் மந்திரி சபைக்கு பிரதமர் தலைமை வகிக்காமையினாலும் மந்திரி சபை கூட்டுப் பொறுப்புடன் செயற்படவில்லை. அரசாங்க சபையில் ஒரு மந்திரி கொண்டு வரும் தீர்மானத்திற்கு எதிராக இன்னுமொரு மந்திரி எதிர்த்து பேசுவதும், எதிர்த்து, வாக்களிப்பதும் சாதாரணமாக இடம் பெற்றது.
5. 3 காரியதரிசிகளும் மந்திரி சபைக்குள் ஓர் உப மந்திரி சபையாக தொழிற்பட்டமை மந்திரி சபையின் சுமுகமான இயக்கத்திற்கு தடையாக இருந்தது.
6. இம்மந்திரி சபையில் மக்களுக்கு பொறுப்பு கூற வேண்டியவர்களுக்கு பெரியளவில் அதிகாரம் இருக்கவில்லை. ஆனால் மக்களுக்கு பொறுப்பு கூற தேவையில்லாதவர்களுக்கு அதிகளவு அதிகாரம் வழங்கப்பட்டது.
7. அமைச்சரவை இரட்டை தன்மையை வெளிப்படுத்தியது. 7 மந்திரிகள் ஒரு பிரிவாகவும், 3 காரியதரிசிகளும் ஒரே பிரிவாகவும் செயற்பட்டதினாலேயே இப்பண்பு வெளிப்பட்டது.
8. மந்திரிசபை அரசாங்க சபையில் ஒரு மசோதா சட்டத்துறையினால் நிராகரிக்கப்பட்டால் அமைச்சர்கள் இராஜினாமா செய்யவேண்டும். அவ்வாறானதொரு முறை டொனமூர் அரசியல் யாப்பில் காணப்படவில்லை. எனினும் வருடாந்த வரவு-செலவுத் திட்டம் நிராகரிக்கப்பட்டால் மந்திரிசபை பதவி விலகவேண்டும் என்ற ஏற்பாடு டொனமூர் அரசியல் யாப்பில் காணப்பட்டது.
9. வரவு-செலவு மதிப்பீடுகளை மேற்கொள்ளும் போது பொதுக் கொள்கையின் அடிப்படையில் செயற்பாடுகள் இடம்பெறவில்லை. மாறாக தனிப்பட்ட முறையிலேயே செயற்பாடுகள் இடம்பெற்றன.

6. மூன்று காரியதரிசிகள்

டொனமூர் அரசியல் திட்டத்தின் முக்கியமான பொறுப்புக்கள் 3 அரசாங்க காரியதரிசிகளிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டது. பிரதம காரியதரிசி, சட்டக் காரியதரிசி, நிதிக் காரியதரிசி என்போரே இம் மூவரும் ஆவர். இவர்கள் மூவரும் தேசாதிபதியினால் நியமிக்கப்பட்டனர். தேசாதிபதிக்கு மட்டுமே பொறுப்பு சொல்லவேண்டியவர்களாக விளங்கினர்.

தேசாதிபதிக்கும், அமைச்சரவைக்கும், நிர்வாகக் குழுக்களுக்கும் ஆலோசனை வழங்குவதே இவர்களின் பணி என யாப்பில் கூறப்பட்டிருந்தது. ஆனாலும் முக்கியத்துவம் வாய்ந்த மூன்று இலாகாக்களும், பரந்த பணிகளும் இவர்களுக்கு வழங்கப்பட்டிருந்தது. யாப்பின்படி இவர்கள் ஆலோசகர்களாக இருந்தாலும் நடைமுறையில் இவர்கள் வலுவான அதிகாரங் கொண்டவர்களாகவே விளங்கினர். அமைச்சர்களாகவும் இருந்ததோடு அரசாங்கசபை உறுப்பினர்களாகவும் இருந்தனர். நிர்வாகக் குழுக்களின் கூட்டங்களிலும் பங்குபற்றினர். பிரதம காரியதரிசி நிர்வாகக்குழு கூட்டங்களில் பங்குபற்றும் உரிமையை உத்தியோக ரீதியாகப் பெற்றிருந்ததுடன் ஏனைய இருவரும் அழைப்பின் பேரில் மட்டும் பங்குபற்றினர்.

டொனமூர் அரசாங்க முறையின் கீழ் ஒழுங்கமைந்த இரட்டை நிர்வாகத்தின் ஒரு பகுதியாக தேசாதிபதியும், மூன்று அரசாங்க காரியதரிசிகளும் விளங்கினர்.

மறுபகுதி அமைச்சரவையும், நிர்வாகக் குழுக்களும் ஆகும். தேசாதிபதி தனது அதிகாரங்களை நடைமுறைப்படுத்தும் போது இவர்களிடமிருந்தே ஆலோசனைகளைப் பெற்றார். இதனால் இவர்களுக்கும், தேசாதிபதிக்கு மிடையே நெருங்கிய தொடர்பு காணப்பட்டது. குறிப்பாக தேசாதிபதி அரசியல் சம்பந்தமான ஆலோசனைகளுக்கு இவர்களிலேயே தங்கியிருந்தார். இதன் காரணமாக இவர்கள் மூவரும் ஒரு குழுவாகவே செயற்பட்டனர். இதனால் ஏனைய அமைச்சர்களிலிருந்து விலகி நின்றனர். இது அமைச்சரவைக்குள் ஒரு உள் அமைச்சரவையை உருவாக்கியிருந்தது.

பிரதம காரியதரிசி

இம் மூன்று காரியதரிசிகளிடமும் அதிக பொறுப்பும் அதிகாரமும் வாய்ந்தவராக இவரே விளங்கினார். அதிகாரங்களை பொறுத்த வரையில் தேசாதிபதிக்கு அடுத்தபடியாக அதிக அதிகாரம் இவருக்கு இருந்தது. தேசாதிபதி இல்லாத சந்தர்ப்பங்களில் பதில் தேசாதிபதியாக கடமையாற்றும் பொறுப்பும் இவருக்கு இருந்தது. இவற்றை விட தேசாதிபதிக்கும் ஏனைய மந்திரிகளுக்கும் அவர்களது கடமைகள் தொடர்பாக ஆலோசனை வழங்கும் உரிமையை கொண்டவராகவும் இவர் விளங்கினார்.

பகிரங்க சேவை, பாதுகாப்பு, வெளிநாட்டு அலுவல்கள் போன்றன இவரின் பொறுப்பிலுள்ள பிரதான துறைகளாகும்.

நிதிக் காரியதரிசி

இவர் நிதி அலுவல்களுக்கு பொறுப்பாக விளங்கினார். அரச திணைக்களங்களது நிதி நிலைகளை மேற்பார்வை செய்தல், அவற்றிற்கு பணம் ஒதுக்குதல், வரவு செலவு திட்டத்தை தயாரித்தல், அரசாங்க ஊழியர்களுக்கு சம்பளம் வழங்குதல் என்பன இவரது கடமைகளாகும்.

இவர் தனது கடமைகளை ஆற்றும் போது அலுவல்களை நடாத்துதல், ஆலோசனை கூறுதல், மேற்பார்வை செய்தல் என்ற மூன்று வகைகளில் மேற்கொள்கின்றார்.

அலுவல்களை நடாத்துதல் என்ற வகையில் அரசாங்கத்தின் நிதி நிலைமையை விளக்கி கூறக்கூடிய வகையில் அறிக்கைகளை காலந்தோறும் தயாரித்தல், மேலதிக பணத்தை சேகரித்து வைத்தல், அரசாங்கத்தின் வருமானம், செலவு என்பன அடங்கிய வரலாற்று அறிக்கைகளை தயாரித்தல், அரசாங்க திணைக்களங்களில் வரவு, செலவு மற்றும் செலவுத்திட்டங்களை தயாரித்தல், பணம் அச்சிடுதல் என்பன இவரின் கடமைகளாக உள்ளன.

ஆலோசனை கூறுதல் என்ற வகையில் வரி, வருமானம் முறைகளில் மாற்றங்கள் திருத்தங்களை செய்வித்தல், செலவுத் திட்டங்கள், கடன் வாங்குதல், மேலதிக செலவினங்கள் என்கின்ற விடயங்களில் ஆலோசனை கூறுதல் இவரது கடமையாகும்.

மேற்பார்வை செய்தல் என்ற வகையில் சகல திணைக்களங்களினதும் வரவு, செலவு அலுவல்களை கண்காணித்தல், ஒப்பந்தங்கள், குத்தகைகள் என்பனவற்றை கண்காணித்தல் உத்தியோகத்தர்களது சம்பளம், அரச உத்தியோகத்தர்களது சம்பளம், உபகார சம்பளம் பிரயாண சலுகைகள் முதலியவற்றை கண்காணித்தல் புகையிரத பகுதியினரின் பிரயாணச் சீட்டின் விலை தயாரித்தலை கண்காணித்தல் என்பன இவரது கடமைகளாகும்.

சட்டக் காரியதரிசி

இவர் நிதி பரிபாலனத்துக்கு பொறுப்பாக இருந்தார். இவரது பிரதான கடமை நிதி சம்பந்தமான விடயங்களில் அரசாங்கத்துக்கு ஆலோசனை வழங்குதல் ஆகும். இதை விட அரசின் பெயரால் வழக்குகளை நடாத்துதல், அரசாங்க சபை தேர்தல்களை நடாத்துதல், சட்டங்களை வரைதல் என்பனவும் இவரது கடமைகளாகும்.

இம் 3 காரியதரிசிகளும் பொறுப்பெடுத்திருந்த துறைகள் ஏனைய எல்லாத் துறைகளையும் கட்டுப்படுத்தும் பிரதான துறைகளாக விளங்கின. இவர்கள் பொறுப்பில் அமைந்திருந்த திணைக்களங்கள் முக்கியமும் பலமும்

வாய்ந்தவையாக விளங்கின. இதனால் ஏனைய மந்திரிகள் இவர்களின் அனுசரணை இல்லாமல் தமது கருமங்களை கொண்டு நடாத்த முடியாதவர்களாக இருந்தனர்.

தேசாதிபதியை பொறுத்தவரை தனக்கான ஆலோசனைகளை இவர்களிடம் இருந்து பெற்றுக்கொண்டார். குறிப்பாக அரசியல் சம்பந்தமான ஆலோசனைகளுக்கு இவர்களிடமே தங்கியிருந்தார். இந் நிலைமை இவர்களுக்கும் ஏனைய மந்திரிகளுக்குமிடையே முரண்பாடுகளை தோற்றுவித்து இருந்தது.

ஆரம்ப காலம் தொடக்கம் இம் 3 காரியதரிசிகளும் ஆங்கிலேயர்களாகவே விளங்கினர். எனினும் 2 ஆம் உலக யுத்தத்தை தொடர்ந்து சேர். ஒலிவர் குணத்திலக என்ற இலங்கையர் நிதிக் காரியதரிசியாக நியமிக்கப்பட்டார்.

நன்மைகள்

1. இலங்கையர்கள் பயிற்சிக் காலத்தில் இருப்பதால் முக்கிய பொறுப்புகளை 3 காரியதரிசிகள் வகித்தமை ஏற்கக்கூடிய ஒன்றாக இருந்தது.
2. பிற்காலங்கள் ஏனைய மந்திரிகளோடு இணக்கமாக செயற்பட்டனர்.

குறைபாடுகள்

1. 3 முக்கியமான துறைகள் இவர்களிடம் இருந்தமை ஏனைய அமைச்சர்கள் தமது கருமங்களைப் புரிவதற்கு தடையாக இருந்தது.
2. இம்மூவரும் தனியாகச் செயற்பட்டதன் மூலம் மந்திரிசபைக்குள் ஓர் உபமந்திரி சபையாக செயற்பட்டனர்.
3. பொறுப்புள்ள இடத்தில் அதிகாரம் இருக்கவில்லை. அதிகாரம் இருந்த இடத்தில் பொறுப்பிருக்கவில்லை.

7. தேசாதிபதி

டொனமூர் அரசியல் திட்டத்தின்படி இலங்கை அரசாங்கத்தின் தலைவர் தேசாதிபதியே ஆவார். அரசியல் திட்டத்தின்படி அரசாங்கத்தின் அச்சாணியாக இவரே விளங்கினார். இவர் பிரித்தானிய முடியின் இலங்கை பிரதிநிதியாகவும் விளங்கினார். பிரித்தானியாவின் குடியேற்ற நாட்டு மந்திரிக்கு கட்டுப்பாடுபவராகவும் அவருக்கு பொறுப்பு கூறக் கூடியவராகவும் விளங்கினார். இவர் பிரித்தானிய முடியினால் நியமிக்கப்படுவார். இவரது

பதவிக் காலம் வரையறுக்கப்பட்டு இருக்கவில்லை. பிரித்தானிய முடிவிரும்பும் வரை பதவி வகிக்கக்கூடியவராக இவர் விளங்கினார். தேசாதிபதியிடம் ஒதுக்கு அதிகாரங்கள் பல இருந்தபோதும் நடைமுறையில் அவர் அவற்றை பெரியளவிற்குப் பிரயோகிக்கவில்லை.

தோற்றத்திற்கான காரணம்

1. முழுப் பொறுப்பாட்சியையும் இலங்கையருக்கு வழங்க விரும்பாததினால் வலுவான அதிகாரங்களைக் கொண்ட இப்பதவி தொடர்ந்தும் இருக்க அனுமதிக்கப்பட்டது.
2. சிறுபான்மை இனங்களின் காவலனாக தேசாதிபதி இருப்பார் என எதிர்பார்க்கப்பட்டது.
3. இலங்கையில் பிரித்தானியர்களுடைய நலன்களை பேணுபவராக தேசாதிபதி இருப்பார்.

அதிகாரங்கள்

சட்டத்துறை தொடர்பான அதிகாரங்கள்: டொனமூர் அரசியல் திட்டத்தின் படி இலங்கை அரசின் சட்ட ஆக்க அதிகாரம் அரசாங்க சபையிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டது. எனினும் அரசாங்க சபையினால் இயற்றப்படும் சட்டங்களுக்கு சம்மதம் தெரிவித்து கையொப்பம் இடும் அதிகாரம் தேசாதிபதியிடம் இருந்தது. தேசாதிபதி தான் விரும்பாத சட்டங்களுக்கு கையொப்பம் இட மறுக்கலாம். அல்லது மறு பரிசீலனைக்காக திருப்பி அனுப்பலாம். அல்லது கையொப்பம் இடுவதை ஒத்தி வைக்கலாம். மேலும் அவசரகால நிலைகளின் போது சட்ட ஆக்க அதிகாரம் முழுவதையும் தேசாதிபதி பொறுப்பு எடுத்துக் கொள்வார். அவசரகால நிலை இல்லாத காலங்களிலும் கூட அரசாங்க சபையின் அனுமதியுடன் சட்டங்களை உருவாக்கும் அதிகாரம் இவருக்கு உண்டு.

இவற்றினை விட அரசாங்க சபையினை கூட்டுதல், கலைத்தல், ஒத்தி வைத்தல், அரசாங்கசபையில் சிம்மாசனப் பிரசங்கத்தை நிகழ்த்துதல், அவசர நிலைகளில் அரசாங்க சபையில் உரையாற்றுதல், அரசாங்க சபைக்கான நியமன உறுப்பினர்களை நியமித்தல், அரசாங்க சபைகளின் புதிய தவணைகளை ஆரம்பித்து வைத்தல் என்பன தேசாதிபதியின் சட்டத்துறை தொடர்பான அதிகாரங்கள் ஆகும்.

தேசாதிபதியின் இறுதி அங்கீகாரத்திற்காக சமர்ப்பிக்கப்படும் மசோதாக்கள் தொடர்பாக அவர் பின்வரும் முடிவுகளை எடுக்கலாம்:

1. அனுமதி வழங்குதல்.
2. முடியின் அங்கீகாரத்திற்காக தாமதப்படுத்தி வைத்தல்.
3. செல்லுபடியாகும் காலத்தை 6 மாதகாலத்திற்கு பிற்போடுதல்.
4. மீண்டும் பரிசீலனை செய்யுமாறு குறிப்பிட்டு அரசாங்க சபைக்கு அனுப்புதல்.
5. 2/3 பெரும்பான்மையுடன் நிறைவேற்ற வேண்டும் என்று திருப்பி யனுப்புதல்.
6. அனுமதி வழங்காது இரத்துச் செய்தல்.

பொதுச்சட்டம், சிறந்த ஆட்சி, பொதுஜன நம்பிக்கை என்பவற்றை நிலைநிறுத்த வேண்டுமென தேசாதிபதி கருதினால், தமது விருப்பப்படி சட்டங்களைப் பிறப்பிப்பதற்கு அதிகாரங்களைப் பெற்றிருந்தார். இதற்கு அரசாங்க சபையின் அங்கீகாரம் தேவையில்லை.

அரசாங்க சபையைக் கலைக்கும் அதிகாரத்தைப் பொறுத்தவரை தேசாதிபதி கலைக்க வேண்டும் எனக் கருதுகின்ற அனைத்துச் சந்தர்ப்பத்திலும் அல்லது பதவிக்காலம் முடிவடையும் சந்தர்ப்பத்தில் அல்லது அமைச்சரவைக்கு எதிராக நம்பிக்கையில்லாப் பிரேரணை நிறைவேற்றப்படும் சந்தர்ப்பத்தில் அரசாங்க சபையைக் கலைக்கலாம்.

நடைமுறையில் அனுமதி வழங்குவதனைத் தாமதப்படுத்துவதன் கீழ் சில மசோதாக்களை மட்டும் மீண்டும் திருத்துமாறு வேண்டினார். திருத்தத்தின் பின்னர் அவை நிறைவேற்றப்பட்டன. உதாரணமாக 1936 ஆம் ஆண்டு கிராம சபைச் சட்டத்தினைக் குறிப்பிடலாம்.

முடியின் பரிசீலனைக்காக சில மசோதாக்கள் அனுப்பி வைக்கப்பட்டன. அவற்றில் 3 மட்டும் முழுமையாக நிராகரிக்கப்பட்டன. எனினும் முரண்பாட்டு நிலையை தோற்றுவிக்கக்கூடாது என்பதற்காக மந்திரி சபையினதும், அரசாங்க சபையினதும் உடன்பாட்டுடனேயே இவை மேற்கொள்ளப்பட்டன.

டொனமூர் யாப்பு காலத்தில் எந்தவொரு சந்தர்ப்பத்திலும் இரத்து அதிகாரம் பிரயோகிக்கப்படவில்லை. வரவு-செலவுத்திட்டம் தேசாதிபதியின் அதிகாரத்தைப் பயன்படுத்தி நிறைவேற்றப்படவில்லை.

2 ஆம் உலகயுத்த காலத்தில் அவசரகால நிலையை தேசாதிபதி பிரகடனம் செய்யும் போது மந்திரிசபையின் ஆலோசனையைப் பெற்றிருந்தார்.

நிர்வாகத்துறை தொடர்பான அதிகாரங்கள்: டொனமூர் அரசியல் திட்டத்தின் படி 7 நிர்வாகத்துறைகள் நிர்வாகக் குழுக்களிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டன. ஏனைய 3 பிரதான துறைகளும் தேசாதிபதியின் பொறுப்பில் விடப்பட்டன.

இவரது பொறுப்பில் உள்ள இத் துறைகள் இவரினால் நியமிக்கப்பட்ட 3 அரசாங்க காரியதரிசிகளிடமும் ஒப்படைக்கப்பட்டன. இந்த வகையில் இம் 3 துறைகள் தொடர்பான முழுமையான அதிகாரம் இவரிடமே இருந்தது. இவற்றினை விட மந்திரிமார்களை அங்கீகரித்தல், நாட்டின் பொது இலட்சினைகளை வைத்திருத்தல், காணி நன்கொடைகளை வழங்குதல், முப்படைதளபதிகளை நியமித்தல், சம்பிரதாய விழாக்களில் இலங்கையின் பிரதிநிதியாக கலந்து கொள்ளல், பிரதம காரிய தரிசியின் ஆலோசனையுடன் வெளிநாட்டு அலுவல்களை மேற்கொள்ளுதல், மந்திரிமார்களின் கடமைகளை மேற்பார்வை செய்தல், முப்படைகளின் தலைமைத் தளபதியாக இருத்தல், பிரித்தானிய முடியின் ஆலோசனையின் பேரில் அதிகாரிகளை நியமித்தல், இடம் மாற்றம் செய்தல், ஒழுக்கக் கட்டுப்பாடுகளை விதித்தல், அவசரகால நிலையின் போது எந்தவொரு இலாகா வினதும் நிர்வாகத்தை தனது அதிகாரத்தின் கீழ் கொண்டு வருதல் என்பனவும் தேசாதிபதியின் நிர்வாகத்துறை தொடர்பான அதிகாரங்கள் ஆகும்.

நீதித்துறை தொடர்பான அதிகாரங்கள்: முக்கியமான நீதிபதிகளை நியமித்தல், குற்றவாளிகளுக்கு மன்னிப்பு வழங்குதல், தண்டனைகளை குறைத்தல் என்பன இவரது நீதித்துறை தொடர்பான அதிகாரங்கள் ஆகும்.

நன்மைகள்

1. பல்வேறு முரண்பட்ட சமூகங்களிற்கு மத்தியில் சிறுபான்மை சமூகத்தினருக்கு சாதகமான ஒரு நிலையை இவரது அதிகாரம் மூலம் கொண்டு வரப்பட்டது.
2. பொறுப்பாட்சி முழுமையாக வழங்காத சந்தர்ப்பத்தில் ஒரு அதிகார முடைய தலைவர் தேவைப்பட்டார். தேசாதிபதி பதவி அதனைப் பூர்த்தி செய்தது.
3. பன்முக சமூகம் வாழும் ஒரு நாட்டில் பிரச்சினைகளை தீர்த்து வைக்கும் ஒரு மையப் புள்ளியாக தேசாதிபதி விளங்கினார்.
4. முன்னரை விட தேசாதிபதியின் அதிகாரம் குறைக்கப்பட்டமையானது இலங்கையர்கள் அதிகாரத்தைப் பெறுவதற்கு வாய்ப்பானதாக அமைந்தது.

குறைபாடுகள்

1. அதிக அதிகாரங்களையுடைய தேசாதிபதி மக்களால் தெரிவு செய்யப்படாது பிரித்தானிய முடியினால் நியமிக்கப்படுகின்றமையானது மக்கள் ஆட்சிக் கோட்பாட்டிற்கு தடையான ஒன்றாக விளங்குகின்றது.

2. சட்டத்துறை தொடர்பாக தேசாதிபதிக்கு இருக்கின்ற அதிகாரங்கள் அரசாங்க சபையின் இறைமையை பாதிப்பதாக உள்ளது.
3. நிர்வாகத்துறை தொடர்வில் தேசாதிபதிக்கும் அவரால் நியமிக்கப் படுகின்ற 3 அரசாங்க காரியதரிசிகளுக்கும் அதிக அதிகாரங்கள் இருக்கின்றமையானது, மக்களால் தெரிவு செய்யப்பட்ட நிர்வாகக் குழுக்களின் தலைவர்கள் அவர்களது கடமையை ஆற்றுவதற்கு தடையாக காணப்பட்டது.

8. பொதுச்சேவை ஆணைக்குழு

அரசாங்க உத்தியோகத்தர்களது நியமனம், இடமாற்றம், பதவி உயர்வு, பதவி நீக்கம் மற்றும் ஒழுக்காற்று நடவடிக்கைகள் என்பவற்றிற்கு பொறுப்பாக உருவாக்கப்பட்ட ஆணைக் குழுவே பொதுச்சேவை ஆணைக்குழு ஆகும். இவற்றை விட பொதுச் சேவைதொடர்பாக தேசாதிபதி, அமைச்சர்கள் என்போருக்கு ஆலோசனை வழங்குவதும் இதனது கடமையாகும்.

இவ் ஆணைக்குழு 3 அங்கத்தவர்களைக்கொண்டது. இவர்கள் மூவரும் தேசாதிபதியினால் நியமிக்கப்படுவார்கள். பிரதம காரியதரிசி இவ் ஆணைக் குழுவின் தலைவராக விளங்குவார்.

பொதுச் சேவை தொடர்பான கருமங்களை மேற் கொள்ளும் போது, இன, மத, சமூக அரசியல் நீதியான பாரபட்சம் காட்டக் கூடாது என்பதற்காகவே இவ் ஆணைக்குழு உருவாக்கப்பட்டது. இதன் பதவிக் காலம் 5 வருடங்கள் ஆகும்.

பொதுச்சேவை ஆணைக்குழுவின் நன்மைகள்

1. அரசாங்க சேவையில் இன, மத, அரசியல் ரீதியான பாரபட்சங்கள் ஏற்படுவதை இவ் ஆணைக்குழு தடுத்தது.
2. அரசாங்க சேவை தொடர்பாக தேசாதிபதிக்கும், அமைச்சரவைக்கும் ஆணைக்குழு தகுந்த ஆலோசனைகளை வழங்கியது.

பொதுச்சேவை ஆணைக்குழுவின் குறைபாடுகள்

1. ஆணைக்குழுவின் உருவாக்கத்திலோ, செயற்பாட்டிலோ மக்கள் பிரதிநிதிகளுக்கு எந்தவித இடமும் இருக்கவில்லை.
2. ஆணைக்குழுவில் பிரித்தானியரின் செல்வாக்கு அதிகமாகவிருந்தது.

டொனமூர் அரசியல் திட்டத்தின் நன்மைகள்

1. இலங்கையர்களுக்கு குறிப்பிட்டளவு பொறுப்பாட்சி வழங்கப்பட்டது.
2. மக்களின் பிரதிநிதிகள் சட்ட நிர்வாக நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ளக் கூடியதாக இருந்தது.
3. தாராண்மை ஜனநாயக அரசியலின் பெரும்பகுதி நிறைவேற்றப்பட்டது.

டொனமூர் அரசியல் திட்டத்தின் குறைபாடுகள்

1. சர்வஜன வாக்குரிமையின் குறைபாடுகள்.
2. பிரதேசவாரிப் பிரதிநிதித்துவ முறையின் குறைபாடுகள்.
3. அரசாங்க சபையின் குறைபாடுகள்.
4. நிர்வாகக் குழு ஆட்சி முறையின் குறைபாடுகள்.
5. மந்திரி சபை முறையின் குறைபாடுகள்.
6. மூன்று அரசாங்க காரியதரிசிகளின் பதவி முறையான குறைபாடுகள்.
7. தேசாதிபதி பதவி தொடர்பான குறைபாடுகள்.
8. இவ் அரசியல் திட்டம் அந்நியரால் உருவாக்கப்பட்ட ஓர் அரசியல் திட்டம் என்ற குற்றச்சாட்டு பலராலும் முன் வைக்கப்பட்டது.
9. இவ் அரசியற் திட்டம் இலங்கையில் வாழும் பல்வேறு சமூகத்தவர்களினதும் பிரச்சினைகளை தீர்க்கக் கூடிய ஒன்றாக அமையவில்லை. மாறாக அவர்களுக்கிடையே பிரிவினைகளையும், மனக் குரோதங்களையும் வளர்ச்சி அடையச்செய்வதற்கே இது உதவியிருந்தது.
10. இலங்கையில் வாழும் எத்தரப்பினரையும் திருப்திபடுத்திய ஒன்றாக இவ் அரசியல் திட்டம் அமையவில்லை. பூரண பொறுப்பாட்சி வழங்காமை, மந்திரிசபை அரசாங்க முறையை வழங்காமை, தேசாதிபதியிடம் அளவு கடந்த அதிகாரங்கள் வழங்கியமை என்பவை கரையோரச் சிங்கள மக்களை திருப்திப்படுத்தவில்லை. கண்டிய சிங்கள மக்களின் சமஷ்டி கோரிக்கையை இத்திட்டம் நிராகரித்தமையினால் அவர்களை இது திருப்திப்படுத்தவில்லை. பிரதேசவாரி பிரதிநிதித்துவம் சிறுபான்மையோரின் பிரதிநிதித்துவ எண்ணிக்கையை குறைத்தமையினால், அவர்களையும் இது திருப்திப்படுத்தவில்லை. குறிப்பாக பிரதான சிறுபான்மை இனமான இலங்கைத் தமிழர்களை இது திருப்திப்படுத்தவில்லை. அதே வேளை சர்வஜன வாக்குரிமை இலங்கை அரசியலில் செல்வாக்கு செலுத்திய உயர் குழாமினரை திருப்திப்படுத்திய ஒன்றாக அமையவில்லை.

சோல்பரி அரசியல் யாப்பு (1947)

அரசியல் திட்டத்திற்கான பின்னணி

1931 ஆம் ஆண்டு அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட டொனமூர் அரசியல் திட்டம் இலங்கையில் வாழ்ந்த எத்தரப்பினரையும் திருப்திப்படுத்திய ஒன்றாக இருக்கவில்லை. கரையோரச் சிங்கள மக்கள் பூரண பொறுப்பாட்சி வழங்கப் படவில்லை என்றும் பிரித்தானிய மாதிரியிலான அரசாங்க முறை வழங்கப் படவில்லையென்றும் கூறி அதனை எதிர்த்தார்கள். கண்டியச் சிங்கள மக்கள் தம்மால் முன் வைக்கப்பட்ட சமஸ்டிக் கோரிக்கை ஏற்கப்படவில்லை என்பதனால் டொனமூர் திட்டத்தை எதிர்த்தார்கள். சிறுபான்மை இன மக்கள் டொனமூர் அரசியல் திட்டத்தின் மூலம் அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட பிரதேச வாரிப் பிரதிநிதித்துவம் தங்களுடைய பிரதிநிதித்துவத்தை வெகுவாகக் குறைத்துள்ளது என்றும் அரசியல் அதிகாரம் அனைத்தும் பெரும்பான்மை இனத்திடம் சென்றுள்ளது என்றும் கூறி எதிர்த்தார்கள். இலங்கையில் வாழ்ந்த உயர்வர்க்கத்தினர் சர்வஜன வாக்குரிமை வழங்கப்பட்டதன் காரணமாக இத்திட்டத்தை எதிர்த்தார்கள். இதை விட டொனமூர் அரசியல் திட்டத்தில் அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட நிர்வாகக் குழு முறை எல்லாத் தரப்பினராலும் எதிர்க்கப்பட்ட ஒன்றாக விளங்கியது.

டொனமூர் அரசியல் திட்டத்தில் காணப்பட்ட இக் குறைபாடுகள் காரணமாக டொனமூர் அரசியல் திட்டக் காலம் முழுவதும் அரசியல் சீர்திருத்தத்திற்கான கோரிக்கைகள் இலங்கை அரசியல் தலைவர்களினால் முன் வைக்கப்பட்டன. இதனால் 1938 இல் குடியேற்ற நாட்டுக் காரியதரிசியின் வேண்டுகோளின் பெயரில் அப்போதைய தேசாதிபதியாக இருந்த சேர் அன்ரூகல்டிகர் ஓர் சீர்திருத்த அறிக்கையைத் தயாரித்தார். இச் சீர்திருத்தம் இலங்கை அரசியல் தலைவர்களைத் திருப்தி செய்யாததால் அரசாங்க சபை விவாதத்தின்போது நிராகரிக்கப்பட்டது.

இதன் பின்னர் 1941 இல் பிரித்தானிய அரசாங்கம் ஓர் பிரகடனத்தை வெளியிட்டது. இப்பிரகடனம் இலங்கையின் அரசியல் திட்டம் திருத்தப்பட வேண்டியதன் அவசியத்தையும் முக்கியத்துவத்தையும் பிரித்தானிய அரசாங்கம் உணர்ந்துள்ளது என்றும் அதனைப் பரிசீலனை செய்ய போர் முடிந்தவுடன் ஓர் ஆணைக்குழு நியமிக்கப்படும் அல்லது ஓர் மாநாடு கூட்டப்படும் என்றும் குறிப்பிட்டது.

1942 ஆம் ஆண்டு இந்தியாவில் அரசியல் சீர்திருத்தம் செய்வதற்காக கிரிபஸ் விசாரணைக்குழு இந்தியாவிற்குச் சென்றது. அப்போது இலங்கை அரசியல் தலைவர்கள் இலங்கையிலும் அரசியல் சீர்திருத்தம் அவசியம் என்றும் கிரிபஸ் விசாரணைக் குழுவை இலங்கைக்கும் அனுப்பி வைக்க வேண்டும் என்றும் கோரிக்கையை விடுத்தார்கள். அக் கோரிக்கை பிரித்தானிய அரசாங்கத்தால் நிராகரிக்கப்பட்டது.

1943 இல் பிரித்தானிய அரசாங்கம் இன்னொரு பிரகடனத்தை வெளியிட்டது. அப்பிரகடனம் போரையடுத்து நடாத்தப்படும் அரசியல் திட்டச் சீர்திருத்தப் பரிசீலனை இலங்கைக்கு பிரித்தானிய முடியின் கீழான பொறுப்பாட்சி அரசாங்கத்தை வழங்கும் எனவும், அப்பொறுப்பாட்சியானது உள்ளூர்ச் சிவில் நிர்வாக அதிகாரத்தைக் கொண்டிருக்கும் எனவும் குறிப்பிட்டது. மேலும் இலங்கையின் பாதுகாப்பும் வெளிநாட்டு விவகாரங்களும் பிரித்தானிய அரசின் அதிகாரத்தின் கீழ் அதன் ஆலோசனையின் படி நடாத்த ஒழுங்குகள் செய்யப்படும் என்றும் குறிப்பிட்டது. இடைக் காலத்தில் இலங்கை மந்திரி சபை ஓர் அரசியல் நகல் திட்டத்தைத் தயாரிக்கலாம் என்றும் அந்நகல் திட்டம் மேற்கூறிய பிரகடனத்துடன் ஒத்துப் போவதாகவும் அரசாங்க சபை அங்கத்தவர்களில் 3/4 பங்கினரின் சம்மதத்தினைப் பெற்றதாக இருக்க வேண்டுமெனவும் குறிப்பிட்டது.

இப்பிரகடனத்தின் அடிப்படையில் இலங்கை மந்திரி சபை ஓர் அரசியல் சீர்திருத்த நகல் திட்டத்தைத் தயார் செய்தது. அந்நகல் திட்டம் பின்வரும் அம்சங்களைக் கொண்டிருந்தது:

1. நிர்வாகக் குழு ஆட்சி முறையை நீக்கிவிட்டு 10 மந்திரிகளைக் கொண்ட ஒரு மந்திரிசபையை அமைத்தல், பிரதம மந்திரியினை மகாதேசாதிபதி நியமிக்க வேண்டும்.
2. 10 மந்திரிகளுக்கும் உதவியாக 10 உபமந்திரிகளை நியமிக்க வேண்டும்.
3. பிரதேசவாரியாகத் தெரிவு செய்யப்பட்ட 95 அங்கத்தவர்களையும், சிறுபான்மையோருக்கும், பிற்போக்கான பிரதேசங்களுக்கும் பிரதிநிதித்துவம் வழங்குவதற்காக 6 நியமன அங்கத்தவர்களையும் கொண்ட ஒரு பாராளுமன்றத்தினை அமைத்தல், இரண்டாவது சபை ஒன்றினை அமைக்கும் விடயம் மந்திரிசபையினால் வருங்காலத்தில் தீர்மானிக்கப்பட வேண்டும். அவ்வாறான தீர்மானம் பெரும்பான்மை வாக்குகளின் அடிப்படையில் எடுக்கப்படும்.
4. 1943 ஆம் ஆண்டின் அரசியற் பிரகடனத்தின் பிரகாரம் உள்நாட்டு நிர்வாக விடயங்களில் மகாதேசாதிபதிக்கு அளிக்கப்பட்ட விசேட

அதிகாரங்களைக் குறைத்தல், ஆனால் வெளிநாட்டு விவகாரங்களைப் பொறுத்து இது தொடர்ந்திருக்கும்.

5. அரசாங்க சேவையும், நீதி பரிபாலன சேவையும் முறையே அரசாங்க சேவை ஆணைக்குழுவின் கீழும் நீதிச் சேவை ஆணைக்குழுவின் கீழும் இயங்கும்.

1944 ஆம் ஆண்டு பெப்ரவரி மாதத்தில் முடிவாக்கப்பட்ட இதன் பிரதி யொன்று குடியேற்ற நாட்டு மந்திரிக்கும் அனுப்பி வைக்கப்பட்டது. இதேவேளை சிறுபான்மை இனத்தவர்கள் தமது நலவுரிமைகள் கவனத்திற்கு எடுக்கப்படவில்லை என அதிருப்தி தெரிவித்தனர். இதைவிட இலங்கையில் உள்ள இந்திய வம்சாவழியினரின் நிலை பற்றியும் இந்திய அரசாங்கமும் அச்சம் தெரிவித்தது.

இவற்றையெல்லாம் ஆராய்ந்தபின் குடியேற்ற நாட்டுக் காரியதரிசி 1944 ஆம் ஆண்டு யூலை மாதம் பிரித்தானிய பாராளுமன்றத்தில் நகல் திட்டத்தின் சிபாரிசுகளை ஆலோசனை செய்வதற்கும், அரசியல் யாப்பு பற்றி இலங்கையின் பல்வேறு சமூகத்தவர்களின் அபிப்பிராயங்களைக் கேட்பதற்கும் பிரித்தானிய அரசாங்கம் ஒரு விசாரணைக் குழுவை இலங்கைக்கு அனுப்பத் தீர்மானித்துள்ளது எனக் குறிப்பிட்டார்.

இவ்வறிவிப்பினை இலங்கை மந்திரி சபை நிராகரித்து விசாரணைக் குழுவை பகிஸ்கரிப்பது என தீர்மானித்ததுமல்லாமல் 1944 ஆம் ஆண்டு நவம்பர் மாதத்தில் அந்நகல் திட்டத்தினை அரசாங்க சபையிலும் நிறைவேற்றியது.

பிரித்தானிய அரசாங்கம் 1944 ஆம் ஆண்டு டிசம்பர் மாதம் சோல்பரிப் பிரபு தலைமையில் ஒரு விசாரணைக்குழுவை இலங்கைக்கு அனுப்பி வைத்தது. இக்குழுவினர் 1945 ஆம் ஆண்டு ஏப்பிரல் மாதம் வரை இலங்கையில் தங்கியிருந்து பல்வேறுபட்ட சமூகத்து பிரதிநிதிகளையும் சந்தித்து உரையாடி, கருத்துக்களைக் கேட்டு ஒரு அரசியல் யாப்பினைச் சிபாரிசு செய்தது. அச்சிபாரசுகளில் பெரும்பாலானவை மந்திரிசபை சமர்ப்பித்த நகல் திட்டத்தினையே பிரதிபலித்திருந்தது.

சோல்பரி குழுவினரினால் சிபாரிசு செய்யப்பட்ட இவ் அரசியல் யாப்பு 1947 ஆம் ஆண்டு அமுலுக்கு கொண்டுவரப்பட்டு, 1972 ஆம் ஆண்டு முதலாவது குடியரசு யாப்பு அமுலுக்கு வரும்வரை நடைமுறையில் இருந்தது.

சோல்பரியாப்பின் உருவாக்கத்தில் ஜனநாயகப் பண்புகளைப் பாதுகாத்தல், சிறுபான்மையினரைப் பாதுகாத்தல், பிரித்தானியாவிற்குச் சமமாக ஒரு அரசியல் முறையை விருத்தி செய்தல், நீதித்துறையின் சுதந்திரத்தைப் பேணுதல், பாராளுமன்றத்தின் சுயநிர்ணயத்தைக் கட்டியெழுப்புதல், பலம்

வாய்ந்த ஒரு சிவில் நிர்வாகத்தைக் கட்டியெழுப்புதல், அதிகாரங்களை ஒருமுகப்படுத்தல் போன்ற விடயங்கள் செல்வாக்குச் செலுத்தின.

சோல்பரி அரசியல் யாப்பின் முக்கிய அம்சங்கள்

1. மகா தேசாதிபதி
2. பாராளுமன்றம்
3. மந்திரிசபை
4. அரசாங்கச் சேவை, நீதிச்சேவை
5. சிறுபான்மையோர் காப்பீடுகள்

1. மகாதேசாதிபதி

சோல்பரி அரசியல் திட்டத்தின்படி பிரித்தானிய முடியே இலங்கை அரசின் தலைவராக விளங்கியது. இதன் பிரதிநிதியாக மகாதேசாதிபதி இலங்கையை வழி நடத்தினார். இவர் பிரதமரின் சிபார்சின் பெயரில் பிரித்தானிய முடியினால் நியமிக்கப்பட்டார். இவரின் பதவிக் காலம் வரையறுக்கப்பட்டிருக்கவில்லை. இலங்கை பிரதமர் விரும்பும் காலம் வரை பதவி வகிக்கக்கூடியவராக விளங்கினார். இவரைப் பதவி நீக்க வேண்டுமாயின் பிரித்தானிய முடிக்குப் பிரதமர் சிபாரிசு செய்வதன் மூலம் பதவியிலிருந்து நீக்கலாம்.

பதவியில் இருப்பவரை மீண்டும் நியமிப்பதா அல்லது இன்னொருவரை நியமிப்பதா என்பதை ஐந்து வருடங்களுக்கு ஒருமுறை சீர்தூக்கிப் பார்க்கும் பழக்கம் பின்பற்றப்பட்டது.

மகாதேசாதிபதி சோல்பரி அரசியலமைப்பின் ஏற்பாடுகளுக்கு ஏற்பவும் பிரித்தானிய நாமநிர்வாகி பின்பற்றிய மரபுகளுக்கேற்பவும் தமது கடமைகளை ஆற்ற வேண்டியவராகவும் இருந்தார். சோல்பரியாப்பின் மூலம் நாம நிர்வாகிகளுக்கு வழங்கப்பட்ட பணிகளில் சிலவற்றை பிரித்தானிய மகாராணியாரோ அல்லது இலங்கை மகாதேசாதிபதியோ ஆகிய இருவரில் ஒருவரால் ஆற்ற முடிந்தது. நீதிப்பணிகள் பிரித்தானிய மகாராணியினாலேயே ஆற்றவேண்டியிருந்தது.

அதிகாரம்

சட்டத்துறை தொடர்பான அதிகாரங்கள்: சட்டத்துறையான பாராளு மன்றத்தைக் கூட்டுதல், கலைத்தல், ஒத்தி வைத்தல், மக்கள் பிரதிநிதிகள் சபைக்கான

நியமன உறுப்பினர்களை நியமித்தல், செனற் சபையில் 15 உறுப்பினர்களை நியமித்தல், சட்டங்களுக்குச் சம்மதம் அளித்தல், பாராளுமன்றத்தில் சிம்மாசனப் பிரசங்கத்தை நிகழ்த்துதல், பாராளுமன்றத்தின் சடங்கு முறையான இருக்கைகளுக்கு தலைமை தாங்குதல் என்பன இவரது சட்டத்துறை தொடர்பான அதிகாரங்களாகும்.

நிர்வாகத் துறை தொடர்பான அதிகாரங்கள்: முப்படைத் தளபதிகளை நியமித்தல், வெளிநாட்டுத் தூதுவர்களை நியமித்தல், அரசு உயர் அதிகாரிகளை நியமித்தல், நாட்டின் பொது இலட்சினையை வைத்திருத்தல், போர்ப் பிரகடனம் செய்தல், சமாதானம் செய்தல், கௌரவப் பட்டங்களை வழங்குதல், பிரதமரையும் ஏனைய மந்திரிமார்களையும் நியமித்தல், அமைச்சுக்களின் நிரந்தர செயலாளர்கள், பாராளுமன்ற செயலாளர் நாயகம், பிரதம கணக்காய்வாளர் நாயகம், பகிரங்க சேவை ஆணைக்குழுவின் தலைவர் உட்பட ஏனைய உறுப்பினர்கள் என்போரை நியமித்தல் என்பன இவரது நிர்வாகத்துறை தொடர்பான அதிகாரங்களாகும்.

நீதித்துறை தொடர்பான அதிகாரங்கள்: பிரதம நீதியரசர், உயர் நீதிமன்ற நீதியரசர்கள், குற்றவியல் நீதி ஆணையாளர்கள் என்போரை நீக்குதல், நியமித்தல், நீதிச் சேவை ஆணைக்குழு உறுப்பினர்களை நியமித்தல், குற்றவாளிகளுக்கு மன்னிப்பு வழங்குதல் அல்லது தண்டனையைக் குறைத்தல் என்பன இவரது நீதித்துறை தொடர்பான அதிகாரங்களாகும்.

உயர் நீதிமன்ற நீதியரசரின் வயது 62 ஆகும் போது பிரதமரின் ஆலோசனையின் பெயரில் மேலும் ஒரு வருடத்திற்கு அவரின் பதவிக் காலத்தை மகாதேசாதிபதி நீடிக்கலாம். நீதிபதிகளை பதவி நீக்கம் செய்யும் போது பாராளுமன்றத்தின் இரு சபைகளினதும் ஒன்றிணைந்த வேண்டுகோளின் பெயரிலேயே பதவி நீக்கம் செய்யமுடியும்.

மேற்கூறப்பட்டவாறு சட்ட, நிர்வாக, நீதித்துறைகளில் பெருமளவு அதிகாரங்களைக் கொண்டவராக மகாதேசாதிபதி விளங்கிய போதும் இவ் அதிகாரங்களை பிரதமரின் ஆலோசனையின் பெயரிலேயே மேற் கொள்ள வேண்டியவராக இருந்தார். இதனால் இவர் ஒரு நாம நிர்வாகியாக அதாவது பெயரளவு நிர்வாகியாகவே தொழிற்பட்டார்.

மகாதேசாதிபதி இவ்வாறு பெயரளவு நிர்வாகியாகத் தொழிற்பட்டாலும் சில சந்தர்ப்பங்களில் தன்னிச்சையாக செயற்படக் கூடியவராக இருந்தார். குறிப்பாகத் தேர்தலில் எந்தக் கட்சியும் பெரும்பான்மைப் பலத்தை பெறாத சந்தர்ப்பங்களிலும், பதவிக் காலத்திற்கு முன்னரே அரசு வீழ்ச்சியடைகின்ற சந்தர்ப்பங்களிலும் அரசாங்கத்தை அமைப்பதா அல்லது தேர்தலை

நடாத்துவதா என முடிவு செய்வதில் தன்னிச்சையான அதிகாரம் படைத்த வராக மகாதேசாதிபதி விளங்கினார்.

உதாரணமாக 1960 மார்ச் தேர்தலின் பின்னர் எந்தவொரு கட்சியும் அறுதிப் பெரும்பான்மைப் பலத்தைப் பெற்றிருக்கவில்லை. எனினும் கூடுதலான ஆசனங்களைப் பெற்ற கட்சி என்ற வகையில் ஐக்கிய தேசியக் கட்சி அரசாங்கத்தை அமைத்தது. ஆனால் சிம்மாசன பிரசங்க வாக்கெடுப்பின் போது தமிழரசுக்கட்சி எதிர்த்து வாக்களித்தமையினால் அரசாங்கம் கவிழ்ந்தது. ஸ்ரீலங்கா சுதந்திரக்கட்சி தலைமையிலான எதிர்கட்சிகள் தமக்கான ஆதரவுப் பட்டியலை மகாதேசாதிபதியிடம் கையளித்து அரசாங்கத்தை அமைக்க அனுமதி தருமாறு கேட்டன. மகாதேசாதிபதியாக இருந்த ஒலிவர் குணதிலக அதனை ஏற்காது மறுதேர்தலுக்கு உத்தரவிட்டார்.

பிரித்தானிய மகாராணியைப் போன்று மகாதேசாதிபதிக்கும் ஆட்சிக் கருமங்கள் தொடர்பாக பிரதமருக்கு ஆலோசனை வழங்குவதற்கும் ஊக்கிவிப்பதற்குமான அதிகாரம் அரசியல் யாப்பின் மூலம் வழங்கப் பட்டிருந்தது. ஆனால் இவ் அதிகாரத்தை மகாதேசாதிபதியுடன் ஒத்துழைப்புடன் செயற்படும் பிரதமருடனேயே பிரயோகிக்கக் கூடியதாக இருந்தது.

யாப்பின்படி மகாதேசாதிபதி செய்த, செய்யாது விட்ட கருமங்கள் தொடர்பாக நாட்டில் நீதியை நிர்வகிக்கும் எந்த நீதிமன்றத்திலும் அவருக்கு எதிராக வழக்குத் தொடர முடியாது.

மகாதேசாதிபதி பதவியின் நன்மைகள்

1. சோல்பரி அரசாங்கமுறை ஒரு பாராளுமன்ற அரசாங்க முறையாக இருந்தமையினால் ஒரு பெயரளவு நிர்வாகி தேவைப்பட்டார். மகாதேசாதிபதி பதவி அதனைப் பூர்த்தி செய்திருந்தது.
2. மகாதேசாதிபதி பேரளவு நிர்வாகியாக இருந்தபோதும் சில சந்தர்ப்பங்களில் தன்னிச்சையாக முடிவெடுக்கக் கூடிய நிலைமை இருந்தமை நாட்டை நெருக்கடி நிலைமைகளிலிருந்து பாதுகாப்பதற்கு உதவியது.
3. மகாதேசாதிபதியின் நியமனமும், பதவி நீக்கமும் பிரதமரில் தங்கியிருந்தமை மக்களாட்சிக் கோட்பாட்டினை ஓரளவு வலுப்படுத்துவதாக இருந்தது.
4. ஆரம்பகாலங்களில் பிரித்தானியர்கள் மகாதேசாதிபதியாக நியமிக்கப்பட்டபோதும் பின்னர் இலங்கையர்கள் நியமிக்கப்பட்டமை வரவேற்கக் கூடியதாக இருந்தது.

மகாதேசாதிபதியின் குறைபாடுகள்

1. மகாதேசாதிபதி அந்நியரான பிரித்தானிய முடியினால் நியமிக்கப் படுகின்றமை இலங்கையின் இறைமைக்குத் தடையாக இருக்கின்றது.
2. மகாதேசாதிபதி மக்களால் தெரிவுசெய்யப்படாமை மக்களாட்சிக் கோட்பாட்டிற்கு முரணாக உள்ளது.
3. மகாதேசாதிபதியின் பதவிக்காலம் வரையறுக்கப்படாமை ஏற்றுக் கொள்ளத்தக்கதல்ல. மகாதேசாதிபதி ஒரு நாமநிர்வாகியாக உள்ளமை அவரது அதிகாரங்களை பலவீனப்படுத்தியுள்ளது.

2. பாராளுமன்றம்

சோல்பரி அரசியல் யாப்பில் சட்ட ஆக்கத் துறையாக பாராளுமன்றம் காணப்பட்டது. இதன் மூலம் டொனமூர் அரசியல் திட்டத்தில் காணப்பட்ட அரசாங்க சபை நீக்கப்பட்டது.

இப்பாராளுமன்றம் மக்கள் பிரதிநிதிகள் சபை, செனற் சபை என்கின்ற 2 சபைகளைக் கொண்டதாக விளங்கியது. இயற்றப்படும் சட்டங்கள் அனைத்தும் இவ்விரு சபைகளிலும் நிறைவேற்றப்பட்ட பின்னரே மகாதேசாதிபதியின் கையொப்பத்திற்கு அனுப்பப்பட்டு அதன் பின்னர் சட்டமாக அமுலுக்குவருகின்றன. பாராளுமன்றத்தினால் இயற்றப்பட்ட சட்டங்களை நீதிப்புனராய்வு செய்யும் அதிகாரம் நீதித்துறைக்கிருந்தது.

1962 ஆம் ஆண்டு இடம்பெற்ற ஆட்சி கவிழ்ப்பு சதி வழக்கில் நீதிமன்றங்களுக்கு நீதிப்புனராய்வு அதிகாரம் இருக்கின்றது என மீண்டும் உறுதிப்படுத்தப்பட்டது.

நீதிப்புனராய்வு அதிகாரத்தை விட அரசியல் யாப்பின் 29 ஆம் பிரிவு சட்டங்களுக்கு கையொப்பமிடும் மகாதேசாதிபதியின் அதிகாரம், பிரித்தானிய பாராளுமன்றத்திற்கு இலங்கை தொடர்பாக இருந்த சட்டமியற்றும் உரிமை என்பனவும் பாராளுமன்றத்தின் இறைமையைப் பலவீனப்படுத்தியது.

மக்கள் பிரதிநிதிகள் சபை அல்லது முதலாம் மன்றம் அல்லது கீழ்சபை

இது 101 உறுப்பினர்களைக்கொண்டது. இவர்களில் 95 பேர் தேர்தல் தொகுதிகளிலிருந்து 5 வருடங்களுக்கு ஒரு தடவை நடைபெறும் பொதுத் தேர்தல் ஒன்றின் மூலம் தெரிவு செய்யப்பட்டனர். 6 பேர் சிறுபான்மை இனங்களிலிருந்து பிரதமரின் சிபாரிசின் பெயரில் மகாதேசாதிபதியினால் நியமிக்கப்பட்டனர்.

அரசியலமைப்பில் அங்கத்தவர் தொகை திட்டவட்டமாக வரையறுக்கப் பட்டு இருக்கவில்லை. ஒவ்வொரு குடிசன மதிப்பீட்டையும் தொடர்ந்து நியமிக்கப்படுகின்ற தொகுதி நிர்ணய ஆணைக்குழு உறுப்பினர்களின் எண்ணிக்கையைத் தீர்மானிக்கும் எனக் கூறப்பட்டது. இதன்படி பின்னர் இதன் அங்கத்தவர்களின் எண்ணிக்கை 157 ஆக அதிகரிக்கப்பட்டது. அதில் 151 பேர் தேர்தல் தொகுதிகளிலிருந்து தெரிவு செய்யப்பட்டனர். மிகுதி 6 பேர் சிறுபான்மை இனங்களில் இருந்து பிரதமரின் சிபாரிசின் பெயரில் மகாதேசாதிபதியால் நியமிக்கப்பட்டனர்.

தேர்தல் தொகுதிகள் ஒதுக்கீடு செய்யப்படும் போது மாகாண அடிப்படையில் 75000 மக்களுக்கு ஒரு பிரதிநிதி என்ற வகையிலும் அல்லது 1000 சதுர மைலுக்கு ஒரு பிரதிநிதி என்ற வகையிலும் ஒதுக்கீடு செய்யப்பட்டது. குறிப்பிட்ட பிரதேசத்தில் கணிசமான அளவு சிறுபான்மை இனங்கள் காணப்படின் அப்பிரதேசங்கள் பல அங்கத்தவர் தொகுதிகளாக ஆக்கப்பட்டன. ஆரம்பத்தில் கொழும்பு மத்தி 3 அங்கத்தவர் தொகுதியாகவும், கொழும்பு தெற்கு, பதுளை, பலாங்கொடை போன்றன இரட்டை அங்கத்தவர் தொகுதிகளாகவும் உருவாக்கப்பட்டன. 1959 இல் தொகுதிகள் அதிகரிக்கப்பட்டபோது பதுளை, பலாங்கொடை, என்பன ஒற்றை அங்கத்தவர் தொகுதிகளாக மாற்றப்பட்டன. மட்டக்களப்பு, மூதூர், அக்குறணை போன்றவை இரட்டை அங்கத்தவர் தொகுதிகளாக மாற்றப்பட்டன.

இச் சபையின் பதவிக் காலம் பொதுத் தேர்தல் முடிந்ததன் பின்னர் நடைபெறும், முதலாவது கூட்டத்தின் திகதியிலிருந்து 5 வருடங்களாகும். எனினும் 5 வருடங்களுக்கு இடையிலும் மகாதேசாதிபதி பிரதமரின் ஆலோசனையின் பெயரில் மக்கள் பிரதிநிதிகள் சபையைக் கலைக்கலாம்.

பாராளுமன்றம் இரு சபைகளைக் கொண்டதாக இருந்தபோதும் மக்கள் பிரதிநிதிகள் சபையே பொதுவாக பாராளுமன்றமாகக் கருதப்பட்டது.

மக்கள் பிரதிநிதிகள் சபையின் முதலாவது கூட்டத் தொடரில் சபாநாயகர், உபசபாநாயகர், குழுக்களின் தலைவர்கள், குழுக்களின் உப தலைவர்கள் என்போர் தெரிவு செய்யப்பட்டார்கள். சபையின் கூட்டங்களுக்கும், குழுக்களின் கூட்டங்களுக்கும் அவை தொடர்பான ஒழுங்கு விதிகளுக்கும், சபாநாயகரும் குழுக்களின் தலைவர்களுமே பொறுப்பாக இருந்தார்கள்.

சபையில் எடுக்கப்படுகின்ற எல்லாத் தீர்மானங்களும் சபையில் சமூகம் அளித்துள்ளோரில் பெரும்பான்மை ஆதரவுடனேயே எடுக்கப்படும். ஆனால் அரசியலமைப்பை திருத்துதல், மாற்றுதல் போன்ற விடயங்கள் 2/3 பெரும்பான்மை ஆதரவுடன் தீர்மானிக்கப்படுதல் வேண்டும்.

சபையைக் கூட்டுவதற்கான குறைந்தபட்ச அங்கத்தவர் எண்ணிக்கை அல்லது கோரம் மொத்த அங்கத்தவர் தொகையின் 1/5 அல்லது 30 ஆகும்.

அதிகாரங்கள்

சட்டத்துறை தொடர்பான அதிகாரங்கள்: மக்கள் பிரதிநிதிகள் சபையின் பிரதான அதிகாரம் சட்டங்களை ஆக்கும் அதிகாரமாகும். இது தொடர்பாக அரசியலமைப்பின் 29 ஆவது பிரிவைப் பாதிக்காத எந்த சட்டங்களையும் பிறப்பித்து நிறைவேற்றுகின்ற அதிகாரம் இச்சபைக்கு உண்டு. அதுவும் நிதி மசோதாவை இச்சபையில் மட்டுமே பிறப்பிக்க முடியும். செனற்சபையில் அதனைப் பிறப்பிக்க முடியாது. அரசியல் யாப்புத் திருத்த மசோதா இச்சபையிலும் 2/3 பெரும்பான்மையுடன் நிறைவேற்றப்படுதல் வேண்டும்.

சட்ட ஆக்குதல் தொடர்பாக செனற் சபையிலும் பார்க்கக் கூடுதலான அதிகாரத்தினையே இச்சபை கொண்டுள்ளது. செனற் சபையால் நிராகரிக்கப் படுகின்ற சட்ட மூலங்களைக் கூடத் திரும்ப ஒரு தடவை நிறைவேற்றுவதன் மூலம் சட்டமாக்கிக் கொள்ளும் அதிகாரம் இதற்குண்டு.

நிர்வாகத் துறை தொடர்பான அதிகாரங்கள்: நிர்வாகத் துறைக்குப் பொறுப்பான மந்திரிசபை மக்கள் பிரதிநிதிகள் சபைக்குக் கூட்டாகப் பொறுப்புடையது. மந்திரிசபை மீதான நம்பிக்கை யில்லாப் பிரேரணை ஒன்றை இச்சபையில் கொண்டு வந்து நிறைவேற்றுவதன் மூலம் மந்திரி சபையைப் பதவியிலிருந்து நீக்கலாம்.

மேலும் மந்திரிசபை உறுப்பினர்களில் பெரும்பாலானவர்கள் இச்சபையிலிருந்து நியமிக்கப்படுகின்றார்கள். மந்திரிமார்களை அவர்களது கருமம் தொடர்பாக கேள்வி கேட்கின்ற உரிமை இச்சபையின் உறுப்பினர்களுக்குண்டு. அவ்வாறு கேள்வி கேட்கும் போது அதற்குப் பதிலளிக்க வேண்டிய கடமையும் மந்திரிமார்களுக்குண்டு.

நீதித்துறை தொடர்பான அதிகாரங்கள்: உயர் நீதிமன்ற நீதிபதிகளை பதவி நீக்கும் தீர்மானம் இச்சபையிலும் நிறைவேற்றப்படுதல் வேண்டும்.

நன்மைகள்

1. டொனமூர் அரசியல் யாப்பினை விட சட்ட ஆக்க அதிகாரத்தில் கூடிய அதிகாரம் வழங்கப்பட்டுள்ளது.
2. சிறுபான்மை இனங்களினுடைய பிரதிநிதித்துவத்தை பேணும் வகையில் நியமன உறுப்பினர் பதவிகள், பல அங்கத்தவர் தேர்தல் தொகுதிகள் என்பன உருவாக்கப்பட்டன.

3. அரசியல் யாப்பின் 29 ஆவது பிரிவு பாராளுமன்றம் சிறுபான்மை யோருக்கு எதிராக சட்டங்களை இயற்றவிடாது தடுப்பதற்கு உதவுகின்றது.
4. அரசியல் யாப்பின் 29 ஆவது பிரிவு, நீதித்துறையின் நீதிப்புனராய்வு அதிகாரம், மகாதேசாதிபதி சட்டங்களுக்கு கையொப்பம் இடும் அதிகாரம் போன்றன குறிப்பிடுவதுடன் ஆளுங் கட்சியினர் தான் தோன்றித்தனமாக சட்டம் இயற்றுவதை தடை செய்கின்றன.

குறைபாடுகள்

1. சிறுபான்மை இனத்தவர்களுக்கு என ஒதுக்கப்பட்ட நியமன உறுப்பினர் பதவிகள் பிற்காலத்தில் பெரும்பான்மை இனத்தைச் சேர்ந்தவர்களுக்கும் வழங்கப்பட்டன.
2. சனத்தொகை, நிலப்பரப்பு என்கின்ற இரண்டையும் தேர்தல் தொகுதி நிர்ணயத்திற்கு எல்லையிடப்பட்டதனால் வாக்காளர்களின் எண்ணிக்கைக்கு இடையே சமமற்ற நிலை காணப்பட்டது.
உ-ம்: நகர்ப்புறத் தொகுதியொன்றில் வாக்காளர் தொகை கூடுதலாகவும் கிராமப்புறத் தொகுதிகளில் வாக்காளர் தொகை குறைவாகவும் காணப்பட்டமையால் வாக்காளர்களின் எண்ணிக்கைக்கு இடையே சமமற்றநிலை காணப்பட்டது.
3. சிறுபான்மையோரின் நலன் காக்கவென உருவாக்கப்பட்ட பல அங்கத்தவர் தொகுதிகள் சிறுபான்மையோருக்குப் போதியளவு பிரதிநிதித்துவத்தை வழங்கவில்லை.
4. தேர்தல் தொகுதிகளிலிருந்து பெரும்பான்மை வாக்காளர் விரும்பாத ஒருவர் கூட உறுப்பினராக வரக் கூடிய நிலை இருந்தது.
5. நாடு தழுவிய ரீதியில் கட்சிகள் பெறும் வாக்குகளின் விகிதாசாரத்திற்கும் பாராளுமன்றத்தில் அவை பெறும் ஆசனங்களுக்குமிடையில் முரண்பட்ட தன்மை காணப்பட்டது.

உ-ம்: 1970 ஆண்டு

கட்சி	வாக்கு	ஆசனம்
UNP	37.9%	17
SLFP	36.8%	91

6. அரசியலமைப்பைத் திருத்துவதற்கு 2/3 பெரும்பான்மை வேண்டும் என்று கூறப்பட்டதே தவிர அப்பெரும்பான்மை முழுச்சபையிலா? அல்லது சமூகம் அளித்துள்ள உறுப்பினரிலா? என்பது தெளிவாக்கப்படவில்லை.

செனற்சபை

இது மேல்சபை, 2 ஆம் மன்றம் எனவும் அழைக்கப்பட்டது. இதன் அங்கத்தவர்கள் செனட்டர்கள் என அழைக்கப்பட்டனர். இது 30 அங்கத்தவர்களைக் கொண்டது. இதில் 15 பேர் பிரதிநிதிகள் சபை அங்கத்தவர்களினால் ஒற்றை மாற்று வாக்கு முறைப்படி தெரிவு செய்யப்படுவார்கள். மிகுதி 15 பேர் பொதுச் சேவை ஆற்றியவர்கள் வர்த்தகம், கைத்தொழில், வங்கியியல் என்பவற்றில் திறமை படைத்தவர்கள் என்பவர்களிடமிருந்து பிரதமரின் சிபாரிசின் பெயரில் மகாதேசாதிபதியினால் நியமிக்கப்பட்டார்கள்.

செனற்சபை உறுப்பினர்களின் பதவிக்காலம் 6 வருடங்களாகும். இரண்டு வருடங்களுக்கு ஒரு தடவை உறுப்பினர்களில் 1/3 பகுதியினர் பதவி விலக புதியவர்கள் சேர்த்துக் கொள்ளப்படுகின்றனர்.

செனற்சபையை உருவாக்குவதற்கு சோல்பரி குழுவினர் கூறிய காரணங்கள்

1. தேர்தலில் ஈடுபட விரும்பாத ஆனால் பல்வேறு துறைகளில் பாண்டித்தியம் பெற்றவர்களைச் செனற் சபையில் அங்கத்தவர் ஆக்குவதன் மூலம் அவர்களுடைய ஆலோசனையையும் சேவையையும் பெற்றுக் கொள்ள முடியும்.

ஆனால் இக்காரணம் நடைமுறையில் பயன்தரக் கூடிய ஒன்றாக இருக்கவில்லை என்று கூறலாம். ஏனெனில் செனற் சபையில் அரசியல் கட்சிகளின் பிரதிநிதிகள் இடம் பெற்றார்களே தவிர அறிஞர்களோ, கல்விமான்களோ, இடம் பெறவில்லை.

2. மக்கள் பிரதிநிதிகள் சபையிலிருக்கும் உறுப்பினர்கள் அனைவரும் அரசியல் சட்ட விடயங்களை நன்கு அறிந்தவர்களாக இருப்பார்களெனக் கூற முடியாது. இந்நிலையில் செனற் சபை இருக்கும் போது பிரதிநிதிகள் சபை விடுகின்ற தவறுகளை திருத்திக் கொள்ளக் கூடியதாக இருக்கும். இவ் ஏற்பாடும் நடைமுறையில் பயனுடையவையாக இருந்தது எனக் கூற முடியாது. அரசியல் கட்சிகளின் பிரதிநிதிகளே செனற் சபையில் அங்கம் வகித்ததினாலும் செனற்சபை மக்கள் பிரதிநிதிகள் சபையிலும்

பார்க்கக் குறைந்தளவான அதிகாரங்களைக் கொண்டிருந்ததினாலும் நடைமுறையில் இது பயனுடையதாக இருக்கவில்லை.

3. செனற்சபை சிறுபான்மை இனத்தவர்களுக்குப் போதிய பிரதி நிதித்துவத்தையும் பாதுகாப்பையும் வழங்கும்.

இக் காரணமும் நடைமுறையில் பயனுடையதாக இருக்கவில்லை. செனற்சபை உறுப்பினர்களில் 15 பேரை மக்கள் பிரதிநிதிகள் சபையைச் சேர்ந்தவர்களே தெரிவு செய்தனர். மக்கள் பிரதிநிதிகள் சபையில் பெரும்பான்மையாகப் பெரும்பான்மை இனத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் இருக்கின்றமையால் அவர்கள் சிறுபான்மை இனத்தைச் சேர்ந்தவர்களை அதிகளவில் தெரிவு செய்வார்கள் என எதிர்பார்க்க முடியாது. நடைமுறையிலும் அவ்வாறு நிகழவில்லை. மிகுதி 15 பேர் பிரதமரின் சிபார்சின் பேரில் மகாதேசாதிபதியால் நியமிக்கப்பட்டனர். பிரதமரும் பெரும்பான்மை இனத்தைச் சேர்ந்த ஒருவராக இருந்தமையினால் அவரும் சிறுபான்மை இனத்தைச் சேர்ந்தவர்களை அதிகளவு தெரிவு செய்யவில்லை. எனவே செனற்சபை சிறுபான்மை இனங்களுக்குப் போதிய பிரதிநிதித்துவத்தை வழங்கியது என கூற முடியாது.

இச் செனற்சபை இருக்கக் கூடியதாகவே சிறுபான்மை இனங்களுக்கெதிரான பிரஜாவுரிமைச் சட்டம் (1948), பாராளுமன்ற தேர்தல்கள் திருத்தச் சட்டம் (1949), தனிச் சிங்களச் சட்டம் (1956), சிறிமா சாஸ்திரி ஒப்பந்த அமுலாக்கச் சட்டம் (1967) என்கின்ற சட்டங்கள் கொண்டுவரப்பட்டு நிறைவேற்றப்பட்டபோது செனற்சபையும் அதற்கான சம்மதத்தினை வழங்கியிருந்தது. எனவே செனற்சபை சிறுபான்மையோருக்குப் போதுமான பாதுகாப்பை வழங்கவில்லை.

4. வேறு பல நாடுகளில் 3 ஆம் மன்றம் ஒன்று இருப்பதனால் அதனை இலங்கையிலும் அமைத்தல் நன்று.

ஒரு நிறுவனத்தை ஒரு நாட்டில் உருவாக்குவது என்றால் அந்நிறுவனம் அந்நாட்டின் அரசியல், சமூக, பொருளாதாரத் தேவைகளுக்கேற்றதாக உருவாக்கப்பட வேண்டும். அல்லாவிடில் அந்நிறுவனத்திலிருந்து எவ்விதப் பயனையும் பெற்றுக் கொள்ள முடியாது. செனற்சபையும் இலங்கை அரசியல், சமூக, பொருளாதாரத் தேவைகளுக்கேற்ற ஒன்றாக இல்லாமையினால் அவற்றின் மூலம் பெரிதளவிலான பயன் எவற்றையும் பெற்றுக்கொள்ள முடியவில்லை. எல்லா நாடுகளிலும் இருக்கின்றது என்பதற்காக இங்கும் உருவாக்கப்பட்ட செனற்சபை இலங்கைக்கொரு சுமையாக இருந்து பெரும் செலவீனத்தையும் சட்டங்களை இயற்றுவதில் வீணான தாமதத்தையும் மட்டுமே உருவாக்கியிருந்தது.

5. **சட்டங்கள் தொடர்பான பொதுசன அபிப்பிராயத்தை உருவாக்குதல்.**
மற்றைய நான்கு காரணங்களையும் விட இக்காரணியைப் பொறுத்த வரை செனற்சபை ஓரளவு பயன்பட்டுள்ளது எனக் கூறலாம். சட்டங்கள் இங்கும் விரிவாக விவாதிக்கப்படுவதால் அது தொடர்பான பொது மக்களின் அபிப்பிராயங்கள் உருவாவதற்கு இது வழிவகுத்திருந்தது. எனினும் அரசியல் கட்சிகளின் பிரதிநிதிகளே செனற்சபையில் அதிகளவில் அங்கம் வகித்ததினால் அங்கு விவாதிக்கப்படும் விடயங்கள் புதிதாக இருப்பதற்கான வாய்ப்புகள் பெரிதளவிற்கு இருக்கவில்லை.

அதிகாரங்கள்

சட்டத்துறை தொடர்பான அதிகாரங்கள்: மசோதாக்களை அறிமுகப் படுத்துகின்ற உரிமை செனற்சபைக்குண்டு. ஆனால் நிதி மசோதாக்களை இங்கு அறிமுகப்படுத்த முடியாது. அதனை மக்கள் பிரதிநிதிகள் சபையில் மட்டுமே அறிமுகப்படுத்த முடியும். மேலும் மக்கள் பிரதிநிதிகள் சபையில் மட்டுமே அறிமுகப்படுத்த முடியும். மேலும் கொண்டு வரப்படுகின்ற மசோ தாக்கள் அனைத்தும் இச்சபையிலும் நிறைவேற்றப்பட்ட பின்னரே மகா தேசாதிபதியின் கையொப்பத்திற்கு சென்று சட்டமாக அமுலுக்கு வருகின்றது. எனினும் ஒரு மசோதாவை செனற்சபை நிராகரித்தாலும் அதனைத்திரும்பவொரு தடவை நிறைவேற்றுவதன் மூலம் சட்ட மாக்கிக் கொள்ளும் அதிகாரம் மக்கள் பிரதிநிதிகள் சபைக்குண்டு. இதை விட செனற் சபை நீதி மசோதாக்களை ஒரு மாதத்திற்கு மேலும், சாதாரண மசோதாக்களை 6 மாதம் மேலும் தாமதப்படுத்தின் திரும்ப ஒரு தடவை மக்கள் பிரதிநிதிகள் சபையில் அதனை நிறைவேற்றுவதன் மூலம் குறிப்பிட்ட மசோதாவைச் சட்டமாக்கிக் கொள்ளலாம்.

முழுமையாகப் பார்க்கின்ற போது சட்ட ஆக்கம் தொடர்பில் மக்கள் பிரதிநிதிகள் சபையை விட அதிகாரம் குறைந்த சபையாகவே செனற்சபை காணப்பட்டது. பொதுசன அபிப்பிராயத்தை உருவாக்குதல் என்ற வகையில் பயன்பாடுள்ள சபையாக இருந்த போதும், ஏனைய நிலைகளில் வெறும் காலதாமதப்படுத்தும் மன்றமாகவே இருந்தது.

நிர்வாகத்துறை தொடர்பான அதிகாரங்கள்: நிர்வாகத்துறைக்குப் பொறுப்பான மந்திரி சபைக்கு ஆட்களைத் தெரிவு செய்யும் போது இரண்டிற்குக் குறையாத மந்திரிகள் இச்சபையிலிருந்தும் தெரிவு செய்யப்பட வேண்டும். அவர்களில் ஒருவர் நீதிமந்திரியாக இருத்தல் வேண்டும். உதவி மந்திரிகளுள்ளும் இரண்டிற்குக் குறையாதோர் இச் சபையிலிருந்து தெரிவு செய்யப்படல் வேண்டும்.

மேலும் மந்திரிமார்கள் இச் சபையின் கூட்டங்களுக்கும் வருகை தருகின்றார்கள். அவ்வாறு வருகை தரும் மந்திரிமார்களை அவர்களது கருமம் தொடர்பாக கேள்வி கேட்கும் உரிமை இச் சபைக்கும் உண்டு. அதற்குப் பதிலளிக்க வேண்டிய கடமையும் மந்திரிமார்களுக்குண்டு. ஆனால் இச்சபையில் மந்திரி சபைக்கு எதிரான நம்பிக்கையில்லாப் பிரேரணையைக் கொண்டு வந்து நிறைவேற்ற முடியாது. அதனை மக்கள் பிரதிநிதிகள் சபையில் மட்டுமே நிறைவேற்ற முடியும்.

ஒப்பீட்டு ரீதியில் இச்சபை நிர்வாகத் துறை தொடர்பாக மக்கள் பிரதிநிதிகள் சபையை விடக் குறைந்த அளவிலான அதிகாரத்தையே கொண்டுள்ளது.

நீதித்துறை தொடர்பான அதிகாரங்கள்: மேல் நிலை நீதிமன்ற நீதிபதிகளைப் பதவி நீக்கும் தீர்மானம் இச்சபையிலும் நிறைவேற்றப்படுதல் வேண்டும். அத்துடன் நீதியமைச்சரும் இச்சபையிலிருந்தே தெரிவு செய்யப்படுகின்றார். இந்த விடயத்தில் மட்டும் மக்கள் பிரதிநிதிகள் சபையை விட இது சற்று கூடுதலான அதிகாரங்களைக் கொண்டுள்ளது எனலாம்.

செனற்சபையின் நன்மைகள்

1. தேர்தலில் ஈடுபடவிரும்பாத ஆனால் பல்வேறு துறைகளில் பாண்டித்தியம் பெற்ற கல்விமான்களின் சேவையை பெற்றுக் கொள்ளக்கூடியதாக இருந்தது.
2. மக்கள் பிரதிநிதிகள் சபையின் வேலைச்சுமையைக் குறைக்கக் கூடியதாக இருந்தது.
3. சட்ட ஆக்கம் தொடர்பில் பொதுசன அபிப்பிராயத்தை கட்டியெழுப்பக் கூடியதாக இருந்தது.
4. குறைந்த மட்டத்திலாவது சிறுபான்மையினருக்கு பிரதிநிதித்துவத்தை வழங்கக் கூடியதாக இருந்தது.

செனற்சபையின் குறைபாடுகள்

1. செனற்சபையில் கல்விமான்கள், சமூக சேவையாளர்கள் இடம் பெறுவதற்கு பதிலாக அரசியல் கட்சிகளின் பிரதிநிதிகளே இடம்பெற்றனர்.
2. சிறுபான்மையோருக்கு போதிய பிரதிநிதித்துவத்தையும், பாதுகாப்பையும் செனற்சபை வழங்கவில்லை.
3. சட்டவாக்க செயற்பாட்டில் செனற்சபை காலதாமதத்தை ஏற்படுத்தியிருந்தது.

4. மக்கள் பிரதிநிதிகள் சபையோடு ஒப்பிடும்போது செனற்சபை குறைந்த அதிகாரங்களை கொண்டிருந்தமையினால் நடைமுறையில் பயன்பாடு உடையதாக அமையவில்லை.
5. இலங்கை போன்ற மூன்றாம் உலக நாடுகளுக்குப் பொருத்தமற்ற சபையாக அமைந்திருந்தது.

3. மந்திரிசபை

பிரதமரையும் மந்திரிமார்களையும் கொண்ட குழுவே மந்திரிசபை என அழைக்கப்படுகின்றது. பிரதமர் மந்திரி சபையின் தலைவராக விளங்குவார். பாராளுமன்றத்தின் இரு சபைகளிலும் பெரும்பான்மை ஆதரவினைப் பெற்ற ஒருவரே பிரதமராக மகாதேசாதிபதியால் நியமிக்கப்படுவார். பின்னர் இப்பிரதமரது ஆலோசனையின் பேரில் ஏனைய மந்திரிமார்கள் நியமிக்கப்படுவார்கள். இவ்வாறு நியமிக்கப்படும் போது நிதி மந்திரி உட்பட இரண்டிற்குக் குறையாத மந்திரிமார்களும், உதவி மந்திரிமார்களும் செனற்சபையிலிருந்தே நியமிக்கப்படுதல் வேண்டும்.

மந்திரிமார்களை நியமித்தல், மாற்றுதல், நீக்குதல், மந்திரிமார்களுக்கான அமைச்சுக்களை ஒதுக்குதல், அமைச்சுக்களை மாற்றுதல், அமைச்சுக்கான திணைக்களங்களை ஒதுக்குதல், அமைச்சுக்கான திணைக்களங்களை மாற்றுதல் என்பவற்றில் பிரதமர் பூரண அதிகாரம் பெற்றவராக விளங்கினார். இது தொடர்பான நடவடிக்கைகளை மகாதேசாதிபதி மேற்கொண்டாலும் பிரதமரின் ஆலோசனையின் பெயரிலேயே அவர் செயற்பட வேண்டியுள்ளார். பாராளுமன்றத்தில் மசோதாக்களை அதனுடன் சம்பந்தப்பட்ட அமைச்சரினூடாக அல்லது அரசாங்கக் கட்சி உறுப்பினர்களினூடாக அதனைப் பாராளுமன்றத்தில் அறிமுகப்படுத்துதல், பாராளுமன்றத்தில் நிறைவேற்றப்பட்ட சட்டங்களை அமுல்படுத்துதல் என்பன மந்திரிசபையின் கடமைகளாகும்.

மந்திரி சபை கூட்டாக மக்கள் பிரதிநிதிகள் சபைக்கு பொறுப்புடையது. மந்திரி சபைக்கு எதிரான நம்பிக்கையில்லாப் பிரேரணை ஒன்றை மக்கள் பிரதிநிதிகள் சபை கொண்டு வந்து நிறைவேற்றுவதன் மூலம் மந்திரி சபையைப் பதவியிலிருந்து நீக்கலாம்.

மந்திரிசபை கூட்டுப்பொறுப்புடன் செயற்பட வேண்டுமென எதிர் பார்க்கப்பட்டது. கூட்டாக முடிவு எடுப்பதும், பின்னர் அம்முடிவிற்குக் கட்டுப்படுவதுமே கூட்டுப்பொறுப்பின் பிரதான அம்சமாகும். மந்திரி மார்களுக்கு பல கருத்துக்கள் இருக்கலாம். ஆனால் மந்திரிசபைக்கு ஒரு கருத்து மட்டுமே இருக்கும் என்பது இங்கு வலியுறுத்தப்படுகின்றது. குறிப்பாக மந்திரிகள் மந்திரிசபையின் இரகசியங்களை பாதுகாக்க வேண்டுமென

எதிர்பார்க்கப்படுகின்றது. இந்நிலைகளை பாதுகாக்க முடியாத அமைச்சர்கள் பதவி விலக வேண்டும் அல்லது பிரதமர் அவர்களை பதவி விலக்க வேண்டும். பாராளுமன்றம் கலையும் போது அமைச்சர்கள் தமது பதவிகளை இழப்பர்.

நன்மைகள்

1. பிரித்தானிய மாதிரியிலான அரசாங்கமுறை தரப்பட வேண்டும் என்ற இலங்கையர்களின் நீண்டநாள் கோரிக்கை நிறைவேற்றப்பட்டுள்ளது.
2. மக்களின் நிர்வாக அதிகாரம் முழுமையாக மக்கள் பிரதிநிதிகளிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டது.
3. அமைச்சரவை பாராளுமன்றத்துக்கு பொறுப்பு கூறக்கூடிய நிலையில் இருக்கின்றமையானது எதேச்சாதிகாரமாக தொழிற்படுவதை தடை செய்கின்றது.

குறைபாடுகள்

1. சிறுபான்மை இனத்தவர் ஒருவர் மந்திரியாக வருவதற்குரிய ஏற்பாடுகள் யாப்பில் இருக்கவில்லை.
2. பிரதமராக சிறுபான்மை இனத்தவர் வரக்கூடிய நிலை இல்லை.
3. நிர்வாக அதிகாரம் பெரும்பான்மை இனப் பிரதிநிதிகளின் கைகளிலேயே கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. இதனால் சிறுபான்மையினங்கள் புறக்கணிக்கப்படுவதற்கான வாய்ப்புக்கள் ஏற்படுகின்றது.
4. கூட்டரசாங்கம் அமைக்கப்படுகின்றபோது மந்திரிசபையும் பலவீனமான நிலைக்கு உள்ளாக்கப்படுகின்றது.

உ-ம்: 1956 தொடக்கம் 1959 வரை செயற்பட்ட மந்திரிசபை.

4. அரசாங்க சேவை ஆணைக்குழு அல்லது

பொதுச்சேவை ஆணைக்குழு

அரசசேவை உத்தியோகத்தர்களது நியமனம், இடம் மாற்றம், பதவி நீக்கம், பதவியுயர்வு என்பவற்றிற்குப் பொறுப்பாக இவ் ஆணைக் குழு உருவாக்கப்பட்டது. இது மூன்று அங்கத்தவர்களைக் கொண்டது. இவ் அங்கத்தவர்கள் பிரதமரின் சிபாரிசின் பெயரில் மகாதேசாதிபதியால் நியமிக்கப்படுவார்கள். இவர்களில் ஒருவரை ஆணைக்குழுவின் தலைவராகவும் மகாதேசாதிபதி நியமிப்பார். இவ் அங்கத்தவர்களின் பதவிக் காலம் 5 வருடங்களாகும்.

மக்கள் பிரதிநிதிகள் சபையின் உறுப்பினர்களையோ செனற்சபையின் உறுப்பினர்களையோ ஆணைக்குழுவின் உறுப்பினராக நியமிக்கக் கூடாது. ஒரு பகிரங்க சேவை அதிகாரி ஆணைக்குழுவின் உறுப்பினராக நியமிக்கப் பட்டால் உடனடியாகவே அவர் தனது முன்னைய பதவியை துறத்தல் வேண்டும். அவரை மீண்டும் அரசாங்கசேவை பதவிகளில் நியமிக்கப்படக் கூடாது.

ஆணைக்குழு உறுப்பினர்களின் பதவிக்காலம் 5 வருடங்களாக இருந்தபோதும் அவர்கள் மீண்டும் மீண்டும் நியமிக்கப்படலாம். எவரேனும் ஒரு உறுப்பினர் விடுமுறையில் சென்றால் அவ் வெற்றிடத்திற்கு புதிதொருவரை நியமிப்பதற்கு மகாதேசாதிபதி அதிகாரம் பெற்றிருந்தார். தக்க காரணத்துடன் ஆணைக்குழு உறுப்பினர்களை பதவியிலிருந்து நீக்குவ தற்கான அதிகாரமும் மகாதேசாதிபதிக்கு இருந்தது.

ஆணைக்குழு உறுப்பினர்களின் சம்பளம் மற்றும் ஏனைய கொடுப்பனவுகள் பாராளுமன்றத்தினால் தீர்மானிக்கப்பட்டு திரட்டு நிதியின் மீது பொறுப்பாக்கப்பட்டது. சேவைக்காலத்தின் போது இவர்களின் சம்பளங்களைக் குறைக்க முடியாது. தண்டனைச் சட்டகோவையில் ஆணைக் குழு உறுப்பினர்கள் அரசாங்க உத்தியோகத்தர்களாகவே கருதப்பட்டனர். மேலும் ஆணைக்குழு ஒரு செயலாளரையும் கொண்டிருந்தது. அவரை ஆணைக்குழுவே நியமித்தது.

சட்டமா அதிபர் தவிர்ந்த அரசாங்க சேவையில் ஏனைய பதவிகள் தொடர்பான நியமனம், இடமாற்றம், பதவியுயர்வு, பதவிநீக்கம், ஒழுக்கக் கட்டுப்பாடு போன்ற பொறுப்புக்கள் இவ் ஆணைக்குழுவிடம் ஒப்படைக்கப் பட்டிருந்தது. ஆணைக்குழுவின் எந்தவொரு அதிகாரத்தையும் வர்த்த மானியில் பிரசுரிக்கப்படும் ஒரு கட்டளை மூலம் அரசாங்கத்தின் ஒரு அதிகாரிக்கு ஒப்படைப்பதற்கு ஆணைக்குழு அதிகாரம் பெற்றிருந்தது. அவ்வாறு அதிகாரம் ஒப்படைக்கப்பட்ட உத்தியோகத்தரால் மேற்கொள்ளப் பட்ட தீர்மானத்திற்கு எதிராக ஆணைக்குழுவிடம் மேன்முறையீடு செய்யலாம்.

ஆணைக்குழுவின் தீர்மானம் இறுதித்தீர்மானம் ஆகும். இதன் செயற்பாடுகளில் நேரடியாகவோ மறைமுகமாகவோ தலையீடு செய்வது தண்டனைக்குரிய குற்றமாகும். அவ்வாறான குற்றவாளிக்கு ஆயிரம் ரூபா அபராதம் அல்லது ஒரு வருடச் சிறை அல்லது இரண்டும் வழங்கப்படலாம்.

அரச சேவை தொடர்பில் இன, மத, கட்சி, ரீதியான பாரபட்சங்கள் ஏற்படாமல் தவிர்ப்பதே இவ் ஆணைக் குழுவின் நோக்கமாகும். இந்த வகையில் சிறுபான்மையோரிடமிருந்து ஒரு காப்பீடாகவும் இவ் ஆணைக்குழு கருதப்பட்டது.

பொதுச்சேவை ஆணைக்குழுவின் நன்மைகள்

1. அரச சேவையில் இன, மத, கட்சி ரீதியான பாரபட்சங்கள் ஏற்படுவதை ஆணைக்குழு எடுத்தது.
2. அரசாங்க சேவையின் சுயாதீன செயற்பாட்டிற்கு ஆணைக்குழு வழிவகுத்தது.

பொதுச்சேவை ஆணைக்குழுவின் குறைபாடுகள்

1. ஆணைக்குழுவின் உறுப்பினர்களை பிரதமர் சிபார்சு செய்வதால் பிரதமரின் விருப்பங்களுக்கு ஏற்ப ஆணைக்குழு செயற்பட முனையலாம்.
2. இவ் ஆணைக்குழு சிறுபான்மையோருக்கு ஓர் காப்பீடாக அமையும் எனக் கூறப்பட்டபோதும் 1956 ஆம் ஆண்டு தனிச் சிங்களச் சட்டம் அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட பின்னர் நடைமுறையில் காப்பீடாக அமையவில்லை.

நீதிச்சேவை ஆணைக்குழு

கீழ்நிலை நீதிமன்ற நீதிபதிகள், நீதிச்சேவை உத்தியோகத்தர்கள் என்போரது நியமனம், இடம் மாற்றம், பதவிநீக்கம், பதவி உயர்வு மற்றும் ஒழுக்காற்று நடவடிக்கைகள் என்பவற்றிற்கு பொறுப்பாக இவ் ஆணைக்குழு உருவாக்கப்பட்டது.

இது பிரதம நீதியரசர் உட்பட 3 அங்கத்தவர்களை கொண்டது. இவ் அங்கத்தவர்கள் பிரதமரின் சிபாரிசின் பெயரில் மகாதேசாதிபதியினால் நியமிக்கப்படுவார்கள். பிரதம நீதியரசர் இவ் ஆணைக்குழுவின் தலைவராக விளங்குவார். இதன் அங்கத்தவர்களின் பதவிக் காலம் 5 வருடங்களாகும்.

பிரதம நீதியரசரைத் தவிர ஏனைய இருவரும் உயர்நீதிமன்ற நீதியரசராக பதவி வகிக்க வேண்டும் அல்லது முன்னர் வகித்திருத்தல் வேண்டும். இவர்கள் இருவரையும் காரணம் காட்டி மகாதேசாதிபதியால் நீக்கப்பட முடியும். எவரேனும் ஒரு உறுப்பினர் விடுமுறையில் சென்றால் எஞ்சிய காலத்திற்கு பிரிதொருவர் மகாதேசாதிபதியால் நியமிக்கப்படுவார். மக்கள் பிரதிநிதிகள் சபை உறுப்பினர்களோ அல்லது செனற்சபை உறுப்பினர்களோ ஆணைக்குழுவிற்கு நியமிக்கப்படக்கூடாது. பிரதம நீதியரசர் தவிர்ந்த ஏனைய இரு உறுப்பினர்களும் மகாதேசாதிபதிக்கு ஒரு கடிதத்தை அனுப்புவதன் மூலம் இராஜினாமா செய்யலாம். ஆணைக்குழுவிற்கென ஒரு செயலாளர் இருந்தார். அவர் ஆணைக்குழுவின் நியமிக்கப்பட்டார்.

நீதிச் சேவை அலுவலர் தொடர்பில் இன, மத, கட்சி, ரீதியான பாரபட்சம் ஏற்படுவதைத் தவிர்ப்பதே இவ் ஆணைக்குழுவின் நோக்கமாகும்.

இவ் ஆணைக்குழுவின் கடமைகளில் வெளியாள் தலையிடுவது தண்டனைக்குரிய குற்றமாகும். அவ்வாறு யாராவது தலையிடின 1000/- அபராதம் அல்லது ஒரு வருடச் சிறை அல்லது இரண்டும் வழங்கப்படலாம்.

இவ் ஆணைக்குழுவும் சிறுபான்மையோருக்குரிய ஓர் காப்பீடாகக் கருதப்பட்டது.

நீதிச்சேவை ஆணைக்குழுவின் நன்மைகள்

1. நீதிச் சேவை ஆணைக்குழு அரச சேவையில் இன, மத, கட்சி ரீதியாக பாரபட்சங்கள் ஏற்படுவதைத் தவிர்த்தது.
2. நீதிச்சேவை ஆணைக்குழு அரசாங்க சேவையின் சுயாதீன செயற்பாட்டிற்கு இவ் ஆணைக்குழு வழிவகுத்தது.

நீதிச்சேவை ஆணைக்குழுவின் குறைபாடுகள்

1. ஆணைக்குழுவின் உறுப்பினர்களை பிரதமர் சிபார்சு செய்வதால் பிரதமரின் விருப்பங்களுக்கு ஏற்ப ஆணைக்குழு செயற்பட முனையலாம்.
2. நீதிச்சேவை ஆணைக்குழு சிறுபான்மையோருக்கு ஓர் காப்பீடாக அமையும் எனக் கூறப்பட்டபோதும் 1956 ஆம் ஆண்டு தனிச் சிங்களச் சட்டம் அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட பின்னர் நடைமுறையில் காப்பீடாக அமையவில்லை.

சோல்பரி அரசியல் யாப்பின் நீதித்துறை

சோல்பரி அரசியல் யாப்பின்படி இலங்கையின் நீதித்துறை இரண்டு வகைகளாகக் காணப்பட்டன. உயர் நீதி நிறுவனங்கள், கீழ் நீதி நிறுவனங்கள் என்பனவே அவை இரண்டும் ஆகும். உயர் நீதி நிறுவனங்களுக்குள் உயர் நீதிமன்றமும், மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றமும் காணப்பட்டன. கீழ் நீதி நிறுவனங்களுக்குள் மாவட்ட நீதிமன்றம், நீதவான் நீதிமன்றம், நஷ்வெஸ்ட் நீதிமன்றம், கிராமிய நீதிமன்றம் என்பன உள்ளடக்கப்பட்டன.

உயர் நீதிமன்றம்

இது பிரதம நீதியரசரையும், 10 க்கு குறையாத 20 க்கு மேற்படாத ஏனைய நீதிபதிகளையும் கொண்டிருந்தது. இவர்கள் பிரதமரின் ஆலோசனையின்

பேரில் மகாதேசாதிபதியால் நியமிக்கப்பட்டனர். இவர்களின் ஓய்வுபெறும் வயது 62 ஆகும். தேவையாயின் ஒருவருட பதவி நீடிப்பை மகாதேசாதிபதி வழங்கலாம்.

உயர்நீதிமன்ற நீதிபதிகளை பதவி நீக்க வேண்டும் எனின் உடல், உளக் குறைபாடுகளைக் கவனத்தில் எடுத்து பாராளுமன்றத்தில் ஒரு தீர்மானம் கொண்டுவரப்பட வேண்டும். அதன்படி மகாதேசாதிபதி பதவி நீக்கம் செய்வார்.

உயர் நீதிமன்றத்தின் அதிகாரங்கள்

கீழ்நிலை நீதிமன்றங்களிலிருந்து வரும் மேன்முறையீடுகள், பல்வேறு கொலை வழக்குகள், இராச துரோகக்குற்ற வழக்குகள் போன்றவற்றை விசாரணை செய்யும் அதிகாரங்களைக் கொண்டுள்ளன.

நீதித்துறையின் சுதந்திரம்

உயர் நீதி நிறுவனங்களில் நீதித்துறைச் சுதந்திரத்தைப் பாதுகாக்க சில ஏற்பாடுகள் மேற்கொள்ளப்பட்டிருந்தன.

1. நீதிபதிகளின் நியமனம் பிரதமரின் சிபார்சின் பேரில் மகாதேசாதிபதி களால் மேற்கொள்ளப்பட்டது.
2. சேவை, மூப்பு அடிப்படையில் பதவி உயர்வு வழங்கப்படல்.
3. சேவைக்காலம் குறிப்பிட்டிருத்தல்.
4. நீதிபதிகளின் சம்பளம் திரட்டு நிதியின் மீது பொறுப்பாக்கப்பட்டது.
5. சேவைக்காலத்தில் சம்பளத்தைக் குறைக்க முடியாது என்றிருத்தல்.
6. சுயாதீன நீதிச்சேவை ஆணைக்குழு உருவாக்கப்பட்டிருத்தல்.

5. சிறுபான்மையோர் காப்பீடுகள்

சோல்பரி விசாரணைக் குழுவினர் முன்னிலையில் சிறுபான்மை இனத்தின் பிரதிநிதிகள் பெரும்பான்மை இனத்தவரின் ஆட்சி தொடர்பாக அதிருப்தி களைத் தெரிவித்தபடியால் சோல்பரி குழுவினர் தமது அரசியல் திட்டத்தின் சிறுபான்மையினரின் நலன்களைப் பேணவெனச் சில ஏற்பாடுகளைச் செய்திருந்தனர். இந்த வகையில் பின்வரும் ஏற்பாடுகள் அரசியல் திட்டத்தில் சிறுபான்மையினரின் நலன் பேணும் ஏற்பாடுகளாகக் கருதப்பட்டன:

- i. அரசியல் அமைப்பின் 29 வது பிரிவு
- ii. செனற்சபை

- iii. நியமன உறுப்பினர்கள்
- iv. பல அங்கத்தவர் தேர்தல் தொகுதி
- v. கோமறைக் கழகம்
- vi. அரசியல் அமைப்புத் திருத்துவதில் 2/3 பெரும்பான்மை
- vii. பொதுச் சேவை ஆணைக்குழு, நீதிச்சேவை ஆணைக்குழு

i. அரசியல் அமைப்பின் 29 ஆவது பிரிவு: சோல்பரி அரசியல் திட்டத்தில் சிறுபான்மையினர் நலன் பேணும் ஏற்பாடுகளில் பிரதானமான ஏற்பாடாக இவ் 29 வது பிரிவு கருதப்பட்டது. இதன்படி ஓர் இனத்தையோ அல்லது மதத்தையோ அல்லது ஓர் சமூகத்தையோ பாதிக்கக் கூடிய எச்சட்டங்களையும் பாராளுமன்றம் இயற்றக்கூடாது.

அரசியல் யாப்பின் 29(2) பிரிவு இது விடயம் தொடர்பாக பின்வரும் ஏற்பாடுகளைக் கொண்டிருந்தது:

1. ஏதேனும் ஒரு சமயத்தை வழிபடுவதற்குரிய சுதந்திரத்தை தடை செய்யவோ வரையறை செய்யவோ கூடாது.
2. ஏதேனும் ஒரு இனத்தவரோ சமயத்தவரோ பிரிதொரு இனத்தவரின் அல்லது சமயத்தவரின் கீழ்ப்படுத்தலுக்கோ, தடைகளுக்கோ, வரையறைகளுக்கோ உட்படுத்தப்படக் கூடாது.
3. ஏதேனும் ஒரு இனத்தவருக்கோ, சமயத்தவருக்கோ பிரிதொரு இனத்தவருக்கோ, சமயத்தவருக்கோ வழங்கப்படாத சலுகைகளை அல்லது நன்மைகளை வழங்கக் கூடாது.
4. ஒரு சமயத் தாபனத்தின் யாப்பை அத்தாபனத்தின் ஆளுனர் சபையின் விருப்பமின்றி மாற்றக்கூடாது. ஆனால் ஒரு சமயத் தாபனம் சட்ட ரீதியானதாக இருப்பின் அத்தாபனத்தின் ஆளுனர் சபையின் வேண்டுகோளின் பேரிலன்றி எந்தவொரு மாற்றத்தையும் செய்தல் கூடாது.

அரசியல் யாப்பின் 29(4) பிரிவின்படி மேற்படி ஏற்பாடுகளை திருத்தும் எச்சட்டமும் பாராளுமன்றத்தின் 2/3 பெரும்பான்மையினால் நிறைவேற்றப்பட்டாலன்றி சபாநாயகரினால் உறுதிப்படுத்தப்பட்டு முடியின் அங்கீகாரத்திற்காக சமர்ப்பிக்கப்படக் கூடாது.

இவ் ஏற்பாடு பிரதானமான ஏற்பாடாகக் கருதப்பட்ட போதும் நடைமுறையில் சிறுபான்மையினருக்குப் பாதுகாப்பானதாக இது அமையவில்லை. இவ் ஏற்பாடு நடைமுறையில் இருக்கத்தக்கதாகவே சிறுபான்மை இனத்திற்கு எதிரான பிரஜா உரிமைச் சட்டம் 1948, பாராளுமன்ற தேர்தல்கள் திருத்தச் சட்டம் 1949, தனிச்சிங்களச் சட்டம் 1956, சிறிமா சாஸ்திரி ஒப்பந்த

அமுலாக்கச் சட்டம் - 1967 என்பன பாராளுமன்றத்தில் கொண்டுவரப்பட்டு நிறைவேற்றப்பட்டன. மகாதேசாதிபதியும் அதற்கான சம்மதத்தினை வழங்கினார். எனவே அரசியலமைப்பின் 29 வது பிரிவு என்பது நடைமுறையில் சிறுபான்மையினருக்குப் பாதுகாப்பானதாக அமையவில்லை.

ii. **செனற்சபை:** செனற்சபை சிறுபான்மையோருக்கு போதிய பிரதிநிதித்துவத்தையும் பாதுகாப்பையும் வழங்கும் என சோல்பரி குழுவினர் கருதினர். ஆனால் நடைமுறையில் செனற்சபை போதிய பிரதிநிதித்துவத்தையும் வழங்கவில்லை. பாதுகாப்பையும் வழங்கவில்லை.

செனற்சபையின் 15 உறுப்பினர்கள் மக்கள் பிரதிநிதிகள் சபையால் ஒற்றை மாற்றுவாக்கு முறைப்படி தெரிவு செய்யப்பட்டனர். மக்கள் பிரதிநிதிகள் சபையில் பெரும்பான்மை உறுப்பினர்களே அதிகமாக இருந்தமையினால் இதன் மூலம் சிறுபான்மை இனத்தவர்கள் அதிகளவில் தெரிவு செய்யப்படுவதற்கான வாய்ப்பு இருக்கவில்லை. மீதி 15 பேர் பிரதமரின் சிபார்சின் பேரில் மகாதேசாதிபதியினால் நியமிக்கப்பட்டனர். பிரதமர் பெரும்பான்மையினத்தைச் சேர்ந்தவராக இருந்தமையினால் அவரும் சிறுபான்மையினத்தவரை அதிக அளவில் சேர்ப்பதில் பெரியளவிற்கு அக்கறை காட்டவில்லை. அவரால் தெரிவுசெய்யப்பட்ட ஒரு சிலர் கூட தாம் சார்ந்த இனத்திற்கு விசுவாசமாக இருப்பதற்குப் பதிலாக தம்மைத்தெரிவு செய்த பிரதமருக்கே விசுவாசமாக இருக்கத் தலைப்பட்டனர்.

பாதுகாப்பு விடயத்திலும் செனற்சபை சிறுபான்மையோருக்கு ஆதரவாக எதுவும் செய்யவில்லை. சிறுபான்மையோருக்கு எதிரான பிரஜாவுரிமைச் சட்டம், தேர்தல் திருத்தச் சட்டம், தனிச் சிங்களச் சட்டம், சிறிமா சாஸ்திரி ஒப்பந்த அமுலாக்க சட்டம் என்பன கொண்டுவந்து நிறைவேற்றப்பட்டபோது செனற்சபையும் அதற்கான சம்மதத்தினை வழங்கியிருந்தது. செனற்சபையின் பெரும்பான்மை இனத்தவர்கள் அதிகமாக இருந்தமையினாலும், அவர்களில் அனேகர் பெரும்பான்மையின கட்சிகளின் பிரதிநிதிகளாக இருந்தமையினாலேயுமே இந்நிலை ஏற்பட்டது.

தற்செயலாக அவர்கள் சிறுபான்மையினத்தவர்களுக்கு ஆதரவாக வாக்களித்திருந்தாலும் செனற்சபை அதிகாரம் குறைந்த சபையாக இருந்தமையினால் எதுவித தாக்கத்தையும் விளைவித்திருக்க முடியாது. மக்கள் பிரதிநிதிகள் சபை இவர்களால் நிராகரிக்கப்பட்ட ஒரு சட்ட மூலத்தை திரும்ப ஒரு தடவை நிறைவேற்றுவதன் மூலம் சட்டமாக்கியிருக்க முடியும்.

iii. **நியமன உறுப்பினர்கள்:** பொதுத் தேர்தலின் மூலம் போதிய பிரதிநிதித்துவத்தை பெறாத சிறுபான்மை இனங்கள் பாராளுமன்றத்தில் பிரதி

நிதித்துவம் பெற வேண்டும் என்பதற்காக நியமன உறுப்பினர் பதவிகள் உருவாக்கப்பட்டன. இதன்படி 6 பேர் சிறுபான்மை இனங்களிலிருந்து பிரதமரின் சிபாரிசின் பெயரில் மகா தேசாதிபதியினால் நியமிக்கப்பட்டனர். இவ் நியமன உறுப்பினர் பதவிகள் சிறுபான்மை இனத்திற்கு பிரதிநிதித்துவத்தை வழங்குவதோடு பாதுகாப்பையும் வழங்குமெனச் சோல்பரி குழுவினர் கருதினர்.

ஆனால் நடைமுறையில் இதுவும் சிறுபான்மையினரிற்கு பாதுகாப்பானதாக அமையவில்லை. ஆரம்பத்தில் இவ் நியமன உறுப்பினர்களுக்குச் சிறுபான்மை இனத்தவர் நியமிக்கப்பட்டாலும் பிற்காலத்தில் அரசியலமைப்பை மீறி பெரும்பான்மை இனத்தவரும் இதற்கு நியமிக்கப்பட்டனர்.

இதைவிடச் சிறுபான்மை இனத்தவர் நியமிக்கப்பட்டாலும் அவர்களில் பெரும்பான்மையானவர்கள் தம்மைத் தெரிவு செய்த பிரதமருக்கும் பிரதமர் சார்ந்த அரசியல் கட்சிக்கும் விசுவாசமாக இருக்கத் தலைப்பட்டார்களே தவிர தாம் சார்ந்த இனத்திற்கு விசுவாசமாக இருக்க முற்படவில்லை.

உதாரணமாக 1970 ஆம் ஆண்டு நியமன உறுப்பினர்களாக சிறுபான்மை இனத்திலிருந்து M.C. சுப்பிரமணியம், செல்லையா குமாரசூரியர் என்போர் நியமிக்கப்பட்டனர். 1972 ஆம் ஆண்டு அரசியல் திட்டம் சிறுபான்மையினரின் நலன்களைப் பேணாத ஒன்றாக உருவாக்கப்பட்ட போதும் அதனை அவர்கள் ஆதரித்தனர்.

ஒரு சில நியமன உறுப்பினர்கள் தாம்சார்ந்த இனத்திற்கு விசுவாசமாக இருந்த போதும் அரசாங்கக் கட்சிக்குள் இவர்கள் மிகச் சிறுபான்மையினராக இருந்தமையால் இவர்களுடைய கருத்துக்கள் எடுபடுவதற்கான வாய்ப்புக்கள் அங்கு இருக்கவில்லை. இதனால் சிறுபான்மை இனத்திற்கு எதிரான தீர்மானங்களை அரசு எடுக்கின்றபோது இவர்களால் எதுவும் செய்ய முடியவில்லை.

உதாரணமாக 1964 ஆம் ஆண்டு சிறிமா-சாஸ்திரி ஒப்பந்தம் உருவாக்கப்பட்ட போது இலங்கைத் தொழிலாளர் காங்கிரஸ் தலைவர் தொண்டமான் நியமன உறுப்பினராக அரசிலிருந்த போதும் அவருடைய கருத்தை மீறி ஒப்பந்தம் கைச்சாத்திடப்பட்டது.

எனவே இந்நியமன உறுப்பினர் என்பதும் சிறுபான்மை இனத்திற்குப் பாதுகாப்பானதாக அமையவில்லை.

iv. பல அங்கத்தவர் தேர்தல் தொகுதி: பல்வேறு இனங்கள் செறிந்து வாழுகின்ற பிரதேசங்களில் குறிப்பிட்டளவு செறிவாகவுள்ள இனங்கள் ஒவ்வொன்றும் தங்களுடைய பிரதிநிதிகளைத் தெரிவு செய்வதற்காக அப் பிரதேசங்கள் பல அங்கத்தவர்தொகுதிகளாக உருவாக்கப்பட்டன. இதன்படி கொழும்பு

மத்தி 3 அங்கத்தவர் தொகுதியாகவும், மட்டக்களப்பு, மூதூர், அக்குறணை, பலாங்கொடை, பதுளை போன்ற தொகுதிகள் இரட்டை அங்கத்தவர் தொகுதிகளாகவும் உருவாக்கப்பட்டன. இப் பல அங்கத்தவர் தொகுதிகள் சிறுபான்மையோரிற்குப் போதியளவு பிரதிநிதித்துவத்தை வழங்கும் என எதிர்பார்க்கப்பட்டது. ஆனால் நடைமுறையில் இவை போதியளவு பாதுகாப்பானதாக இருந்தது எனக்கூற முடியாது.

உதாரணமாக கொழும்பு மத்தி, அங்கு வாழும் 3 இனத்தைச் சேர்ந்தவர்களும் தங்களுடைய பிரதிநிதிகளை தெரிவு செய்யும் வகையில் 3 அங்கத்தவர்தொகுதியாக உருவாக்கப்பட்டது. ஆனால் நடைமுறையில் சோல்பரி அரசியல் திட்டக் காலம் முழுவதும் ஒரு தமிழ்ப் பிரதிநிதியாவது தெரிவு செய்யப்படவில்லை.

இதே போல் மட்டக்களப்புத் தொகுதி அங்கு வாழும் தமிழ், முஸ்லிம் மக்களுக்காக இரட்டை அங்கத்தவர் தொகுதியாக உருவாக்கப்பட்டது. ஆனால் 1970 ஆம் ஆண்டு தேர்தலில் இரு அங்கத்தவர்களும் தமிழர்களாகத் தெரிவு செய்யப்பட்டனர். செல்லையா ராஜதுரை, இராஜன் செல்வநாயகம் என்ற இருவரும் அத்தமிழர்கள் ஆவர்.

பலாங்கொடை தேர்தல் தொகுதி அங்கு வாழும் சிங்கள, இந்திய வம்சாவளி மக்களுக்காக இரட்டை அங்கத்தவர் தொகுதியாக உருவாக்கப்பட்டது. ஆனால் இந்திய வம்சாவழி மக்களின் வாக்குரிமை பறிக்கப்பட்டமையினால் 1952 தேர்தலில் இரு அங்கத்தவர்களாகவும் சிங்களப் பிரதிநிதிகளே தெரிவு செய்யப்பட்டனர்.

எனவே இதுவும் சிறுபான்மையோருக்கு பாதுகாப்பானதாக அமையவில்லை.

v. கோமறைக் கழகம் அல்லது பிரிவுக் கவுன்சில்: இலங்கை நீதிமன்றங்களில் இருந்து போதியளவு நீதி கிடைக்கவில்லையெனக் கருதுபவர்கள், பிரித்தானிய உயர் நீதிமன்றமான கோமறைக்கழகத்திற்கு விண்ணப்பிப்பதன் மூலம் திருப்தியான நீதியைப் பெற்றுக் கொள்ளலாம் எனக்கருதப்பட்டு, கோமறைக் கழகத்திற்கு மேல் முறையீடு செய்யும் உரிமை அரசியலமைப்பில் வழங்கப்பட்டிருந்தது. இது சிறுபான்மையோருக்கு ஓர் சிறப்பான காப்பீடாக அமையும் எனவும் கருதப்பட்டது.

நடைமுறையில் இதுவும் சிறுபான்மையோருக்கு போதிய காப்பீடாக அமையவில்லை. 1948 ஆம் ஆண்டு பிரஜாவுரிமைச் சட்டம் கொண்டு வரப்பட்ட போது அது தொடர்பாக அச்சட்டம் அரசியலமைப்பின் 29 ஆவது பிரிவிற்கு எதிரானது எனக் கூறப்பட்டு கோமறைக் கழகத்திற்கு முறையீடு செய்யப்பட்டது. ஆனால் கோமறைக் கழகம் பிரஜாவுரிமை தொடர்பான

சட்டங்களை இயற்றுவதற்கு இலங்கைப் பாராளுமன்றத்திற்கு அதிகாரம் உண்டு எனத் தீர்ப்பளித்தது. இத் தீர்ப்பு இலங்கையின் சிறுபான்மையோராக வாழ்ந்த இந்திய வம்சாவழி மக்களுக்கு எதிரானதாகக் காணப்பட்டது.

1956 ஆம் ஆண்டு தனிச் சிங்களச் சட்டம் கொண்டு வரப்பட்ட போதும் அச்சட்டத்தினால் பாதிக்கப்பட்ட அரசாங்க எழுதுவினைஞரான கோடீஸ்வரன் மூலமாக கோமறைக் கழகத்திற்கு மேல் முறையீடு செய்யப்பட்டது. இது தொடர்பாக கோமறைக் கழகம் கோடீஸ்வரனுக்குச் சார்பாகத் தீர்ப்பு வழங்கிய போதும் இலங்கை அரசாங்கம் அதனை நடைமுறைப்படுத்தவில்லை.

எனவே இதுவும் சிறுபான்மையோருக்குக் காப்பீடாக அமையவில்லை.

vi. **அரசியல் அமைப்புத் திருத்துவதில் 2/3 பெரும்பான்மை:** அரசியலமைப்பில் கூறப்பட்டுள்ள சிறுபான்மையோர் காப்பீடுகள் நீக்கக்கூடாது என்பதற்காக அரசியலமைப்புத் திருத்துவதில் 2/3 பெரும்பான்மை என்பது ஆட்சிக்கு வரும் கட்சிகளுக்கு கிடைக்காது. ஆகையால் இது சிறுபான்மையோருக்குக் காப்பீடாக அமையும் என்று கருதப்பட்டது. ஆனால் நடைமுறையில் 1970 ஆம் ஆண்டு வரை ஆட்சிக்கு வந்த எந்தக் கட்சிக்கும் (1947 - 1952 UNP, 1956 - 1960 SLFP தலைமையிலான MEP, 1960 - 1965 SLFP 1965 - 1970 UNP) தலைமையிலான கட்சிகளின் கூட்டணி, பெரும்பான்மை கிடைக்காத போதும் சாதாரண பாராளுமன்ற சட்டங்களினூடாக அரசியலமைப்பில் கூறப்பட்டுள்ள 29 ஆவது பிரிவின்கெதிராக சட்டங்களை இயற்றி நடைமுறைப்படுத்தியது.

1970 ஆம் ஆண்டு தேர்தலில் சிறுபான்மையோரின் ஆதரவில்லாமலேயே சிறிலங்கா சுதந்திரக்கட்சி இடதுசாரி கூட்டுக்கு 2/3 பெரும்பான்மை கிடைத்தது. இப் பெரும்பான்மையைப் பயன்படுத்தி சோல்பரி அரசியல் யாப்பில் காணப்பட்ட அனைத்து சிறுபான்மையோர் காப்பீடுகளையும் இல்லாமல் செய்யும் வகையில் 1972 ஆம் ஆண்டு அரசியல் திட்டத்தை அது உருவாக்கியது.

எனவே இவ் 2/3 பெரும்பான்மை என்பதும் நடைமுறையில் சிறுபான்மையோருக்கு காப்பீடானதாக அமையவில்லை.

vii. **பொதுச் சேவை ஆணைக்குழு, நீதிச்சேவை ஆணைக்குழு:** பொதுச் சேவை, நீதிச்சேவை என்பவற்றில் சிறுபான்மையோருக்குப் பாரபட்சம் காட்டக்கூடாது என்பதனைப் பிரதானமாக கருத்தில்கொண்டே இவ் ஆணைக்குழுக்கள் உருவாக்கப்பட்டது. ஒப்பீட்டு ரீதியில் ஏனைய காப்பீடுகளை விட நடைமுறையில் இவை சிறுபான்மையோருக்குப் பாதுகாப்பானதாக அமைந்திருந்தன. ஆனால் 1956 ஆம் ஆண்டு தனிச் சிங்களச் சட்டம் கொண்டுவரப்பட்ட பின்னர் இவையும் காப்பீடாக அமையவில்லை.

எனவே சோல்பரி அரசியல் யாப்பில் கூறப்பட்டுள்ள சிறுபான்மையோர் காப்பீடுகள் அனைத்தும் நடைமுறையில் போதிய காப்பீடாக அமைந்தன எனக் கூற முடியாது.

சோல்பரியாப்பின் நன்மைகள்

1. முதன்முதலாக இலங்கையர்களிடம் பூரண பொறுப்பாட்சியினை ஒப்படைத்த அரசியல் யாப்பாகக் காணப்பட்டது.
2. மகாதேசாதிபதி பதவியின் நன்மைகள்.
3. மக்கள் பிரதிநிதிகள் சபையின் நன்மைகள்.
4. செனற்சபையின் நன்மைகள்.
5. மந்திரிசபையின் நன்மைகள்.
6. அரசியல் யாப்பின் 29 ஆம் பிரிவு சிறுபான்மையோருக்காக எழுத்தில் உருவாக்கப்பட்ட ஒரு பாதுகாப்பு ஏற்பாடாக இருந்தது.
7. பொதுச்சேவை ஆணைக்குழுவும், நீதிச்சேவை ஆணைக்குழுவும் அரசியல் ரீதியான இன ரீதியான மத ரீதியான பாரபட்சங்களை களைவதற்கு உதவியுள்ளது.

சோல்பரி அரசியல் யாப்பின் குறைபாடுகள்

1. ஒற்றையாட்சி அரசாங்க முறையினை இவ் அரசியல் யாப்பு சிபார்சு செய்தமையினால் சிறுபான்மையினங்கள் ஆட்சி அதிகார கட்டமைப்பி லிருந்து புறந்தள்ளப்பட்டனர்.
2. இலங்கை தொடர்பாக பிரித்தானியர் கொண்டிருந்த சிறப்புரிமைகள் இலங்கையின் இறைமைக்குத் தடையாக இருந்தது.
3. மகாதேசாதிபதி பதவியின் குறைபாடுகள்.
4. மக்கள் பிரதிநிதிகள் சபையின் குறைபாடுகள்.
5. செனற்சபையின் குறைபாடுகள்.
6. மந்திரிசபையின் குறைபாடுகள்.
7. சிறுபான்மையோர் காப்பீடுகள் குறைபாடுகள்.
8. பொதுச்சேவை ஆணைக்குழுவின் குறைபாடுகள்.
9. நீதிச் சேவை ஆணைக்குழுவின் குறைபாடுகள்.

முதலாவது குடியரசு அரசியலமைப்பு (1972)

(1972 ஆம் ஆண்டு அரசியல் யாப்பு)

யாப்பின் பின்னணி

1947 ஆம் ஆண்டு அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட சோல்பரி அரசியல் திட்டம் பல்வேறு குறைபாடுகளைக் கொண்டது என இலங்கை அரசியற் தலைவர்களால் குற்றம் சாட்டப்பட்டது. குறிப்பாக ஸ்ரீலங்கா சுதந்திரகட்சியை சேர்ந்தவர்களும் இடதுசாரிக் கட்சியைச் சேர்ந்தவர்களும் இக்குற்றச்சாட்டுகளை தொடர்ச்சியாக முன்வைத்தனர். குறிப்பாக பின்வரும் குற்றச்சாட்டுக்கள் முன்வைக்கப்பட்டன:

1. சோல்பரி அரசியல் திட்டம் இலங்கை மக்களின் பிரதிநிதிகளால் உருவாக்கப்படவில்லை. முற்றாக பிரித்தானியரான சோல்பரியினால் உருவாக்கப்பட்டது.
2. இலங்கை தொடர்பாக பிரித்தானிய அரசிற்கு பல சிறப்புரிமைகள் காணப்பட்டன.
 - i. இலங்கையின் வேண்டுகோளின் பேரில் இலங்கை தொடர்பான சட்டங்களை ஆக்குவதற்கு பிரித்தானிய பாராளுமன்றம் அதிகாரத்தைப் பெற்றிருந்தது (1947 சுதந்திரச் சட்டம் பிரிவு 2).
 - ii. இலங்கைப் பாராளுமன்றம் நிறைவேற்றும் சில மசோதாக்கள் சட்டமாவதற்கு, பிரித்தானிய முடியின் அங்கீகாரத்தை நேரடியாகப் பெறுதல் வேண்டும். சில சட்டங்களுக்குத் தேவைப்பட்டால் முடியின் பிரதிநிதியின் மகாதேசாதிபதி அனுமதி வழங்க மறுக்கலாம் (1946 அரசகட்டளைச் சட்டம் 39வது பிரிவு).
 - iii. இலங்கை அரசாங்கம் பிரித்தானிய அரசு மரபுகளைப் பின்பற்ற வேண்டும் (1946 அரச கட்டளைச் சட்டம் பிரிவு 4).
 - iv. இலங்கையின் நிறைவேற்று அதிகாரத்தை மேற்கொள்ளும் அதிகாரம் தொடர்ந்து பிரித்தானிய முடிக்குண்டு (1946 அரச கட்டளைச் சட்டம் 4 ஆம் 5 ஆம் பிரிவு).

- v. மகாதேசாதிபதியை பிரித்தானிய முடி நியமிக்கும். அவர் முடியின் விருப்பம் இருக்கும் வரை பதவி வகிப்பார் (1946 அரசகட்டளைச் சட்டம் 4(1) பிரிவு).
 - vi. இலங்கைப் பாராளுமன்றம் பிரித்தானிய மகாராணியையும், செனற்சபையையும், மக்கள் பிரதிநிதிகள் சபையையும் கொண்டிருக்கும் (1946 அரச கட்டளைச் சட்டம் 4(1)).
 - vii. மக்கள் பிரதிநிதிகள் சபையினதும், செனற் சபையினதும் உறுப்பினர்கள் பிரித்தானிய முடிக்கு நம்பிக்கை தெரிவித்து நம்பிக்கை தெரிவித்தல் வேண்டும் (1946 அரச கட்டளைச் சட்டம் பிரிவு 25).
3. பாராளுமன்றம் சட்ட ஆக்கம் தொடர்பாக போதிய இறைமையைக் கொண்டிருக்கவில்லை. இறைமைக்குத் தடையாக பின்வருவன காணப்பட்டன:
- i. அரசியல் யாப்பின் 29 ஆவது பிரிவு.
 - ii. நீதிமன்றங்களுக்கு இருந்த நீதிப் புனராய்வு அதிகாரம்.
 - iii. மகாதேசாதிபதியிடமிருந்த சட்டங்களுக்கு கையொப்பமிடும் அதிகாரம்.
 - iv. இலங்கை தொடர்பாக பிரித்தானிய பாராளுமன்றம் சட்டங்களை இயற்றக் கூடியதாகவிருத்தல்.
4. நியமன உறுப்பினர் பதவிகள் மக்களாட்சிக் கோட்பாட்டிற்கு தடையாக இருந்தது.
5. செனற்சபை பல்வேறு குறைபாடுகளைக் கொண்டிருந்தது.
- i. அறிஞர்கள், சமூக சேவையாளர்கள் சபையில் இடம்பெறுவதற்குப் பதிலாக, அரசியற் கட்சிகளின் பிரதிநிதிகளே அங்கம் வகித்தனர்.
 - ii. செனற்சபை சட்டங்களை உருவாக்குவதில் காலதாமதம் ஏற்படுத்தியது.
 - iii. செனற்சபை அதிகாரம் குறைந்த சபையாக இருந்தமையினால் சட்டவாக்கத்தில் பெரிய பாதிப்பினைச் செலுத்தவில்லை.
 - iv. இலங்கை போன்ற 3 ஆம் உலக நாட்டிற்குச் செலவுச் சுமையைத் தருவதாக அமைந்துள்ளது.
6. அடிப்படை உரிமைகள் சோல்பரியாப்பில் உள்ளடக்கப்படவில்லை.

இக்குறைபாடுகள் காரணமாக சோல்பரி அரசியல் திட்டத்தை நீக்கி இலங்கைக்கென ஒரு புதிய அரசியல் திட்டத்தை உருவாக்குதல் வேண்டும் என்றகருத்து இவர்களிடையே நீண்டகாலமாக நிலவி வந்தது. எனினும் 1970 ஆம் ஆண்டுவரை எந்தவொரு அரசியல் கட்சியும் பாராளுமன்றத்தில் 2/3 பெரும்பான்மையை பெறாததினால் புதிய அரசியற் திட்ட ஆக்க முயற்சியை இவர்களால் மேற்கொள்ள முடியவில்லை. 1956 ஆம் ஆண்டு பண்டாரநாயக்கா தலைமையிலான மக்கள் ஐக்கிய முன்னணி அரசாங்கம் எதிர்க்கட்சியின் ஆதரவுடன் இதற்கான முயற்சிகளை மேற்கொண்ட போதும் போதிய ஆதரவு கிடைக்காமையினாலும் மக்கள் ஐக்கிய முன்னணி பிளவு பட்டமையினாலும் 1959 இல் பண்டாரநாயக்கா சுட்டுக் கொல்லப்பட்டமையினாலும் இம் முயற்சிகளை நடைமுறையில் செயற்படுத்த முடியவில்லை.

1970 ஆம் ஆண்டு தேர்தலில் சுதந்திர கட்சி (S.L.F.P) - இடதுசாரிக் கட்சிகள் கூட்டணி முதன் முதலாக பாராளுமன்றத்தில் 2/3 பெரும்பான்மை பலத்தைப் பெற்றிருந்தது. மொத்தம் 151 ஆசனங்களில் 116ஐ அது கைப்பற்றியிருந்தது. (SLFP - 91, L.S.S.P - 19, CP - 06) இவ் வெற்றியை அடிப்படையாகக் கொண்டு புதிய அரசியல் திட்ட ஆக்க முயற்சிகளில் ஈடுபட ஆரம்பித்தது.

சுதந்திரக் கட்சி (S.L.F.P) யின் தலைவரும், பிரதமருமாகிய சிறிமாவோ பண்டாரநாயக்கா புதிய அரசியல் திட்டம் ஒன்றை உருவாக்குவது தொடர்பாக பாராளுமன்ற உறுப்பினர்கள் அனைவரையும், அரசியல் நிர்ணய சபையாகக் கூடுவதற்கு கொழும்பு நவரங்கல மண்டபத்தில் கூடுமாறு அழைப்பு விடுத்திருந்தார். இவ் அழைப்பை ஏற்று பாராளுமன்றத்தில் அங்கம் வகித்த அரசியற் கட்சிகளை சேர்ந்தவர்களும், சுயேட்சை உறுப்பினர்களும் அரசியல் நிர்ணய சபையின் முதலாவது கூட்டத்திற்கு வருகை தந்தனர். இக்கூட்டத்தில் அகில இலங்கை தமிழரசுக் கட்சி தமிழ் மக்களின் பிரச்சினைகள் தொடர்பாக சில கோரிக்கைகளை புதிய அரசியல் திட்டத்தில் சேர்ப்பதற்காக முன் வைத்தது. அதேவேளை ஐக்கிய தேசியக் கட்சியும் நிறைவேற்று அதிகாரங் கொண்ட ஜனாதிபதி முறை அடங்கிய கோரிக்கையை முன்வைத்தது. இவ் இரு கட்சியினரதும் கோரிக்கைகளை சபையின் பெரும்பன்மையோர் ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை. இதனால் இவை இரண்டும் அரசியல் நிர்ணய சபையை பகிஷ்கரித்து வெளியேறின.

அரசியல் நிர்ணய சபை புதிய அரசியல் திட்டத்தை உருவாக்குவதற்கு கலாநிதி கொல்வின் ஆர்.டி. சில்வா தலைமையில் அரசியல் திட்டவரைபு குழுவொன்றை உருவாக்கியது. இக்குழுவிடம் அரசியல் திட்டங்களை தயாரிப்பதற்கான பொறுப்புகள் ஒப்படைக்கப்பட்டன. இக்குழுவினரால் தயாரிக்கப்பட்ட நகல் அரசியல் திட்டம் அரசியல் நிர்ணய சபையில் ஏற்றுக்

அங்கத்தவர்களைக் கொண்ட தேசிய அரசு பேரவையினால் செயற்படுத்தப்படும். இந்த வகையில் இதுவே அரசு அதிகாரத்தின் மீயுயர் கருவியாக இருக்கும். மக்களின் சட்ட ஆக்க அதிகாரம், மக்களின் நிர்வாக அதிகாரம், மக்களின் நீதி அதிகாரம் என்பனவற்றை இதுவே செயற்படுத்தும்.

மக்களின் சட்ட ஆக்க அதிகாரத்தை தேசிய அரசுப் பேரவை நேரடியாகவும், மக்களின் நிர்வாக அதிகாரத்தை தேசிய அரசுப் பேரவையிலிருந்து தெரிவு செய்யப்பட்ட அமைச்சரவையின் ஊடாகவும், மக்களின் நீதி அதிகாரத்தை அரசியலமைப்பின் மூலமும் தேசிய அரசுப் பேரவையின் மூலமும் உருவாக்கப்பட்ட நீதிமன்றங்களினூடாகவும் செயற்படுத்தும். அரசியல் அமைப்பில் கூறப்பட்டுள்ள இவ் இறைமைக் கோட்பாட்டின்படி சோல்பரி அரசியல் திட்டத்தின் மூலம் இலங்கை தொடர்பாக பிரித்தானிய முடியும் பிரித்தானிய அரசாங்கமும் பெற்றிருந்த அனைத்து உரிமைகளும், கடமைகளும், அதிகாரங்களும் இலங்கை குடியரசின் மீது பொறுப்பாக்கப்பட்டன.

நன்மைகள்

1. மக்களிடம் ஆட்சி செய்யும் அதிகாரம் வழங்கப்பட்டுள்ளதால் மக்களாட்சிக் கோட்பாடு தடையின்றி செயற்பட உதவும் ஒன்றாக உள்ளது.
2. சட்டசபை தொடர்பாக சோல்பரி அரசியல் யாப்பில் இருந்த தடைகள் இங்கு நீக்கப்பட்டு உள்ளன.
3. இலங்கை தொடர்பாக பிரித்தானியாவிற்கு இருந்த அனைத்து சிறப்புரிமைகளும் நீக்கப்பட்டு அவை இலங்கை குடியரசின் மீது ஒப்படைக்கப்பட்டன.
4. குடியரசின் குறிக்கோள் சோஷலிசமும் ஜனநாயகமும் என்ற வகையில் சோஷலிசக் கொள்கைகளுக்கும், ஜனநாயக கொள்கைகளுக்கும் முக்கியத்துவம் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது.
5. நீதித்துறையின் அதிகாரமும் மக்கள் பிரதிநிதிகளின் கைகளில் வழமைக்கு மாறாக ஒப்படைக்கப்பட்டுள்ளது.

குறைபாடுகள்

1. இங்கு மக்களாட்சிக் கோட்பாட்டை நிலைநிறுத்துதல் என்ற வகையிலேயே இறைமை பற்றிய ஏற்பாடுகள் உருவாக்கப்பட்டிருந்தன. இதனால் தனிப்பட்டவர்களது ஜனநாயகம் முதன்மைப்படுத்தப்பட்டதே தவிர

இனங்களினுடைய ஜனநாயகம் முதன்மைப்படுத்தப்படவில்லை. இக்காரணத்தினால் ஆட்சி அதிகாரம் பெரும்பான்மை இனத்தின் கைகளில் செல்வதற்கான வழிவகைகளையே இது உருவாக்கியிருந்தது. இந்நிலை ஏற்கனவே இனப்பிரச்சினையால் பாதிக்கப்பட்டிருந்த இலங்கையை மேலும் சிக்கல் நிலைக்கு உள்ளாக்கியது. சிறுபான்மை இனங்கள் எல்லாவித நம்பிக்கைகளையும் இழந்து அரசியலில் இருந்தும் அரசாங்கத்திலிருந்தும் விலகிச் செல்லும் போக்கு வளர்ச்சியடைய ஆரம்பித்தது. சிறுபான்மையோர் தொடர்பாக சோல்பரி அரசியல் யாப்பில் பெயரளவில் காணப்பட்ட காப்பீடுகள் கூட நீக்கப்பட்டமை பரவலான விமர்சனத்துக்கு உள்ளாகியது.

2. வலுவேறாக்கம் அல்லது அதிகாரப் பிரிவினை என்ற கோட்பாடு பின்பற்றப்படுவதற்கு பதிலாக வலு ஒன்றாக்கமே நடந்துள்ளது. தேசிய அரசுப் பேரவை அரசு அதிகாரத்தின் அதி உயர் கருவியாக உருவாக்கப்பட்டமை இந்நிலையை தோற்றுவித்துள்ளது. இது தேசிய அரசுப் பேரவையை ஒரு சர்வாதிகார போக்கிற்கு இட்டுச் செல்ல வழிவகுக்கும் எனவும் குற்றஞ் சாட்டப்பட்டது.

Class No:

Acc No

2. அடிப்படை உரிமைகளும் சுதந்திரங்களும்

இவ் அரசியல் அமைப்பிலேயே முதன் முதலாக அடிப்படை உரிமைகள் எனும் பகுதி சேர்க்கப்பட்டது. அரசியல் அமைப்பின் 18(1) பிரிவு பின்வரும் அடிப்படை உரிமைகளையும் சுதந்திரங்களையும் பற்றி எடுத்துரைக்கின்றது.

1. சட்டத்தின் முன்பு ஆட்கள் எல்லோரும் சமமானவர்கள், சட்டத்தின் மூலம் கிடைக்கும் சமமான பாதுகாப்பிற்கு உரிமையுடையவர்கள்.
2. சட்டப்படியின்றி ஆள் எவரும் உயிரையோ, சுதந்திரத்தையோ, பாதுகாப்பையோ இழக்க முடியாது.
3. சட்டப்படியின்றி பிரஜைகள் எவரும் காவலில் வைக்கப்படவோ சிறையில் அடைக்கப்படவோ தடுத்து வைக்கப்படவோ முடியாது.
4. ஒவ்வொரு பிரஜைகளுக்கும் சிந்தனை செய்யும் சுதந்திரம், மனசாட்சி யின்படி பின்பற்றும் சுதந்திரம், மத சுதந்திரம் என்பன உண்டு. இந்த உரிமை எந்த ஒரு சமயத்தை போதிக்கவும், பின்பற்றுவதற்கும் உள்ள உரிமையையும் உள்ளடக்குகின்றது.

5. தமது சொந்த கலாசாரத்தை அனுசரிக்கவும், அபிவிருத்தி செய்யவும் பிரஜைகளுக்கு உரிமைகள் உண்டு.

6. பிரஜைகள் ஒவ்வொருவருக்கும், அமைதியான முறையில் ஒன்று கூடும் உரிமை உண்டு.
7. பிரஜைகள் ஒவ்வொருவருக்கும், பேச்சு, கருத்து வெளிப்பாடு, வெளியீட்டு உரிமையுண்டு.
8. பிரஜைகள் எவருக்கும் அரசாங்க உள்ளூராட்சி கூட்டுத்தாபனம் சேவையில் பதவி பெறும் தகுதியானவர்களுக்கு இனம், மதம், சாதி, பால் ஆகிய காரணமாக பாரபட்சம் காட்டக்கூடாது. எனினும் அத்தகைய சேவைகளின் நலன் கருதி குறிப்பிட்ட பதவிகள் ஆண்களுக்கு அல்லது பெண்களுக்கு வழங்கப்படலாம்.
9. ஒவ்வொரு பிரஜைகளும் இலங்கை முழுவதிலும் தடையின்றி பிரயாணம் செய்வதற்கும், தான் விரும்பும் இடத்தில் வசிப்பதற்கும் சுதந்திரம் உண்டு.

மேற்குறிப்பிட்ட உரிமைகள் இலங்கை பிரஜைகள் எல்லோருக்கும் உண்டு. இவற்றை மீறுபவர் சட்டத்தின் முன் தண்டனைக்குள்ளாவார்.

அடிப்படை உரிமைகள் பற்றி இவ்வாறு கூறப்பட்ட போதும் இதன் 18 (2) பிரிவு அரசியல் அமைப்பின் அடிப்படை உரிமைகள் தொடர்பான மட்டுப்பாடுகள் பற்றி குறிப்பிட்டிருந்தது. இதன்படி தேசிய ஒற்றமையும், மேன்மையும், தேசிய பாதுகாப்பு, தேசிய பொருளாதாரம், பொதுப்பாதுகாப்பு, பொது சுகாதாரத்தை பாதுகாத்தல், அரசு கொள்கையின் தத்துவங்களை நடைமுறைப்படுத்துதல் என்பனவற்றின் நலனை முன்னிட்டு அடிப்படை உரிமைகளும் சுதந்திரங்களும் கட்டுப்படுத்தப்படலாம் எனக் கூறப்பட்டது.

நன்மைகள்

1. இலங்கையின் அரசியல் வரலாற்றில் முதன் முதலாக மக்களின் அடிப்படை உரிமைகளுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது.
2. சர்வதேச ரீதியாக அங்கீகரிக்கப்பட்ட அடிப்படை உரிமைகள் பல இங்கு சேர்க்கப்பட்டுள்ளது.
3. அரசாங்கதுறைகளில் இனரீதியான இன, மத, சமூக, அரசியல் ரீதியான பாரபட்சம் ஏற்படுவதை அது தடுக்கிறது.
4. அவசரகால நிலைகளில் காணப்படுகின்ற மட்டுப்பாடுகள் அக்காலங்களில் மக்களின் பாதுகாப்பினை உறுதிப்படுத்துகின்றது.

குறைபாடுகள்

1. அடிப்படை உரிமைகள் சம்பந்தமான மட்டுப்பாடுகள் அடிப்படை உரிமைகளில் கூறப்பட்டுள்ளவற்றையே கேலிக்குள்ளாக்குகின்ற ஒன்றாக உள்ளது. அரசாங்கம் அதனை சாட்டாக வைத்து பிரஜைகளின் உரிமைகளில் தலையிடுவதற்கான வாய்ப்புக்களை ஏற்படுத்திக் கொண்டது. இதன் மூலம் அரசாங்கம், ஓர் சர்வாதிகார ஆட்சியை நடாத்துவதற்கும் வாய்ப்புகள் உள்ளது. நடைமுறையிலும் இதுவே நடந்தது. இவ் அரசியல் திட்டம் அமுலில் இருந்த பெரும்பாலான காலப்பகுதி முழுவதும் அவசரகால சட்டம் நடைமுறைப்படுத்தப் பட்டமையினால் அடிப்படை உரிமைகளை அனுபவிக்கக் கூடிய வாய்ப்பு பிரஜைகளுக்கு இருக்கவில்லை. குறிப்பாக தமிழ் சமூகமே மோசமாக பாதிக்கப்பட்டது.

2. அரசியலமைப்பில் கூறப்பட்டுள்ள அடிப்படை உரிமைகள் சம்பந்தமான ஏற்பாடுகள் இலங்கை பிரஜைக்கு மட்டுமே பொருந்தும் என கூறப்பட்டிருந்தது.

இது அன்றைய காலகட்டத்தில் இலங்கை பிரஜாவுரிமை இல்லாது நாடற்றவர்களாக இருந்த லட்சக்கணக்கான இந்திய வம்சாவழி மக்கள் அடிப்படை உரிமைகளையும், சுதந்திரங்களையும் அனுபவிப்பதை தடை செய்திருந்தது.

3. அடிப்படை உரிமைகள் சம்பந்தமான ஏற்பாடுகளை சிறிய வசனங்களி னூடாக முழுவதையும் வெளிப்படுத்துவதற்கு பதிலாக இங்கு நீட்டி விளக்கம் அளிக்கப்பட்டுள்ளது. அமெரிக்க அரசியல் அமைப்பும், சோவியத் யூனியனின் அரசியல் அமைப்பும் சிறிய வசனங்களி னூடாகவே பிரஜைகள் அடிப்படை உரிமைகளை வெளிப்படுத்தி யிருந்தன. சோவியத் யூனியனின் அரசியல் திட்டம் அடிப்படை உரிமைகள் பற்றி பின்வருமாறு கூறுகின்றது :

“சோவியத் யூனியன் பிரஜைகள் தொழில் செய்வதற்கு உரிமை பெற்றவர்கள். அதாவது தொழில் உத்தரவாத உரிமை உண்டு. சோவியத் யூனியன் பிரஜைகளின் தேசியம், இனம் என்பனவற்றை கருத்திற் கொள்ளாது பொருளாதார, அரசியல் கலாசார அரசாங்க மற்றைய பொது நடவடிக்கைகளில் சமமான உரிமை பெற்றவர்கள்.”

ஐக்கிய அமெரிக்காவின் சுதந்திரப் பிரகடனம் பிரஜைகளின் அடிப்படை உரிமைகள் பற்றி பின்வருமாறு குறிப்பிட்டிருந்தது. “எல்லோரும் கடவுளால் சமமாகவே சிருஷ்டிக்கப்பட்டனர். அவர்

களுக்கு கடவுள் சீவனமும் சுதந்திரமும் வேற்றுமையாக்க முடியாத சில உரிமைகளையும் சுகத்தை தேடிக்கொள்ளும் உரிமையையும் அளித்துள்ளார்.”

மேற்குறிப்பிட்ட நாடுகளினது அடிப்படை உரிமைகள் சாசனம் சிறிய வசனங்களினூடாக முழுவதையும் உள்ளடக்கியுள்ளதை காணலாம்.

4. மக்களுக்குள்ள உரிமைகளில் சிலவற்றை மாத்திரம் குறிப்பிட்டுவிட்டு ஏனையவை குறிக்கப்படாமல் விடப்படுகின்ற போது ஏனைய உரிமைகள் மக்களுக்கில்லையா? என்கின்ற சந்தேகம் இங்கு எழுகின்றது.
5. மக்கள் தனிப்பட்ட சொத்தினை சேர்த்து வைத்திருப்பதற்கான உரிமை இங்கு வழங்கப்படவில்லை.
6. ஒரு குறிப்பிட்ட பொருளாதார கோட்பாட்டினை அரசியல் திட்டம் ஆக்கும் முயற்சியாக, இவை அமைந்துள்ளதென ஐக்கிய தேசிய கட்சியினர் குற்றஞ்சாட்டினர்.

3. அரசு கொள்கையின் தத்துவங்கள்

அரசியல் அமைப்பின் 5 ஆம் அத்தியாயம் அரசு கொள்கையின் தத்துவங்கள் பற்றி குறிப்பிடுகின்றது. இதன்படி இலங்கையில் சோசலிச ஜனநாயகத்தை உருவாக்குவதற்கு குடியரசு உறுதி பூண்டுள்ளதெனவும் பின்வருவன அதன் இலக்குகள் எனவும் குறிப்பிட்டுள்ளது. அரசாங்கம் சட்டங்களை இயற்றும் போதும் நிர்வாகத்தை நடத்தும் போதும் இவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டே நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ளும்.

1. குழு உரிமைகள் உட்பட பிரஜைகளின் உரிமைகளையும், சுதந்திரங்களையும் முழுமையாக அடைந்து கொள்ளல்.
2. தொழில் செய்யும் வயதையடைந்த எல்லா பிரஜைகளும் முழுமையான வேலை வசதிகளை பெறுதல்.
3. முழு நாட்டினதும் தொடர்ச்சியான அபிவிருத்தி.
4. பிரஜைகளிடையே சமூக உற்பத்தியை சமமாக பங்கிடுதல்.
5. உற்பத்தி கருவிகள், பங்கீடு, பரிமாற்றம் என்பனவற்றில், அரசு சொத்து, கூட்டுறவு சொத்து போன்ற கூட்டுடமை மாதிரிகளால் சொத்தினை அபிவிருத்தி செய்வதன் மூலம் மனிதனை மனிதன் சுரண்டுவதை முடிவுக்குக் கொண்டு வருதல்.

6. மக்களின் உள கலாசார அந்தஸ்துகளை உயர்த்துதல்.
7. நல் வாழ்வை அடைவதற்காக தனிப்பட்ட முறையிலும் கூட்டாகவும் மனித இயல் அளவினை முழுமையாக வெளிப்படுத்துவதற்கு உகந்த முறையில் சமூகத்தை ஒழுங்குபடுத்தல்.

மேற்கூறப்பட்ட இவ் அத்தியாயம் பின்வரும் தத்துவங்களையும் உள்ளடக்கியிருந்தது:

1. இலங்கையின் ஆள்புல மேன்மை, ஒற்றுமை, இறைமை, தன்னாதிக்கம் என்பனவற்றை பாதுகாத்தல்.
2. இன, மத, சமூக குழுக்கள் உட்பட இலங்கை மக்களின் பல்வேறு பகுதியினரிடையேயும், கூட்டுறவையும் பரஸ்பர நம்பிக்கையையும் ஊக்குவிப்பதன் மூலம் தேசிய ஒற்றுமையினை பலப்படுத்த முயற்சித்தல்.
3. பொருளாதார சமூக முன்னுரிமைகள், சமமின்மை, சுரண்டல் என்பவற்றை நீக்கி எல்லா பிரஜைகளுக்கும் சம வாய்ப்புக்களை வழங்க முயற்சித்தல்.
4. நீதி நிர்வாகம், சிவில் நிர்வாகம் என்பன உட்பட தேசிய வாழ்வின் சகல மட்டங்களிலும் மக்கள் பங்கு பற்றுவதற்கு எல்லா வாய்ப்புக்களையும் வழங்குவதன் மூலம் மக்களின் ஜனநாயக கட்டமைப்பினை பரவலாக்கி பலப்படுத்தல்.
5. மக்களின் மொழிகள், கலாசாரங்கள் என்பனவற்றின் அபிவிருத்திகளுக்கு உதவுதல்.
6. சமூக பாதுகாப்பு, பொதுநலன் என்பனவற்றை உறுதிப்படுத்துதல்.
7. சகல மதங்களைச் சார்ந்தவர்களுக்கும் தமது மத தத்துவங்களின்படி நடைமுறையில் வாழ்வதற்கு அவசியமான பொருளாதார சமூக சூழ்நிலைகளை உருவாக்குதல்.
8. சமாதானத்தையும் சர்வதேச கூட்டுறவினையும் ஊக்குவித்தல்.

மேற்கூறியவாறு அரசு கொள்கைகளையும், தத்துவங்களையும் பற்றி குறிப்பிட்டிருந்த போதும் இவ் அத்தியாயத்தின் 17 வது பிரிவு மேற்குறிப்பிட்ட அரசு கொள்கையின் தத்துவங்கள் எத்தகைய சட்ட பெறுமதிகளும் அற்றவை என எடுத்துரைக்கின்றது. இதனால் இவை மீறப்படும்போது எந்த நீதி மன்றத்திலும் இது தொடர்பாக கேள்வி எழுப்ப முடியாது. இந்த வகையில் இவ் ஏற்பாடுகள் நடைமுறையில் போதிய பயனற்றவையாகவே காணப்படுகின்றன.

நன்மைகள்

1. அடித்தளமக்களின் நலன்களை பேணக்கூடிய வகையிலான கொள்கைகள் உருவாக்கப்பட்டுள்ளன.
2. அரசு பொருளாதாரத்தினூடாகவும் கூட்டுறவு பொருளாதாரத்தினூடாகவும் பொருளாதார அபிவிருத்தியினை மேற்கொள்ளுவதற்கு முயற்சிக்கப்படுகின்றது.
3. உள்நாட்டு ரீதியாகவும் சர்வதேச ரீதியாகவும் சமாதானம் நிலை பெறுவதற்கான கருத்துக்களும் முன்வைக்கப்பட்டுள்ளது.

குறைபாடுகள்

1. ஆட்சியில் இருப்பவர்கள் தமது அரசியல் கொள்கைகளை அரசியல் திட்ட தத்துவமாக்கும் முயற்சியாக இது காணப்படுகின்றது.
2. தனியார் சொத்துடைமையை பேணக்கூடிய ஏற்பாடுகள் எவையும் இதில் காணப்படவில்லை.
3. இனப்பிரச்சினை நாட்டில் தலை தூக்கியிருந்த ஒரு காலகட்டத்தில் அப்பிரச்சினைகளை தீர்ப்பதற்கான ஏற்பாடுகள் எவையும் இதில் காணப்படவில்லை.
4. இவ் அரசியல் திட்டம் அமுலில் இருந்த காலப்பகுதியில் சகல மக்களுக்கும் சமத்துவமாக சலுகைகளை வழங்குவதற்கு பதிலாக ஆட்சியில் இருப்பவர்கள் தமது கட்சியை சார்ந்தவர்களுக்கே அதிக சலுகைகளை வழங்கினார்கள் என்ற குற்றச்சாட்டு பரவலாக காணப்பட்டது.
5. இவ் ஏற்பாடுகள் சட்ட பெறுமதி அற்றவையாக இருப்பதனால் நடைமுறையில் போதிய பயனற்றவையாக காணப்படுகின்றன.

4. அரசியல் அமைப்பு நீதிமன்றம்

சோல்பரி அரசியல் திட்டத்தில் பாராளுமன்றத்தினால் இயற்றப்படும் சட்டங்களை மறுசீராய்வு செய்யும் அதிகாரம் அதாவது நீதிபுனராய்வு செய்யும் அதிகாரம் சாதாரண நீதிமன்றங்களுக்குக் கூட இருந்தது. 1972 ஆம் ஆண்டு அரசியல் திட்டத்தை உருவாக்கியவர்கள் மக்களினால் தெரிவு செய்யப்பட்ட தேசிய அரசுப் பேரவை இயற்றும் சட்டங்களுக்கு தடையாக எதுவும் இருத்தல் கூடாது. இத்தடைகள் மக்களினுடைய இறைமையை பாதிப்பதாக இருப்பதோடு சட்டம்இயற்றுவதில் வீணான காலதாமதத்தை ஏற்படுத்தும் எனவும் கருதினர்.

இவ்வாறு சட்டம் இயற்றுவதிலுள்ள தடைகளை நீக்க முற்படும்போது இயற்றப்படும் சட்டங்கள் அரசியல் அமைப்புக்கு முரணாக வந்து விடாதா? என்ற பிரச்சினை எழுந்தது. இப்பிரச்சினையை தீர்ப்பதற்காகவே அரசியல் அமைப்பில் நீதிமன்றத்தினை உருவாக்கினர்.

அதாவது தேசிய அரசுப்பேரவை சமர்ப்பிக்கும் மசோக்களின் யாப்புறு தன்மையைப் பரிசீலித்து அவை யாப்பிற்கு முரணானவையாயின் அவை எவ்வாறு நிறைவேற்ற வேண்டுமென்று தேசிய அரசுப்பேரவைக்கு ஆலோசனை வழங்கி உதவும் நோக்கில் யாப்பினால் தாபிக்கப்பட்ட ஒரு நிறுவனமே அரசியல் யாப்பு நீதிமன்றமாகும்.

இவ் அரசியல் அமைப்பு நீதிமன்றத்தின் பிரதான நோக்கம் தேசிய அரசு பேரவையில் விவாதிக்கப்படும் சட்டங்கள் அரசியல் அமைப்புக்கு முரணானதா இல்லையா என்பது தொடர்பாக தேசிய அரசுப் பேரவைக்கு ஆலோசனை வழங்குதலேயாகும்.

குறிப்பிட்ட சட்டம் அரசியல் அமைப்பிற்கு முரணானது என அரசியலமைப்பு நீதிமன்றம் தீர்ப்பளித்தாலும் அதனை 2/3 பெரும்பான்மையுடன் நிறைவேற்றும் அதிகாரம் தேசிய அரசுப் பேரவைக்கு இருந்தது.

இவ் அரசியலமைப்பு நீதிமன்றம் ஜனாதிபதியால் நியமிக்கப்படும் 5 உறுப்பினர்களைக் கொண்டது. உறுப்பினர்களின் பதவிக்காலம் 4 வருடங்கள் ஆகும். தேசிய அரசுப் பேரவையின் செயலாளர் இந்நீதிமன்றத்தின் பதிவாளராக கடமையாற்றினார். அரசியல் யாப்பு நீதிமன்றம் தனது பணிகளுக்காக கூடும் போது அதன் அமர்வில் 3 உறுப்பினர்கள் இடம் பெறவேண்டும். திருவுளச் சீட்டு முறையின் மூலம் இவர்கள் மூவரும் தெரிவு செய்யப்பட்டனர். அவர்களால் ஒருவர் தலைவராகவும் தெரிவு செய்யப்பட்டார். இவர்களின் சம்பளம் தேசிய அரசுப் பேரவையினால் நிச்சயிக்கப்பட்டு திரட்டு நிதியின் மீது பொறுப்பாக்கப்பட்டது.

இவ்வாறு இந்நீதிமன்றம் செயற்படுவதற்கு 2 வகையான ஏற்பாடுகள் காணப்பட்டன:

1. நாட்டு நலனிற்கு அவசரமானவை என அமைச்சரவை கருதும் மசோதாக்கள்:
இம்மசோதாக்களை சபாநாயகர் அல்லது உதவிச் சபாநாயகர் அரசியல் அமைப்பு நீதிமன்றத்திற்கு அனுப்பி வைக்கப்படல் வேண்டும். அரசியலமைப்பு நீதிமன்றம் குறிப்பிட்ட மசோதா அரசியலமைப்பிற்கு முரணானது அல்லது அரசியலமைப்பிற்கு முரணானது அல்ல அல்லது அரசியல் அமைப்பிற்கு முரணானது என்பதில் சந்தேகம் உண்டு எனும் தன்னுடைய ஆலோசனையை அந்நீதிமன்றக் கூட்டம் கூடியதிலிருந்து 24 மணித்தியாலத்திற்குள் சபாநாயகருக்கு அறிவித்தல் வேண்டும். சபாநாயகர் குறிப்பிட்ட மசோதாவை

அரசியலமைப்பு நீதிமன்றத்தின் அறிவுரையைப் பெறும் வரை தேசிய அரசுப் பேரவையின் நிகழ்ச்சி நிரலில் சேர்க்கக் கூடாது.

தேசிய நலனைப் பாதுகாப்பது அவசியமானதென அமைச்சரவை தீர்மானித்து 'அவசரமசோதா' எனக் குறிப்பிட்டு தேசிய அரசுப் பேரவையில் சமர்ப்பிக்கப்பட்டு மசோதா அவசர மசோதா எனக் கருதப்படும். அவ்வாறான மசோதாக்கள் அரசாங்க வர்த்தமானியில் வெளியிடப்படமாட்டாது. எவரும் அவ்வாறான மசோதாக்களை அரசியல் யாப்பு நீதிமன்றத்திற்கு ஆற்றுப் படுத்துமாறு கோரவும் முடியாது.

2. சாதாரண மசோதாக்கள் அல்லது அவசரமற்ற மசோதாக்கள்: இம் மசோதாக்கள் பற்றிக் குறிப்பிட்ட மசோதா, தேசிய அரசுப்பேரவையின் நிகழ்ச்சி நிரலில் சேர்க்கப்பட்டு 7 நாட்களுக்குள் சபாநாயகருக்கு அறி வித்தல் வேண்டும். சபாநாயகர் இம் மசோதாவை பரிசீலனை செய்யும்படி அரசியலமைப்பு நீதிமன்றத்திற்கு அனுப்பி வைப்பார்.

இத்தகைய மசோதாக்கள் தொடர்பாக பின்வருவோர்கள் சபாநாயகருடாக அரசியலமைப்பு நீதிமன்றத்திற்கு மனுக்களை அனுப்பலாம்.

அம்மசோதா தேசிய அரசுப் பேரவை நிகழ்ச்சி நிரலில் சேர்க்கப்பட்டதி லிருந்து ஒரு கிழமையினுள்,

- i. அங்கீகரிக்கப்பட்ட அரசியல் கட்சியின் தலைவர் அல்லது 20 ற்குக் குறையாத பேரவை உறுப்பினர்கள் கையொப்பம் இட்டு சபாநாயகருக்கு அறிவித்தால் சபாநாயகர் அதனை அரசியலமைப்பு நீதிமன்றத்திற்குச் சமர்ப்பிக்கலாம்.
- ii. இலங்கை பிரஜைகள் எவரும் இது தொடர்பான ஆட்சேபனையை அரசியலமைப்பு நீதிமன்றத்திற்குச் சமர்ப்பித்து அரசியலமைப்பு நீதிமன்றம் அதனை சபாநாயகருக்கு அறிவித்தால் சபாநாயகர் அதனை விசாரணை செய்யுமாறு அரசியலமைப்பு நீதிமன்றத்திற்குச் சமர்ப்பிக்கலாம்.
- iii. சட்டமா அதிபர் சபாநாயகருக்கு அறிவித்தால் சபாநாயகர் அதனை அரசியலமைப்பு நீதிமன்றத்திற்குச் சமர்ப்பிக்கலாம்.
- iv. சபாநாயகர் தாமாகவே குறிப்பிட்ட மசோதா அரசியல் அமைப்பிற்கு முரணானது எனக் கருதினால் அரசியல் அமைப்பு நீதிமன்றத்தின் அறிவுரைக்கு அனுப்பலாம்.

இத்தகைய மசோதாக்கள் தொடர்பான அறிவுரைகளை அரசியலமைப்பு நீதிமன்றம் இரண்டு வாரத்திற்குள் சபாநாயகருக்கு அறிவித்தல் வேண்டும்.

அரசியலமைப்பு நீதிமன்றத்தின் முடிவு இறுதியானதாகும். இது தொடர்பாகப் பின்னர் நாட்டில் நீதியை நிர்வகிக்கும் எந்த நிறுவனமும் கேள்வி எழுப்ப முடியாது. ஆனால் தேசிய அரசுப் பேரவை மட்டும் அரசியலமைப்பு நீதிமன்றம் முரணானது எனத் தீர்ப்பளித்தாலும் குறிப்பிட்ட சட்ட மூலத்தை 2/3 பெரும்பான்மையுடன் நிறைவேற்ற முடியும்.

நன்மைகள்

1. இவ்வரசியல் அமைப்பு நீதிமன்றத்தின் முடிவு இறுதியானதாகும். இது தொடர்பாக பின்னர் நாட்டில் நீதியை நிர்வகிக்கும் எந்த நிறுவனமும் கேள்வி எழுப்ப முடியாது.
2. தேசிய அரசுப் பேரவையினால் இயற்றப்படும் சட்டங்கள் அரசியல் யாப்பிற்கு முரணானதா இல்லையா என்பதை முன் பரிசீலனை செய்ய உதவுகிறது.
3. அரசியல் யாப்பிற்கு முரணானது என நீதிமன்றம் தீர்ப்பளித்தாலும் 2/3 பெரும்பான்மையுடன் தேசிய அரசுப் பேரவை அதனை நிறைவேற்றலாம் என்பது மக்களாட்சிக் கோட்பாட்டினை வலுப்படுத்துவதாக உள்ளது.
4. அரசியல் அமைப்பு மீறல் தொடர்பாக ஆட்சேபனை கிளப்புவதற்கு மக்களுக்கும் அனுமதி கொடுக்கப்பட்டமையானது இந்நடவடிக்கையில் மக்களின் பங்குபற்றலையும் ஊக்குவிக்கச் செய்கிறது.
5. மசோதா தொடர்பாக பின் ஆய்வு வழங்கப்படாமையானது தேசிய அரசுப் பேரவையின் சட்ட இறைமையை பாதுகாப்பதாக உள்ளது.

குறைபாடுகள்

1. அரசியலமைப்பு நீதிமன்றத்தின் அறிவுரையை 2/3 பெரும்பான்மையினால் தேசிய அரசுப் பேரவை மீறலாம் என்பது தேசிய அரசுப் பேரவையின் உயர் அதிகாரத்தைக் காட்டி நின்றாலும் அரசியலமைப்பு நீதிமன்றத்தைக் கேலிக்கு உள்ளாக்கியுள்ளது.
2. சபாநாயகருக்கு அரசியலமைப்பு நீதிமன்றத்திற்கு அனுப்பப்படும் விடயம் தொடர்பாக விசேட அதிகாரம் இருப்பதால் (எல்லா விடயங்களிலும் இவரது கருத்து இறுதி முடிவாகும்.) சபாநாயகர் அதனைச் சட்ட ஆக்க முயற்சிகளைச் சீர்குலைப்பதற்கு பயன்படுத்த முடியும்.

5. தேசிய அரசுப் பேரவை

சோல்பரி யாப்பில் சட்ட ஆக்கத் துறையான பாராளுமன்றம் மக்கள் பிரதிநிதிகள் சபை, செனற்சபை எனும் 2 சபைகளைக் கொண்டிருந்தது. 1972 ஆம் ஆண்டு அரசியல் திட்டம் செனற் சபையை நீக்கி சட்ட ஆக்கத்துறையை ஓரங்க சபையாக மாற்றியது. அதற்குத் தேசிய அரசுப் பேரவை என பெயரிடப்பட்டது. இதுவே அரச அதிகாரத்தின் மீயுயர் கருவியாக விளங்கியது.

சட்ட, நிர்வாக, நீதி அதிகாரங்கள் இதற்கு இருந்தது. சட்ட ஆக்கத்துறையில் இயற்றும் சட்டங்களை மறுபரிசீலனை செய்யும் அதிகாரம் சோல்பரி அரசியல் அமைப்பில் சாதாரண நீதிமன்றங்களுக்குக் கூட இருந்தது. ஆனால் இவ் அரசியல் அமைப்பில் அவை நீக்கப்பட்டு தேசிய அரசுப் பேரவை பூரண இறைமை உடைய சட்ட சபையாக மாற்றப்பட்டது. தேசிய அரசுப் பேரவை இயற்றும் சட்டங்கள் அரசியல் அமைப்பிற்கு முரணாகக் காணப்படின் அது தொடர்பாக பரிசீலனை செய்து தேசிய அரசுப்பேரவைக்கு ஆலோசனைக் கூறவென அரசியல் அமைப்பு நீதிமன்றம் ஒன்று உருவாக்கப்பட்டது. இந்நீதிமன்றம் ஏதாவது ஒரு சட்ட மூலத்தை அரசியல் அமைப்புக்கு முரண் எனத் தீர்மானித்தாலும் 2/3 பெரும்பான்மையுடன் அதனை நிறைவேற்றும் அதிகாரம் தேசிய அரசுப் பேரவைக்கு இருந்தது.

தேசிய அரசுப் பேரவையின் அங்கத்தவர் எண்ணிக்கை வரையறுக்கப்பட்டு இருக்கவில்லை. இதன் அங்கத்தவர் தொகையை காலத்திற்குக் காலம் தேர்தல் மாவட்ட வரையறை ஆலோசனைக் குழு தீர்மானிக்கும் எனக் கூறப்பட்டது.

சோல்பரி அரசியல் அமைப்பில் காணப்பட்ட நியமன அங்கத்தவர் முறையும் நீக்கப்பட்டது. எனினும் 1970 ஆம் ஆண்டுத் தேர்தலின் மூலம் தெரிவு செய்யப்பட்ட நியமன உறுப்பினர்கள் தொடர்ந்தும் அங்கம் வகிப்பர் எனக் கூறப்பட்டது. 1970 ஆம் ஆண்டு பொதுத் தேர்தலின் பின்பு சட்டசபையில் 151 தெரிவு செய்யப்பட்ட உறுப்பினர்களும், 6 நியமன உறுப்பினர்களுமாக மொத்தம் 157 பேர் இடம் பெற்றிருந்தனர். இவர்கள் தொடர்ந்தும் அங்கத்தவராக இருப்பர் எனக் கூறப்பட்டது. 1977 ஆம் ஆண்டு பொதுத் தேர்தலின் போது இவ் அங்கத்தவர் தொகை 168 ஆக உயர்த்தப்பட்டிருந்தது.

தேசிய அரசுப் பேரவையின் பொதுத் தேர்தல் முடிந்தவுடன் கூடும் 1வது பேரவையின் கூட்டத்தில் சபாநாயகர், உதவிச் சபாநாயகர், குழுக்களின் தலைவர்கள் என்போர் தெரிவு செய்யப்படுவார்கள். குறைந்தது ஒரு வருடத்தில் ஒரு தடவையாவது தேசிய அரசுப்பேரவை கூட்டப்பட வேண்டும். 4 மாதங்களுக்கு மேல் நேரம் மாதங்களுக்கு பேரவையின்

அமர்வினை நிறுத்தக்கூடாது. பேரவையின் அமர்வினை ஒத்தி வைக்கும் பிரகடனம் அடுத்த அமர்விற்கான திகதியையும் குறிப்பிட வேண்டும். இவ்வாறு ஒத்திவைக்கப்பட்ட காலத்தில் பிரதமரின் ஆலோசனையுடன் ஜனாதிபதி பிரகடன திகதிக்கு முன்னரே தேசிய அரசுப் பேரவையைக் கூடுமாறு அழைக்கலாம். பிரதமரின் ஆலோசனையின் பேரில் ஜனாதிபதி எந்நேரமும் தேசிய அரசுப் பேரவையைக் கலைக்கலாம். அவ்வாறு கலைக்கும்போது பொதுத் தேர்தலுக்கான புதிய திகதியும் புதிய தேசிய அரசுப் பேரவை கூடும் திகதியும் குறிப்பிடப்பட வேண்டும்.

அரசியல் யாப்பின் உறுப்புரை 3 இன் படி இலங்கைக் குடியரசின் இறைமை மக்களிடம் உள்ளது. உறுப்புரை 4 இன் படி மக்களின் இறைமை மக்களினால் தெரிவுசெய்யப்பட்ட பிரதிநிதிகளைக் கொண்ட தேசிய அரசுப் பேரவையினால் பிரயோகிக்கப்படும் உறுப்புரை 5 இன் படி தேசிய அரசுப்பேரவை இலங்கைக் குடியரசின் மீயுயர் கருவியாகும். அது முத்துறை அதிகாரங்களையும் கொண்டிருந்தது. மக்களின் சட்டவாக்க அதிகாரத்தை நேரடியாகவும், நிறைவேற்று அதிகாரத்தை ஜனாதிபதி மற்றும் அமைச்சரவை மூலமும், நீதித்துறை அதிகாரத்தை அரசியல் யாப்பினாலும், சட்டத்தினாலும், ஸ்தாபிக்கப்பட்ட நீதிமன்றங்களினாலும் மேற்கொள்ளும்.

உறுப்புரை 44 இன்படி தேசிய அரசுப் பேரவையின் சட்ட அதிகாரம் மிக உயர்ந்ததாகும். அது அரசியல் யாப்பை முற்றாக அல்லது பகுதியளவில் நீக்க, அரசியல் யாப்பை மாற்றிப் புதிய யாப்பொன்றை உருவாக்க அதிகாரம் கொண்டிருந்தது. உறுப்புரை 45 இன் படி தேசிய அரசுப்பேரவை தனது சட்டவாக்க அதிகாரத்தை துறத்தலோ, வேறு நிறுவனங்களிடம் கையளிக்கவோ கூடாது. உறுப்புரை 48(2)இன்படி தேசிய அரசுப் பேரவை நிறைவேற்றும் சட்டங்களின் செல்லுபடியாகும் தன்மை பற்றி நீதிமன்றமோ, ஆட்களோ கேள்விக்குள்ளாக்க முடியாது.

தேசிய அரசுப் பேரவை பாராளுமன்ற இறைமை என்ற மூலக் கொள்கையின் அடிப்படையில் உருவாக்கப்பட்டது. இதனால் யாப்பினால் உருவாக்கப்பட்ட எல்லா நிறுவனங்களையும் விட உயர்ந்த நிறுவனமாக விளங்கியது.

அதிகாரங்கள்

சட்டத்துறை தொடர்பான அதிகாரங்கள்: சட்டங்களை இயற்றுதலே தேசிய அரசுப் பேரவையின் பிரதான கடமையாகும். எந்தச் சட்டத்தையும் இயற்றும் அதிகாரம் இதற்கு இருந்தது. இது தொடர்பாக சோல்பரி அரசியல் திட்டத்தில் காணப்பட்ட தடைகள் அனைத்தும் நீக்கப்பட்டது. இயற்றப்படும் சட்டங்கள்

அவை ஒழுங்காக இயற்றப் பட்டுள்ளன என சபாநாயகர் சான்றுரை அளித்தாலே போதும் அது அமுலுக்கு வரக்கூடியதாக இருந்தது. இயற்றப்படும் சட்டங்கள் தொடர்பாக எந்தவொரு நீதிமன்றத்திலும் கேள்வி எழுப்ப முடியாது. சட்ட மூலங்கள் அரசியல் அமைப்பிற்கு முரணாக இருந்தால் மட்டுமே அரசியல் அமைப்பு நீதிமன்றம் தனது ஆலோசனைகளைக் கூற முடியும். இவ் ஆலோசனைகளைக் கூட 2/3 பெரும்பான்மையால் நிராகரிக்கும் அதிகாரம் தேசிய அரசுப் பேரவைக்கு இருந்தது.

இந்த வகையில் தேசிய அரசுப் பேரவையை இலங்கையின் அரசியல் வரலாற்றில் பூரண இறைமை உடைய சட்டசபைக்கு உதாரணமாகக் குறிப்பிடலாம்.

நிர்வாகத்துறை தொடர்பான அதிகாரம்: நிர்வாகத்திற்குப் பொறுப்பான அமைச்சரவை தேசிய அரசுப் பேரவைக்கு கூட்டாகப் பொறுப்புடையது. அமைச்சரவை மீது நம்பிக்கை இல்லாப் பிரேரணை ஒன்றை தேசிய அரசுப் பேரவையில் கொண்டு வந்து நிறைவேற்றுவதன் மூலம் அமைச்சரவையைப் பதவியில் இருந்து நீக்கலாம். மேலும் அமைச்சரவை உறுப்பினர்கள் அனைவரும் தேசிய அரசுப் பேரவையின் உறுப்பினராக உள்ளனர். இவ் அமைச்சரவை உறுப்பினர்களை அவர்களது பணிகள் தொடர்பாக கேள்வி கேட்கும் அதிகாரம் பேரவையின் உறுப்பினர்களுக்குண்டு. அவ்வாறு கேள்வி கேட்கும் போது அதற்குப் பதிலளிக்க வேண்டிய கடமையும் அமைச்சரவை உறுப்பினர்களுக்குண்டு.

நீதித்துறை தொடர்பான அதிகாரங்கள்: புதிய நீதிமன்றங்களை உருவாக்குதல், நீதிச் சேவை ஆலோசனைச் சபையின் ஆலோசனைக்குப் புறம்பாக அமைச்சரவை நியமனங்களை மேற்கொள்ளின் அது தொடர்பான விளக்கங்களைக் கேட்டல், குற்றவியல் நீதி ஆணைக்குழுவின் கால எல்லையை நீடித்தல் என்பன தேசிய அரசுப் பேரவையின் நீதித்துறை தொடர்பான அதிகாரங்களாகும்.

நன்மைகள்

1. சோல்பரி அரசியல் யாப்பினைப் போலல்லாது பிரதிநிதிகள் அனைவரும் மக்களினால் தெரிவு செய்யப்பட்ட பிரதிநிதிகளாக உள்ளனர்.
2. செனற்சபை நீக்கப்பட்டமையானது சட்ட ஆக்க விடயத்தில் கால தாமதத்தை இல்லாமற் செய்ததோடு தேசிய அரசுப் பேரவையின் இறைமையையும் வலுவாக்கியது.

3. தேர்தல்தொகுதி ஒதுக்கீடு செய்யப்படும்போது 90,000 மக்களுக்கு ஒரு பிரதிநிதி அல்லது 1000 சதுரமையலுக்கு ஒரு பிரதிநிதி என்ற வகையில் ஒதுக்கீடு செய்யப்பட்டமை பிரதேச நில அளவையும் மக்கள் தொகையையும் கவனத்தில் கொண்ட ஒரு ஒதுக்கீட்டு முறையாக இருந்தது.
4. பல அங்கத்தவர் தேர்தல் தொகுதிகள் உருவாக்கப்பட்டமை அப் பிரதேசத்தில் வாழ்கின்ற பல்வேறு இனங்களும் தங்களினுடைய பிரதிநிதிகளை தெரிவு செய்வதற்கான வாய்ப்பினை உருவாக்கிக் கொடுத்தது.
5. தேசிய அரசுப் பேரவை முழுமையான இறைமை படைத்த சட்ட சபையாக மாற்றப்பட்டது.
6. தேசிய அரசுப் பேரவை அரச அதிகாரத்தின் அதியுயர் கருவியாக ஆக்கப்பட்டமை மக்களாட்சிக் கோட்பாட்டை வலுப்படுத்தியாக ஆக்கியது.

குறைபாடுகள்

1. தேசிய அரசுப் பேரவை அரச அதிகாரத்தின் மீயுயர் கருவியாக விளங்குகின்றமை அரசியல் அமைப்பில் வலு வேறாக்கப் பண்பினை இல்லாமல் செய்கின்றது.
2. சட்ட ஆக்கம் தொடர்பாக சிறுபான்மை இனங்களுக்கு எந்தவித பாதுகாப்பும் கொடுக்கப்படவில்லை. இது தொடர்பாக சோல்பரி அரசியல் திட்டத்தில் காணப்பட்ட சில பாதுகாப்பு ஏற்பாடுகளும் கூட இவ் அரசியல் திட்டத்தில் இல்லாமல் செய்யப்பட்டது.

6. குடியரசு ஜனாதிபதி

அரசியல் அமைப்பின் 7 ஆம் அத்தியாயம் குடியரசின் ஜனாதிபதி பற்றிக் கூறுகின்றது. இவ் ஜனாதிபதியே அரசின் தலைவராகவும், நிறைவேற்றுத் துறையின் தலைவராகவும், ஆயுதம் தாங்கிய படைகளின் தலைவராகவும் விளங்குவார். இவர் பிரதம மந்திரியினால் பெயர் குறித்து நியமிக்கப்படுவார். வாக்களிக்கத் தகுதியுள்ள இலங்கைப் பிரஜை எவரையும் பிரதமர் ஜனாதிபதியாக பெயர் குறித்து நியமிக்கலாம். இவ்வாறு நியமிக்கப்படும் ஜனாதிபதி மேல்முறையீட்டு நீதிமன்ற நீதிபதி முன்னிலையில் சத்தியப் பிரமாணம் செய்தல் வேண்டும். ஆனால் முதலாவது ஜனாதிபதி அரசியல் நிர்ணயசபை முன் சத்தியப் பிரமாணம் செய்து கொண்டார். அரசியல்

அமைப்பு அறிமுகப்படுத்தப்பட்டபோது மகா தேசாதிபதியாக இருந்த வில்லியம் கோபல்லாவ புதிய அரசியல் திட்டத்தின் முதலாவது ஜனாதிபதியாக நியமிக்கப்பட்டார். இவ் ஜனாதிபதி நியமனத்தின் மூலம் சோல்பரி அரசியல் திட்டத்தில் காணப்பட்ட மகாதேசாதிபதி பதவி நீக்கப்பட்டது. இவரின் பதவிக்காலம் 4 ஆண்டுகள் ஆகும்.

பதவிக்காலம் முடிவதற்கிடையில் பிரதமர் தேசிய அரசுப் பேரவையில் ஒரு தீர்மானத்தைக் கொண்டு வந்து சாதாரண பெரும்பான்மையுடன் ஜனாதிபதியை பதவியிலிருந்து நீக்கலாம். பதவி நீக்கம் தீர்மானம் பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களினால் கொண்டுவரப்படின் அத்தீர்மானம் உறுப்பினர்களில் அரைப்பங்கினர் கையொப்பம் இட்டதாக இருப்பதோடு 2/3 பெரும்பான்மையினால் நிறைவேற்றப்பட்டு இருத்தல் வேண்டும்.

ஜனாதிபதி இல்லாதவிடத்து பதில் ஜனாதிபதி ஒருவரை பிரதமர் நியமிக்கலாம். அவ்வாறான நியமனம் நடைபெறாவிடில் மேல் முறையீட்டு நீதிமன்ற நீதிபதி ஜனாதிபதியாக பதவி வகித்தல் வேண்டும். ஜனாதிபதி தேசிய அரசுப் பேரவைக்கு பொறுப்புடையவர் ஆவார். அவர் தமது கருமங்கள் அனைத்தையும் பிரதமரின் ஆலோசனையின் பேரிலேயே மேற்கொள்ளல் வேண்டும்.

அதிகாரங்கள்

சட்டத்துறை தொடர்பான அதிகாரங்கள்: சட்ட ஆக்க சபையான தேசிய அரசுப் பேரவையைக் கூட்டுதல், கலைத்தல், ஒத்திவைத்தல், தேசிய அரசுப் பேரவையில் சிம்மாசனப் பிரசங்கத்தை நிகழ்த்துதல், தேசிய அரசுப் பேரவையின் சடங்கு முறையான இருக்கைகளுக்கு தலைமை தாங்குதல், அவசரகால நிலைகளில் அவசரகாலச் சட்டங்களை இயற்றுதல் என்பது ஜனாதிபதியின் சட்டத்துறை தொடர்பான அதிகாரங்கள் ஆகும். சோல்பரி அரசியல் யாப்பில் சட்டங்களுக்குக் கையொப்பம் இடும் அதிகாரம் மகா தேசாதிபதிக்கே கொடுக்கப்பட்டிருந்தது. ஆனால் இவ் அதிகாரம் ஜனாதிபதிக்குக் கொடுக்கப்படவில்லை. இதில் தேசிய அரசுப் பேரவையினால் ஒழுங்காகச் சட்டம் இயற்றப்பட்டுள்ளது என சபாநாயகர் சான்றுரை அளித்தாலே போதும். அது சட்டமாக அமுலுக்கு வரக்கூடிய நிலை இருந்தது.

நிர்வாகத்துறை தொடர்பான அதிகாரங்கள்: பிரதமரையும் ஏனைய அமைச்சர்களையும் நியமித்தல், வெளிநாட்டுத் தூதுவர்களை நியமித்தல், இலங்கைக் கான வெளிநாட்டுத் தூதுவர்களை அங்கீகரித்தல், அரசு உயர் அதிகாரிகளை நியமித்தல், அரசு சேவை ஆலோசனைச் சபை, அரசு சேவை, ஒழுக்காற்று

சபை என்பனவற்றின் உறுப்பினர்களை நியமித்தல், முப்படைத்தளபதிகளை நியமித்தல், போர்ப்பிரகடனம் செய்தல், சமாதானம் செய்தல், நாட்டின் பகிரங்க இலட்சினையை வைத்திருத்தல், காணி நன்கொடைகளை வழங்குதல் என்பன ஜனாதிபதியின் நிர்வாகத்துறை தொடர்பான அதிகாரங்கள் ஆகும்.

நீதித்துறை தொடர்பான அதிகாரங்கள்: உயர் நீதிமன்ற, மேல் முறையீட்டு நீதிமன்ற நீதிபதிகளை நியமித்தல், நீதிச் சேவை ஆலோசனை சபை, நீதிச் சேவை ஒழுக்காற்றுச்சபை அங்கத்தவர்களை நியமித்தல், குற்றவாளிகளுக்கு மன்னிப்பு வழங்கல், தண்டனையை குறைத்தல் என்பன நீதித்துறை தொடர்பான அதிகாரங்கள் ஆகும்.

மேற்கூறிய அதிகாரங்களை ஜனாதிபதி பெற்றிருப்பினும் அவ் அதிகாரங்கள் எவற்றையும் ஜனாதிபதி தன்னிச்சையாகச் செயல்படுத்த முடியாது. பிரதமரின் சிபாரிசின் பேரிலேயே மேற்கூறிய அதிகாரங்களைச் செயல்படுத்தக் கூடியவராக ஜனாதிபதி விளங்கினார். இதனால் இவர் சோல்பரி அரசியல் யாப்பின் மகாதேசாதிபதி போல ஒரு பெயரளவு நிர்வாகியாக அதாவது நாம நிர்வாகியாகவே கருதப்படக் கூடியவராக விளங்கினார்.

நன்மைகள்

1. ஜனாதிபதியை பெயரளவு நிர்வாகியாக மாற்றியமையானது மக்களின் சபையான தேசிய அரசுப் பேரவையிடம் அதிக அதிகாரம் வருவதற்கான வாய்ப்பினை உருவாக்கியது.
2. ஜனாதிபதியை பிரதமர் நியமிக்கின்றமையானது இலங்கையின் இறைமையை பாதுகாப்பதோடு மக்களால் தெரிவு செய்யப்பட்ட பிரதமர் நியமிக்கின்றமையால் மக்களாட்சிக் கோட்பாட்டிற்கும் வலுச் சேர்ப்பதாக உள்ளது.
3. சட்டங்களிற்கு கையொப்பமிடும் உரிமை ஜனாதிபதிக்கு கொடுக்கப் படாமையானது தேசிய அரசுப் பேரவையின் இறைமைக்கு வலுவூட்டி உள்ளது. இதனூடாக இது மக்களாட்சிக் கோட்பாட்டிற்கும் வலுச் சேர்த்துள்ளது.
4. பாராளுமன்ற அரசாங்க முறையில் எப்போதும் பெயரளவு தலைவர் ஒருவர் இருக்க வேண்டியது அவசியமானதாகும். ஜனாதிபதி பதவி இதனை நிறைவு செய்தது.

குறைபாடுகள்

1. சட்டங்களிற்கு கையொப்பமிடும் அதிகாரம் ஜனாதிபதிக்கு கொடுக்கப் படவில்லை.
2. ஜனாதிபதி சட்ட, நிர்வாக, நீதித்துறைகளில் எவ்வளவு அதிகாரத்தைப் பெற்றிருப்பினும் எவற்றையும் தன்னிச்சையாக செயலில் ஈடுபடுத்த முடியாது.
3. பிரதமரின் சிபாரிசின் பேரிலேயே மேற்கூறிய அதிகாரங்களை செயல்படுத்தக் கூடியவராக இருந்தார். அதாவது ஒரு பெயரளவு நிர்வாகியாகவே கருதப்பட்டார்.
4. ஜனாதிபதி மக்களினாலோ அல்லது மக்களினால் தெரிவு செய்யப்பட்ட தேசிய அரசுப் பேரவையினாலோ நியமிக்கப்பட்டால் தனி ஒருவரின் விருப்பத்தின் பேரில் பிரதமரினால் நியமிக்கப்படுகின்றமையானது மக்களாட்சிக் கோட்பாட்டிற்கு தடையாக உள்ளது.
5. ஜனாதிபதியாக சிறுபான்மை இனத்தவர் ஒருவர் நியமிக்கப்படுவ தற்கான வாய்ப்புக்கள் குறைவானதாகும்.
6. ஜனாதிபதி பதவி நீக்கத்தில் ஒரு வகையான இரட்டைத் தன்மை காணப்பட்டது.
7. ஜனாதிபதியை பிரதமர் நியமிப்பதால் அவர் பிரதமருக்கே விசுவாசமாக இருப்பார் ஒழிய, நாட்டு மக்களுக்கு விசுவாசமாக இருப்பார் எனக் கூற முடியாது.
8. ஜனாதிபதியிடம் அதிக அதிகாரம் இருந்தபோதும் அவற்றினை பிரதமரின் ஆலோசனையின் பேரில் மேற்கொள்ள வேண்டி இருப்ப தனால் அவ்வதிகாரங்கள் நடைமுறையில் பயனற்றவையாகும்.

7. அமைச்சரவை

பிரதமரையும் ஏனைய அமைச்சரவையையும் கொண்ட குழுவே அமைச்ச ரவை என அழைக்கப்பட்டது. இதன் தலைவராக பிரதமர் விளங்கினார். பொதுத் தேர்தல் முடிந்தவுடன் தேசிய அரசுப் பேரவை உறுப்பினர்களில் பெரும்பான்மையோரின் ஆதரவினைப் பெற்றவர் ஜனாதிபதியால் பிரதமராக நியமிக்கப்படுவார். பின்னர் இவரது ஆலோசனையின் பேரில் ஏனைய அமைச்சர்கள் நியமிக்கப்படுவர். அமைச்சர்கள் நியமிக்கப்படும்போது அவர் தேசிய அரசுப் பேரவையின் உறுப்பினராக இருத்தல் வேண்டும். இல்லாவிடின்

நியமனம் நடைபெற்று 6 மாதங்களுக்கிடையில் தேசிய அரசுப்பேரவை உறுப்பினராக அவர் வரவேண்டும்.

அமைச்சரவையின் அதிகாரம் வாய்ந்த சக்தியாக பிரதமரே விளங்கினார். அமைச்சர்களை நியமித்தல், மாற்றுதல், நீக்குதல், அமைச்சர்களுக்குரிய அமைச்சுக்களை ஒதுக்குதல், மாற்றுதல், அமைச்சுக்களுக்குரிய திணைக்களங்களை ஒதுக்குதல், மாற்றுதல், அமைச்சுக்களினதும் அமைச்சர்களினதும் எண்ணிக்கையைத் தீர்மானித்தல் என்பனவற்றில் பூரண அதிகாரம் உடையவராக பிரதமர் விளங்குகின்றார்.

அமைச்சரவையும் பணிகளும் கடமைகளும்: தேசிய அரசுப் பேரவைக்கு தேவையான சட்ட மூலங்களை உருவாக்குதல், உருவாக்கிய சட்ட மூலங்களைச் சம்பந்தப்பட்ட அமைச்சரின் ஊடாக அல்லது அரசாங்ககட்சி உறுப்பினர்களின் ஊடாகத் தேசிய அரசுப்பேரவையில் அறிமுகப்படுத்தல், தேசிய அரசுப் பேரவையில் அது தொடர்பான விவாதம் நடைபெறும்போது தமது பக்கத் திணை நியாயப்படுத்தி விவாதங்களில் கலந்து கொள்ளுதல், தேசிய அரசுப் பேரவையில் நிறைவேற்றப்பட்ட சட்டங்களை அமுல்படுத்துதல், அவ்வாறு அமுல்நடத்தும்போது தேசிய அரசுப் பேரவைக்குப் பதில் கூறக் கூடியவாறு நடந்து கொள்ளல் என்பன அமைச்சரவையின் பாரம்பரியமான பணிகளாகும். அத்தோடு வேலையின்மை, வாழ்க்கைச்செலவு ஏற்றம், குறைந்த பொருளாதார வளர்ச்சி வீதம் போன்ற பிரச்சினைகளுக்கும் மதம், மொழி, கலாசாரம் சம்பந்தமான பிரச்சினைகளுக்கும் தீர்வுகளைக் காண முற்படுவதும் அமைச்சரவையின் பணிகளாகும்.

மேற்கூறிய பாரம்பரியமான பணிகளை விட புதிய அரசியல் திட்டம் சில புதிய கடமைகளையும் அமைச்சரவையின் மீது பொறுப்பாகி உள்ளது.

1. அரசு அலுவலர்களின் நியமனம், இடமாற்றம், பதவி உயர்வு, பதவி நீக்கம், ஒழுக்காற்றுக்கட்டுப்பாடு என்பன அமைச்சரவையின் மீது பொறுப்பாக்கப்பட்டதோடு இது தொடர்பாக தேசிய அரசுப் பேரவைக்குப் பதில் அளிக்கவும் வேண்டும் என புதிய அரசியல் திட்டத்தில் குறிப்பிடப்பட்டிருந்தது. இது விடயத்தில் சோல்பரி அரசியல் திட்டத்தில் காணப்பட்ட 'பொதுச்சேவை ஆணைக்குழு' புதிய அரசியல் திட்டத்தில் நீக்கப்பட்டிருந்தது. அதற்குப் பதிலாக அமைச்சர்களுக்கு ஆலோசனை கூறுவதற்கு மட்டுமென 'அரசுச்சேவை ஆலோசனை சபை', 'அரசு சேவை ஒழுக்காற்றுச் சபை' எனும் இரு சபைகள் உருவாக்கப்பட்டன.

2. கீழ்நிலை நீதிமன்ற நீதிபதிகளது நியமனம், இடமாற்றம், ஒழுக்காற்று நடவடிக்கைகள் என்பனவும் அமைச்சரவையின் மீது பொறுப்பாக்கப் பட்டது. இது தொடர்பான சோல்பரி அரசியல் திட்டத்தில் காணப்பட்ட நீதிச்சேவை ஆணைக்குழு நீக்கப்பட்டு அது வகித்த அனைத்துப் பொறுப்புக்களும் அமைச்சரவையிடம் கையளிக்கப்பட்டது. இது விடயத்தில் அமைச்சர்களுக்கு ஆலோசனை கூறுவதற்கு மட்டும் நீதிச் சேவை ஆலோசனைச் சபை, நீதிச் சேவை ஒழுக்காற்றுச் சபை எனும் இரு சபைகள் உருவாக்கப்பட்டன.
3. அரசு சேவை ஆலோசனைச்சபை, அரசு சேவை ஒழுக்காற்றுச்சபை, நீதிச்சேவை ஆலோசனைச்சபை, நீதிச்சேவை ஒழுக்காற்றுச் சபை என்பனவற்றின் செயலாளர்களை நியமிக்கும் பொறுப்பும் அமைச்சரவை மீது பொறுப்பிக்கப்பட்டது.

அமைச்சரவைக்கான சட்டப் பாதுகாப்பும் புதிய அரசியல் திட்டத்தில் உறுதியாக்கப்பட்டிருந்தது. அமைச்சரவை மேற்கொள்ளும் தீர்மானங்கள் தொடர்பாக நாட்டில் நீதியை நிர்வகிக்கும் எந்த நிறுவனத்திலும் கேள்வி எழுப்ப முடியாது எனக் கூறப்பட்டிருந்தது.

நன்மைகள்

1. மக்களினால் நேரடியாக தெரிவு செய்யப்பட்ட பிரதிநிதிகளே அமைச்சர்களாக நியமிக்கப்படுகின்றனர். இது மக்களாட்சிக் கோட்பாட்டிற்கு வலுச் சேர்ப்பதாக உள்ளது.
2. அமைச்சரவை தேசிய அரசுப் பேரவைக்கு பொறுப்பாக்கப்பட்டுள்ள மையானது அமைச்சரவை தன்னிச்சையாக தொழிற்படுவதை தடுக்கிறது.
3. அரசுசேவையும், நீதிச்சேவையும் அமைச்சரவையின் மீது பொறுப்பாக்கப்பட்டமை மக்களாட்சிக் கோட்பாட்டிற்கு வலுச் சேர்ப்பதாக உள்ளது.
4. அமைச்சரவை முறை இருகட்சி முறைமையோடு ஒத்துப்போகக் கூடியதாக உள்ளது.

குறைபாடுகள்

1. அரசுசேவை சம்பந்தமான பொறுப்புக்கள் அமைச்சரவையின் மீது பொறுப்பாக்கப்பட்டதால் அதிகார துஷ்பிரயோகம், அரசியல் பழிவாங்கல்கள், லஞ்சம், ஊழல் என்பன உருவாவதற்கு வாய்ப்பு ஏற்பட்டது.

2. திறமை படைத்தவர்கள் புறக்கணிப்பிற்கு உள்ளாவதற்கான நிலைமை தோற்றம் பெற்றது.
3. சிறுபான்மை இனத்தவர் ஒருவர் பிரதமராக வருவதென்பது நடைமுறையில் இயலாததாக உள்ளது. அமைச்சர்களாக வருவது கூட பிரதமரின் தயவிலேயே தங்கியுள்ளது. சிறுபான்மை இனத்தவரின் கட்சிகளையும் இணைத்து கூட்டரசாங்கம் அமைக்க வேண்டிய தேவை வரும்போது மட்டுமே சிறுபான்மை இனத்தவர்கள் பிரதமரின் தயவில்லாமல் பேரம்பேசி அமைச்சர்களாக வரக்கூடிய நிலை உள்ளது.
4. அமைச்சர்களின் நியமனம், பதவிநீக்கம் தொடர்பாக பிரதமர் சர்வாதிகாரியாக தொழிற்படக்கூடிய நிலை உள்ளது.
5. தேசிய அரசுப் பேரவையில் ஆளுங்கட்சிக்குப் பெரும்பான்மை இருக்குமாயின் அமைச்சரவை தன்னிஷ்டப்படி தொழிற்படுவதற்கான வாய்ப்புக்கள் உண்டு.
6. பலகட்சி அரசாங்கம் ஏற்பட்டால் கூட்டரசாங்கத்தில் இணைந்து கொண்ட கட்சிகளுக்கிடையே முரண்பாடுகள் ஏற்படுகிறபோது அரசாங்கம் பலவீனம் அடையக்கூடிய நிலை ஏற்படும்.

பிரதமர்

1972 ஆம் ஆண்டு அரசியல் திட்டத்தில் ஜனாதிபதி அரசின் தலைவராக விளங்கிய போது பிரதமரே அரசின் உண்மைத்தலைவராக விளங்குகின்றார். ஜனாதிபதிக்குப் பெயரளவில் இருக்கும் அதிகாரம் அனைத்தையும் நடைமுறையில் செயல்படுத்தக் கூடியவராக இவரே விளங்குகின்றார். அரசாங்கக் கட்சியின் தலைவர் அமைச்சரவையின் தலைவர் எனும் பதவிகளை வகிப்பதனுடாக அரசின் முழுச்செயற்பாட்டையும் கட்டுப்படுத்த வல்லவராக இவர் விளங்குகின்றார்.

தேசிய அரசுப்பேரவை உறுப்பினர்களின் பெரும்பான்மை ஆதரவைப் பெற்றவரே பிரதமராக ஜனாதிபதியால் நியமிக்கப்படுகின்றார். இப்பிரதமர் தேர்தலில் தனது கட்சி கொடுத்த வாக்குறுதிகளை நிறைவேற்றுகின்ற பணிகளையும் அடுத்த தேர்தலிலும் தனது கட்சி ஆட்சியைக் கைப்பற்ற வைப்பதற்கு ஆட்சி நடவடிக்கைகளை நன்றாக மேற்கொள்வதற்குரிய வழிவகைகளையும் அமைப்பவராக இருப்பார்.

அரசாங்க கட்சி அடுத்த தேர்தலில் வெற்றி பெறுவதற்கு ஏற்ற வகையில் ஒழுங்காக வழிநடத்தும் பொறுப்பும் பிரதமரைச் சார்ந்ததாகும். கட்சியை உள்ளும் புறமும் பிளவுபடாமல் பார்த்தல், இவருடைய முக்கிய பணியாகும்.

கட்சி உறுப்பினர்கள் தன் தலைமையைத் தொடர்ந்து ஏற்றுக் கொள்ளக்கூடிய வகையில் நடைமுறையில் நடந்து கொள்ள வேண்டியது இவருக்கு அவசியமானதாகும். கட்சி அங்கத்தவர்களோடு நன்றாகப் பழகிக் கொள்கின்ற அதேவேளை அவர்களது அபிப்பிராயத்தை அறியும் ஆற்றல் கொண்ட வராகவும் பிரதமர் இருத்தல் வேண்டும்.

அதிகாரங்கள்

சட்டத்துறை தொடர்பான அதிகாரங்கள்: பிரதமர் ஜனாதிபதிக்குச் சிபாரிசு செய்வதின் மூலம் குறிப்பிட்ட காலத்திற்கு முன்னரே தேசிய அரசுப் பேரவையைக் கலைக்கலாம். நிதிமசோதா தேசிய அரசுப் பேரவையில் தோற்கடிக்கப்படும் போதும் முதல் அமர்வின் போது அரசாங்கக் கட்சியின் கொள்கை விளக்கவுரை தோற்கடிக்கப்படுகின்ற போதும் பிரதமர் தேசிய அரசுப் பேரவையைக் கலைக்குமாறு சிபாரிசு செய்யலாம்.

மேலும் தேசிய அரசுப் பேரவையைக் கட்டுப்படுத்துதல், வழிநடத்துதல் அரசாங்கக் கட்சியின் பேச்சாளர்களைத் தெரிவு செய்தல், விவாதங்களில் பங்கு பற்றுதல் என்பனவும் பிரதமரின் அதிகாரங்களாகும்.

இதைவிட தேசிய அரசுப் பேரவைக்கான நேர சூசியினைத் தயாரித்தல், அவசரகாலச் சட்டங்களை இயற்றுதல் என்பனவும் பிரதமரின் அதிகாரங்களாகும்.

சோல்பரி அரசியல் திட்டத்தில் காணப்படும் நியமன உறுப்பினர் முறை, செனற்சபை என்பன நீக்கப்பட்டமையினால் புதிய அரசியல் திட்டத்தில் பிரதமரின் செல்வாக்கு சற்று குறைந்திருந்தது எனலாம். எனினும் சிறிய கட்சிகளுக்கு மந்திரிப் பதவிகளை வழங்குவதன் ஊடாக அவர்களைத் தன்னுடன் இணைத்து தனது செல்வாக்கைப் பலப்படுத்தக் கூடியவராக அவர் விளங்கினார்.

நிர்வாகத்துறை தொடர்பான அதிகாரங்கள்: நிர்வாகத் துறையான அமைச்சரவையின் தலைவராகப் பிரதமரே விளங்கினார். இதனுடாக நிர்வாகத்துறை முழுவதையும் கட்டுப்படுத்தும் ஆற்றலைப் பிரதமர் கொண்டிருந்தார். அமைச்சர்களை நியமித்தல் மாற்றுதல், நீக்குதல், அமைச்சர்களுக்குரிய அமைச்சுக்களை ஒதுக்குதல், மாற்றுதல், அமைச்சுக்களுக்குரிய திணைக்களங்களை ஒதுக்குதல், மாற்றுதல் என்பனவற்றில் பிரதமர் பூரண அதிகாரம் உடையவராக விளங்கினார். இதைவிட அரசின் கொள்கைகளைத் தீர்மானித்தல், தேசிய அரசுப் பேரவையினால் நிறைவேற்றப்பட்ட சட்டங்களை அமுல்படுத்துதல் என்பவற்றிலும், அதிகாரம் கொண்டவராக இவர் விளங்கினார்.

அமைச்சுக்களின் செயலாளர்களை நியமித்தல், முப்படைத்தளபதிகளை நியமித்தல், அரசு உயர் அதிகாரிகளை நியமித்தல், அரசு சேவை ஆலோசனைச் சபை, அரசுசேவை ஒழுக்காற்றுச் சபை என்பனவற்றின் உறுப்பினர்களை நியமித்தல் என்பன இவரின் அதிகாரங்களாகும்.

வெளிநாட்டு விவகாரங்களைப் பொறுத்தவரை இவரே அதிக அதிகாரம் உடையவராக விளங்கினார். வெளிவிவகார அமைச்சு இவரிடமே இருந்தது. வெளிநாட்டுத் தூதுவர்களை நியமிக்கின்ற பொறுப்பும், இலங்கைக்கான வெளிநாட்டுத் தூதுவர்களை அங்கீகரிக்கின்ற பொறுப்பும் இவரைச் சார்ந்ததாகும். வெளிநாட்டுக் கொள்கையை வகுப்பதிலும், நடைமுறைப்படுத்துவதிலும் இவரே முக்கியத்துவம் பெறுகின்றார்.

8. மொழியும் மதமும்

மொழி: 1972 ஆம் ஆண்டு அரசியல் திட்டத்திலேயே சிங்கள மொழி அரசு கருமமொழி என முதன் முதலாகக் குறிப்பிடப்பட்டது. இதற்கு முன்னர் 1956 ஆம் ஆண்டு தொடக்கம் சிங்கள மொழி அரசு கரும மொழியாக இருந்தாலும் அது பாராளுமன்றச் சட்டமாகவே இருந்து வந்தது. இவ் அரசியல் திட்டத்தின் மூலம் முதன் முதலாக அதற்கு அரசியல் திட்ட அந்தஸ்து கொடுக்கப்பட்டது. அதேவேளை தமிழ் மொழியின் உபயோகம் 1958 ஆம் ஆண்டின் 28 ஆம் இலக்கத் தமிழ் மொழி விசேட ஏற்பாடுகள் சட்டத்திற்கிணங்க இருக்கும் எனவும் கூறப்பட்டது. ஆனால் இதனை அரசியல் திட்டத்தின் ஒரு ஏற்பாடாக எந்த வகையிலும் பொருள் கொள்ளக்கூடாது எனவும் கூறப்பட்டது. இந்நிலை தமிழ் மொழியின் உபயோகம் சம்பந்தமான ஏற்பாடுகளுக்குக் கூட அரசியல் திட்ட அந்தஸ்தினைக் கொடுக்க ஆட்சியினர் விரும்பவில்லை என்பதையே காட்டியது.

சட்டவாக்க மொழியைப் பொறுத்தவரை இயற்றப்படும் சட்டங்கள் அனைத்தும் சிங்கள மொழியிலேயே இருத்தல் வேண்டும் எனக் கூறப்பட்டது. அதே வேளை இயற்றப்படும் ஒவ்வொரு சட்டத்திற்கும் தமிழ் மொழி பெயர்ப்பு ஒன்று இருத்தல் வேண்டும் எனவும் கூறப்பட்டது.

நீதிமன்ற மொழியைப் பொறுத்தவரை இலங்கையிலுள்ள நீதிமன்றங்கள், நியாய சபைகள் எல்லாவற்றிலும் அதன்மொழி சிங்கள மொழியாக இருத்தல் வேண்டும் எனக் கூறப்பட்டது. அதேவேளை வடக்கு, கிழக்கு, மாகாணங்கள் அங்கு வேறு வகைகளில் ஒழுங்கு செய்யலாம் எனக் கூறப்பட்டது. அங்குள்ள நீதிமன்றங்களில் வழங்குரைகள், விண்ணப்பங்கள், பிரேரணைகள், மனுக்கள் என்பனவற்றை தமிழிலும் சமர்ப்பிக்கலாம் என்பதுடன் வழக்கு நடவடிக்கைகளில் தமிழிலும் பங்கு பற்றலாம். ஆனால் அத்தகைய எல்லாச் சந்தர்ப்பங்களில் தமிழிலும் பங்கு பற்றலாம்.

பங்களிலும் அதன் பதிவேடுகளின் பொருட்டு சிங்கள மொழிபெயர்ப்பு ஒன்று இருத்தல் வேண்டும் எனவும் கூறப்பட்டது.

அரசியல் சட்டத்திலுள்ள இம்மொழி தொடர்பான ஏற்பாடுகள் தமிழ் பேசும் மக்களுக்கெதிரான ஏற்பாடுகளாக உள்ளன என இது தொடர்பாக தமிழரசுக் கட்சி காரசாரமான கண்டனத்தை தெரிவித்திருந்தது. வடக்கு கிழக்கிற்கு வெளியே வாழும் தமிழ் பேசும் மக்கள் தமது அன்றாடக் கருமங்களைத் தமிழ் மொழியில் மேற்கொள்ள முடியாத நிலைமை ஏற்பட்டுள்ளது என அவர்கள் குற்றஞ் சாட்டினர். நடைமுறையில் வடக்கு கிழக்கிற்கு வெளியே மாத்திரமல்ல, கிழக்கு மாகாணத்திலும், அம்பாறை, திருகோணமலை, மாவட்டங்களில் கூட அக்கால கட்டத்தில் தமிழ் பேசும் மக்கள் தமது கருமங்களைத் தமிழில் மேற்கொள்ள முடியாத நிலையில் இருந்தனர்.

நன்மைகள்

1. சிங்கள மொழி அரசுகரும மொழி என்பதற்கு அரசியல் யாப்பு அந்தஸ்து கொடுக்கப்பட்டமையானது ஒரு சுதேச மொழிக்கு கௌரவத்தினை கொடுப்பதாக அமைந்திருந்தது.
2. சிங்கள மக்கள் தங்களுடைய அரசு கருமங்களை தங்களினுடைய தாய் மொழியில் மேற்கொள்வதற்கு அரசியல் யாப்பு ரீதியாக உத்தரவாதம் வழங்கப்பட்டுள்ளது.
3. தாய்மொழியின் உபயோகமும் நடைமுறையில் இருப்பது வடக்கு-கிழக்கில் வாழும் தமிழ் மக்கள் தங்களினுடைய அரசு கருமங்களை தமிழில் நடாத்துவதற்கான வாய்ப்பினை உருவாக்கிக் கொடுத்தது.

குறைபாடுகள்

1. சிங்கள மொழிக்கு அரசு கரும மொழி என்பதற்கு அரசியல் யாப்பு அந்தஸ்து கொடுக்கப்பட்ட அதேவேளை, தமிழ் மொழியின் உபயோகத்திற்கு கூட அரசியல் யாப்பு அந்தஸ்து கொடுக்கப்படாமை தமிழ்மொழி பேசுவோரை புறக்கணிப்பதாக உள்ளது.
2. பலமொழி பேசுகின்ற ஒரு நாட்டில் ஒரு மொழிக்கு மாத்திரம் அரசியல் யாப்பு அந்தஸ்து கொடுக்கப்பட்டமை ஏற்றுக்கொள்ளக்கூடியதாக இல்லை.
3. வடக்கு-கிழக்கிற்கு வெளியே வாழும் தமிழ் பேசும் மக்கள் தமது கருமங்களை தமிழ் மொழியில் ஆற்ற முடியாத நிலை ஏற்பட்டது.

4. வடக்கு-கிழக்கில் கூட திருகோணமலை, அம்பாறை மாவட்டங்களில் தமிழ்மொழியின் உபயோகம் நடைமுறைப்படுத்தப்படவில்லை.

மதம்: இவ் அரசியல் திட்டதிலேயே முதன் முதலாகப் பௌத்த மதம் அரசமதம் எனப் பிரகடனப்படுத்தப்பட்டது. இதன்படி பௌத்த மதத்தைப் பேணிப் பாதுகாப்பது அரசின் கடமையென்றும் அதேவேளை ஏனைய மதங்களின் சுதந்திரங்கள் பேணப்படும் என்றும் கூறப்பட்டது.

அரசியல் அமைப்பிலுள்ள இம்மதம் தொடர்பான ஏற்பாடு பல மதங்கள் வாழ்கின்ற நாட்டிற்கு உகந்தது அல்ல எனப் பலராலும் குற்றம் சாட்டப்பட்டது. பல மதங்களைச் சேர்ந்தவர்கள் வாழ்கின்ற ஒரு நாட்டில் ஒரு மதத்திற்கு மட்டும் அரசியல் அந்தஸ்தினைக் கொடுப்பது ஏனைய மதத்தவர்களிடையே அதிருப்திகளை உருவாக்கும் எனவும் சுட்டிக் காட்டப்பட்டது.

நன்மைகள்

1. பௌத்த மதத்தினை அரசு மதம் ஆக்க வேண்டும் என்ற சிங்கள பெளத்த மக்களின் நீண்டகால கோரிக்கை நிறைவேற்றப்பட்டது.
2. பௌத்த மதத்தினைப் பேணிப் பாதுகாப்பது அரசின் கடமை எனக் கூறப்பட்டுள்ளமையானது அதன் அபிவிருத்திக்கு வாய்ப்புக்களை கொடுத்துள்ளது.

குறைபாடுகள்

1. பௌத்த மதத்தைப் பாதுகாப்பது அரசின் கடமை எனக் கூறப்பட்ட மையானது ஏனைய மதம் தொடர்பாக அரசிற்கு எதுவித பொறுப்பும் இல்லை என்ற அர்த்தத்தை கொடுத்து விடுகிறது.
2. ஏனைய மதங்கள் அபிவிருத்தி அடைவதற்கான வாய்ப்புக்கள் இல்லாமற் போகிறது.

9. பொதுச்சேவை அல்லது அரசு சேவை

அரசு சேவை உத்தியோகத்தர்களது நியமனம், இடமாற்றம், பதவியுயர்வு, பதவி நீக்கம், மற்றும் ஒழுக்காற்று நடவடிக்கைகள் என்பனவற்றிற்குப் பொறுப்பாக சோல்பரி அரசியல் யாப்பில் காணப்பட்ட பொதுச் சேவை ஆணைக்குழு அல்லது அரசாங்கச் சேவை ஆணைக்குழு புதிய அரசியல் திட்டத்தில் நீக்கப்பட்டது. இப்பொறுப்புக்கள் யாவும் அமைச்சரவைக்கு மீது பொறுப்பாக்கப்பட்டது. எனினும் இது தொடர்பாக அமைச்சரவைக்கு

ஆலோசனை கூற என 'அரச சேவை ஆலோசனைசபை', 'அரச சேவை ஒழுக்காற்றுச் சபை' எனும் இரு சபைகள் உருவாக்கப்பட்டன.

அரசசேவை ஆலோசனை சபை: அரச சேவை உத்தியோகத்தர்களது நியமனம், பதவியுயர்வு தொடர்பாக அமைச்சரவைக்கு ஆலோசனை வழங்குதல் இச்சபையின் பிரதான கடமையாகும். அமைச்சரவை திணைக்களத் தலைவர்கள் மற்றும் வேறு பதவிகளுக்கு ஆட்களை நியமிக்கும் போது இச்சபையின் ஆலோசனையைப் பெற்ற பின்னரே நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ளல் வேண்டும் என அரசியல் அமைப்பில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

இச்சபையில் 3 உறுப்பினர்கள் காணப்படுவர். இவர்களில் ஒருவர் இதன் தலைவராக விளங்குவார். இதன் பதவிக் காலம் 4 ஆண்டுகளாகும். இவர்கள் மூவரும் பிரதமரின் சிபாரிசின் பெயரில் ஜனாதிபதியால் நியமிக்கப்படுவார்கள். இவர்களின் சம்பளம் தேசிய அரசுப் பேரவையால் தீர்மானிக்கப்பட்டு திரட்டு நிதியின் மீது பொறுப்பாக்கப்பட்டது. தேசிய அரசுப்பேரவை உறுப்பினர்களோ அரச சேவை அலுவலர்களோ, அரச சேவை ஒழுக்காற்றுச் சபையின் உறுப்பினர்களோ இச்சபைக்குத் தெரிவு செய்யப்படக் கூடாது.

அமைச்சரவையால் நியமிக்கப்படும் ஒருவர் அரச சேவை ஆலோசனைச் சபையின் செயலாளராக விளங்குவார்.

அரசசேவை ஒழுக்காற்று சபை: அரச சேவை உத்தியோகத்தர்களது இடம் மாற்றம், பதவி நீக்கம், என்பன தொடர்பாக அமைச்சரவைக்கு ஆலோசனை வழங்குதலே இச்சபையின் பிரதான கடமையாகும்.

இச்சபையும் 3 உறுப்பினர்களைக் கொண்டது. இவர்களில் ஒருவர் சபையின் தலைவராக விளங்குவார். அதன் பதவிக்காலம் 4 ஆண்டுகளாகும். இவர்கள் 3 பேரும் பிரதமரின் சிபாரிசின் பெயரில் ஜனாதிபதியால் நியமிக்கப்படுவர். இவர்களின் சம்பளமும் தேசிய அரசுப் பேரவையினால் தீர்மானிக்கப்பட்ட திரட்டு நிதியின் மீது பொறுப்பாக்கப்பட்டது.

அமைச்சரவையினால் நியமிக்கப்படும் ஒருவர் அரசசேவை ஒழுக்காற்றுச் சபையின் செயலாளராக விளங்குவார்.

நன்மைகள்

1. அரசசேவை சம்பந்தமான பொறுப்பானது அமைச்சரவையிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டமை, மக்களாட்சிக் கோட்பாட்டிற்கு வலுச் சேர்ப்பதாக உள்ளது.

2. அமைச்சரவை தன்னிச்சையாக செயற்படாமல் மேற்படி இரு சபைகளின் ஆலோசனையுடன் மேற்கொள்வது, தவறுகளை திருத்துவதற்கான வாய்ப்புக்களை உருவாக்குகிறது.

குறைபாடுகள்

1. அரசசேவை சம்பந்தமான பொறுப்புக்கள் அமைச்சரவையின் மீது பொறுப்பாக்கப்பட்டதால் அதிகாரத் துஷ்பிரயோகம், அரசியல் பழிவாங்கல்கள் என்பன ஏற்படுவதற்கு வழி ஏற்பட்டதோடு லஞ்சம், ஊழல் என்பனவும் உருவாகுவதற்கு வழி ஏற்பட்டன.
2. திறமை படைத்தவர்கள் புறக்கணிப்புக்கு உள்ளாவதற்கான நிலைமை தோற்றம் பெற்றது.

10. நீதிச்சேவை

1972 ஆம் ஆண்டு அரசியல் திட்டத்தில் ஏற்கனவே, சோல்பரி அரசியல் திட்டத்தில் நீதித்துறை விவகாரங்களில் பிரித்தானிய கவுன்சிலுக்கிருந்த (கோமறைக்கழகம்) அதிகாரங்கள் அனைத்தும் நீக்கப்பட்டது. இலங்கை தொடர்பான நீதித்துறை விவகாரங்கள் அனைத்தும் இலங்கையின் நீதித்துறை அமைப்புக்களிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டது. இந்த வகையில் இவ் அரசியலமைப்பில் பின்வரும் நீதித்துறை அமைப்புக்கள் காணப்பட்டன:

- i. உச்ச நீதிமன்றம் அல்லது முறையீட்டு நீதிமன்றம்.
- ii. உயர் நீதிமன்றம்
- iii. மாவட்ட நீதிமன்றம்
- iv. நீதிவான் நீதிமன்றம்
- v. விசேட நீதிமன்றம்

i. உச்ச நீதிமன்றம் அல்லது மேன் முறையீட்டு நீதிமன்றம்

1972 ஆம் ஆண்டு அரசியல் திட்டத்தின்படி இலங்கை நீதித் துறையின் அதியுயர் அமைப்பு இவ் நீதிமன்றமாகும். இது ஒரு பிரதம நீதியரசரையும் 10 க்கு குறையாத ஆனால் 20 க்கு மேற்படாத நீதியரசர்களையும் கொண்டது. இவர்கள் பிரதம மந்திரியின் சிபாரிசின் பெயரில் ஜனாதிபதியால் நியமிக்கப்படுவர். இவர்கள் ஓய்வு பெறும் வயது 62 ஆகும். இடைக் காலத்தில் இவர்களை பதவி நீக்க வேண்டுமாயின் இவர்களது தவறான ஒழுக்கம்,

நடத்தை என்பனவற்றைக் காரணமாகக் காட்டி ஒரு பிரேரணையை தேசிய அரசுப் பேரவையில் கொண்டு வந்து நிறைவேற்றுவதன் மூலம் சாதாரண பெரும்பான்மையுடன் இவர்களைப் பதவி நீக்கலாம்.

அதிகாரங்கள்

கீழ்நிலை நீதி மன்றங்கள் மேற்கொண்ட சட்டத் தவறுகளை விசாரணை செய்யும். அத்துடன் கீழ்நிலை நீதிமன்றம், மேற்கொண்ட நடவடிக்கைகளை நிறுத்துமாறு பணிக்கும் அல்லது கடமையைச் செய்யுமாறு பணிக்கும். இவற்றுடன் தடுத்து வைக்கப்பட்ட ஒருவரை நீதிமன்றத்திற்குக் கொண்டு வருமாறு பணிப்புவரையையும் விடுக்கும்.

இந்நீதிமன்றம் விசாரணை செய்கையில் நீதவான் நீதிமன்றத்தோடு சம்பந்தப்பட்டவற்றைக் குறைந்தது இரு நீதியரசர்களும் மாவட்ட, உயர் நீதிமன்றங்களோடு, சம்பந்தப்பட்டவற்றை குறைந்தது 3 நீதியரசர்களும் சில விசேட பிரச்சினைகளை 5 அல்லது அதற்கு மேற்பட்ட நீதியரசர்களும் விசாரணை செய்யலாம்.

கீழ்நிலை நீதிமன்றங்களின் தீர்ப்புக்களில் அதிருப்தியுற்றவர்கள் இந்நீதிமன்றத்திற்கு மேன் முறையீடு செய்யலாம். இவ்வகையான மேன்முறையீடு ஒரு வழக்கு தொடர்பாக ஒருமுறை மட்டுமே மேற்கொள்ள முடியும்.

இந்நீதிமன்றத்தின் தீர்ப்பே இறுதியானதாகும். இதனை எதிர்த்து எந்த நிறுவனத்திலும் கேள்வி எழுப்ப முடியாது.

ii. உயர்நீதிமன்றம்

1972 ஆம் ஆண்டு அரசியல் திட்டத்தில் உச்சநீதிமன்றத்திற்கு அடுத்தபடியாக இருக்கின்ற நீதிமன்றம் உயர்நீதிமன்றமாகும். இவ் உயர்நீதிமன்றம் இலங்கையின் ஒவ்வொரு நீதிமண்டல வலயங்களிலும் உருவாக்கப்படும். இக்காலத்தில் இலங்கை 16 நீதி மண்டல வலயங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டிருந்தன. நீதியமைச்சர் வர்த்தமானியில் வெளியிடும் கட்டளை மூலம் ஒவ்வொரு நீதிமண்டல வலயத்திலும் ஒவ்வொரு உயர்நீதிமன்றத்தை உருவாக்கலாம்.

இதன் நீதிபதிகள் பிரதமரின் சிபாரிசின் பெயரில் ஜனாதிபதியால் நியமிக்கப்படுவார்கள். இவர்களின் ஓய்வு பெறும் வயது 61 ஆகும். இடைக்காலத்தில் இவர்களைப் பதவியில் இருந்து நீக்க வேண்டுமாயின் அதற்கான தீர்மானமொன்றை சாதாரண பெரும்பான்மையுடன் தேசிய அரசுப் பேரவையில் கொண்டு வந்து நிறைவேற்றுவதன் மூலம் பதவியிலிருந்து நீக்கலாம்.

அதிகாரங்கள்: அழைப்பாணைப் பத்திரங்களை வழங்கல், செயலைத் தடுக்கும் அல்லது வலியுறுத்தும் உத்தரவைக் கொடுத்தல், பிணை வழங்கல், தற்காலிகத் தடையுத்தரவை வழங்கல், பாராளுமன்றத் தேர்தல் ஆட்சேபனை மனுக்களை விசாரணை செய்தல், கப்பல் துறை, கடல் எல்லை, கடற்கொள்ளை, திறந்த கடற் பரப்பில் இலங்கையில் பதியப்பட்ட கப்பல் அல்லது விமானம் என்பனவற்றுடன் சம்பந்தப்பட்ட வழக்குகளை விசாரணை செய்தல் என்பன இதன் அதிகாரங்களாகும்.

iii. மாவட்ட நீதிமன்றங்கள்

ஒவ்வொரு நீதிமன்ற வலயத்திலுள்ள மாவட்டங்களுக்கும் ஒவ்வொரு மாவட்ட நீதிமன்றங்களை நீதியமைச்சர் வர்த்தமானி மூலம் நிறுவிக்கொள்ளலாம். இதன் நீதிபதிகள் நீதிச் சேவை ஆலோசனைச் சபையின் சிபாரிசைப் பெற்ற பின்னர் அமைச்சரவையினால் நியமிக்கப்படுவார்கள். இவர்களைப் பதவி நீக்க வேண்டுமாயின் நீதிச் சேவை ஒழுக்காற்றுச் சபையின் ஆலோசனை பெற்ற பின்னர் அமைச்சரவை பதவி நீக்கத்தை மேற்கொள்ளலாம்.

அதிகாரங்கள்: குறிப்பிட்ட மாவட்டத்தில் மேற்கொள்ளப்படுகின்ற (வேறு நீதிமன்றங்களுக்கு ஒதுக்கப்பட்டவை தவிர்த்த) குற்றவியல், குடியியல், திருமணம், கடன்கள் தீர்க்க இயலாமை, விருப்ப ஆவணம், அரசிறை என்பவை சம்பந்தப்பட்ட வழக்குகளை இந் நீதிமன்றங்கள் விசாரணை செய்யலாம்.

iv. நீதவான் நீதிமன்றங்கள்

மாவட்டத்திலுள்ள ஒவ்வொரு நீதிப் பிரிவிலும் நீதியமைச்சர் வர்த்தமானி மூலம் வெளியிடும் பிரகடனத்தின் ஊடாக நீதவான் நீதிமன்றங்களை உருவாக்கலாம். இதன் நீதிபதிகள் நீதிச்சேவை ஆலோசனையைப் பெற்ற பின்னர் அமைச்சரவையினால் நியமிக்கப்படுவார்கள். இவர்களைப் பதவி நீக்க வேண்டுமாயின் நீதிச்சேவை ஒழுக்காற்றுச் சபையின் ஆலோசனையைப் பெற்ற பின்னர் அமைச்சரவை அதனை மேற்கொள்ளும்.

அதிகாரங்கள்: குடியியல், குற்றவியல் வழக்குகளில் தொடக்க அதிகாரம் இந்நீதிமன்றங்களுக்கும் உண்டு. குடியியல் வழக்குகளாயின் 1500/- க்கு மேற்படாத பெறுமானமுடைய கடன், வட்டி, சொத்து, இழப்பீடு, காணி ஆகியவை சம்பந்தப்பட்ட வழக்குகளையும் குற்றவியல் வழக்குகளாயின் இந்நீதிமன்ற எல்லைக்குள் பரிசீலிக்கப்பட்டு, குற்றங்கள் தொடர்பாகவும் விசா

ரணை செய்யலாம். குற்றவியல் வழக்குகளில் வழங்கப்படக்கூடிய தண்டனை 7 - வருடம் காவலுக்கு அல்லது 7000/- அபராதத்திற்கு உட்பட்டதாக இருத்தல் வேண்டும்.

v. விசேட நீதிமன்றங்கள்

1972 ஆம் ஆண்டு அரசியல் திட்டத்தில் விசேட நீதிமன்றங்களைப் பிரதமரின் சிபாரிசின் பெயரில் ஜனாதிபதி உருவாக்கலாம் எனக் கூறப்பட்டிருந்தது. இந்த வகையில் உருவாக்கப்பட்ட பிரதான விசேட நீதிமன்றமாகவே குற்றவியல் நீதி ஆணைக்குழு காணப்பட்டது. இவ் ஆணைக்குழு பிரதானமாக 1971 ஆம் ஆண்டு மக்கள் விடுதலை முன்னணி மேற்கொண்டிருந்த (JVP) கிளர்ச்சியினையே விசாரணை செய்திருந்தது.

இக்குற்றவியல் நீதி ஆணைக்குழு பின்வரும் விடயங்களை விசாரணை செய்யுமெனக் கூறப்பட்டிருந்தது:

1. புரட்சி அல்லது படைக்கிளர்ச்சியோடு சம்பந்தப்பட்ட குற்றங்கள்.
2. நாட்டு நலனைப் பாதிக்கக்கூடிய அளவிலான நாணயச் செலாவணி மோசடிகள்
3. தனியார் அல்லது பொதுத்துறை தொழிற்சாலை இயந்திர சாதனம் கருவிகள் போன்றவற்றை மிகப் பரவலாகச் சேதப்படுத்திய குற்றச் செயல்கள், அவற்றோடு சம்பந்தப்பட்ட வேறு விடயங்கள்.

இவை தொடர்பாக சாதாரண நீதிமன்றங்களின் செயல்முறை இவற்றை விசாரிக்க ஏற்படையது அல்ல என்று ஜனாதிபதி கருதினால் அதனை விசாரணை செய்யவென குற்றவியல் நீதி ஆணைக்குழுவை உருவாக்கலாம்.

இவ் ஆணைக் குழுவில் 5 உச்ச நீதிமன்றங்களின் செயல்முறை இவற்றை விசாரிக்க ஏற்படையது அல்ல என்று ஜனாதிபதி கருதினால் அதனை விசாரணை செய்யவென குற்றவியல் நீதி ஆணைக்குழுவை உருவாக்கலாம்.

இவ் ஆணைக் குழுவில் 5 உச்ச நீதிமன்ற நீதிபதிகள் அங்கம் வகிக்கலாம். இதில் அங்கம் வகிப்பவர் யார் என்பதை பிரதம நீதியரசர் தீர்மானிப்பார். விசாரணைக் குழுவில் பிரதம நீதியரசரும் இருப்பின் அவர் குழுவிற்குத் தலைமை வகிப்பார். இல்லையேல் குழுவிற்சென ஒரு தலைவரை நியமிப்பார். குழுவில் பெரும்பான்மை அங்கத்தவர்களின் முடிவே குழுவின் இறுதி முடிவாகும். இக்குற்றவியல் ஆணைக்குழுச் சட்டம் 8 ஆண்டுகளுக்கே வலுவுள்ளதாகும். அதன் பின் தேசிய அரசுப் பேரவையில் பெரும்பான்மை வாக்குகளின் மூலம் பிரேரணை ஒன்றை நிறைவேற்றுவதன்

ஊடாக விரும்பிய நேரங்களில் ஒவ்வொரு முறையும் 5 ஆண்டு காலத்திற்குச் சட்டத்தைத் திரும்பவும் வலுவூட்டக்கலாம்.

இவ் ஆணைக்குழு இச்சட்டம் ஆக்கப்படுவதற்கு முன்னர் அல்லது பின்னர் நடந்த நிகழ்வுகளை விசாரணை செய்யும் அதிகாரத்தினைக் கொண்டிருந்தது. மரண தண்டனையை இவ் ஆணைக்குழு நிறைவேற்ற முடியாது. ஆனால் ஆயுட்காலத் தண்டனையை நிறைவேற்றலாம். ஆணைக்குழு விசாரணைகளை மேற்கொள்ளும்போது விசாரணை செய்யப்படுபவர சார்பிலும் வேறு எவர் சார்பிலும் சட்டத்தரணிகள் பங்கு பற்றலாம். அரசின் சார்பில் சட்டமா அதிபர் அல்லது அவரின் அதிகாரம் பெற்ற ஒருவர் பங்குபற்றுவார்.

குற்ற நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட்ட ஒருவர் தனக்குத் தெரிந்த அனைத்தையும் சாட்சியமாகக் கூற முற்படின் சட்டமா அதிபர் குறிப்பிட்ட நபருக்கு மன்னிப்பு வழங்கலாம். மன்னிப்பு நிபந்தனையின் படி நடக்காவிட்டால் குற்றச் செயல்களில் ஈடுபட்டதற்காக ஆணைக்குழு தண்டனை வழங்கலாம்.

இவ் ஆணைக்குழு விசாரணை செய்த பிரதான வழக்கு 1971 ஆம் ஆண்டு மக்கள் விடுதலை முன்னணியினால் (JVP) கிளர்ச்சி சம்பந்தமான வழக்காகும். இவ்வழக்கு விசாரணை முடிவில் மக்கள் விடுதலை முன்னணித் தலைவர் ரோகண விஜயவீரவிற்கு ஆயுட்கால சிறைத் தண்டனை விதிக்கப்பட்டது. ஆனால் 1977 ஆம் ஆண்டு U.N.P. அரசாங்கம் பதவிக்கு வந்தபோது அவருக்கு மன்னிப்பு அளித்து அவரை விடுதலை செய்திருந்தது.

நீதிச்சேவை ஆலோசனைச் சபை

கீழ்நிலை நீதிமன்ற நீதிபதிகள் நியமனம், பதவியுயர்வு தொடர்பாக அமைச்சரவைக்கு ஆலோசனை வழங்கும் சபையே இச்சபையாகும். கீழ் நிலை நீதிமன்ற நீதிபதிகளின் நியமனங்கள் மேற்கொள்ளப்படும்போது இவ் நீதிச்சேவை ஆலோசனைச் சபை நியமனத்திற்காக விண்ணப்பிக்கப்பட்ட விண்ணப்பதாரர்களின் பெயர்களையும் அவர்களில் தாங்கள் சிபாரிசு செய்த பெயர்களையும் அமைச்சரவைக்கு அனுப்பி வைக்கும். அமைச்சரவை சிபாரிசினை அப்படியே ஏற்கலாம். அல்லது வேறு நபர்களையும் நியமிக்கலாம். வேறு நபர்களை நியமிப்பின் அதற்கான காரணத்தை தேசிய அரசுப் பேரவைக்கு அமைச்சரவை சமர்ப்பித்தல் வேண்டும்.

இச்சபை 5 உறுப்பினர்களைக் கொண்டது. பிரதம நீதியரசர் இதன் தலைவராக விளங்குவார். ஏனைய உறுப்பினர்கள் பிரதமரின் சிபாரிசின் பெயரால் ஜனாதிபதியால் நியமிக்கப்படுவர். இவர்களின் பதவிக் காலம் 4 வருடங்களாகும்.

நீதிச்சேவை ஒழுக்காற்றுச் சபை

கீழ்நிலை நீதிமன்ற நீதிபதிகள் உத்தியோகத்தர்களது பதவி நீக்கம் மற்றும் ஒழுக்காற்று நடவடிக்கைகள் என்பன தொடர்பாக அமைச்சரவைக்கு ஆலோசனை வழங்குதலே இச் சபையின் கடமையாகும்.

இச்சபை 3 உறுப்பினர்களைக்கொண்டது. பிரதம நீதியரசர் இதன் தலைவராக விளங்குவார். ஏனைய உறுப்பினர்கள் பிரதமரின் சிபாரிசின் பெயரில் ஜனாதிபதியால் நியமிக்கப்படுவார்கள். இவர்களின் பதவிக் காலம் 4 வருடங்களாகவும் இவர்களின் சம்பளம் தேசிய அரசுப் பேரவையினால் தீர்மானிக்கப்பட்டு திரட்டு நிதியின் மீது பொறுப்பாக்கப்பட்டது.

முதலாவது குடியரசு அரசியலமைப்பின் நன்மைகள்

1. இலங்கை தொடர்பாக பிரித்தானியாவுக்கு இருந்த அனைத்து சிறப்புரிமைகளும் நீக்கப்பட்டமை, இலங்கையை ஒரு முழுமையான சுதந்திர நாடாக மாற்றியது.
2. தேசிய அரசுப்பேரவை ஒரு முழு இறைமை படைத்த சட்டசபையாக விளங்கியது.
3. தேசிய அரசுப் பேரவை அரச அதிகாரத்தின் அதியுயர் கருவியாக மாற்றப்பட்டமை மக்களாட்சிக் கோட்பாட்டினை வலுப்படுத்துவதாக அமைந்துள்ளது.
4. சிங்களமொழி அரசுகளும் மொழி என்பதற்கு அரசியல் யாப்பு அந்தஸ்து கொடுக்கப்பட்டமை சாதாரண சிங்கள மக்கள் தங்களினுடைய அரசுகளும் இலகுவாக ஆற்றுவதற்கு உதவியது.
5. பௌத்த மதம் அரசு மதமாக்கப்பட்டமை பௌத்த மக்களைப் பொறுத்தவரை அவர்களுடைய மதம் அபிவிருத்தி அடைவதற்கான வாய்ப்புக்களை கொடுத்தது.
6. அரசு கொள்கையின் தத்துவங்கள் எனும் பகுதி முதன் முதலாக யாப்பில் சேர்க்கப்பட்டமை கொள்கைவழி அரசாங்கத்தை நடாத்தும் செயற்பாட்டினை எழுத்து ரீதியாக தொடக்கி வைத்தது.
7. அடிப்படை உரிமைகள் பகுதி முதன் முதலாக சேர்க்கப்பட்டமை மக்களின் அடிப்படை உரிமைகள் பேணப்படுவதற்கான வாய்ப்புக்களை உருவாக்கிக் கொடுத்தது.

முதலாவது குடியரசு அரசியலமைப்பின் குறைபாடுகள்

1. சோல்பரி அரசியல் திட்டத்தின் அடிப்படைகளை இவ் அரசியல் திட்டம் மாற்றவில்லை.

சோல்பரி

1972

i. மந்திரி சபை அரசாங்கமுறை	மந்திரி சபை அரசாங்க முறை
ii. மகாதேசாதிபதி பெயரளவு நிர்வாகி	ஜனாதிபதி பெயரளவு நிர்வாகி
iii. அமைச்சரவையின் தலைவர் பிரதமர்	அமைச்சரவை தலைவர் பிரதமர்

2. அரசியல் திட்டத்தில் சிறுபான்மையோர் நலன் பேணப்படவில்லை. இது தொடர்பாக சோல்பரி அரசியல் திட்டத்தில் பெயரளவில் காணப்பட்ட சிறுபான்மையோர் காப்பீடு இவ் அரசியல் திட்டத்தில் நீக்கப்பட்டது.
3. சிங்கள மொழியை மட்டும் அரசு கரும மொழியாக ஆக்கியதன் மூலமும் பௌத்த மதத்தை அரசு மதமாக ஆக்கியதன் மூலமும் இந்நாடு சிங்கள பௌத்த நாடு என்ற கருத்து வளர்க்கப்பட்டுள்ளது.
4. அரசியல் திட்டத்தில் வலுவேறாக்கம் காணப்படவில்லை. மாறாக வலு ஒன்றாக்கமே காணப்பட்டது.
5. அடிப்படை உரிமைகள் பல்வேறு குறைபாடுகளை கொண்டிருந்தது.
6. பொதுச்சேவை, நீதிச்சேவை என்பனவற்றில் அமைச்சரவையின் தலை யீடானது அதிகாரத் துஷ்பிரயோகங்களுக்கும் அரசியல் பழிவாங்கல் களுக்கும் வாய்ப்பளிப்பதாக உள்ளது.
7. 1970 ஆம் ஆண்டுத் தேர்தலில் ஐக்கிய முன்னணி அரசாங்கத்திற்கு 50% க்குக் குறைவான வாக்குகளே கிடைத்திருந்தது. இதனால் இவர்களால் உருவாக்கப்பட்ட அரசியல் திட்டமும் பெரும்பான்மை மக்கள் ஆதரிக்காத ஒரு அரசியல் திட்டமாகவே காணப்பட்டது.
8. அவசரகாலச் சட்டம் அமுலில் இருந்த சமயம் அரசியலமைப்பு உருவாக்கப்பட்டமையால் அரசியல் அமைப்புத் தொடர்பான மக்கள் அபிப்பிராயம் ஏற்படுவதற்கு வழி இருக்கவில்லை.
9. குற்றவியல் நீதி ஆணைக்குழு, அரசியலமைப்பு நீதிமன்றம், போன்ற வற்றைப் பலரும் வரவேற்கவில்லை.
10. தேர்தல் முறையில் உள்ள குறைபாடுகள் (விரிவாக அடுத்த அத்தியாத்திலுள்ளது.)

இரண்டாவது குடியரசு அரசியல் யாப்பு (1978)

1978 ஆம் ஆண்டு அரசியல் திட்டம்

நவீன அரசுகளில் அரசியல் யாப்புகளினூடாகவே அதிகாரங்கள் வரையறுக்கப்பட்டு ஆட்சி நடைபெறுகின்றது. இலங்கையிலும் பிரித்தானியர் ஆட்சிக் காலத்திலிருந்து இவ்வகையான அரசியல் யாப்புகளினூடாகவே ஆட்சி முறைகள் மாற்றப்பட்டன.

இந்த வகையில் சுதந்திரத்திற்கு முன்னரும் பின்னரும் பல அரசியல் யாப்புகள் உருவாக்கப்பட்டன. சுதந்திரத்திற்கு முன்னரான யாப்புகளாக கோல்புறாக் அரசியல் சீர்திருத்தம் (1833) குறு - மக்கலம் அரசியல் சீர்திருத்தம் (1912), மானிங் அரசியல் சீர்திருத்தம் (1921), மானிங் - டிவன்சயர் அரசியல் சீர்திருத்தம் (1924), டொனமூர் அரசியல் திட்டம் (1931) சோல்பரி அரசியல் திட்டம் (1947) என்பவை விளங்குகின்றன. இதில் சோல்பரி அரசியல் திட்டம் 1947 இல் உருவாக்கப்பட்ட போதும் சுதந்திர இலங்கையின் அரசியல் யாப்பாகவும் அதுவே கொள்ளப்பட்ட மையால் சுதந்திரத்தின் பின்னரான யாப்பாகவே அதனைக் கொள்ளுதல் வேண்டும்.

சுதந்திரத்தின் பின்னர் சோல்பரி அரசியல் திட்டத்தினை தொடர்ந்து முதலாவது குடியரசு அரசியல் யாப்பு (1972) இரண்டாவது குடியரசு அரசியல் யாப்பு (1978) என்பன உருவாக்கப்பட்டன. இந்த வகையில் இறுதியாக கொண்டுவரப்பட்ட யாப்பாகவும், நிறைவேற்று அதிகாரம் கொண்ட ஜனாதிபதி அரசாங்க முறையை இலங்கையில் அறிமுகப்படுத்திய யாப்பாகவும் இரண்டாவது குடியரசு அரசியல் யாப்பே விளங்குகின்றது. இவ் யாப்பு 1978 ஆம் ஆண்டு புரட்டாதி மாதம் 7 ஆம் திகதி முதல் அமுலுக்கு கொண்டுவரப்பட்டு இன்றுவரை அரசியல் யாப்புக்கு கொண்டுவரப்பட்ட 16 திருத்தங்களுடன் தொடர்ந்து நடைமுறையில் இருந்து வருகின்றது.

அரசியல் யாப்பின் தோற்றத்திற்கான காரணங்கள்

அரசியல் யாப்பின் தோற்றத்திற்கு பல்வேறு காரணிகள் தொழிற்பட்டபோதும், முதலாவது குடியரசு அரசியல் யாப்பின் குறைபாடுகள், ஐக்கிய தேசியக்

கட்சியின் நீண்டகால இலக்குகள், 1977 தேர்தலில் ஐக்கிய தேசியக் கட்சிக்கு கிடைத்த பெரு வெற்றி என்பனவே பிரதான காரணிகளாக விளங்கின.

முதலாவது குடியரசு அரசியல் யாப்பின் குறைபாடுகள்

முதலாவது அரசியல் யாப்பின் குறைபாடுகளாக அவ் அரசியல் திட்டம் சோல்பரி அரசியல் திட்டத்தின் அடிப்படைகளை மாற்றாமை, நீதித் துறையில் ஆட்சியினர் தலையிடுவதற்கான வாய்ப்புகள் காணப்பட்டமை, அடிப்படை உரிமைகள் ஏற்பாடுகளுக்கான சட்ட அந்தஸ்து போதாமை, தேர்தல் முறை பல குறைபாடுகளை கொண்டிருந்தமை என்பன முன்வைக்கப்பட்டன.

1972 ஆம் ஆண்டு திட்டம் சோல்பரி அரசியல் திட்டத்தின் அடிப்படைகளை மாற்றிய ஒன்றாக காணப்படவில்லை. சோல்பரி அரசியல் திட்டத்தில் இருந்ததைப் போன்று பிரித்தானிய மாதிரியிலான மந்திரிசபை, அரசாங்கமுறை தொடர்ச்சியாக காணப்பட்டது. இம் முறையின்படி பிரதமர் உண்மை தலைமை நிர்வாகியாகவும் ஜனாதிபதி பேரளவு தலைமை நிர்வாகியாகவும் காணப்பட்டனர். அதிகாரங்கள் அனைத்தும் சட்டசபையின் ஊடாகவே செல்வதாக காணப்பட்டது. இக்காரணங்களாலேயே இது சோல்பரி அரசியல் திட்டத்தின் அடிப்படைகளை மாற்றவில்லை என குற்றம் சாட்டப்பட்டது. மேலும், 1972 ஆம் ஆண்டு அரசியல் திட்டத்தில் நீதித்துறை சுதந்திரமாக விடப்படவில்லை. வலு ஒன்றாக்கமே அரசியல் திட்டத்தின் பிரதான நோக்கமாக விளங்கியமையினால் இக்குறைபாடு ஏற்பட்டது. நீதிச் சேவை ஆலோசனைச் சபை நீதிச்சேவை ஒழுக்காற்றுச் சபை என்பனவற்றிற்கு பொறுப்பாக அமைச்சரவையே விளங்கியது.

1972 ஆம் ஆண்டு அரசியல் திட்டத்தில் காணப்பட்ட இன்னொரு குறைபாடு அவ் அரசியல் திட்டத்தில் காணப்பட்ட அடிப்படை உரிமைகள் பற்றிய ஏற்பாடுகள் போதிய சட்ட வலுவை கொண்டனவாக காணப்படவில்லை. அதாவது அடிப்படை உரிமைகள் மீறலுக்கு உட்பட்டபோது ஒருவர் நீதிமன்றத்தின் மூலம் அதற்கான பரிகாரத்தினை பெற்றுக்கொள்வதற்கான வாய்ப்புகள் அரசியல் அமைப்பில் சேர்க்கப்பட்டு இருக்கவில்லை.

1972 ஆம் ஆண்டு அரசியல் திட்டத்தின் மிக முக்கியமான குறைபாடாக கருதப்பட்டது அங்கு அமுலில் இருந்த தேர்தல் முறையின் குறைபாடாகும். இத் தேர்தல் முறையானது குறிப்பாக பின்வரும் 3 குறைபாடுகளைக் கொண்டிருந்தது:

(1) நாடு தழுவிய ரீதியில் கட்சிகள் பெறும் வாக்குகளின் விகிதாசாரத்திற்கும், பாராளுமன்றத்தில் அவை பெறும் ஆசனங்களுக்குமிடையே

உ-ம்:	1970	வாக்கு	ஆசனம்
	UNP	38%	17
	SLFP	37%	91

(2) ஒரு தேர்தல் தொகுதியில் பெரும்பான்மை வாக்காளர் விரும்பாத போதும் உறுப்பினராக தேர்தல் செய்யப்பட்ட நிலை காணப்பட்டது.

உ-ம்: தேர்தல் தொகுதி (x)

வேட்பாளர்கள்	வாக்குகள்
A	75,000
B	50,000
C	40,000
D	30,000

இங்கு A கூடுதலான வாக்குகளை பெற்றிருப்பதனால் அவர் உறுப்பினராக தெரிவு செய்யப்பட்டுள்ளார் என கூறப்பட்டபோதும் அவருக்குக் கிடைத்த வாக்குகளை விட அவருக்கு எதிராக கிடைத்த வாக்குகள் அதிகமானதாகும். இதன் அடிப்படையில் பார்க்கின்றபோது இத்தேர்தல் தொகுதியில் பெரும்பான்மை வாக்காளர்கள் A உறுப்பினராக தெரிவு செய்யப்பட்டதை விரும்பவில்லை என்றே கூறுதல் வேண்டும்.

(3) இத்தேர்தல் முறையில் வாக்காளர்களின் தெரிவுகளுக்கிடையே ஒரு சமத்துவம் அற்ற தன்மை காணப்பட்டது.

இத் தேர்தல் முறையின் படி 1000 சதுர மைலுக்கு 1 பிரதிநிதி அல்லது 90,000 மக்களுக்கு 1 பிரதிநிதி என்ற வகையில் பிரதிநிதித்துவம் ஒதுக்கப்பட்டது. இதனால் சில தொகுதிகளில் குறைந்த வாக்காளர்களுக்கு 1 பிரதிநிதியும் (உ-ம். மன்னார்) சில தொகுதிகளில் கூடிய வாக்காளர்களுக்கு 1 பிரதிநிதி (உ-ம். கொழும்பு வடக்கு) என தெரிவு செய்யப்படுகின்ற நிலை காணப்பட்டது. இந்நிலை வாக்காளர்களுக்கு இடையே ஒரு சமத்துவம் அற்ற நிலையை தோற்றுவித்தது.

ஐக்கிய தேசிய அரசியல் கட்சியின் நீண்டகால இலக்குகள்

ஐ.தே.க. நீண்ட காலமாகவே இலங்கையில் திறந்த பொருளாதார முறைமையை அறிமுகப்படுத்துதல் வேண்டும் என்ற கொள்கையை கொண்டிருந்தது. ஐ.தே.க.வின் பிற்கால தலைவரான ஜே.ஆர். ஜெயவர்த்தனாவிடம் இக்கொள்கை சற்று அதிகமாகவே குடிகொண்டிருந்தது. அவர் சிங்கப்பூர்,

தென்கொரியா போன்ற திறந்த பொருளாதார முறையில் வளர்ச்சியடைந்த நாடுகளைப் போன்று இலங்கையையும் கொண்டு வருதல் வேண்டும் என்பதில் அதிக அக்கறையுடையவராக விளங்கினார். 1977 ஆம் ஆண்டு தேர்தல் அதற்கான வாய்ப்பினை அளித்தபோது புதிய அரசியல் திட்டத்தை உருவாக்கும் முயற்சியில் ஈடுபட்டார்.

ஐ.தே.க. தனது இலக்கினை அடைவதற்கு இரண்டு விடயங்களை பிரதானமாக கொண்டிருந்தது. ஒன்று சட்டத்துறையினரால் கட்டுப்படுத்தப்படாத நிறைவேற்று அதிகாரம் கொண்ட ஜனாதிபதி அரசாங்க முறையை உருவாக்குதல், இரண்டாவது அரசியல் உறுதிப்பாட்டை ஏற்படுத்தும் வகையில் விகிதாசார பிரதிநிதித்துவ முறையை அறிமுகப்படுத்துதல். இவற்றில் முதலாவது விடயத்தைப் பொறுத்தவரை பல்வேறு வழிகளிலும் சுயாதீனமாக இயங்கக்கூடிய வலிமையான அதிகாரங்களைக் கொண்ட ஜனாதிபதி அரசாங்க முறை உருவாக்கப்பட்டது. இவரது அதிகார வலிமையை உறுதிப்படுத்தும் வகையில் அதிகாரங்களுக்கு புறம்பாக அவர் மக்களினால் நேரடியாக தெரிவு செய்யப்படல், ஜனாதிபதி பதவி நீக்கப்படுதலை கடினப்படுத்துதல், பதவிக்காலத்தின் போது நீதிச் செயற்பாடுகளுக்கு அப்பாற்பட்டவராக ஜனாதிபதி விளங்குதல் போன்ற விடயங்களும் அரசியல் அமைப்பில் சேர்க்கப்பட்டு இருந்தன.

2 ஆவது விடயத்தை பொறுத்தவரை திறந்தபொருளாதார முறைமைக்கு சார்பாக உருவாக்கப்பட்ட அரசியல் திட்டம் அடிக்கடி மாற்றப்படுவதை தடைசெய்ய வேண்டும் என்பதே ஐ.தே.க. யின் நோக்கமாக இருந்தது. இதற்கேற்ற வகையிலேயே விகிதாசார பிரதிநிதித்துவமுறை அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது. இலங்கையின் தேர்தல் வரலாற்றை பார்க்கின்றபோது இம்முறையை அறிமுகப்படுத்தினால் எந்த ஒரு அரசியல் கட்சியும் பாராளுமன்றத்தில் 2/3 பெரும்பான்மையை பெற முடியாத நிலை ஏற்படும். அரசியல் அமைப்பை திருத்துவதற்கு அல்லது மாற்றுவதற்கு 2/3 பெரும்பான்மை அவசியமாக இருப்பதனால் இம்முறையை அறிமுகப்படுத்துவதன் மூலம் அரசியல் அமைப்பு மாற்றங்கள் தவிர்க்கப்படுகின்றன. ஒரு பொருளாதார முறைமையின் தொடர்ச்சிக்கு அரசியலமைப்பு அடிக்கடி மாறாமல் இருப்பது அவசியமாக இருக்கின்றமையால் இத்தேர்தல் முறை பொருளாதார முறைமையின் தொடர்ச்சிக்கு உதவும் எனக் கருதப்பட்டது.

விகிதாசார பிரதிநிதித்துவத்தை அறிமுகப்படுத்துவது தொடர்பாக ஐ.தே.க. க்கு இன்னொரு நோக்கமும் காரணமாக அமைந்தது. அக்காரணம் அதன் சொந்த நலன் சம்பந்தப்பட்டதாகும். அதாவது இத்தேர்தல் முறையை அறிமுகப்படுத்தினால் ஐ.தே.க. யே தொடர்ச்சியாக ஆட்சியில் இருக்கக்

கூடியதாக இருக்கும். இலங்கையின் 1956 தேர்தல் தவிர 1960 ஜூலை தேர்தலிலும் 1970 ஆம் ஆண்டு தேர்தலிலும் ஸ்ரீலங்கா சுதந்திர கட்சியே பெரும்பான்மை ஆசனங்களை பெற்று ஆட்சி அமைத்தபோதும் வாக்கு விகிதாசாரத்தைப் பொறுத்தவரை நாடு தழுவிய ரீதியில் ஐ.தே.க.யே கூடுதலான வாக்கு விகிதாசாரத்தைப் பெற்றிருந்தது. எனவே வாக்கு விகிதாசார அடிப்படையில் உறுப்பினர்களை தெரிவு செய்கின்ற ஓர் தேர்தல் முறையினை அறிமுகப்படுத்தினால் தானே தொடர்ச்சியாக ஆட்சியில் இருக்கலாம் என அது கருதியது.

78 ஆம் ஆண்டு அரசியல் அமைப்பின் முக்கிய அம்சங்கள்

1. மக்கள் இறைமை
2. அரசு கொள்கையின் வழிகாட்டிக் கோட்பாடுகளும் அடிப்படைக் கடமைகளும்.
3. அடிப்படை உரிமைகள்
4. குடியரசின் ஜனாதிபதி
5. பாராளுமன்றம்
6. அமைச்சரவை
7. மக்கள் தீர்ப்பு
8. மொழி, மதம், பிரஜாவுரிமை
9. விகிதாசார பிரதிநிதித்துவம்
10. நீதிச் சேவை
11. ஒம்பூட்ஸ்மன்
12. மாகாண சபை அரசாங்க முறை

1. மக்கள் இறைமை

1978 ஆம் ஆண்டு அரசியல் திட்டத்தில் 1972 ஆம் ஆண்டு அரசியல் திட்டத்தை போலவே மக்கள் இறைமை எனும் பகுதியும் சேர்க்கப்பட்டு இருந்தது. இதன்படி இலங்கை சுதந்திரமும் இறைமையும் தன்னாதிக்கமும் கொண்ட ஒரு குடியரசு என்றும் இது ஜனநாயக சோசலிச குடியரசு என அழைக்கப்படும் என்றும் இக்குடியரசு ஓர் ஒற்றை ஆட்சி அரசாக இருக்கும் எனவும் கூறப்பட்டுள்ளது.

மேலும் இக்குடியரசின் இறைமை மக்களுக்கு உரியது என்றும் பாராதீனப்படுத்த முடியாததென்றும் (கைமாற்றப்பட முடியாது) இவ் இறைமை ஆட்சித் தத்துவங்கள், அடிப்படை உரிமைகள், வாக்குரிமை என்பனவற்றை உள்ளடக்கியதென்றும் கூறப்பட்டுள்ளது.

இறைமையை பிரயோகித்தல்: இறைமையை பிரயோகித்தல் தொடர்பாக அரசியல் சட்டம் பின்வருமாறு குறிப்பிட்டிருந்தது:

மக்களின் சட்ட ஆக்க அதிகாரங்கள் மக்களினால் தெரிவு செய்யப்பட்ட பிரதிநிதிகளைக் கொண்ட பாராளுமன்றத்தினாலும், மக்கள் தீர்ப்பு ஒன்றின் மூலம் மக்களினாலும் பிரயோகிக்கப்படும். இலங்கையின் பாதுகாப்பு உட்பட மக்களின் நிர்வாக அதிகாரம் மக்களினால் தெரிவு செய்யப்பட்ட ஜனாதிபதியினூடாக மேற்கொள்ளப்படும்.

மக்களின் நீதி அதிகாரம் பாராளுமன்றம் சம்பந்தமான விடயங்களில் பாராளுமன்றத்தினால் நேரடியாகவும் ஏனைய விடயங்களில் அரசியல் அமைப்பினால் அல்லது பாராளுமன்ற சட்டத்தினால் உருவாக்கப்பட்ட அல்லது அரசியலமைப்பினால் அங்கீகரிக்கப்பட்ட நீதிமன்றங்கள் நியாய சபைகள், நீதி நிறுவனங்கள் ஆகியன மூலமும் பிரயோகிக்கப்படும்.

மேலும், அரசியல் அமைப்பினால் வெளிப்படுத்தப்பட்டு ஏற்றுக் கொள்ளப்படுகின்ற அடிப்படை உரிமைகள், அரசாங்கத்தின் எல்லா உறுப்பினர்களினாலும் போற்றப்படும் பேணப்படும் பாதுகாக்கப்படுமென்றும் கூறப்பட்டது. அத்தோடு வாக்குரிமையின் பிரயோகம் பற்றி குறிப்பிடுகையில் ஜனாதிபதித் தேர்தல், பாராளுமன்றத் தேர்தல், மாகாணசபைத் தேர்தல், உள்ளூராட்சி சபைத் தேர்தல், மக்கள் தீர்ப்பு தேர்தல் என்பவற்றில் வாக்களிக்கத் தகுதியுடைய 18 வயதை அடைந்த எவரும் வாக்காளர் இடாப்பில் பதிவுகளை கொண்ட வருமான இலங்கையின் ஒவ்வொரு பிரஜையினாலும் வாக்குரிமை பிரயோகிக்கப்படும் என கூறப்பட்டுள்ளது.

மேலும் இலங்கைக் குடியரசின் ஆள்புலமானது 25 நிர்வாக மாவட்டங்களையும் அதன் ஆள்புல நீர்ப் பரப்புக்களையும் கொண்டிருக்கும் எனவும் பாராளுமன்றம் ஒரு தீர்மானத்தின் மூலம் இந்நிர்வாக மாவட்டங்களை உட்பிரிவாக பிரிக்கவோ அல்லது ஒன்றிணைக்கவோ முடியும் என்றும் கூறப்பட்டுள்ளது.

தேசியக் கொடி, தேசியகீதம், தேசிய தினம் என்பவை பற்றிக் கூறும் பொழுது இலங்கைக் குடியரசின் தேசியக் கொடி சிங்கக் கொடியாக இருக்குமெனவும், தேசியகீதம் 'சிறீலங்கா தாயே' என்பதாக இருத்தல் வேண்டும் எனவும், தேசிய தினம் பெப்ரவரி நான்காம் நாளாக இருத்தல் வேண்டும் எனவும் கூறப்பட்டுள்ளது.

நன்மைகள்

1. நிர்வாகத் துறைக்குப் பொறுப்பான ஜனாதிபதி மக்களினால் நேரடியாக தெரிவு செய்யப்படுகின்றமையானது நிர்வாகத் துறையில் மக்களின் இறைமையை வலுப்படுத்துவதாக உள்ளது.
2. இறைமை என்ற எண்ணக்கரு இங்கு விரிவாக்கப்பட்டு புதிய விளக்கம் கொடுக்கப்படுகின்றது. ஆட்சித் தத்துவங்கள், அடிப்படை உரிமை, வாக்குரிமை என்பனவும் அதற்குள் உள்ளடக்கப்படும் எனக் கூறப்பட்டுள்ளது. இது இறைமை என்ற எண்ணக்கருவிற்கு பரந்த ஜனநாயக தன்மையையும் வழங்கியுள்ளது.
3. நீதித்துறை சுதந்திரமாக செயற்படுவதற்கு வழிசெய்யப்பட்டுள்ளது.
4. நிர்வாக மாவட்டங்களை காலத்தின் தேவைக்கேற்ப பிரிக்கவும் ஒன்றிணைக்கவும் வாய்ப்பு அளிக்கப்பட்டது.

குறைபாடுகள்

1. லங்கா சமசமாஜக் கட்சி தலைவரான டாக்டர் N. M. பெரேரா அவர்கள் இறைமை என்பது முழுமையான நோக்கில் மக்களின் அதிகாரமாக இருப்பதினால் அதற்கு வேறு விளக்கங்கள் அவசியமில்லை. அதாவது அரசாங்கத்தின் அதிகாரங்கள், அடிப்படை உரிமை, வாக்குரிமை என்பனவற்றை உள்ளடக்க வேண்டிய அவசியமில்லை என குறிப்பிட்டார்.
2. நவீன காலத்தில் மக்களின் இறைமையை நேரடியாக செயற்படுத்த முடியாது என்பதால் ஏதோவொரு உயர் கருவியினூடுதான் செயற்படுத்துவது வழக்கமாக உள்ளது. மக்களால் தெரிவு செய்யப்பட்ட சட்டசபையே அவ் உயர் கருவியாக உள்ளது. ஆனால் இவ் அரசியல் திட்டத்தில் ஜனாதிபதியும் மக்களினால் தெரிவு செய்யப்படுவதனால் அரச அதிகாரத்தின் உயர் கருவி தொடர்பாக ஒரு இரட்டை தன்மை காணப்படுகின்றது.
3. ஜனாதிபதியின் கொள்கைகளோடு ஒத்துழைக்காத ஒரு குழுவினர் பாராளுமன்றத்தில் பெரும்பான்மையாக இருக்கும்போது ஜனாதிபதியினால் நிர்வாக அதிகாரத்தை செயற்படுத்த முடியாத நிலை ஏற்படும்.
4. இறைமை மக்களிடம் உள்ளது எனக் கூறும்போது எண்ணிக்கையின் அடிப்படையில் இது பார்க்கப்படுவதால் பெரும்பான்மை இனத்திற்கு சார்பாகவே உள்ளது. இதன் பயனை பெரும்பான்மை மக்களே அனுபவிக்கக்கூடிய நிலை ஏற்படுகின்றது.

5. நிர்வாக மாவட்டங்களை பாராளுமன்றம் ஒரு தீர்மானத்தின் மூலம் பிரிக்கலாம். அல்லது ஒன்றிணைக்கலாம் எனக் கூறப்பட்டுள்ளமை யானது எதிர்காலத்தில் அரசு தமிழ்ப்பிரதேசத்திலுள்ள சிங்களக் குடியேற்றங்களை வலிமையாக்கும் வகையில் புதிய சிங்கள மாவட்டங்களை உருவாக்கவோ அல்லது அருகிலுள்ள சிங்களப் பிரதேசங்களை இதனுடன் இணைத்து மாவட்ட வீதாசாரத்தினை மாற்றவோ முயற்சிப்பதற்கான வாய்ப்பினை உருவாக்கலாம். இந்நிலை மாவட்ட நிர்வாக அதிகாரம் சிங்களமயமாவற்கான நிலையைத் தோற்றுவிப்பதோடு விகிதாசாரப் பிரதிநிதித்துவத் தேர்தல் முறையில் பாராளுமன்ற பிரதிநிதித்துவமும் மாற்றமடையும் நிலையையும் தோற்றுவிக்கும்.
6. இலங்கையின் தேசியக் கொடியான சிங்கக் கொடி சிங்கள மக்களுக்கும் பௌத்த மதத்திற்கும் கொடுத்த முக்கியத்துவத்தினை ஏனைய இனங்களுக்கும். மதங்களுக்கும் கொடுக்கவில்லை. இந்நிலையில் இதுவே தொடர்ந்தும் தேசியக் கொடியாக இருக்கும் எனக் கூறப்பட்டுள்ளமை யானது ஏனைய இனங்களையும், மதங்களையும் புறக்கணிப்பதாக உள்ளது. மேலும் இக்கொடியை மாற்றுவதனால் பாராளுமன்றத்தில் 2/3 பெரும்பான்மையுடன் மக்கள் தீர்ப்பு மூலம் மக்களினாலும் அங்கீகரிக்கப்படுதல் வேண்டும் எனக் கூறப்பட்டுள்ளமை நாட்டின் நலன் கருதி எதிர்காலத்தில் இதனை மாற்றுவதையும் தடை செய்துள்ளது.
7. இலங்கை ஓர் ஒற்றையாட்சி அரசு என இதில் கூறப்படுகின்றது. இந்நிலைமை பல இனங்களும் சமத்துவமாக வாழ்கின்ற ஒரு சமஷ்டி ஆட்சி முறைக்கு தடையாக உள்ளது.
8. இறைமை பற்றிய ஏற்பாடுகளில் திருத்தம் கொண்டு வருவதாயின் பாராளுமன்றத்தில் 2/3 பெரும்பான்மையுடன் மக்கள் தீர்ப்பு ஒன்றின் மூலம் மக்களின் சம்மதமும் அவசியமென கூறப்பட்டது. இந்நிலை எதிர்காலத்தில் இனப்பிரச்சினைக்கு தீர்வு காண்பதற்கு தடையாக விளங்குகின்றது.

2. அரசு கொள்கையின் வழிகாட்டிக் கோட்பாடுகளும் அடிப்படைக் கடமைகளும்

அரசியல் அமைப்பின் ஆறாம் அத்தியாயம் அரசு கொள்கையின் வழிகாட்டிக் கோட்பாடுகள் பற்றியும் அடிப்படைக் கடமைகள் பற்றியும் குறிப்பிடுகின்றது. வழிகாட்டிக் கோட்பாடுகள் நீதியானதும் சுதந்திரமானதுமான சமூகத்தை உருவாக்கும் நோக்குடன் அரசு கொள்கையின் அடிப்படையாகும்போதும் நிர்வாகத்தை

நடத்தும்போதும் பாராளுமன்றம் அமைச்சரவை என்பனவற்றிற்கு வழிகாட்டியாக இருக்கும் என குறிப்பிட்டுள்ளது. மேலும் இப்பகுதியில் இலங்கையில் ஜனநாயக சோசலிச சமூகம் ஒன்றை உருவாக்க அரசு உறுதிபூண்டுள்ளது என்றும் அதன் அடிப்படையில் பின்வருவன அரசின் குறிக்கோள்களாக இருக்கும் எனவும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது:

1. எல்லா மக்களும் தமது அடிப்படை உரிமைகளையும் சுதந்திரங்களையும் முழுமையாக அனுபவித்தல்.
2. தேசிய வாழ்வின் அமர்வுகளிளெல்லாம் சமூக பொருளாதார அரசியல் ரீதியாக வழிப்படுத்தப்படுவனவாக அமைந்த ஒரு சமூக ஒழுங்கு முறைமையை செவ்வையான முறையில் ஆக்கிப் பாதுகாப்பதன் மூலம் மக்களின் நலன்களை மேம்படுத்தல்.
3. போதிய உணவு உடை, வாழ்க்கை நிலைமைகளில் தொடர்ச்சியான சீர்திருத்தம், ஓய்வு நேரங்களை முழுமையாக அனுபவித்தல், சமூக கலாசார வாய்ப்புக்கள் என்பன உட்பட எல்லா பிரஜைகளும் அவர்களது குடும்பத்தினரும் போதிய அளவான வாழ்க்கைத் தரத்தை அனுபவித்தல்.
4. பகிரங்க பொருளாதார முயற்சியின் மூலமும் தனியார் பொருளாதார முயற்சியின் மூலமும், அதனை ஒழுங்குபடுத்துகின்ற சட்டங்கள் மூலமும் நாடு முழுவதையும் விரைவாக அபிவிருத்தி செய்தல்.
5. சமூகத்தின் மூலவளங்களையும், சமூகத்தினால் விளைவிக்கப்பட்ட வற்றையும் பொது நலனுக்கு பயன்படக் கூடிய வகையில் அனைத்து மக்களிடையேயும் ஒப்புரவான முறையில் பகிர்ந்து அளித்தல்.
6. உற்பத்தி, விநியோகம் பரிமாற்றம் ஆகியவற்றுக்கான சாதனங்கள் அரசிடமோ அல்லது அரசினால் அங்கீகரிக்கப்பட்ட முகாமைகளிடமோ அல்லது சலுகை படைத்த சிலரிடமோ செறிந்தும் குவிந்தும் இராமல் இலங்கையிலுள்ள எல்லா மக்களிடையேயும் பரந்தனவாக இருக்கக் கூடிய வகையில் நீதியான சமூக ஒழுங்கு முறையை உருவாக்குதல்.
7. மக்களின் ஒழுக்கத்தையும் கலாசார தரத்தையும் உயர்த்துவதோடு மனித ஆளுமையின் முழு வளர்ச்சியை உறுதிப்படுத்தல்.
8. எழுத்தறிவின்மையை முற்றாக இல்லாதொழிப்பதோடு எல்லா நிலைகளிலும் உலகளாவியதும் சமத்துவமானதுமான கல்வி வாய்ப்புக்கான உரிமையை எல்லா பிரஜைகளுக்கும் உறுதிப்படுத்துதல்.

மேற் கூறிய குறிக்கோள்களை அரசு சட்டங்களை இயற்றும்போதும் நிர்வாகத்தை நடாத்தும்போதும் ஒழுங்காக கடைப்பிடிக்கும். அத்தோடு பின்வரும் கடமைகளையும் தத்துவங்களையும் அரசும் மக்களும் கொண்டிருத்தல் வேண்டும் எனவும் கூறப்பட்டது:

1. அரசானது இலங்கையின் சுதந்திரத்தையும் இறைமையையும், ஐக்கியத்தையும், ஆள்புல ஒருமையையும் பாதுகாத்தல் வேண்டும்.
2. அரசானது நிர்வாகத்தை பன்முகப்படுத்துவதன் மூலமும் தேசிய வாழ்விலும் அரசாங்கத்திலும் உள்ள ஒவ்வொரு மட்டத்திலும் பங்கு பற்றுவதற்கு இயன்ற எல்லா வாய்ப்புக்களையும் மக்களுக்கு அளிப்பதன் மூலமும் அரசாங்கத்தின் ஜனநாயக அமைப்பையும் மக்களின் ஜனநாயக உரிமைகளையும் பலப்படுத்துதலும் விரிவு படுத்தலும் வேண்டும்.
3. இன, மத, மொழி மற்றும் பல்வேறு மக்களிடையேயும் ஒத்துழைப்பையும் பரஸ்பர நம்பிக்கையையும் வளர்ப்பதன் மூலம் அரசானது தேசிய ஐக்கியத்தினை பலப்படுத்தல் வேண்டும் என்பதுடன் பாரபட்சங்கள், ஓரங்கட்டுதல் என்பவற்றினை நீக்கும் வழியில் போதித்தல், கல்வியூட்டல், தகவல் அறிவித்தல் ஆகிய துறைகளில் பயனுள்ள நடவடிக்கைகளை எடுத்தல் வேண்டும்.
4. அரசானது பிரஜை எவரும் இனம், மதம், மொழி, சாதி, பால் காரணமாக அல்லது அரசியல் அபிப்பிராயம் காரணமாக அல்லது முயற்சி காரணமாக ஏதேனும் தகுதியீனத்திற்கு உட்படாத வண்ணம் பிரஜைகளுக்கு சமவாய்ப்புக்களை உறுதிப்படுத்துதல் வேண்டும்.
5. அரசானது பொருளாதார சமூக சலுகையையும், ஏற்றத்தாழ்வினையும், மனிதனை மனிதன் சுரண்டுவதையும் அல்லது அரசு மனிதனை சுரண்டுவதையும் ஒழித்தல் வேண்டும்.
6. பொருளாதார கட்டமைப்பின் செயற்பாடானது செல்வமும் உற்பத்திச் சாதனங்களும் பொதுமக்களை பாதிக்கும் வகையில் ஒரு சிலரிடம் குவியாமல் இருப்பதை அரசு உறுதிப்படுத்துதல் வேண்டும்.
7. அரசானது சமூக பாதுகாப்பையும், சேமநலத்தையும் உறுதிப்படுத்துதல் வேண்டும்.
8. மக்களின் கலாசாரங்களையும் மொழிகளையும் அபிவிருத்தி செய்வதற்கு அரசு உதவுதல் வேண்டும்.

9. பல்வேறு மத நம்பிக்கைகளை கொண்ட மக்கள் தத்தமது மத கோட்பாடுகளை உண்மையாக உணர்வதை இயலச் செய்வதற்கு அவசியமான பொருளாதார சமூக சூழலை அரசானது உருவாக்குதல் வேண்டும்.
10. அரசானது குடும்பத்தை சமூகத்தின் அடிப்படை கூறாக ஏற்றுக் கொள்ளுதலும் பாதுகாத்தலும் வேண்டும்.
11. பிள்ளைகளினதும், இளம் ஆட்சிகளினதும் உடல் வளர்ச்சியை உள வளர்ச்சியை ஒழுக்க வளர்ச்சியை, மத வளர்ச்சியை முழுமையாக விருத்தி செய்வதனை உறுதிப்படுத்துவற்கும், சுரண்டலில் இருந்தும் புறக்கணிக்கப்படுவதில் இருந்தும் அவர்களைப் பாதுகாப்பதற்கும் என அரசானது அவர்களின் நலன்களை விசேட கவனத்துடன் மேம்படுத்துதல் வேண்டும்.
12. சமுதாயத்தின் நன்மைக்கென அரசானது சூழலைப் பாதுகாத்தலும், பேணிக்காத்தலும் சீராக்குதலும் வேண்டும்.
13. அரசானது நாடுகளுக்கு இடையேயான சமாதானத்தையும் பாதுகாப்பையும் ஒத்துழைப்பையும் நீதியானதும் ஏற்கத் தக்கதுமான நாடுகளுக்கிடையேயான பொருளாதார சமூக ஒழுங்கு முறைமையை உருவாக்குதலும் மேம்படுத்துதலும் வேண்டும். அத்துடன் நாடுகளுக்கிடையேயான தொடர்புகளில் சர்வதேச சட்டத்திற்கும், சர்வதேச உடன்படிக்கைகளுக்குமான மதிப்பினை வளர்ப்பதற்கு முயலுதல் வேண்டும்.

மேற்கூறியவாறு அரசின் கடமைகளைப் பற்றிக் குறிப்பிட்ட யாப்பு ஒரு நாட்டின் பிரஜைகளுக்குரிய கடமைகள் என்றவகையில் இலங்கை மக்களுக்கு பின்வரும் கடமைகளையும் வற்புறுத்துகின்றது:

1. அரசியல் அமைப்பையும், சட்டத்தையும், போற்றிப் பாதுகாத்தல்.
2. தேசிய நலனை மேம்படுத்துதலும் தேசிய ஐக்கியத்தை வளர்த்தலும்.
3. தாம் தேர்ந்தெடுத்த முயற்சியை மனச்சாட்சியுடன் செயற்படுத்தல்.
4. அரசாங்க ஆதனத்தை பேணிக் காத்தலும், பாதுகாத்தலும் அத்தோடு அரசாங்கச் சொத்துக்கள் பிழையான முறையில் பயன்படுத்தலையும், வீணாக்கப்படுதலையும் தடுத்து நிறுத்துதல்.
5. மற்றவர்களின் உரிமைகளையும் சுதந்திரங்களையும் மதித்தல்.
6. இயற்கையைப் பாதுகாத்தலும், அதன் செல்வங்களைக் காத்தலும்,

மேற்கூறியவாறு அரசு கொள்கையின் வழிகாட்டிக் கோட்பாடுகள் பற்றியும் அடிப்படைக் கடமைகள் பற்றியும் கூறப்பட்ட போதும் அவை சட்ட உரிமைகளையோ, சட்டக் கட்டுப்பாடுகளையோ பற்றி எதுவும் கூறவில்லை. இதனால் இவை சட்டப் பெறுமதி அற்றவையாகவே உள்ளன. இவை மீறப்பட்டதென்பதற்காக நாட்டில் நீதியை நிர்வகிக்கும் எந்த நிறுவனத்தின் மூலமாகவும் கேள்வி எழுப்ப முடியாது.

நன்மைகள்

1. பிரஜைகளின் கடமைகளுக்கும் இங்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கப் பட்டுள்ளது. இதன் மூலம் மக்கள் அரசு தொடர்பான தங்களினுடைய கடமைகளை உணரக்கூடிய நிலை ஏற்படுகிறது.
2. தனியார்துறை பொருளாதாரத்திற்கு இங்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கப் பட்டமையினால் உள்ளூர் வெளியூர் தனியார்களின் முதலீடுகள் வளர்ச்சி அடைவதற்கு வாய்ப்புக்கள் உருவாகிறது.
3. இலங்கைப் பிரஜைகளுக்கு இனம், மொழி, மதம், சாதி, பால், அரசியல் அபிப்பிராயம் என்பவற்றைக் கவனிக்காது சம வாய்ப்புக்களை வழங்கல் வேண்டும் எனக் கூறப்பட்டு இருக்கின்றமையானது அது தொடர்பான பாரபட்சங்களை தவிர்க்கிறது.
4. அரசானது குடும்பத்தை சமூகத்தின் அடிப்படைக் கூறாக ஏற்றுக் கொள்ளுதலும் பாதுகாத்தலும் வேண்டும் எனக் கூறப்படுவதன் மூலம் குடும்பங்கள் சிதைவடையாமல் இருப்பதற்கு வாய்ப்புக்கள் உருவாகிறது.
5. சிறுவர்களினதும் இளைஞர்களினதும் உடல், உள, ஒழுக்க வளர்ச்சிக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கப்பட்டமையானது சிறுவர்களினதும் இளைஞர்களினதும் நல்வாழ்வுக்கு உதவக்கூடியதாக உள்ளது.
6. இயற்கை வளங்களைப் பாதுகாப்பதற்கும் முக்கியத்துவம் கொடுக்கப் பட்டமையானது இயற்கை வளங்கள் அழிவதை தடுக்க உதவுகிறது.

குறைபாடுகள்

1. லங்கா சமசமாஜக் கட்சியின் தலைவரான டாக்டர் N.M. பெரேரா அரசு கொள்கையின் தத்துவங்களின் தொடர்பாக பின்வரும் விமர்சனங்களை முன் வைத்திருந்தார்:

அ. அரசின் கொள்கைகளை அவதானிக்கும் போது ஒரு கலப்பு

பொருளாதாரமே தொடர்ந்தும் நிலவும் நிலை உள்ளது.

ஆட்சிக்கு ஆட்சிகலப்பின் விகிதாசாரம் மாறலாம். ஆனால் முதலாளித்துவத்தின் அடிப்படை கட்டமைப்பு தொடர்ந்து இருக்கும். முதலாளித்துவ சமூகத்தினுடைய சொத்து தொடர்பு களும் சட்டமுறைமையும் மாறாது இருக்கும்.

ஆ. தனியார் பொருளாதாரத்திற்கு இக்கொள்கைகள் வழங்கும் முக்கியத்துவத்தினால் பொதுத்துறை நலிவடையக் கூடிய நிலை தோற்றம் பெறும்.

2. கொள்கைகளுக்கு சட்ட அந்தஸ்தில்லை. இதனால் அரசு இவற்றை அமுல்படுத்தாதபோது மக்கள் நீதிமன்றத்தின் முன் இவற்றை பற்றி முறையிட முடியாது.
3. அரசானது இன, மத, மொழி, சாதி, பால் ரீதியான பாகுபாடு காட்டக் கூடாது என கூறியுள்ளது. ஆனால் நடைமுறையில் இன ரீதியான பாரபட்சங்கள் பல ஏற்பட்டுள்ளதாக குற்றஞ்சாட்டப்படுகிறது. மேலும் இவ் ஏற்பாடு பெளத்த மதம் அரசு மதம் என்ற ஏற்பாட்டிற்கு முரணாகவும் உள்ளது.
4. தனியார் துறையின் வளர்ச்சி தொழிலாளர்கள் இதுவரை அனுபவித்து வந்த சலுகைகள் உரிமைகளிலும் பாதிப்பை ஏற்படுத்தக் கூடியதாக இருக்கும். உ-ம்: சுதந்திர வர்த்தக வலயம்.
5. நாட்டின் பிரதான பிரச்சினையான இனப்பிரச்சினையைத் தீர்க்கக்கூடிய வகையில் வழிகாட்டிக் கோட்பாடுகள் எவையும் அமையவில்லை.

3. அடிப்படை உரிமைகள்

1972 ஆம் ஆண்டு அரசியல் திட்டத்தில் காணப்பட்ட அடிப்படை உரிமைகள் ஏற்பாடுகள் போல இவ் அரசியல் திட்டத்திலும் அடிப்படை உரிமைகள் தொடர்பான பல ஏற்பாடுகள் சேர்க்கப்பட்டிருந்தன. இதைவிட 1972 ஆம் ஆண்டு அரசியல் திட்டத்தில் அடிப்படை உரிமைகளின் பிரயோகம் இலங்கைப் பிரஜைகளுக்கு மட்டுமே இருக்கும் என கூறப்பட்டது. இதனால் அக்காலத்தில் நாடற்றவர்களாக இருந்த இந்திய வம்சாவழி மக்கள் அடிப்படை உரிமைகளின் பயன்களை அனுபவிக்க முடியாத நிலையில் இருந்தனர். இவ் அரசியல் திட்டத்தில் அந்நிலை நீக்கப்பட்டு, அரசியல் திட்டம் அமுலாக்கப்பட்ட திகதியில் இருந்து 10 வருட காலத்திற்கு இலங்கை பிரஜைகள் அல்லாத நாடற்றவர்களும் அடிப்படை உரிமைகளின் பிரயோகத்திற்கு உட்படுவார்கள் என கூறப்பட்டுள்ளது. மேலும் அரசியல் திட்டத்தில்

அடிப்படை உரிமைகளின் மீறலுக்கு உள்ளானவர் உயர் நீதிமன்றத்திற்கு விண்ணப்பிப்பதன் மூலம் அதற்கான பரிகாரத்தினை பெற்றுக் கொள்ளலாம் எனவும் கூறப்பட்டுள்ளது.

உறுப்புரை 126 இன் படி அடிப்படை உரிமை, அல்லது மொழி உரிமை ஆட்சித் துறை நடவடிக்கையினால் அல்லது நிர்வாக நடவடிக்கையினால் மீறப்படும் போது மீறலுக்கு உள்ளானவர் ஒரு மாதத்துக்குள் விண்ணப்பிக்க வேண்டும். உயர் நீதிமன்றம் இரண்டு மாதங்களுக்குள் தீர்ப்பினை வழங்கும்.

அரசியல் திட்டத்தில் கூறப்பட்டுள்ள அடிப்படை உரிமைகள் பற்றிய ஏற்பாடுகள்: அரசியல் யாப்பின் 3 ஆம் அத்தியாயத்தில் உறுப்புரை 10 தொடக்கம் உறுப்புரை 17 வரை அடிப்படை உரிமைகள் பற்றி குறிப்பிடப்படுகிறது.

1. இலங்கை பிரஜைகள் அனைவருக்கும் தான் விரும்பும் மதத்தை அல்லது நம்பிக்கையை கைகொள்ளும் சுதந்திரம் உட்பட சிந்தனை செய்யும் சுதந்திரம், மனசாட்சியை பின்பற்றும் சுதந்திரம், மத சுதந்திரம் என்பன உண்டு. (உறுப்புரை - 10).
2. ஆள் எவரும் சித்திரவதைக்கு அல்லது கொடூரமான மனிதாபிமான மற்ற நடத்தைக்கு அல்லது தண்டனைக்கு உட்படுத்தப்படலாகாது (உறுப்புரை - 11).
3. சமத்துவத்திற்கான உரிமை உண்டு. அது பின்வருமாறு பேணப்படும் (உறுப்புரை - 12):
 1. சட்டத்தின் முன்பு ஆட்கள் எல்லோரும் சமமானவர்கள், அத்துடன் அவர்கள் சட்டத்தின் முன் சமமாக பாதுகாக்கப்படுவதற்கும் உரித்துடையவர்கள். (உறுப்புரை - 12(1)).
 2. இனம், மதம், மொழி, சாதி, பால், அரசியற்கொள்கை, பிறப்பிடம் என்பனவற்றின் காரணமாக எந்தவொரு பிரஜைக்கும் பாரபட்சம் காட்டுதல் ஆகாது. எனினும் நியாயமான ஒரு காலப்பகுதியில் பொதுநீதி, உள்ளூராட்சி, கூட்டுத்தாபன சேவையில் இருக்கும் எவரையும் எந்த ஒரு மொழியிலும் போதிய அறிவை பெற வேண்டும் என கோருவது சட்டபூர்வமானதாகும். (உறுப்புரை - 12(2)).
 3. எந்த ஆளும் இனம், மதம், மொழி, சாதி, பால் காரணமாக அல்லது அத்தகைய காரணங்களில் எந்தவொன்று காரணமாகவும் கடைகள், பொதுவுணர்ச்சாலைகள், விடுதிகள், பொதுக்களியாட்ட

இடங்கள், தனது மதத்திற்குரிய பொது வழிபாட்டிடங்கள் என்பவற்றிற்கு செல்லுதல் தொடர்பில் ஏதேனும் தகுதியீனத்திற்கு, பொறுப்பிற்கு மட்டுப்பாட்டிற்கு அல்லது நிபந்தனைக்கு உட்படக் கூடாது. (உறுப்புரை - 12(3)).

4. இவ் உறுப்புரைகளில் உள்ள எதுவும் பெண்களின், பிள்ளைகளின் அல்லது இயலாமை உள்ள ஆட்களின் முன்னேற்றத்திற்காக சட்டத்தின் மூலம், துணை நிலைச்சட்டவாக்கத்தின் மூலம் அல்லது ஆட்சித்துறை நடவடிக்கை மூலமாக சிறப்பேற்பாடு செய்யப் படுதலைத் தடுத்தலாகாது (உறுப்புரை 12(3), (4)).
4. 1. சட்டத்தினால் ஸ்தாபிக்கப்பட்ட நடவடிக்கை முறைக்கிணங்கவன்றி ஆளெவரும் கைதுசெய்யப்படலாகாது. கைது செய்யப்படுவதற்கான காரணம், கைது செய்யப்படும் எவரேனும் ஆளுக்கு அறிவிக்கப்பட வேண்டும். (உறுப்புரை - 13(1)).
2. கட்டுக்காவலில் வைத்திருக்கப்படும், தடுத்து வைத்திருக்கப்படும் அல்லது வேறுவகையில் சொந்தச் சுதந்திரம் பறிக்கப்பட்டிருக்கும் ஒவ்வொரு ஆளும் சட்டத்தினால் ஸ்தாபிக்கப்படும் நடவடிக்கை முறைக்கிணங்க மிக அண்மையிலுள்ள தகுதி வாய்ந்த நீதிமன்றத்தின் நீதிபதி முன்னர் கொண்டு வரப்பட வேண்டும். அத்துடன் சட்டத்தினால் ஸ்தாபிக்கப்பட்ட நடவடிக்கை முறைக்கிணங்க நீதிபதியினால் ஆக்கப்படும் கட்டளையப் படியோ, அதன் நியதிகள் படியோ அன்றி தொடர்ந்தும் கட்டுக்காவலில் வைத்திருக்கப்படவோ, தடுத்துவைக்கப்படவோ அல்லது சொந்தம் சுதந்திரம் பறிக்கப்படவோ கூடாது. (உறுப்புரை - 13(2)).
3. தவறொன்றிற்கு குற்றம் சாட்டப்படும் எவரேனும் ஆள் தகுதி வாய்ந்த நீதிமன்றமொன்றினால் நடாத்தப்படும் நியாயமான விளக்கத்தில் அவரே நேரடியாக உரைப்பதற்கு அல்லது சட்டத்தரணி மூலம் உரைப்பதற்கு உரித்தடையவராதல் வேண்டும். (உறுப்புரை - 13(3)).
4. சட்டத்தினால் ஸ்தாபிக்கப்பட்ட நடவடிக்கை முறைக்கிணங்க, நீதிமன்றத்தினால் ஆக்கப்படும் கட்டளையின் மூலமாகவன்றி ஆளெவரும் மரணதண்டனையினால் அல்லது மறியல் தண்டனையினால் தண்டிக்கப்படலாகாது. புலனாய்வு அல்லது விசாரணை முடியும் ஆளொருவரை கைது செய்து வைத்திருத்தல், கட்டுக்காவலில் வைத்திருத்தல், தடுத்து வைத்திருத்தல் அல்லது

சொந்தச் சுதந்திரத்தை வேறுவகையில் பறித்தல் தண்டனையாக அமையாது. (உறுப்புரை - 13(4)).

5. ஆள் ஒவ்வொருவரும் அவர் குற்றவாளி என நிரூபிக்கப்படும் வரை சுற்றவாளி என ஊகிக்கப்பட வேண்டும். எனினும் குறிப்பிட்ட நிகழ்வுகளை நிரூபிப்பதற்கான பொறுப்பை ஆள் ஒருவர் மீது சட்டம் சுமத்தலாம். (உறுப்புரை - 13(5)).

6. புரியப்பட்ட நேரத்தில் தவறொன்றாக இருந்திராத ஏதேனும் செய்யப்பட்ட அல்லது செய்யப்படாத விடயம் தொடர்பாக ஆள் எவரும் குற்றவாளியாதல் ஆகாது. அத்துடன் அத்தவறு புரியப்பட்ட நேரத்தில் வலுவில் இருந்த தண்டத்திலும் பார்க்க, கடுமையான தண்டம் எதுவும் விதிக்கப்படக் கூடாது. (உறுப்புரை - 13(6)).

7. குடிவருவோர், குடியகல்வோர் சட்டத்தின் அல்லது 1967 ஆம் ஆண்டின் 17 ஆம் இலக்க இந்திய-இலங்கை உடன்படிக்கை அமுலாக்கல் சட்டத்தின் ஏற்பாடுகளின் கீழ் ஆக்கப்பட்ட அகற்றல் கட்டளையின் காரணமாக ஆள் ஒருவரைக் கைது செய்தல், கட்டுக் காவலில் வைத்திருத்தல், தடுத்து வைத்திருத்தல் அல்லது அவரது சுதந்திரத்தை வேறுவகையில் பறித்தல் இவ்வுறுப்புரையை மீறுவதாக அமையாது (உறுப்புரை 13(7)).

5. ஒவ்வொரு பிரஜையும் பின்வருவனவற்றிற்கு உரித்துடையவர் ஆவர். (உறுப்புரை - 14(1)).

அ. வெளியிடுதல் உட்பட பேச்சுத் சுதந்திரமும் கருத்துச் சுதந்திரமும் அனைவருக்கும் உண்டு.

ஆ. அமைதியான முறையில் ஒன்று கூடுவதற்கான சுதந்திரம் உண்டு.

இ. ஒருங்கு சேர்வதற்கான சுதந்திரம் உண்டு.

ஈ. தொழிற்சங்கம் ஒன்றை அமைக்கவும் அதில் சேரவும் அனைவருக்கும் உரிமையுண்டு.

உ. தனியாக அல்லது மற்றவர்களுடன் சேர்ந்து தனது மதத்தையோ அல்லது நம்பிக்கையையோ வழிபாட்டிலும், அனுசரிப்பிலும், போதனையிலும் வெளிக்காட்டுவதற்கான உரிமையுண்டு.

ஊ. தனியாக அல்லது ஏனையவர்களுடன் சேர்ந்து தனது சொந்த கலாசாரத்தை அனுசரிப்பதற்கும், மேம்படுத்துவதற்கும் அத்துடன் தனது சொந்த மொழியை பயன்படுத்துவதற்கும் சுதந்திரமுண்டு.

- எ. ஏதேனும் சட்டமுறையான முயற்சிகளில் அல்லது உயர் தொழிலில் அல்லது வியாபாரத்தில் தானாக அல்லது ஏனையவர்களுடன் சேர்ந்து ஈடுபடுவதற்கான சுதந்திரம் உண்டு.
- ஏ. இலங்கை முழுவதற்கும் தடையின்றி நடமாடுவதற்கும் தான் விரும்பும் இடத்தில் வசிப்பதற்கும் சுதந்திரம் உண்டு.
- ஐ. இலங்கையில் இருந்து வெளிநாடு செல்பவர்கள் திரும்ப இலங்கைக்கு வந்து வாழ்வதற்கான சுதந்திரமுண்டு.

வேறு நாட்டின் பிரஞாயாக இல்லாதிருப்பவரும், இவ்வரசியலமைப்பு தொடங்குவதற்கு முன்னர் இலங்கையில் நிரந்தரமாகவும் சட்டப்படியும் வதிவிலிருப்பவரும் ஆன ஆணொருவர் அரசியலமைப்பு தொடங்கியதி லிருந்து 10 ஆண்டுகளுக்கு அடிப்படை உரிமைகளுக்கு உரித்துடையவராதல் வேண்டும். (உறுப்புரை - 14(2)).

மேற்கூறியவாறு அடிப்படை உரிமை தொடர்பான ஏற்பாடுகள் அரசியல் யாப்பில் காணப்பட்டபோதும் தேசிய பாதுகாப்பு, இனச்சமூக வாழ்வு, மதச் சமூகவாழ்வு, பாராளுமன்ற சிறப்புரிமையைப் பேணுதல், நீதிமன்ற அவமதிப்பு, மானநட்டம், தவறு புரியத் தூண்டுதல், தேசிய பொருளாதாரத்தைப் பாதுகாத்தல், பொதுமக்கள் சுகாதாரத்தை ஒழுக் கத்தைப் பாதுகாத்தல், பொதுமக்கள் ஒழுங்கிணைப் பேணுதல், உரிமைகள் சுதந்திரத்தைப் பாதுகாத்தல் என்பவற்றின் நலன்கருதி அவசரகாலச் சட்டத்தின் கீழ் அடிப்படை உரிமைகள் மட்டுப்படுத்தப்படலாம். (உறுப்புரை - 15).

16 ஆவது உறுப்புரை ஏற்கனவே எழுத்திலுள்ள சட்டங்கள் எழுத்தில் இல்லாச் சட்டங்கள் அனைத்தும் மேற்கூறிய அடிப்படை உரிமை ஏற்பாடு களுடன் ஒத்துப்போகாதனவாக இருப்பினும் அவை செல்லுபடியாகும் எனவும் கூறப்பட்டுள்ளது.

ஆனால் மேற்கூறிய மட்டுப்பாடுகளை கொண்டிருந்தபோதும் இவ் அடிப்படை உரிமைகள் சம்பந்தமான ஏற்பாடுகள் மிகவும் பரந்த அளவிலான சுதந்திரத்தையும் விடுதலையையும் மக்களுக்கு வழங்கியுள்ளதெனவும் கலாநிதி விக்கிரமசூரியா அவர்கள் குறிப்பிடுகின்றார். இவர் இது பற்றி மேலும் குறிப்பிடுகையில் '1972 ஆம் ஆண்டு அரசியல் திட்டத்தின் அடிப்படை உரிமைகள், அடிப்படை உரிமைகளில் சில அம்சங்களையே கொண்டிருந்தது. ஆனால் புதிய அரசியல் திட்டம் பொருளாதார சுதந்திரம், நிர்வாகத்தை பரவலாக்குதல், சமூக பாதுகாப்பு, குழந்தைகள் பாதுகாப்பு, தனியார் துறை பாதுகாப்பு என்பவற்றுடன் சூழல் சம்பந்தப்பட்டவற்றையும் பாதுகாக்கின்றது' என்றார். பேராசிரியர் A.J. வில்சன் இது பற்றி குறிப்பிடுகையில்

அரசியல் திட்டத்தல் உள்ளடக்கப்பட்டிருக்கும் அடிப்படை உரிமைகள் பற்றிய பகுதியை ஒம்பூட்ஸ்மன் ஒன்றை அமைப்பதற்கான விதிகள் நீதித்துறையின் சுதந்திரம் அவசரகால அதிகாரங்களை பயன்படுத்துவதற்கான கட்டுப்பாடுகள் என்பவற்றோடு வைத்துப் பார்க்கும்போது இலங்கை வரலாற்றில் இதுவரையில் வழங்கியவற்றுள் இதுவே மிகச் சிறந்த பரவலான சுதந்திர சாசனமாகும்' என்றார்.

இலங்கை அரசு மேற்கொண்ட சர்வதேச ஒப்பந்தத்தின் படி இலங்கை நீதிமன்றத்தின் தீர்ப்பில் அதிருப்தி உற்றவர்கள் ஐக்கியநாடுகள் சபை மனித உரிமைகள் பேரவைக்கு விண்ணப்பிப்பதன் மூலம் நீதியைப் பெற்றுக் கொள்ளலாம்.

அடிப்படை உரிமைகளின் பயன்பாட்டினை உரிமைகள் தொடர்பாக இலங்கை மேற்கொண்ட சர்வதேச ஒப்பந்தங்கள் குறிப்பாக குடியியல், அரசியல் உரிமைகள் தொடர்பான ஒப்பந்தம், சிறுவர் உரிமை தொடர்பான ஒப்பந்தம், சித்திரவதைகள் தொடர்பான ஒப்பந்தம் என்பவற்றுடனும் மனிதவுரிமை ஆணைக்குழுவின் செயற்பாடுகளுடனும் இணைத்துப் பார்க்கின்றபோது உரிமைகளை பேணுவதற்கான செயற்பாடுகள் பரந்த அடிப்படையில் இருப்பதை அவதானிக்கலாம்.

நன்மைகள்

1. அரசியல் யாப்பு அமுலுக்கு வந்த காலப்பகுதியில் நாடற்றவர்களாக இருந்த இந்திய வம்சாவளி மக்களும் அடிப்படை உரிமைகளின் பயன்பாட்டினைப் பெற்றுக்கொள்ள வழி செய்யப்பட்டுள்ளது.
2. அடிப்படை உரிமை மீறல்களுக்கு உள்ளானவர்கள் உயர்நீதிமன்றத்திற்கு விண்ணப்பித்து பரிகாரத்தினைப் பெற்றுக் கொள்ளும் வழிவகைகளிற்கு தெளிவாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. (மீறல் நடைபெற்ற ஒரு மாதத்திற்குள் விண்ணப்பித்தல் வேண்டும். மூன்று மாதத்திற்குள் தீர்ப்பு வழங்கப்படல் வேண்டும்.)
3. முக்கியமான அடிப்படை உரிமைகள் எழுத்தில் இருக்கின்றமையானது மக்கள் அதனை சுதந்திரமாக அனுபவிப்பதற்கான வாய்ப்புக்களை கொடுத்துள்ளது.
4. அடிப்படை உரிமைகள் சம்பந்தமான ஏற்பாடுகளை ஒம்பூட்ஸ்மன் நீதித்துறையின் சுதந்திரம், அவசரகால அதிகாரங்களை கட்டுப்படுத்துவதற்கான ஏற்பாடுகள் என்பன மேலும் விரிவாக்கி உள்ளன.

5. இலங்கை மேற்கொண்ட சர்வதேச ஒப்பந்தங்கள் அடிப்படை உரிமைகளுக்கு வலுவினைச் சேர்த்துள்ளன.

குறைபாடுகள்

1. அடிப்படை உரிமைகளுக்கு கூறப்பட்டுள்ள மட்டுப்பாடுகள் அரசாங்கம் அடிப்படை உரிமைகளையே துஷ்பிரயோகம் செய்வதற்கான வாய்ப்புக்களை உருவாக்கிக் கொடுக்கின்றது. அரசாங்கம் இதற்கான அவசரகால நிலையினை வேண்டுமென்றே நீண்டகாலத்திற்கு நீடிக்கலாம். இலங்கையைப் பொறுத்தவரை இதுவே நடைபெற்றுள்ளது. இங்கு நீண்டகாலம் அவசரகாலச் சட்டம் அமுலில் உள்ளமையினால் அடிப்படை உரிமைகளை முழுமையாகப் பிரயோகிக்க மக்களினால் முடியவில்லை.
2. அவசரகாலச் சட்டத்திற்கு புறம்பாக பயங்கரவாத தடைச்சட்டம் அமுலில் உள்ளமையினாலும், அவசரகாலச் சட்டம் இல்லாத வேளையிலும் அடிப்படை உரிமைகளின் பயன்பாடுகள் மக்களினால் பெற்றுக்கொள்ள முடியவில்லை. இப் பயங்கரவாத சட்டத்தினால் தமிழ் மக்களும், மக்கள் விடுதலை முன்னணியை சேர்ந்தவர்களும் பெரிதும் பாதிக்கப்பட்டனர்.
3. அரசாங்க பொது கூட்டுத்தாபன சேவைகளில் இன, மத, ரீதியான பாரபட்சம் காட்டக்கூடாது என கூறப்படுகின்றது. ஆனால் நடைமுறையில் இவை மீறப்பட்டதற்கு பல ஆதாரங்கள் உள்ளன.
4. இவ் அடிப்படை உரிமைகள் ஏற்பாட்டில் உயிர்வாழும் உரிமை பற்றி கூறப்படவில்லை.
5. ஏற்கனவே எழுத்திலுள்ள சட்டங்கள், எழுத்திலில்லாத சட்டங்கள் அடிப்படை உரிமைகள் ஏற்பாடுகளுடன் ஒவ்வாதனவாக இருப்பினும் செல்லுபடியாகும் என யாப்பில் கூறப்பட்டுள்ளது. இது அடிப்படை உரிமைகள் ஏற்பாடுகளை பலவீனப்படுத்தியுள்ளது. உதாரணமாக ஏற்கனவே நடைமுறையிலுள்ள தேசவழமைச்சட்டம் பெண்களின் உரிமைகளுக்கு முரணாக உள்ளது எனக் கூறப்படுகின்றது. அச்சட்டத்தின் படி மனைவி தனியாக நீதிமன்றத்தில் வழக்குத் தொடர முடியாது. அத்துடன் ஒப்பந்தங்களையும் மேற்கொள்ள முடியாது.
6. 18 வது யாப்புத் திருத்தம் நடைமுறைக்கு வந்தபின்னர் ஜனாதிபதியின் அதிகாரம் அதாவது நிறைவேற்றுத்திறையின் அதிகாரம் இயல்பாகவே

அதிகரித்துவிட்டது. இவ் அதிகரிப்பு அடிப்படை உரிமைகளையும் பலவீனப்படுத்தியுள்ளது என்ற விமர்சனம் முன்வைக்கப்படுகின்றது.

7. உரிமைகள் என்கின்ற விடயம் தனித்து வளரமுடியாதது. ஏனைய அரசியல் எண்ணக்கருக்களின் வளர்ச்சியோடு இணைந்த வகையிலேயே வளர முடியும். குறிப்பாக சட்டத்தின் ஆட்சி, நீதித்துறையின் சுதந்திரம், தடைகள் சமனிலைகள் பின்பற்றப்படுதல், பொறுப்புக் கூறும் அரசாங்கம் என்பவை வளர்ச்சியடையும் போதே உரிமைகளும் உரிமைகளின் பிரயோகமும் நடைமுறையில் பயனுடையதாக இருக்கும். இலங்கையில் தற்போது அந்த நிலை இல்லை என்கின்ற விமர்சனம் முன்வைக்கப்படுகின்றது.

4. குடியரசின் ஜனாதிபதி

1972 ஆம் ஆண்டில் காணப்பட்ட பெயரளவு அதிகாரம் கொண்ட ஜனாதிபதி பதவி நீக்கப்பட்டு இவ் அரசியல் திட்டத்தில் நிறைவேற்று அதிகாரம் கொண்ட ஜனாதிபதி பதவி உருவாக்கப்பட்டது. துரித பொருளாதார அபிவிருத்திக்கு பாராளுமன்றத்தினால் கட்டுப்படுத்தப்படாத நிறைவேற்று அதிகாரம் கொண்ட ஜனாதிபதி பதவி தேவையென்பது உணரப்பட்ட மையாலேயே இப்பதவி உருவாக்கப்பட்டது. இவ் ஜனாதிபதியே இலங்கை அரசின் தலைவராகவும், அரசாங்கத்தின் தலைவராகவும், நிறைவேற்றுத் துறையின் தலைவராகவும், ஆயுதம் தாங்கிய முப்படைகளின் தலைவராகவும், தலைமைத் தளபதியாகவும் விளங்குவார். இவர் 6 வருடத்திற்கு பதவி வகிக்கவென பொதுத்தேர்தல் ஒன்றின் மூலம் மக்களினால் நேரடியாக தெரிவு செய்யப்படுகின்றார். ஒருவர் எத்தனை தடவையும் ஜனாதிபதியாக தெரிவு செய்யப்படக் கூடியவராக இருக்கின்றார். ஜனாதிபதி தேர்தல் அவரின் பதவிக் காலம் முடிவடைவதற்கு ஒரு மாதத்திற்கு குறையாத அல்லது 3 மாதத்திற்கு மேற்படாத காலப் பகுதியினுள் நடாத்தப்படுதல் வேண்டும். எனினும் பதவியில் இருக்கும் ஜனாதிபதி 4 ஆண்டு கால பதவியின் பின்னர் மேலும் ஒரு தவணை காலத்திற்கு பதவி வகிக்கக்கூடிய வகையில் தேர்தலுக்கு ஏற்பாடு செய்யலாம்.

புதிய ஜனாதிபதியின் பதவிக்காலம் பழைய ஜனாதிபதியின் பதவிக் காலம் முடிவடையும் திகதியில் இருந்தே ஆரம்பமாகும். ஆனால் பதவிக் காலம் முடிவடைவதற்கு முன்னர் தேர்தல் நடாத்தப்பட்டு பழைய ஜனாதிபதி தேர்ந்தெடுக்கப்படாத இடத்து அவரின் பதவிக் காலம் தேர்தல் முடிவு வெளிவந்த திகதியுடன் முடிவடைந்து விடும். ஜனாதிபதியின் பதவிக்காலத்தை

6 வருட காலத்திற்கு மேல் நீடிக்க வேண்டுமாயின் அதற்கான தீர்மானம் பாராளுமன்றத்தின் 2/3 பெரும்பான்மையினாலும் மக்கள் தீர்ப்பு ஒன்றின் மூலம் மக்களினாலும் அங்கீகரிக்கப்பட வேண்டும்.

18 வது திருத்தத்தின்படி ஜனாதிபதி மூன்று மாதங்களுக்கு ஒரு தடவை பாராளுமன்றத்திற்கு சமூகமளிக்க வேண்டும்.

ஜனாதிபதி தேர்தலில் வேட்பாளர்களாக போட்டியிடுபவர்கள் பின்வரும் தகமைகளைக் கொண்டிருத்தல் வேண்டும் என அரசியல் அமைப்பில் கூறப்பட்டுள்ளது:

- i. இலங்கை பிரஜையாக இருத்தல் வேண்டும்.
- ii. 30 வயது நிரம்பியவராக இருத்தல் வேண்டும்.
- iii. தேர்தல் இடாப்பில் தனது பெயரைக் கொண்டவராக இருத்தல் வேண்டும்.
- iv. அங்கீகரிக்கப்பட்ட அரசியல் கட்சியினால் பெயர் குறித்து நியமிக்கப்பட்டவராக இருத்தல் வேண்டும். அல்லது முன்னர் எப்போதாவது பாராளுமன்றத்தின் உறுப்பினராக இருந்திருத்தல் வேண்டும்.

ஜனாதிபதி தேர்தல்

ஜனாதிபதியானவர் பொதுத் தேர்தல் ஒன்றின் மூலம் மக்களினால் நேரடியாக தெரிவு செய்யப்படுகின்றார். ஜனாதிபதி தேர்தலில் மூன்று வேட்பாளர்கள் போட்டியிடும் இடத்து வாக்காளர்கள் விரும்பினால் தமது இரண்டாவது விருப்ப வாக்கையும் தெரிவிக்கலாம். மூன்று வேட்பாளர்களுக்கு மேல் போட்டியிடின் இரண்டாம், மூன்றாம், விருப்ப வாக்குகளையும் தெரிவிக்கலாம். வாக்கு எண்ணிக்கையின் போது அங்கீகரிக்கப்பட்ட மொத்த செல்லுபடியான வாக்குகளில் அரைவாசிக்கு மேற்பட்ட வாக்குகளை யாராவது ஒரு வேட்பாளர் பெற்றிருந்தால் அவர் ஜனாதிபதியாக பிரகடனப்படுத்தப்படுவார். இலங்கையில் 1982, 1988, 1994 ஆகிய மூன்று ஜனாதிபதி தேர்தல்களிலும் ஜனாதிபதியாக தெரிவு செய்யப்பட்டவர்கள் அரைவாசிக்கு மேற்பட்ட வாக்குகளைப் பெற்றிருந்தனர். அரைவாசிக்கு மேல் எந்த வேட்பாளரும் வாக்குகளைப் பெற்றுக் கொள்ளாவிடின் ஆகக் கூடுதலான வாக்குகளை பெற்ற இருவரைத் தவிர ஏனையோர் கணிப்பீட்டில் இருந்து விலக்கப்படுவார்கள். பின்னர் கணிப்பீட்டில் இருந்து விலக்கப்பட்டவர்களின் இரண்டாம் மூன்றாம் விருப்ப வாக்குகள் முதல் இருவருக்கும் வழங்கப்பட்டிருப்பின் அவ் வாக்குகள் அவர்களின் வாக்குகளுடன் சேர்ந்து கணக்கிடப்படும். இதன்பின் கூடுதலான வாக்குகளைப் பெற்றவர் ஜனாதிபதியாக

தெரிவு செய்யப்பட்டுள்ளார் என பிரகடனப்படுத்தப்படுவார். இரண்டாம் மூன்றாம் விருப்ப வாக்குகளை சேர்த்த பின்னர் வாக்குகள் சமனாக இருக்குமாயின் திருவுளச் சீட்டின் மூலம் ஜனாதிபதி தேர்ந்தெடுக்கப்படுவார்.

பதவி ஏற்றல்

ஜனாதிபதியாக தெரிவு செய்யப்படுபவர் பிரதம நீதியரசரின் முன்னிலையில் பதவிப் பிரமாணத்தை எடுத்தல் வேண்டும். இவ்வாறு பதவிப் பிரமாணத்தை எடுக்கும் போது முன்னைய பதவிகள் ஏதாவது வகித்திருப்பின் அவற்றை துறத்தல் வேண்டும். ஜனாதிபதி முடிவு வெளிப்படுத்தப்படும் வேளையில் ஜனாதிபதியாக வரக்கூடியவர் இறந்தால் தேர்தல் ஆணையாளர் முடிவினை வெளிப்படுத்தாது புதிய வாக்கெடுப்பினை நடாத்துதல் வேண்டும்.

பதவி வெற்றிடமாதல்

ஜனாதிபதி இறப்பதன் மூலம் அல்லது ராஜினாமா செய்வதன் மூலம் அல்லது பதவி நீக்கப்படுவதன் மூலம் ஜனாதிபதி பதவியில் வெற்றிடம் ஏற்படுமாயின் புதிய ஜனாதிபதி தெரிவு செய்யப்படும் வரை பிரதமர் ஜனாதிபதியாக பதவி வகித்தல் வேண்டும். அவர் பதவி வகிக்க முடியாதவிடத்து சபாநாயகர் ஜனாதிபதியாக பதவி வகித்தல் வேண்டும்.

ஜனாதிபதி பதவி வெற்றிடமாகும் நிகழ்வு ஜனாதிபதியின் பதவிக் காலத்திற்கு இடைக்காலத்தில் நடைபெற்றிருக்குமாயின் எஞ்சிய காலத்திற்கு பதவி வகிக்கவென பாராளுமன்றத்தின் உறுப்பினர் ஒருவரை பாராளுமன்றம் ஜனாதிபதியாக தேர்ந்தெடுக்க வேண்டும். இவ்வாறு ஜனாதிபதியாக தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டவர் முன்னைய ஜனாதிபதி பெற்ற அனைத்து அதிகாரங்களையும் கொண்டவராக விளங்குவார். இலங்கையில் 1993 ஆம் ஆண்டு மே மாதம் முதலாம் திகதி ஜனாதிபதி பி.நேமதாசா மரணமடைந்ததை தொடர்ந்து எஞ்சிய காலத்திற்கு பதவி வகிக்கவென பிரதமராக இருந்த D.B. விஜயதுங்க பாராளுமன்றத்தினால் ஜனாதிபதியாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார்.

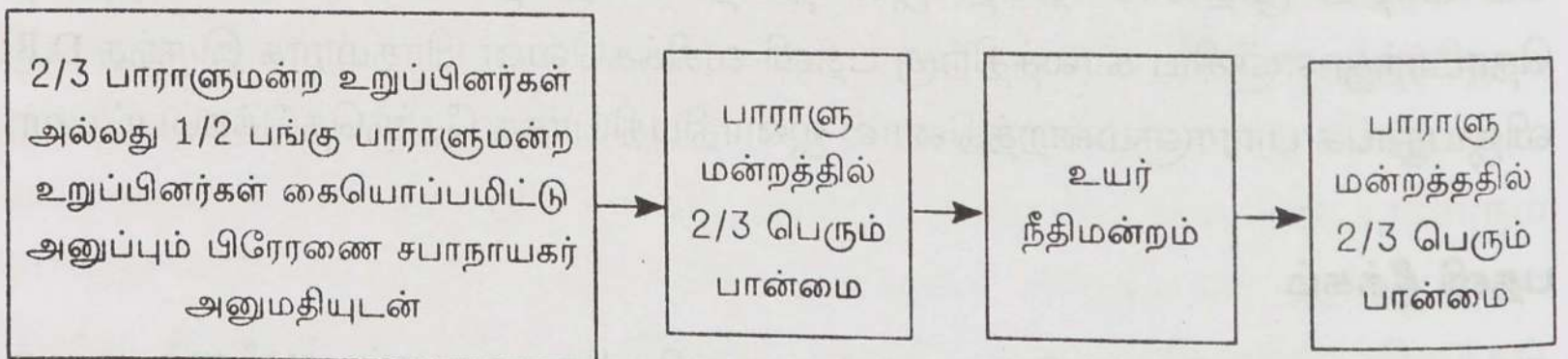
பதவி நீக்கம்

இவ் அரசியல் திட்டத்தின் மூலம் ஜனாதிபதியை உளப்பலவீனம், உடற் பலவீனம், அரசியல் அமைப்பினை மீறிய குற்றம், தேசத் துரோகம் புரிந்த குற்றம், லஞ்ச குற்றம், அதிகார துஷ்பிரயோக குற்றம், ஒழுக்கக் கேட்டுக் குற்றம் என்பவை தொடர்பாக பதவியில் இருந்து நீக்கலாம். இப்பதவி

நீக்க முறை நீண்ட சுற்றினை கொண்டதாக காணப்படுகின்றது. அதாவது பின்வரும் ஒழுங்கு முறைகளினூடாக அது மேற்கொள்ளப்படுகின்றது:

1. பாராளுமன்றத்தின் மொத்த உறுப்பினர்களில் $2/3$ பங்கிற்கு குறையாதோர் கையொப்பமிட்டு குற்ற பிரேரணை ஒன்றை சபாநாயகர் ஊடாக பாராளுமன்றத்திற்கு சமர்ப்பித்தல் வேண்டும். அல்லது பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களில் அரைவாசிக்கு மேற்பட்டோர் கையொப்பமிட்டு ஒரு குற்ற பிரேரணையை சபாநாயகருக்கு அனுப்பி அப் பிரேரணை தகைமை உடையது என சபாநாயகர் கருதினால் அவர் அதனை பாராளுமன்றத்தில் சமர்ப்பித்தல் வேண்டும்.
2. மேற்படி பாராளுமன்றத்தில் சமர்ப்பிக்கப்பட்ட குற்ற பிரேரணை பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களில் $2/3$ பங்கினரால் அங்கீகரிக்கப்பட்டு ஏற்றுக் கொள்ளப்படுதல் வேண்டும். அதாவது குற்ற பிரேரணை தீர்மானம் பாராளுமன்றத்தில் $2/3$ பெரும்பான்மையால் நிறைவேற்றப்படுதல் வேண்டும்.
3. மேற்படி நிறைவேற்றப்பட்ட குற்ற விசாரணையை உயர்நீதிமன்றம் விசாரணை செய்து அது உயர்நீதிமன்றத்தினால் அங்கீகரிக்கப்பட வேண்டும்.
4. உயர்நீதிமன்றத்தினால் அங்கீகரிக்கப்பட்ட குற்ற பிரேரணை தீர்மானம் மீண்டும் பாராளுமன்றத்தின் $2/3$ பெரும்பான்மையினால் நிறைவேற்றப்படுதல் வேண்டும்.

இவ்வாறு மேற்கூறிய வழிமுறைகளினூடாக தீர்மானம் நிறைவேற்றப்பட்டால் மட்டுமே ஜனாதிபதி பதவி நீக்கப்படுவார். இப்பதவி நீக்க முறையை பின்வரும் வரைபடம் மூலம் விளக்கலாம்:

பதவிப் பாதுகாப்பு

ஜனாதிபதி தனது பதவியை வகிக்கின்றபோது அவர் பதவி வழியாக அல்லது தனிப்பட்ட வழிகளில் செய்த, செய்யாது விட்ட எக்கருமங்கள் தொடர்பாகவும்

நாட்டில் நீதியை நிர்வகிக்கும் எந் நிறுவனத்திலும் கேள்வி எழுப்ப முடியாது. ஜனாதிபதி தொடர்பாக நீதிமன்றத்தில் வழங்கக் கூடிய ஏதாவது ஒரு சட்டம் இயற்றப்படும் கூட அச்சட்டம் ஜனாதிபதி பதவி வகித்த காலப் பகுதியை தவிர்த்து இயற்றப்பட வேண்டும். ஜனாதிபதிக்கு இருக்கும் சட்டப் பாதுகாப்பு உரிமை, ஜனாதிபதி தேர்தல் தொடர்பான வழக்குகள், மக்கள் தீர்ப்பு தேர்தல் தொடர்பான வழக்குகள் என்பனவற்றுக்கு பொருந்தாது. மேலும் இது விடயத்தில் வழக்குகளை தொடரும் போது சட்டமா அதிபரை எதிரியாகக் குறிப்பிட்டே வழக்குகளைத் தொடர முடியும்.

ஜனாதிபதியின் பதவி பாதுகாப்பில் உள்ள இன்னொரு விடயம் அவரது சம்பளமும், ஓய்வூதியமும் ஆகும். இவை பாராளுமன்றத்தினால் தீர்மானிக்கப்பட்டு திரட்டு நிதியின் மீது பொறுப்பாக்கப்படும் . இவ்வாறு சம்பளத்தை தீர்மானிக்கும் போது அதன் தொகை ஜனாதிபதியானவர் முன்னர் வேறு பதவிகளை வகிக்கும்போது பெற்ற சம்பளத்திலும் பார்க்கக் கூடியதாக இருத்தல் வேண்டும். இவரது சம்பளத்தினை இவரது பதவிக் காலத்தில் கூட்டலாமே ஒழிய குறைக்க முடியாது.

அதிகாரங்கள்

சட்டத்துறை தொடர்பான அதிகாரங்கள்: பாராளுமன்றத்தை கூட்டுதல், கலைத்தல், ஒத்திவைத்தல், பாராளுமன்றத்தில் சிம்மாசன பிரசங்கத்தை நிகழ்த்துதல், பாராளுமன்ற கூட்டத் தொடரை ஆரம்பித்து வைத்தல், தான் விரும்பிய நேரம் பாராளுமன்றத்தில் உரையாற்றுதல், செய்திகள் விடுத்தல், பாராளுமன்றத்தின் சடங்கு முறையான இருக்கைகளுக்கு தலைமை தாங்குதல், அவசரகால வேளைகளில் சட்டங்களை இயற்றுதல், தான் விரும்பிய சட்ட மூலங்களை மக்கள் தீர்ப்புக்கு விடுதல், தான் விரும்பிய ஆனால் பாராளுமன்றத்தினால் நிராகரிக்கப்பட்ட சட்ட மூலங்களை மக்கள் தீர்ப்புக்கு விடுதல், பாராளுமன்ற செயலாளர் நாயகத்தை நியமித்தல் போன்றவை ஜனாதிபதி கொண்டிருக்கும் சட்டத்துறை தொடர்பான அதிகாரங்களாகும்.

நிர்வாகத்துறை தொடர்பான அதிகாரங்கள்

i. அரசின் தலைவர் என்ற வகையில்

1. சர்வதேச சமூகத்தில் இலங்கையைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்துதல்.
2. வெளிநாட்டு ஒப்பந்தங்களை மேற்கொள்ளுதல்.
3. வெளிநாடுகளின் அரசுத்துவர்களையும் இராஜதந்திரிகளையும் ஏற்று அங்கீகரித்தல்

4. இலங்கைக்கான வெளிநாட்டுக் கொள்கையை நெறிப்படுத்துதல்.
 5. வெளிநாடுகளுக்கான இலங்கைத் தூதுவர்களை நியமித்தல்.
 6. நாட்டின் பொது இலட்சனையை தனது பாதுகாப்பில் வைத்திருந்து பொறிக்க வேண்டிய இடங்களில் பொறித்தல்.
 7. கௌரவப்பட்டங்களை வழங்குதல்.
 8. ஜனாதிபதி ஆணைக்குழுக்களை நியமித்தல்.
 9. போர்ப்பிரகடனம் செய்தல், சமாதானம் செய்தல்.
 10. சட்டத்தையும் ஒழுங்கையும் நிலைநாட்டுதல்.
 11. அவசரகால சட்டத்தையும் ஊரடங்கு சட்டத்தையும் பிரப்பித்தல்.
 12. பொலிஸ்மா அதிபரை நியமித்தல்.
 13. யாப்பின் மூலம் தாபிக்கப்பட்ட பதவிகளுக்கான ஆட்களை நியமித்தல். 18 வது திருத்தத்தின் படி இந்நியமனங்களை நியமிக்கும் போது பாராளுமன்றப் பேரவையின் அவதானிப்பு களைப் பெறவேண்டும். கணக்காய்வாளர் நாயகம், சட்டமா அதிபர், தேர்தல் ஆணைக்குழு உறுப்பினர்கள், தேசிய பொலிஸ் ஆணைக்குழு உறுப்பினர்கள், மனிதவுரிமை ஆணைக்குழு உறுப்பினர்கள், இலஞ்ச ஆணைக்குழு உறுப்பினர்கள், பகிரங்க சேவை ஆணைக்குழு உறுப்பினர்கள் போன்ற பதவிகள் இதற்குள் உள்ளடங்கும்.
 14. ஜனாதிபதியின் செயலாளர், அமைச்சரவையின் செயலாளர் என்போரை நியமித்தல்.
 15. அரசு விழாக்களுக்குத் தலைமை தாங்குதல்.
- ii. அரசாங்கத்தின் தலைவர் என்ற வகையில்
1. அரசு கொள்கையினைத் தீர்மானித்தல்.
 2. தான் விரும்புகின்ற போது எந்தவொரு அமைச்சையும் தனது அதிகாரத்தின் கீழ் கொண்டு வருதல்.
 3. அமைச்சரவை கூட்டங்களுக்குத் தலைமை தாங்குதல்.
- iii. நிறைவேற்றுத் துறையின் தலைவர் என்ற வகையில்
1. பிரதமரையும், ஏனைய அமைச்சர்களையும் நியமித்தல், நீக்குதல், மாற்றுதல்.

2. அமைச்சர்களுக்குரிய அமைச்சுக்களை ஒதுக்குதல், மாற்றுதல்.
 3. விரும்பிய அமைச்சுக்களை தன்பொறுப்பில் வைத்திருத்தல்.
 4. அரசாங்கத்தின் கொள்கைகளை நடைமுறைப்படுத்துதல்.
 5. பகிரங்க சேவையைக் கட்டுப்படுத்துதல்.
 6. பகிரங்க சேவைக்கான உயர் அதிகாரிகளை நியமித்தல்.
- உ-ம்: அமைச்சுக்களின் செயலாளர்கள்
- iv. ஆயுதம் தாங்கிய படைகளின் தலைவர் என்ற வகையில்
1. முப்படைகளையும் கட்டுப்படுத்துதல்.
 2. தடைகளின் ஆணை அதிகாரம் பெற்ற அதிகாரிகளை நியமித்தல்.

நீதித்துறை தொடர்பான அதிகாரங்கள்: உயர்நீதிமன்ற நீதிபதிகளை நியமித்தல், மேல் முறையீட்டு நீதிமன்ற மேல் நீதிமன்ற நீதிபதிகளை நியமித்தல், நீதிச் சேவை ஆணைக்குழு உறுப்பினர்களை நியமித்தல், குற்றவாளிகளுக்கு மன்னிப்பு அளித்தல், தண்டனையைக் குறைத்தல் என்பன ஜனாதிபதியினுடைய நீதித்துறை தொடர்பான அதிகாரங்களாகும்.

அரசியல் அமைப்பிற்கு கொண்டுவரப்பட்ட 18 வது திருத்தச் சட்டத்தின் படி பிரதம நீதியரசரும், உயர்நீதிமன்ற நீதிபதிகளும், மேன்முறையீட்டு நீதிமன்ற தலைவரும் நீதிபதிகளும், நீதிச்சேவை ஆணைக்குழுவின் தலைவர் தவிர்ந்த உறுப்பினர்கள் என்போரை நியமிக்கும்போது பாராளுமன்றப் பேரவையின் அவதானிப்புகளைப் பெற்ற பின்னர் ஜனாதிபதி நியமனங்களை மேற்கொள்ளுதல் வேண்டும்.

பிரதம நீதியரசர் உயர் நீதிமன்றத்தின் நீதியரசர்கள், மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றத்தின் நீதியரசர்கள் என்போர், ஜனாதிபதியின் முன்னால் சத்தியப் பிரமாணம் செய்தே பதவியை ஏற்றுக்கொள்ளுதல் வேண்டும்.

மேற்கூறிய பதவிகளுக்கு தற்காலிக வெற்றிடம் ஏற்படும் போது நீதியரசர்களை நியமிக்கும் அதிகாரம் ஜனாதிபதிக்குண்டு. மேற்கூறிய நீதிபதிகள் ஓய்வுபெற்றதன் பின்னர் ஜனாதிபதியின் எழுத்து மூலமான சம்மதமின்றி சட்டத் தொழிலில் ஈடுபடக் கூடாது.

உயர் நீதிமன்ற அல்லது மேன்முறையீட்டு நீதிமன்ற நீதியரசர்களுக்கு எழுதப்பட்ட சட்டங்களின் பிரகாரம் வேறு பணிகளையும் ஆற்றுமாறு பணிக்கும் அதிகாரம் ஜனாதிபதிக்குண்டு.

மேல் நீதிமன்ற நீதிபதிகளை பாராளுமன்றப் பேரவையின் அவதானிப்புடன் ஜனாதிபதி நியமிக்கிறார். நீதிச்சேவை ஆணைக்குழுவின் சிபார்சின் பேரில் அவர்களைப் பதவியிலிருந்து அகற்றுகின்றார்.

குற்றவாளிகளுக்கு மன்னிப்பு வழங்கும் அதிகாரத்தைப் பொறுத்த வரையில் பின்வரும் நடவடிக்கைகளை ஜனாதிபதி மேற்கொள்ளலாம் [உறுப்புரை 34(1)].

- அ) பூரண மன்னிப்பை வழங்குதல் அல்லது சட்ட ரீதியான நிபந்தனை களுடன் மன்னிப்பை வழங்குதல்.
- ஆ) வழங்கப்பட்ட தண்டனையை நடைமுறைப்படுத்தப்படும் தினத்தை திகதி குறிப்பிடாது அல்லது குறிப்பிட்டு பிற்போடுதல்.
- இ) வழங்கப்பட்ட தண்டனைக்குப் பதிலாக தளர்த்தப்பட்ட தண்டனையை வழங்குதல்.
- ஈ) வழங்கப்பட்ட தண்டனையை முழுமையாக அல்லது பகுதியளவில் தளர்த்தலாம். அத்துடன் விதிக்கப்பட்ட தண்டப்பணத்தை முழுமையாக அல்லது பகுதியளவில் தளர்த்தலாம். பறிமுதல் செய்யப்பட்டவற்றை முழுமையாக அல்லது பகுதியாக தளர்த்தலாம்.

தண்டனை மரணதண்டனையாக விருப்பின் ஜனாதிபதி அவ்வழக்கை விசாரணை செய்த நீதிபதியிடம் தமக்கு ஓர் அறிக்கை சமர்ப்பிக்குமாறு பணித்தல் வேண்டும். அத்துடன் அத்தகைய அறிக்கையை ஜனாதிபதி சட்டமாதிபருக்கு அனுப்புதல் வேண்டும். சட்டமாதிபர் தனது ஆலோசனையுடன் அவ்வறிக்கையை நீதியமைச்சருக்கு அனுப்புதல் வேண்டும். நீதியமைச்சர் தமது சிபார்சுடன் தமது அறிக்கையை ஜனாதிபதிக்கு அனுப்புதல் வேண்டும்.

ஜனாதிபதி பதவியின் நன்மைகள்

1. பாராளுமன்றத்தினால் கட்டுப்படுத்தப்படாத வகையில் நிர்வாகத்துறை இருப்பதினால் அவிவிருத்தி வேலைகளுக்கு இந்நிலை உதவக் கூடியதாக உள்ளது.
2. ஜனாதிபதிக்கு இருக்கின்ற நிறைவேற்று அதிகாரமானது நிர்வாகச் செயல்பாடுகளில் காலதாமதத்தை தவிர்ப்பதற்கு உதவுகின்ற ஒன்றாக உள்ளது.
3. ஜனாதிபதியானவர் நாட்டில் வாழும் முழு மக்களினாலும் தெரிவு செய்யப்படக் கூடிய ஒருவராக இருப்பதினால் வாக்குகளை கவனத்திற் கொண்டாவது சிறுபான்மை இனங்களின் நலன்களை குறைந்த மட்டத்திலாவது பேணக்கூடியவராக இருப்பார்.

4. ஜனாதிபதி தேர்தல் முறை அதிகளவில் ஜனநாயகத் தன்மை வாய்ந்த தேர்தல் முறையாக உள்ளது.

ஜனாதிபதி முறையின் குறைபாடுகள்

1. அங்கீகரிக்கப்பட்ட அரசியற் கட்சியினால் பெயர் குறித்து நியமிக்கப்பட்டவர் அல்லது பாராளுமன்றத்தில் உறுப்பினராக இருந்தவர் அல்லது இருக்கின்றவர் மட்டுமே ஜனாதிபதி தேர்தலில் வேட்பாளராக போட்டியிடலாம் என கூறப்படுகின்றமையானது ஏனையவர்களை போட்டியிடுவதில் இருந்து தவிர்த்து விடுகின்றது. எந்த கட்சியிலும் அங்கத்துவம் வகிக்காத பாராளுமன்ற உறுப்பினராக இல்லாத அல்லது இருந்திராத ஒருவர் ஜனாதிபதி தேர்தலில் போட்டியிட விரும்பின் அதற்கான வாய்ப்புக்கள் இங்கு இல்லை.

2. ஜனாதிபதி தேர்தலில் வேட்பாளராக போட்டியிடுவதற்கு உள்ள கட்டுப்பணம் உயர்ந்ததாக உள்ளது.

கட்சி உறுப்பினர் - 50,000 ரூபா

கட்சி உறுப்பினர் அல்லாதவர் - 75,000 ரூபா

இவ் உயர்ந்த கட்டுப்பணம் பண வசதியற்ற சிறிய கட்சிகளையும், தனிநபர்களையும் போட்டியிடுவதில் இருந்து தவிர்த்து விடுகின்றது.

3. ஜனாதிபதி தேர்தல் முறை கல்வியறிவு குறைந்த மக்களுக்கு இலகுவில் விளங்காத தேர்தல் முறையாக உள்ளது.

4. ஜனாதிபதி சட்டத்திற்கு அப்பாற்பட்டவர் என அரசியல் அமைப்பில் கூறப்பட்டுள்ளது. இது அவர் சட்ட துஷ்பிரயோகங்களில் ஈடுபடுவதற்கான வாய்ப்பினை அவருக்கு அளித்துள்ளது. இந்நிலை சட்டத்திற்கு முன் அனைவரும் சமம் என்கின்ற சட்டவாட்சிக் கோட்பாட்டிற்கும் எதிரானதாக உள்ளது.

5. ஜனாதிபதியை பதவி நீக்கும் முறை நீண்ட சுற்றினை கொண்டதாகக் காணப்படுகின்றது. இம்முறையை பயன்படுத்தி பதவி நீக்கம்செய்வது என்பது இலகுவானது அல்ல. இதைவிட இதற்கு என ஒரு காலக் கட்டுப்பாடு எதுவும் விதிக்கப்படவில்லை. இதனால் நடைமுறையில் சாத்தியமாக இருக்கின்ற சந்தர்ப்பங்களிலும் கூட நீண்டகாலம் தேவைப்படுகின்றது.

6. ஜனாதிபதி பதவி நீக்கும் பிரேரணையை பாராளுமன்றம் ஏற்றுக் கொண்டு உயர்நீதிமன்றம் நிராகரித்தால் ஜனாதிபதியும் பாராளு

- மன்றமும் சுமுகமாக இயங்க முடியாத நிலை ஏற்படும். இந்நிலை சட்ட ஆக்க முயற்சிகளில் பல தடைகளை உருவாக்கும்.
7. ஜனாதிபதி ஒரு கட்சியை சேர்ந்தவராகவும் பாராளுமன்றத்தில் பெரும் பான்மை இன்னொரு கட்சியை சேர்ந்தவராகவும் இருக்கின்றபோது ஜனாதிபதியும் பாராளுமன்றமும் சுமுகமாக இயங்க முடியாத நிலை ஏற்படும்.
 8. ஜனாதிபதி சட்ட நிர்வாக நீதி துறைகளில் அதிகளவிலான அதிகாரத்தை கொண்டிருப்பதானது அவரின் அதிகார துஷ்பிரயோகத்திற்கு வழிவகுப்பதாக உள்ளது.
 9. பாராளுமன்றத்தை கூட்டும், கலைக்கும், ஒத்திவைக்கும் அதிகாரமும் ஜனாதிபதிக்கு இருக்கின்றமையானது பாராளுமன்ற இறைமையை பாதிப்பதாக உள்ளது.
 10. பாராளுமன்றத்தினால் நிராகரிக்கப்பட்ட சட்ட மூலத்தை ஜனாதிபதி மக்கள் தீர்ப்புக்கு விடலாம் எனக் கூறப்படுகின்றமையானது பாராளுமன்ற இறைமைக்கு தடையாக உள்ளது. மேலும் பாராளுமன்றத்தினால் நிராகரிக்கப்பட்ட சட்ட மூலம் மக்கள் தீர்ப்பு ஒன்றின் மூலம் மக்களினால் அங்கீகரிக்கப்படுமாயின் பாராளுமன்ற உறுப்பினர்கள் ராஜினாமாச் செய்வார்களா? என்பது தொடர்பான அரசியல் அமைப்பில் எதுவும் கூறப்பட்டிருக்கவில்லை.
 11. அமைச்சரவையின் மீது நம்பிக்கையில்லா பிரேரணை கொண்டு வந்து நிர்ணயிக்கப்பட்ட அமைச்சரவை பதவி விலகும். ஆனால் அமைச்சரவையின் தலைவரான ஜனாதிபதி பதவி விலகமாட்டார் எனக் கூறப்பட்டுள்ளது. இந்நிலை குற்றத்திற்கு பொறுப்பானவரை தப்பிக்க விட்டு குற்றத்திற்கு உடந்தையாக இருப்பவரை தண்டிப்பது போல் உள்ளது.
 12. ஜனாதிபதி தனது நீதி அதிகாரங்களை கொண்டு நீதி சம்பந்தமான துஷ்பிரயோகங்களிலும் ஈடுபடலாம். (உ.ம்) தனக்கு தேவையானவர்களுக்கு மன்னிப்பு வழங்கலாம் அல்லது தண்டனையை குறைக்கலாம்.
 13. ஜனாதிபதி விசாரணை ஆணைக்குழு போன்ற விடயங்களை அவர் தனக்கு சாதகமாகவும் பயன்படுத்தலாம்.
 14. ஜனாதிபதி பதவிக்கு போதிய தடைகள் சமநிலைகள் இல்லை.

ஜனாதிபதி முறையின் அண்மைக்கால போக்குகள்

ஜனாதிபதி முறை தொடர்பாக அண்மைக் காலத்தில் பல போக்குகள், மக்கள் மத்தியிலும் அரசியற் கட்சிகள் மத்தியிலும் காணப்படுகின்றது. அந்த வகையில் பின்வரும் போக்குகள் முக்கியமானவையாகும்.

1. ஜனாதிபதி முறையை முற்றாக மாற்றுதல் வேண்டும்

தற்போது நடைமுறையில் இருக்கும் நிறைவேற்று அதிகாரமுடைய ஜனாதிபதி முறை ஒரு தனிப்பட்டவரிடத்தில் அதிகளவு அதிகாரங்களை வழங்குவதாக காணப்படுகின்றது. இவ் அதிகாரம் மூலம் அவர் அதிகார துஷ்பிரயோகங்கள் செய்வதற்கான வாய்ப்புக்களும் ஏற்படுகின்றது. குறிப்பாக ஜனாதிபதி பிரேமதாசாவின் பதவிக் காலத்தில் பல அதிகார துஷ்பிரயோகங்கள் ஏற்பட்டுள்ளது. தனக்கு எதிராக பாராளுமன்றத்தில் குற்றபிரேரணை கொண்டு வரப்படுகின்றது என்று அறிந்து அவர் பாராளுமன்றத்தை ஒத்தி வைத்தார் என்ற குற்றச்சாட்டும் முன்வைக்கப்பட்டுள்ளது.

மேற்கூறிய குற்றச்சாட்டுக்களை பொதுஜன முன்னணி, இடதுசாரி கட்சிகள், ம.வி.மு. போன்றவை முன்வைத்திருந்தன. இவைகள் நிறைவேற்று அதிகாரங் கொண்ட ஜனாதிபதி முறையை மாற்றி 1972 ஆம் ஆண்டு அரசியல் சட்டத்தை போல பெயரளவு அதிகாரத்தைக் கொண்ட ஜனாதிபதி முறையினை கொண்டு வருதல் வேண்டும் என வற்புறுத்துகின்றன. நடைபெற்று முடிந்த பொதுத் தேர்தல், ஜனாதிபதித் தேர்தல் என்பவற்றிலும் இக்கட்சிகள் இதனையே தமது பிரச்சாரமாகக் கொண்டிருந்தன.

2. நிறைவேற்று அதிகாரங்கொண்ட ஜனாதிபதியின் அதிகாரங்களை குறைத்தல் வேண்டும்

நாட்டின் துரித அபிவிருத்திக்கு நிறைவேற்று அதிகாரங் கொண்ட ஜனாதிபதி முறை அவசியமாகும். இதனால் இம்முறையை முழுமையாக மாற்றுவது நல்லதல்ல. தேவையாயின் இம்முறையில் அதிகார துஷ்பிரயோகங்களை ஜனாதிபதி மேற்கொள்ள முடியாத வகையில் சில கட்டுப்பாடுகளை அவர் மீது விதிப்பதன் வாயிலாக அவரின் அதிகாரங்களை குறைக்கலாம். அவர் சில அதிகாரங்களை பிரயோகிப்பதற்கு மக்களினால் தெரிவு செய்யப்பட்ட அல்லது அங்கீகாரம் அளிக்கப்பட்ட ஏதாவது ஒரு சபையின் அனுமதியைப் பெறுதல் வேண்டும் என்ற நிபந்தனையை இது விடயத்தில் விதிக்கலாம். அத்தோடு நீதிமன்றத்திற்கு கட்டுப்பட்டவராகவும் இவரின் பதவியை மாற்றலாமெனவும் இதற்கு ஆதரவாக கருத்துத் தெரிவித்தவர்கள் குறிப்பிடுகின்றனர்.

குறிப்பாக இவ் ஜனாதிபதி முறையை உருவாக்கிய ஐக்கிய தேசிய கட்சியினரே இவ்வாறான கருத்துக்களை தெரிவிக்கின்றனர். இவர்களைவிட சில சிறுபான்மை இனக் கட்சிகளும் அவர்களுடைய பத்திரிகைகளும் இக் கருத்துக்களுக்கு ஆதரவு தெரிவிக்கின்றன.

3. ஜனாதிபதி முறை நீக்கப்படக் கூடாது

இக் கருத்தினை சிறுபான்மை இன கட்சிகளே அதிகளவு முன்வைத்துள்ளன. குறிப்பாக இலங்கை தொழிலாளர் காங்கிரஸ், ஸ்ரீலங்கா முஸ்லிம் காங்கிரஸ் என்பவற்றுடன் சில தமிழ் கட்சிகளும் இக் கருத்தினை முன் வைத்துள்ளன.

ஜனாதிபதி தேர்தல் முறையில் இலங்கையில் வாழும் அனைத்து மக்களும் பங்குபற்றுகின்றனர். இந்த வகையில் சிறுபான்மை இனத்தவர்களும் ஜனாதிபதி தேர்தலில் செல்வாக்கு செலுத்தக் கூடியவர்களாக விளங்குகின்றனர். இதனை அடிப்படையாகக்கொண்டு தமது நலன்கள் தொடர்பான பேரம் பேசுதலிலும் இவர்கள் ஈடுபடக் கூடிய நிலை உள்ளது. மேலும் ஜனாதிபதியிடம் இருந்த நிறைவேற்று அதிகாரத்தினைக் கொண்டு ஏனைய கட்சிகளின் ஆதரவு இல்லாமலே சிறுபான்மையோரின் நலன்களை ஜனாதிபதியினால் பேண முடியும்.

இவ்வாறான கருத்துக்களை சிறுபான்மையின கட்சிகள் முன்வைத்து ஜனாதிபதி முறை நீக்கப்படக்கூடாது என்ற கருத்தினை வலியுறுத்துகின்றன.

4. ஜனாதிபதி தேர்தல் முறை மாற்றப்பட வேண்டும்

இக் கருத்தினை சிங்கள இனவாத கட்சிகளும் இனவாத அமைப்புகளுமே அதிகளவில் முன்வைத்துள்ளன. ஜனாதிபதியாக தெரிவு செய்யப்படுவதற்கு சிறுபான்மை இனத்தவர்களின் வாக்குகளும் தேவையானதாக இருப்பதினால் ஜனாதிபதி வேட்பாளர்கள் சிறுபான்மை இனங்களுக்கு சார்பாக நடந்து கொள்ள முற்படுகின்றனர் என கூறிய இவர்கள் இக்கருத்தினை முன் வைத்துள்ளனர். இதற்கு மாறாக ஜனாதிபதி பாராளுமன்றத்தில் இருந்து தெரிவு செய்யப்படுவதே நல்லது என இவர்கள் குறிப்பிடுகின்றனர்.

5. பாராளுமன்றம்

1978 ஆம் ஆண்டு அரசியல் திட்டத்தில் சட்ட ஆக்க சபையாக பாராளுமன்றம் காணப்பட்டது. இது தொடர்பாக 1972 ஆம் ஆண்டு அரசியல் திட்டத்தில் காணப்பட்ட தேசிய அரசுப் பேரவை எனும் பெயர் நீக்கப்பட்டு மீண்டும் இச்சபைக்கு பாராளுமன்றம் என பெயரிடப்பட்டது. இப்பாராளுமன்றம்

225 உறுப்பினர்களைக் கொண்டது. (முதலில் 196 ஆக இருந்தது பின்னர் அரசியல் அமைப்புக்கு கொண்டுவரப்பட்ட 14 வது திருத்தத்தின்படி 225 ஆக அதிகரிக்கப்பட்டது.) இதில் 196 பேர் தேர்தல் மாவட்டங்களில் இருந்து 6 வருடங்களுக்கு ஒரு தடவை நடைபெறும். பொதுத் தேர்தலில் கட்சிகள் பெறும் வாக்குகளின் விகிதாசாரத்துக்கு இணங்க தெரிவு செய்யப்படுவார்கள். மீதி 29 பேர் நாடு தழுவிய ரீதியில் கட்சிகள் பெறும் வாக்குகளின் விகிதாசாரத்திற்கு இணங்க தேசிய பட்டியலில் இருந்து நியமிக்கப்படுவார்கள். பாராளுமன்றத்தின் பதவிக்காலம் 6 வருடங்கள் ஆகும். எனினும் இடைக்காலத்தில் ஜனாதிபதி பாராளுமன்றத்தைக் கலைக்கலாம். ஆனால் பொதுத் தேர்தல் நடைபெற்று முடிந்து அரசாங்கத்தின் கொள்கை விளக்க உரையும் ஏற்றுக்கொண்ட பின்னர் ஒரு வருடத்திற்கு ஜனாதிபதி பாராளுமன்றத்தை கலைக்க முடியாது. எனினும் இடைக்காலத்தில் பாராளுமன்றம் ஒரு தீர்மானத்தின் மூலம் கலைக்கும்படி வேண்டி நின்றால் ஜனாதிபதி பாராளுமன்றத்தைக் கலைக்கலாம்.

பாராளுமன்றத்தின் பதவிக் காலத்தை 6 வருடத்திற்கு மேல் நீடிக்க வேண்டுமாயின் அதற்கான தீர்மானம் பாராளுமன்றத்தில் 2/3 பெரும் பான்மையுடன் அங்கீகரிக்கப்படுவதோடு மக்கள் தீர்ப்பு ஒன்றின் மூலம் மக்களினாலும் அங்கீகரிக்கப்பட வேண்டும்.

(உ-ம்) 1982 முதல் மக்கள் தீர்ப்பு தேர்தல்.

பொதுத் தேர்தல் முடிவடைந்ததைத் தொடர்ந்து நடைபெறும் முதலாவது பாராளுமன்றக் கூட்டத் தொடரில் சபாநாயகர், உப சபாநாயகர் குழுக்களின் தலைவர் என்போர் தெரிவு செய்யப்படுவார்கள். ஜனாதிபதி காலத்திற்கு காலம் பாராளுமன்றத்தை கூடுமாறு அழைக்கலாம். கலைக்கலாம். ஒத்திவைக்கலாம். ஆனால் வருடத்திற்கு ஒரு தடவையாவது பாராளுமன்றம் கூட்டப்படல் வேண்டும்.

ஜனாதிபதி பாராளுமன்றத்தைக் கலைப்பது பற்றி தீர்மானிக்கும் போது பின்வரும் சந்தர்ப்பங்களில் கலைக்க முடியாது.

1. பாராளுமன்றம் கோரிக்கை விட்டால் ஒழிய புதிய பாராளுமன்றம் ஆரம்பிக்கப்பட்டு ஒருவருடத்திற்குள் கலைக்க முடியாது.
2. சிம்மாசனப் பிரசங்கம் தோற்கடிக்கப்பட்டாலும் கலைக்க முடியாது.
3. ஜனாதிபதிக்கு எதிரான குற்றப்பிரேரணை பாராளுமன்ற நிகழ்ச்சி நிரலில் உள்ளடக்கி இருக்கும் போது கலைக்க முடியாது.
4. வரவு-செலவுத்திட்டம் முதலாம் தடவை தோற்கடிக்கப்பட்டால் கலைக்க முடியாது. இரண்டாம் தடவை தோற்கடிக்கப்பட்டால் கலைக்கலாம்.

பாராளுமன்றத்தை ஒத்திவைக்கும் பிரகடனத்தில் பாராளுமன்றம் கூடும் திகதியையும் குறிப்பிடவேண்டும். அது இரண்டு மாதங்களுக்கு மேற்படலாகாது. உறுப்புரை 42 இன்படி ஜனாதிபதி பாராளுமன்றத்திற்குப் பொறுப்புக் கூறவேண்டும். எனினும் இது பெறுமதியற்ற ஓர் அலங்கார உறுப்புரையாகும். ஜனாதிபதியை பாராளுமன்ற உறுப்பினர்கள் கேள்வி கேட்க முடியுமாயினும் முன்மொழிவிற்கு ஏற்பவே கேட்க முடியும்.

மேலும் பாராளுமன்றத்தில் எடுக்கப்படும் தீர்மானங்கள் அனைத்தும் பாராளுமன்றத்திற்கு சமூகம் அளித்துள்ளோரில் பெரும்பான்மையினரின் ஆதரவுடனேயே நிறைவேற்றப்படுதல் வேண்டும். அரசியல் அமைப்பு திருத்தப்படுமாயின், சில வகையான திருத்தங்களை பாராளுமன்றத்தில் 2/3 பெரும்பான்மையுடனும் மேலும் சில வகையான திருத்தங்களை பாராளுமன்றத்தில் 2/3 பெரும்பான்மையோடு மக்கள் தீர்ப்பு ஒன்றின் மூலம் மக்களினாலும் ஏற்றுக் கொள்ளப்படல் வேண்டும். பாராளுமன்றத்தில் ஏதாவது வாக்களிப்பு நடைபெறும்போது வாக்களிப்பு சமநிலையில் காணப்படுமாயின் சபாநாயகர் முடிவுசெய்து வாக்கினை அளிக்கலாம். பாராளுமன்றத்தின் குறைந்தபட்ச (குறைவெண்) எண்ணிக்கை அல்லது கோரம் 20 ஆகும்.

அதிகாரங்கள்

சட்டத்துறை தொடர்பான அதிகாரங்கள்: பாராளுமன்றத்தின் பிரதானமான பணி, சட்டங்களை இயற்றுதலாகும். இந்த வகையில் பாராளுமன்றம் கடந்த காலத்தையும் உள்ளடக்கக்கூடிய சட்டங்களை இயற்றும் அதிகாரத்தினை கொண்டுள்ளது. மேலும் எந்தச் சட்டத்தையும் இயற்றும் அதிகாரம் பாராளுமன்றத்திற்கு உண்டு. இந்த வகையில் இதன் சட்டவாக்க செயற்பாட்டிற்கு நேரடியான தடை கிடையாது. ஆனால் அரசியலமைப்புடன் தொடர்புடைய மசோதாக்களைப் பொறுத்தவரை அம்மசோதா அரசியல் அமைப்பிற்கு முரணானதா இல்லையா என்பதை ஆராய்ந்து தீர்ப்பளிக்கும் அதிகாரம் உயர் நீதிமன்றத்திற்கு உண்டு. குறிப்பிட்ட மசோதா பாராளுமன்றத்தில் விவாதத்திற்கு எடுக்கப்பட முன்னரே உயர்நீதிமன்றம் அதுதொடர்பான தீர்ப்பினை அளித்தல் வேண்டும்.

மேலும் பாராளுமன்றம் தனது சட்டவாக்கத் தத்துவத்தை துறத்தலோ அல்லது வேறு நிறுவனங்களிடம் கையளிக்கவோ கூடாது என்றும் அரசியல் அமைப்பில் கூறப்பட்டுள்ளது. எனினும் பின்னர் அரசியல் அமைப்புக்கு கொண்டு வரப்பட்ட 13 வது திருத்தத்தின்படி உருவாக்கப்பட்ட மாகாண சபைகளுக்கு சில விடயங்களில் சட்டவாக்க அதிகாரம் வழங்கப்பட்டது.

பாராளுமன்றத்திற்கு புறம்பாக ஜனாதிபதி மக்கள் தீர்ப்பு ஒன்றின் மூலமும் நாட்டுக்கு தேவையான சட்டங்களை உருவாக்க முடியும்.

பாராளுமன்றத்தினால் உருவாக்கப்பட்ட சட்டங்கள் அனைத்தும் சபாநாயகரின் சான்றுரையுடன் சட்டமாக அமுலுக்கு வரும். இது விடயத்தில் எந்தவித நேரடித் தடைகளும் இவ் அரசியல் அமைப்பில் இல்லை. பாராளுமன்றத்தின் சட்டவாக்கத் தத்துவத்திற்கு நேரடியான தடைகள் எதுவும் இவ் அரசியல் திட்டத்தில் காணப்படாவிட்டாலும் மறைமுக தடைகள் காணப்படுகின்றன. அரசியல் திட்டத்தில் ஜனாதிபதிக்குள்ள அதிகாரங்களினூடாகவே இத்தடைகள் ஏற்படுகின்றன. பாராளுமன்றத்திற்கு புறம்பாக மக்கள் தீர்ப்பின் மூலம் சட்டங்களை இயற்றுதல் பாராளுமன்றத்தினால் நிராகரிக்கப்பட்ட சட்ட மூலங்களை மக்கள் தீர்ப்பின் மூலம் நிறைவேற்றுதல் என்கின்ற அதிகாரங்களினூடாக ஜனாதிபதி பாராளுமன்ற சட்ட ஆக்க அதிகாரத்தில் தலையிடுவதற்கு வாய்ப்பு உண்டு.

அரசியல் அமைப்பினை திருத்துதல்: பாராளுமன்றம் அரசியல் அமைப்பை திருத்தும் அதிகாரத்தை கொண்டுள்ளது. சில விடயங்களை பொறுத்தவரை பாராளுமன்றத்தின் மொத்த உறுப்பினர்களின் எண்ணிக்கையில் (சமூக மளிக்காதோர் உட்பட) 2/3 பெரும்பான்மையுடன் திருத்தத்தை மேற்கொள்ளலாம். ஆனால் வேறு சில விடயங்களை பொறுத்தவரை அதனை திருத்த வேண்டுமாயின் பாராளுமன்றத்தின் 2/3 பெரும்பான்மை ஆதரவுடன் மக்கள் தீர்ப்பு ஒன்றின் மூலம் மக்களின் சம்மதமும் அவசியமாகும். அரசியற் அமைப்பில் 1, 2, 3, 6, 7, 8, 9, 10, 11 என்கின்ற உறுப்புக்களை திருத்த வேண்டுமாயின் இவ் ஏற்பாடு அவசியமானதாகும். அவை பின்வருவனவாகும்:

1. இலங்கை சுதந்திரமும் இறைமையும் தன்னாதிக்கமும் கொண்ட ஜனநாயக சோசலிச குடியரசாகும் என்பதோடு இலங்கை ஜனநாயக சோசலிச குடியரசு என அறியப்படுதல் வேண்டும். (1)
2. இலங்கை குடியரசு ஒற்றையாட்சி உடைய ஒரு அரசாகும். (2)
3. இலங்கை குடியரசின் இறைமை மக்களுக்குரியதாகவும் பாரா தீனப்படுத்த முடியாததாகவும் இருக்கும். இறைமை என்பது ஆட்சித் தத்துவங்கள், அடிப்படை உரிமைகள், வாக்குரிமை என்பவற்றை உள்ளடக்கும். (3)
4. இலங்கை குடியரசின் தேசியக் கொடி சிங்க கொடியாக இருத்தல் வேண்டும். (6)

5. இலங்கை குடியரசின் தேசிய கீதம் ஸ்ரீலங்கா தாயே..... என்பதாக இருத்தல் வேண்டும். அதன் சொற்களும் இசையமைப்பும் அரசியல் அமைப்பின் 3 ஆம் அட்டவணையில் தரப்பட்டவையாக இருத்தல் வேண்டும். (7)
6. இலங்கை குடியரசின் தேசிய தினம் பெப்ரவரி 4 ஆம் திகதியாக இருத்தல் வேண்டும். (8)
7. இலங்கை குடியரசில் பௌத்த மதத்திற்கு முதன்மை தானம் வழங்கப்படுதல் வேண்டும். அரசியல் அமைப்பில் வழங்கப்பட்டுள்ள உரிமைகளை எல்லா மதத்திற்கும் காப்புறுதி செய்யும் அதே வேளை பௌத்த சாசனத்தை பாதுகாத்தலும் பேணி வளர்த்தலும் அரசின் கடமையாக இருத்தல் வேண்டும். (9)
8. ஆள் எவரும் தான் விரும்பும் மதத்தை அல்லது நம்பிக்கை உடைய வராக இருத்தற்கான அல்லது மேற்கொள்ளுவதற்கான சுதந்திரம் உட்பட, சிந்தனை செய்யும் சுதந்திரம், மனசாட்சியை பின்பற்றும் சுதந்திரம், மத சுதந்திரம் என்பனவற்றுக்கு உரித்து உடையவராக இருத்தல் வேண்டும். (10)
9. ஆள் எவரும் சித்திரவதைக்கு அல்லது கொடூரமான மனிதாபிமானமற்ற அல்லது இழிவான நடத்தைகளுக்கு அல்லது தண்டனைகளுக்கு உட்படுத்தப்படலாகாது. (11)

நிர்வாகத்துறை அதிகாரங்கள்: நிர்வாகத்துறைக்கு பொறுப்பான அமைச்சரவை பாராளுமன்றத்திற்கு கூட்டாக பொறுப்புடையது. அமைச்சரவை மீது நம்பிக்கையில்லா பிரேரணை ஒன்றை கொண்டு வந்து நிறைவேற்றுவதன் மூலம் அமைச்சரவையை பதவி நீக்கும் அதிகாரம் பாராளுமன்றத்திற்கு உண்டு. அமைச்சரவையில் ஜனாதிபதி தவிர்ந்த ஏனைய உறுப்பினர்கள் பாராளுமன்றத்தில் இருந்தே தெரிவு செய்யப்படுகின்றார்கள். அமைச்சரவையை அவர்களது கருமம் தொடர்பாக கேள்வி கேட்கும் உரிமை பாராளுமன்றத்திற்கு உண்டு. அவ்வாறு கேள்வி கேட்கும் போது அதற்கு பதில் அளிக்க வேண்டிய கடமையும் அமைச்சரவைக்கு உண்டு. நிதியினை செலவிடல், வரிகளை அறவிடல், வரவு - செலவு திட்டத்தை அங்கீகரித்தல் என்பவை தொடர்பிலும் பாராளுமன்றம் அதிகாரமுடையதாக விளங்குகின்றது.

நீதித்துறை அதிகாரங்கள்: உயர்நீதிமன்றம் மேல் முறையீட்டு நீதிமன்றம், மேல்நீதிமன்றம் என்பன வற்றின் நீதிபதிகளை பதவி நீக்கும் தீர்மானம் பாராளுமன்றத்தில் நிறைவேற்றப்படல் வேண்டும். இதை விட ஜனாதிபதி

ஆணைக்குழு பிரஜைகள் எவருக்காவது அரசியல் அமைப்பு தொடங்குவதற்கு முன்னர் அல்லது பின்னர் ஏதேனுமொரு செயலை செய்தார். அல்லது செய்யாது விட்டார் என்ற காரணத்திற்காக குடியியல் தகுதியீனத்தை விதித்தல் வேண்டும் என சிபாரிசு செய்தால் பாராளுமன்றம் 2/3 பெரும் பான்மையுடன் ஒரு தீர்மானத்தை நிறைவேற்றுவதன் மூலம் சம்பந்தப்பட்ட நபருக்கு 7 ஆண்டுகளுக்கு மேற்படாத வகையில் குடியியல் தகுதியீனத்தை விதிக்கலாம். அவர் ஒரு பாராளுமன்ற உறுப்பினராக இருப்பின் பாராளுமன்ற உறுப்பினர் பதவியில் இருந்தும் அவரை விலக்கலாம். உ-ம்: சிறிமாவோ பண்டாரநாயக்காவுக்கு குடியியல் தகுதியீனம் விதிக்கப்பட்டமை.

நன்மைகள்

1. விகிதாசாரப் பிரதிநிதித்துவ முறை அறிமுகப்படுத்தப்பட்டமையினால் பாராளுமன்றத்தில் சிறிய கட்சிகளும் அங்கத்துவத்தைப் பெற்றுக் கொள்ள முடிந்தது.
உ-ம்: 2001 ஆம் ஆண்டு தேர்தலில் ஜே.வி.பிக்கு கிடைத்த 16 ஆசனம்.
2. தேர்தல் தொகுதி ரீதியாக குறைவான எண்ணிக்கையில் உள்ள சிறுபான்மை இனங்கள் தங்களினுடைய பிரதிநிதிகளையும் பாராளுமன்றத்தில் அங்கம்பெற வைத்தது.
உ-ம்: மனோ கணேசன் - கொழும்பு மாவட்டத்தில் தெரிவு செய்யப்பட்டமை.
3. தேசிய பட்டியல் பிரதிநிதித்துவத்தினால் கல்விமான்கள் பலரை பாராளுமன்றம் பெற்றுக்கொள்ள முடிந்தது.
உ-ம்: லக்ஸ்மன் கதிர்காமர், நீலன் திருச்செல்வம், ஜி.எல்.பீரிஸ் (1994)
4. பாராளுமன்றத்தைக் கலைக்கும் அதிகாரம் ஜனாதிபதிக்கு இருந்த போதும், தேர்தல் முடிந்து ஒரு வருட காலத்திற்கு கலைக்க முடியா தென்பது ஒரு வருட காலத்தில் அபிவிருத்தி நடவடிக்கைகளுக்கான முன் ஆயத்தங்களை மேற்கொண்டு அரசியல் ரீதியாக தனக்கு சாதகமான நிலையை ஏற்படுத்த அரசாங்கத்திற்கு வாய்ப்பு கிடைக்கின்றது.
5. மக்கள் தீர்ப்பு ஏற்பாடுகள் மூலம் சட்டவாக்க அதிகாரத்தில் மக்களுக்கும் இடம் கொடுக்கப்படுகின்றமையானது நேரடி மக்களாட்சிக் கோட்பாட்டினை வலிமைப்படுத்துவதாக உள்ளது.
6. அரசியல் யாப்பினை திருத்துவது கடினமாக்கப்பட்டமை அரசியல் யாப்பு தொடர்ந்தும் நடைமுறையில் இருப்பதற்கான வாய்ப்பினை உருவாக்கிக் கொடுக்கிறது.

7. குடியியல் தகுதியினை விதிக்கும் அதிகாரம் உள்ளமையானது அரசியல் வாதிகள் தவறு செய்வதினை தடுக்க உதவுகிறது.

குறைபாடுகள்

1. பாராளுமன்ற அங்கத்தவர்களின் எண்ணிக்கை 225 என வரையறுக்கப் பட்டிருக்கின்றமையானது காலத்தின் தேவைக்கு ஏற்ப அங்கத்தவர்களின் எண்ணிக்கையினை அதிகரிக்க முடியாத நிலையினை உருவாக்கியுள்ளது.
2. பாராளுமன்றத்தினை கலைக்கும் அதிகாரம் ஜனாதிபதிக்கு வழங்கப் பட்டுள்ளமையானது பாராளுமன்றத்தின் இறைமையை பாதிப்பதாக உள்ளது.
3. பாராளுமன்றத்தின் கால எல்லையை மேலும் 6 வருட காலத்திற்கு நீடிக்கலாம். (2/3 பெரும்பான்மையுடனும் மக்கள் தீர்ப்புடனும்) என்பது அரசியலில் பல பாதிப்புக்களை உருவாக்குவனவாக உள்ளது.
 - அ. பாராளுமன்றத்தில் கட்சிகளின் அங்கத்துவம் முன்பிலிருந்தது போலவே இருக்கும் நிலை உருவாகுவதால் எதிர்க்கட்சி அதிகளவில் பாதிப்படைகின்றது.

(உ.ம்) 1982 முதல் 1989 வரை பாராளுமன்றத்தின் கால எல்லை நீடிக்கப்பட்டதால் பிரதான எதிர்க்கட்சியாகிய சுதந்திர கட்சி (S.L.F.P) 8 ஆசனங்களுடன் மட்டும் 12 வருடங்களாக இருக்க வேண்டிய நிலை (1977 - 1989) ஏற்பட்டது.
 - ஆ. புதிய கட்சிகளுக்கும் பாராளுமன்றத்தில் அங்கத்துவம் பெறாத பழைய கட்சிகளுக்கும் தங்களுக்கான உறுப்புரிமையை பெற முடியாத நிலை ஏற்படுகின்றது. இதனால் பழைய இடதுசாரி கட்சியான L.S.S.P யும் MEP யும் புதிய கட்சிகளான ஸ்ரீலங்கா முஸ்லிம் காங்கிரஸ், ஈழமக்கள் புரட்சிகர விடுதலை முன்னணி (EPRLF) போன்றவற்றிற்கு அங்கத்துவத்தினை பெற்றுக்கொள்ள முடியவில்லை.
 - இ. மக்களின் ஜனநாயக உரிமையும் கட்டுப்படுத்தப்பட்டது. மக்கள் தாம் விரும்புவவர்களை தெரிவு செய்வதற்கும் விரும்பாதவர்களை நிராகரிப்பதற்கும் உள்ள உரிமை கட்டுப்படுத்தப்பட்டது.
4. பாராளுமன்றத்தினால் நிராகரிக்கப்பட்ட சட்ட மூலத்தை மக்கள் தீர்ப்பு ஒன்றின் மூலம் (மக்கள் மூலம்) நிறைவேற்றிக் கொள்ளலாம் என

கூறப்பட்டுள்ளமையானது பாராளுமன்றத்தின் சட்டவாக்க இறைமையை பாதிப்பதாக உள்ளது.

5. விசேட ஜனாதிபதி ஆணைக்குழு குறிக்கப்பட்ட நபருக்கு குடியியல் தகுதியீனத்தை வழங்க வேண்டும் என சிபாரிசு செய்தால் பாராளுமன்றம் 2/3 பெரும்பான்மையுடன் 7 வருட காலத்திற்கு குடியியல் தகுதியீனத்தை விதிக்கலாம் என்றும், சம்பந்தப்பட்ட நபர் ஒரு பாராளுமன்ற உறுப்பினராக இருப்பார் எனின் அவரின் உறுப்பினர் பதவியையும் பறிமுதல் செய்யலாமெனவும் கூறப்பட்டது. இது அரசியல் பழிவாங்கல்களுக்கு வழி வகுக்கலாம் என அரசியலாளர்களால் சுட்டிக் காட்டப்பட்டது.

(உ-ம்) சி.ல.சு.க. யின் தலைவரான சிறிமாவோ பண்டாரநாயக்காவுக்கு விதிக்கப்பட்ட குடியியல் தகுதியீனம் ஒரு அரசியல் பழிவாங்கல் என அரசியலாளர்களால் விமர்சிக்கப்படுகின்றது.

6. கடந்த காலத்தையும் உள்ளடக்கும் சட்டத்தை பாராளுமன்றம் இயற்றலாம் என கூறப்பட்டமையானது அரசியல் பழிவாங்கல்களுக்கு வழிவகுப்பதாக உள்ளது. இவ் அதிகாரத்தை பயன்படுத்தி முன்னர் ஆட்சியில் இருந்தவர்களை பழிவாங்கும் சட்டங்களை இயற்றுவதற்கு அரசாங்கம் முயற்சி செய்யலாம்.

7. அரசியல் அமைப்பு திருத்தங்களுக்கு பொதுவாக 2/3 பெரும்பான்மை தேவையென கூறப்பட்டது. 3/4 பங்கு பெரும்பான்மை இனத்தை கொண்ட ஒரு நாட்டில் இவ் ஏற்பாடு பெரும்பான்மை இனத்திற்கு சாதகமாகவும், சிறுபான்மை இனங்களுக்கு பாதகமாகவும் காணப்படுகின்றது.

(உ-ம்) அரசியல் அமைப்புக்கு கொண்டு வரப்பட்ட ஆறாவது திருத்தச் சட்டம் இலங்கையில் வாழும் சிறுபான்மை இனங்களுக்குப் பாதகமாக இருந்தபோதும் அவர்களின் அனுமதியை பெறாது கொண்டு வரப்பட்டது. இதனால் தமிழர் விடுதலை கூட்டணியை சேர்ந்த 16 உறுப்பினர்கள் தமது பதவிகளை இழக்க வேண்டி ஏற்பட்டது.

8. சில வகையான திருத்தங்களுக்கு 2/3 பெரும்பான்மையுடன் மக்கள் தீர்ப்பு ஒன்றின் மூலம் மக்களின் சம்மதமும் தேவையென கூறப்பட்டது. இதுவும் சிறுபான்மை இனங்களை பாதிக்கின்ற ஒன்றாக உள்ளது.

(உ-ம்) நடைமுறையிலுள்ள ஒற்றையாட்சி அமைப்பை மாற்ற வேண்டுமாயின் பாராளுமன்றத்தின் 2/3 பெரும்பான்மையுடன் மக்கள் தீர்ப்பு ஒன்றின் மூலம் மக்களின் சம்மதமும் அவசியம் என கூறப்பட்டுள்ளது.

தற்போது நெருக்கடிக்கு உள்ளாகியிருக்கும் இனப்பிரச்சினையை தீர்ப்பதற்கு இது தடையாக இருக்கின்றது.

6. அமைச்சரவை

ஜனாதிபதி, பிரதமர், அமைச்சர்கள் என்போரை கொண்ட குழுவே அமைச்சரவை என அழைக்கப்படுகின்றது. ஜனாதிபதி அமைச்சரவையின் தலைவராக விளங்குகின்றார். அமைச்சரவையின் ஏனைய உறுப்பினர்கள் பாராளுமன்றத்தில் இருந்து நியமிக்கப்படுகின்றார்கள். இவ்வாறு நியமிக்கப்படும் போது பாராளுமன்ற அங்கத்தினர்களில் கூடுதலான நம்பிக்கையை பெற்றவரே பிரதமராக நியமிக்கப்படுவார். பின்னர் தேவையானபோது பிரதமரின் ஆலோசனையை பெற்று ஏனைய அமைச்சர்களை ஜனாதிபதி நியமிப்பார்.

அமைச்சரவை கூட்டாக பாராளுமன்றத்திற்கு பொறுப்புடையது. அமைச்சரவை மீது நம்பிக்கையில்லா பிரேரணை ஒன்றை பாராளுமன்றத்தில் கொண்டு வந்து நிறைவேற்றுவதன் மூலம் அமைச்சரவையை பதவியிலிருந்து நீக்கலாம். இவ்வாறு அமைச்சரவை பதவி நீக்கப்பட்டாலும் ஜனாதிபதி தொடர்ந்தும் பதவியில் இருப்பார். மேலும் அமைச்சர்களை அவர்களது கருமம் தொடர்பாக கேள்வி கேட்கும் உரிமை பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களுக்கு உண்டு. அவ்வாறு கேட்கும் போது அதற்கு பதில் அளிக்க வேண்டிய கடமையும் அமைச்சர்களுக்கு உண்டு.

அமைச்சர்களுக்கு ஒதுக்காத அமைச்சுக்களை ஜனாதிபதி தானே பொறுப்பேற்பார். குறிப்பாக பாதுகாப்பு அமைச்சு பொதுவாக இவரின் பொறுப்பிலேயே இருக்கின்றது. தற்போதைய ஜனாதிபதியிடம் ஆரம்பத்தில் பாதுகாப்பு அமைச்சு உட்பட நிதியமைச்சு, பௌத்த சாசன அமைச்சு தேசிய நல் இணக்க இன விவகார அமைச்சு என்பன கொடுக்கப்பட்டிருந்தது. இவ் அமைச்சுகள் தொடர்பாக அனைத்து விடயங்களும் ஜனாதிபதியின் பேரினாலேயே மேற்கொள்ளப்படும். பாராளுமன்றம் கலைக்கப்பட்டாலும் புதிய அமைச்சரவை பதவி ஏற்கும் வரை பழைய அமைச்சரவையே காபந்து அமைச்சரவையாக தொடர்ந்தும் பதவியில் இருக்கும்.

அமைச்சரவைக்கென ஒரு செயலாளர் இருப்பார். இவர் ஜனாதிபதியால் நியமிக்கப்படுவார். இவர் அமைச்சரவை அலுவலகத்துக்கு பொறுப்பாக இருப்பதுடன் ஜனாதிபதியினால் அல்லது அமைச்சரவையினால் இவருக்கென ஒதுக்கப்பட்ட பணிகளையும் மேற்கொள்பவராக விளங்குவார். இவரைவிட ஒவ்வொரு அமைச்சுக்கும் ஒவ்வொரு செயலாளர்கள் இருப்பார்கள். இவர்களும் ஜனாதிபதியால் நியமிக்கப்படுவார். இவர்கள் தத்தம் அமைச்சுக்

குரிய அமைச்சர்களின் பணிப்புரைகளுக்கும் கட்டுப்பாடுகளுக்கு அமைய அவ் அமைச்சு சார்ந்த நிறுவனங்களின் மீது மேற்பார்வை செய்வார்கள்.

பணிகளும் அதிகாரங்களும்

சட்டத்துறை தொடர்பானவை: பாராளுமன்றத்துக்குத் தேவையான மசோதாக்களை உருவாக்குதல், உருவாக்கப்பட்ட மசோதாக்களை அமைச்சரவையின் உறுப்பினர்களுக்கூடாக பாராளுமன்றத்தில் அறிமுகப்படுத்துதல், பாராளுமன்றத்தில் தமது கட்சி உறுப்பினர்களின் ஆதரவினைக் கொண்டு விவாதங்களை நடாத்தி அதனை நிறைவேற்றுதல், பாராளுமன்றத்தில் அமைச்சுகள் தொடர்பான கேள்விகளுக்கு பதிலளித்தல், பாராளுமன்றம் தொடர்பான அனைத்து விடயங்களிலும் அமைச்சரவை சார்பாக கூட்டாக செயற்படுதல் என்பன அமைச்சரவையின் சட்டத்துறை தொடர்பான பணிகளும், அதிகாரங்களும் ஆகும்.

நிர்வாகத்துறை தொடர்பானவை: பாராளுமன்றத்தினால் நிறைவேற்றப்பட்ட சட்டங்களுக்கு ஏற்ப நிர்வாகத் துறையை கொண்டு நடாத்துதலே அமைச்சரவையின் பிரதான நிர்வாக பணியாகும். இதற்கேற்ப ஒவ்வொரு அமைச்சுகளினதும் அதன் கீழ் இயங்கும் திணைக்களங்களினதும் நடவடிக்கைகளை மேற்பார்வை செய்வது இதன் பணியாகும்.

இதைவிட அரசு அலுவலர்களது இடமாற்றம் நியமனம் ஒழுக்காற்று நடவடிக்கைகள் என்பனவற்றிற்கும் அமைச்சரவை பொறுப்பானதாகும். (இவற்றிற்கு ஜனாதிபதி நேரடியாக நியமனம் செய்யும் சட்டமா அதிபர், முப்படை தளபதிகள், பொலிஸ்மா அதிபர், வெளிநாட்டு தூதுவர்கள் என்பனவற்றின் நியமனங்கள் அடங்கமாட்டாது.) இவற்றில் திணைக்கள தலைவர்கள் தொடர்பிலான நியமனம், இடமாற்றம், ஒழுக்காற்று நடவடிக்கைகள் என்பனவற்றை அமைச்சரவை நேரடியாகவே மேற்கொள்ளும். ஏனைய அலுவலர்கள் தொடர்பில் அவ்விடயங்களை அரசாங்க சேவை ஆணைக்குழுவினுடாக மேற்கொள்ளும். எனினும் அரசாங்க சேவை ஆணைக்குழுவின் நடவடிக்கைகளை (நியமனம், இடமாற்றம், பதவி நீக்கம்) மாற்றும் அதிகாரம் அமைச்சரவைக்கு உண்டு. இடமாற்றம் தொடர்பில் அதற்கான அதிகாரத்தை அமைச்சரவை காலத்துக்கு காலம் ஒரு குறிப்பிட்ட அமைச்சரிடம் கூட கையளிக்கலாம். அவ்வாறு கையளிக்கப்படுமாயின் அவ் விடயங்களில் அரசாங்க சேவை ஆணைக்குழு நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ள முடியாது.

அரசியலமைப்பின் ஏற்பாடுகளுக்கு அமைய அரசு அலுவலர்களுக்கான ஆட்சேர்ப்புத் திட்டங்களை உருவாக்குதல் அவர்களுக்கான நடத்தை

விதிகளை உருவாக்குதல், பதவியுயர்வு, இடமாற்றம் என்பன மேற்கொள்ளும் போது கடைபிடிக்க வேண்டிய ஒழுங்கு நெறிகளை உருவாக்குதல் என்பனவும் அமைச்சரவையின் மீது பொறுப்பாக்கப்பட்ட கடமைகளாகும்.

அரசாங்க சேவை தொடர்பாக அமைச்சரவை, அமைச்சர்கள், அரசாங்க சேவை ஆணைக்குழு என்பன எடுக்கும் தீர்மானங்களையிட்டு எந்த நீதி மன்றத்திலும் கேள்வி எழுப்ப முடியாது.

அமைச்சரவையில் பிரதமர்

இவ் அரசியல் திட்டத்தின்படி பிரதமர் ஒரு சாதாரண அமைச்சருக்குரிய கடமைகளையே அமைச்சரவையில் புரிகின்றார். இவர் அமைச்சரவையின் தலைவருமல்ல. இதனால் இவரின் நிர்வாக அதிகாரம் குறைவானதாகும். எனினும் பாராளுமன்றத்தில் அரசாங்க கட்சி உறுப்பினர்களை வழிநடாத்தும் பொறுப்பு இவரைச் சார்ந்ததாகவே உள்ளது. இதைவிட பாராளுமன்றத் திற்கும் ஜனாதிபதிக்குமிடையே ஒரு பாலமாகவும் இவரே விளங்குகின்றார். ஜனாதிபதி பதவி வகிக்க முடியாத சந்தர்ப்பங்களில் பதில் ஜனாதிபதியாகவும் இவரே பதவி வகிப்பார். அப்போது ஜனாதிபதிக்குரிய அதிகாரங்கள் அனைத்தையும் பெற்றவராக விளங்குகின்றார்.

இவர், பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களில் அதிகூடிய நம்பிக்கையை பெற்றவராக இருப்பதனாலேயே பிரதமராக நியமிக்கப்படுகின்றார். அரசியலமைப்பில் இவரது நிலை பலவீனமாக இருந்த போதும் பொதுவாக அடுத்த ஜனாதிபதியாக இவரே வரக்கூடியவராக உள்ளார். இதனால் அதிகாரங்கள் குறைவாக இருந்தபோதும் மறைமுக செல்வாக்குடைய ஒருவராகவே விளங்குகின்றார்.

ஜே. ஆர். ஜெயவர்த்தனா, ஆர். பிரேமதாசா, டி.பி. விஜயதுங்க, சந்திரிகா தற்போது ஜனாதிபதியாகவுள்ள மகிந்த ராஜபக்ச ஆகிய அனைவரும் முன்பு பிரதமராக பதவி வகித்தவர்களே ஆவர்.

நன்மைகள்

1. பாராளுமன்றத்தினால் கட்டுப்படுத்தப்படாதவராகவும் அதேவேளை நிறைவேற்று அதிகாரம் கொண்டவராகவும் உள்ள ஜனாதிபதி அமைச்சரவைக்கு தலைமை தாங்குவது துரித அபிவிருத்திக்கு உதவுகின்ற ஒன்றாக உள்ளது.
2. நீதித்துறையானது அமைச்சரவையின் தலையீட்டில் இருந்து தவிர்க்கப்பட்டமை அது சுதந்திரமாக இயங்குவதற்கு வாய்ப்பினை உருவாக்கி உள்ளது.

3. பாராளுமன்றத்தின் கட்சிகளுக்கிடையே முரண்பாடுகள் ஏற்பட்டு ஆளுங்கட்சி பலவீனமாக இருந்தாலும் ஜனாதிபதியினால் அமைச்சரவையை உறுதியாக வைத்திருக்க முடிகிறது.

குறைபாடுகள்

1. அமைச்சரவையில் ஜனாதிபதி ஒரு சர்வாதிகாரி போல் தொழிற்படுவதற்கு வாய்ப்புக்கள் காணப்படுகின்றன.
2. அமைச்சரவையின் மீது நம்பிக்கையில்லா பிரேரணையை கொண்டு வந்து நிறைவேற்றுவதன் மூலம் அமைச்சரவையை பதவி நீக்கலாம் எனவும் இச்சந்தர்ப்பத்தில் அமைச்சரவையின் தலைவரான ஜனாதிபதி பதவி விலகமாட்டார் எனவும் கூறப்படுகின்றது. இந்நிலை குற்றத்திற்கு உடந்தையாய் இருப்பவரை தண்டனைக்குட்படுத்தி குற்றத்திற்கு பொறுப்பாக உள்ளவரை தப்பவிட்டுவிடுவது போல் உள்ளது.
3. அரசு உத்தியோகத்தர்களது நியமனம், இடமாற்றம், ஒழுக்காற்று நடவடிக்கைகள் அனைத்தும் அமைச்சரவையின் மீது பொறுப்பாக்கப்பட்டுள்ளது. இந்நிலை அரசியல் கட்சி ரீதியான பாரபட்சங்கள் இன ரீதியான பாரபட்சங்கள், மத ரீதியான பாரபட்சங்கள் என்பன ஏற்படுவதற்கான வாய்ப்புக்களை கொடுக்கின்றது.
4. சிறுபான்மை இனத்தவர்களில் ஒருவர் அமைச்சராக வருவதென்பது மிகவும் கஷ்டமாக உள்ளது. பெரும்பான்மை இனத்து அரசாங்கத்தின் தயவு இருக்கும் போதும் அரசாங்கங்களுக்கு அறுதி பெரும்பான்மை இல்லாது இருக்கும் போதும் மட்டுமே சிறுபான்மை இனத்தவர் அமைச்சராக வரலாம்.

8. மக்கள் தீர்ப்பு

மக்கள் தீர்ப்பு எனும் அம்சம் இவ் அரசியல் அமைப்பிலேயே முதல் முதலாக சேர்க்கப்பட்டது. இம் மக்கள் தீர்ப்பு முறை சுவீஸ் அரசியல் முறையில் (அமைப்பில்) இன்றும் நடைமுறைப்படுத்தப்படுகின்ற ஒன்றாக காணப்படுகின்றது. 1978 அரசியல் அமைப்பில் ஜனாதிபதி பின்வரும் சந்தர்ப்பங்களில் மக்கள் தீர்ப்புக்கு ஏற்பாடு செய்யலாம் என கூறப்படுகின்றது.

1. அமைச்சரவை மக்கள் தீர்ப்புக்கு விடப்பட வேண்டுமென சான்றுரை அல்லது சிபாரிசு அளித்துள்ள விடயங்கள்.
2. உயர்நீதிமன்றம் மக்கள் தீர்ப்புக்கு விடப்படவேண்டும் என குறிப்பிட்டுள்ள விடயம்.

3. பாராளுமன்றத்தினால் நிராகரிக்கப்பட்டுள்ள ஏதேனுமொரு சட்டமூலம் நாட்டு நலனுக்கு அவசியமானது என ஜனாதிபதி கருதும் பட்சத்தில் அவ்விடயம்.
4. ஜனாதிபதியின் அபிப்பிராயப்படி தேசிய முக்கியத்துவம் வாய்ந்தது என அவர் கருதும் விடயங்கள்.

இவற்றை விட அரசியல் அமைப்பு திருத்தம் தொடர்பிலும் அதில் மக்கள் தீர்ப்புக்கும் விடப்படல் வேண்டும் என கூறப்பட்டவற்றை மக்கள் தீர்ப்புக்கு விடலாம். அத்தோடு பாராளுமன்றத்தின் கால எல்லையை நீடிக்க வேண்டுமாயினும் அதுவும் தீர்ப்புக்கு விடப்பட வேண்டும்.

மக்கள் தீர்ப்புக்கென மக்களிடம் சமர்ப்பிக்கப்பட்ட ஏதேனும் விடயம் மக்கள் தீர்ப்பின் போது அளிக்கப்பட்ட செல்லுபடியான வாக்குகளில் பெரும்பான்மை வாக்குகளால் அங்கீகரிக்கப்பட்ட அது மக்களினால் அங்கீகரிக்கப்பட்டதாக கருதப்படும். ஆனால் அளிக்கப்பட்ட மொத்த வாக்குகளின் எண்ணிக்கை வாக்காளர் இடாப்பில் பதியப்பட்ட வாக்காளர் எண்ணிக்கையில் $\frac{2}{3}$ பங்கிற்கு குறைவாக காணப்பட்ட அத்தகைய விடயம் வாக்காளர் இடாப்பில் பதியப்பட்ட மொத்த வாக்காளர்களில் $\frac{1}{3}$ பங்கினால் அங்கீகரிக்கப்பட்டால் மட்டுமே மக்களினால் அங்கீகரிக்கப்பட்டதாக கருதப்படும்.

நன்மைகள்

1. இம் மக்கள் தீர்ப்பு முறை மக்களினுடைய ஜனநாயகத்தையும் மக்களாட்சிக் கோட்பாட்டையும் மேலும் வலுப்படுத்துவதாக காணப்படுகின்றது.
2. மக்களின் அடிப்படை உரிமைகளையும் இம்மக்கள் தீர்ப்பு முறை வலுப்படுத்துவதாக விளங்குகின்றது.
3. அரசியல் கட்சிகள் சம்மதிக்காத சந்தர்ப்பங்களில் தேசிய முக்கியத்துவம் வாய்ந்த விடயங்களை ஜனாதிபதி மக்கள் தீர்ப்புக்கு விடக்கூடிய நிலை இங்கு காணப்படுகின்றது.
4. ஜனாதிபதியின் நிர்வாக நடவடிக்கைகளுக்குரிய சட்டங்களை உருவாக்குவதற்கு பாராளுமன்றம் தடையாக இருப்பின் ஜனாதிபதி மக்கள் தீர்ப்பின் மூலம் அதனை நிறைவேற்றி விடும் நிலை காணப்படுகின்றது.

குறைபாடுகள்

1. இலங்கையில் சிறுபான்மை இனத்தை சேர்ந்தவர்கள் 25% அளவில் மட்டுமே இருப்பதனால் சிறுபான்மையினருக்கு எதிரான சட்டங்கள் மக்கள் தீர்ப்பு என்ற பெயரில் நிறைவேற்றப்படுவதற்கு வாய்ப்புகள் உள்ளன.
2. பெருந்தொகையான இலங்கை வாக்காளர்கள் அரசியல் விடயங்கள் தொடர்பான அறிவு குறைந்தவர்கள். இதனால் தேசிய முக்கியத்துவம் வாய்ந்த ஒரு கருமத்துக்கும் அவர்கள் சரியான ஒரு தீர்ப்பை கொடுப்பார்கள் என எதிர்பார்க்க முடியாது.
3. இலங்கை வாக்காளர்கள் கட்சி அபிமானம் மிக்கவர்களானபடியால் மக்கள் தீர்ப்பின் போதும் கட்சியை கருத்திற்கொண்டு வாக்களிக்கும் போது இம்முறை எதிர்பார்க்கும் நோக்கங்களை நிறைவேற்றுவதாக இருக்க மாட்டாது.
4. தேசிய முக்கியத்துவம் வாய்ந்த எக்கருமங்களையும், பாராளுமன்றத்தினால் நிராகரிக்கப்பட்ட எக்கருமங்களையும் ஜனாதிபதி தன்னுடைய சொந்த விருப்பின் பேரில் மக்கள் தீர்ப்புக்கு சமர்ப்பிக்கலாம் என கூறப்பட்டிருக்கின்றமையானது ஜனாதிபதிக்கும் அவர் சார்ந்த கட்சியினதும் சர்வாதிகாரத்திற்கு இடங் கொடுப்பதாக உள்ளது.
5. இம்முறை ஒழுங்காக பின்பற்றப்படின் வாக்காளர்கள் அடிக்கடி தேர்தல்களை சந்திக்க வேண்டி ஏற்படும். இந்நிலை வாக்காளர்களின் தேர்தல் ஆர்வத்தினையும் அரசியல் ஆர்வத்தினையும் குன்றச் செய்யும், எனினும் அரசியலமைப்பு கொண்டு வரப்பட்ட 19 வருட காலப் பகுதியில் ஒரே ஒரு தடவை மட்டும் மக்கள் தீர்ப்பு இடம் பெற்றதால் (1982 ஆம் ஆண்டு) அதனை நடைமுறையில் பரீட்சித்து பார்க்க முடியாத நிலை உள்ளது.
6. பொதுத் தேர்தலில் அரசாங்க கட்சியினால் முன் வைக்கப்பட்ட கொள்கைகளுக்கு வாக்காளர் சம்மதம் தெரிவிப்பதால் மீண்டும் ஒரு முறை மக்கள் அபிப்பிராய வாக்கெடுப்பு அவசியமற்றது.
7. இம்முறையின் படி அடிக்கடி தேர்தல் நடக்குமாயின் அது இலங்கை போன்ற பொருளாதார ரீதியில் பின்தங்கிய நாடுகளுக்கு மிகுந்த செலவுச் சுமையை தருவதாக அமையும்.
8. அவசரமாக செய்து முடிக்கப்பட வேண்டிய விடயங்களுக்கு இம்முறை தடையாக இருக்கும். ஆகையால் குறிப்பிட்ட விடயத்தினால் எதிர்பார்க்கப்படும் பலன்களும் கிடைக்காமல் போகலாம்.

9. மொழி, மதம், பிரஜாவுரிமை

மொழி

இவ் அரசியல் திட்டத்தில் ஆரம்பத்தில் சிங்கள மொழி அரச கரும மொழியாகவும் சிங்களமும், தமிழும், இலங்கையின் தேசிய மொழியாக இருக்கும் எனவும் கூறப்பட்டது. ஆனால் 1987 ஆம் ஆண்டு ஜூலை 29 ஆம் திகதி கைச்சாத்திடப்பட்ட இலங்கை - இந்திய ஒப்பந்தத்தின் பிரகாரம் அரசியல் அமைப்பிற்கு கொண்டுவரப்பட்ட 13 வது திருத்தத்தின்படி சிங்களமும் - தமிழும் இலங்கையின் அரச கரும மொழியாகவும், ஆங்கிலம் இலங்கையின் இணைப்பு மொழியாகவும் இருக்கும் எனக் கூறப்பட்டது.

பாராளுமன்றம் சட்டத்தின் மூலம் இவ் ஏற்பாடுகளை நடைமுறைப் படுத்துவதற்கு நடவடிக்கை எடுத்தல் வேண்டும் எனவும் கூறப்பட்டது. பாராளுமன்ற உறுப்பினர் ஒருவர் அல்லது மாகாணசபை உறுப்பினர் ஒருவர் அல்லது உள்ளூராட்சி சபை உறுப்பினர் ஒருவர் எந்தவொரு தேசிய மொழியிலும் தமது கடமைகளைப் புரியவும் உரித்துடையவர் என்றும் கூறப்பட்டது.

கல்வி மொழியை பொறுத்தவரை இலங்கை மக்கள் ஏதாவது ஒரு தேசிய மொழியில் கல்வியினை மேற்கொள்ளலாம் என கூறப்பட்டது. எனினும் தேசிய மொழிகள் அல்லாத ஒரு மொழியை கல்வி மொழியாக கொண்டிருக்கின்ற ஓர் உயர் கல்வி நிறுவனத்திற்கு இது ஏற்புடையது ஆகாது எனவும் கூறப்பட்டது.

அரசினால் நேரடியாக அல்லது மறைமுகமாக நிதியளிக்கப்படும் பல்கலைக் கழகத்தில் அல்லது ஏதேனும் உயர் கல்வி நிறுவனத்தில் ஒரு மொழியேனும் கல்வி மொழியாக இருக்கின்றவிடத்து மற்ற தேசிய மொழியில் கல்வி கற்று வந்த மாணவருக்கு ஏற்றவகையில், மற்ற தேசிய மொழியையும், கல்வி மொழியாக்குதல் வேண்டும். ஆனால் மற்ற தேசிய மொழித்துறை வேறு பல்கலைக்கழகங்களில் நடைமுறையில் இருக்குமாயின் இந்நிபந்தனை முன்னைய கல்வி நிறுவனத்திற்கு பொருந்தக் கூடியதாக இருக்க மாட்டாது.

நிர்வாக மொழியைப் பொறுத்தவரை சிங்களமும், தமிழும், இலங்கை முழுவதும் நிர்வாக மொழியாக இருத்தல் வேண்டும். வடகிழக்கு மாகாணங்கள் தவிர்ந்த ஏனைய இடங்களில் சிங்கள மொழி நிர்வாக மொழியாக இருத்தல் வேண்டும். பொதுப் பதிவேடுகளை பேணிவருவதற்காகவும், அரச நிறுவனங்களின் அலுவல்களை கொண்டு நடாத்துவதற்காகவும் சிங்கள மொழி பயன்படுத்தப்படுதல் வேண்டும். தமிழிலோ அல்லது ஆங்கிலத்திலோ

தொடர்பு கொள்வதற்கான வாய்ப்புகள் இருத்தல் வேண்டும். ஆவணப் பிரதிகளை தமிழில் பெறக் கூடியநிலை இருத்தல் வேண்டும்.

வடக்கு - கிழக்கு மாகாணங்களில் தமிழ் மொழி நிர்வாக மொழியாக இருத்தல் வேண்டும். எனினும் இங்கு ஆள் ஒருவர் சிங்களத்தில் அல்லது ஆங்கிலத்தில் தொடர்புகளை மேற்கொள்வதற்கான வாய்ப்பு இருத்தல் வேண்டும். ஆவணப் பிரதிகளையும் அவ்வாறு எடுப்பதற்கு வாய்ப்பு இருத்தல் வேண்டும். ஆனால் குறிப்பிட்ட சில இடங்களில் குறிப்பாக இரு மொழி பேசுவோர், ஒரு உதவி அரசாங்க அதிபர் குழு மட்டத்தில் செறிவாக இருக்கும் பொழுது இரண்டு மொழிகளிலும் செயற்படக் கூடிய நிர்வாகம் இருத்தல் வேண்டும். பகிரங்கசேவை, நீதிச்சேவை, மாகாண பகிரங்க சேவை, உள்ளூராட்சி சேவை என்பவற்றிற்கான ஆட்களைச் சேர்த்துக் கொள்ளும் பரீட்சை ஒன்றில் சிங்கள மொழிமூலம் அல்லது தமிழ்மொழி மூலம் பரீட்சிக்கப்படுவதற்கு அனைவருக்கும் உரிமையிருத்தல் வேண்டும். எனினும் கடமைகளை நிறைவேற்றுவதற்கு தமிழில் அல்லது சிங்களத்தில் போதிய அறிவைப் பெறுவது அவசியமானது என்ற நிலை ஏற்படுமிடத்து நியாயமான காலத்தில் அவ் அறிவைப் பெற வேண்டும் என தேவைப்படுத்தப் படலாம்.

சட்டவாக்க மொழியைப் பொறுத்தவரை சிங்களமும், தமிழும் இலங்கையின் சட்டவாக்க மொழியாக இருத்தல் வேண்டும். அதேவேளை உருவாக்கப்படும் ஒவ்வொரு சட்டத்திற்கும் ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பு ஒன்று இருத்தல் வேண்டும்.

பாராளுமன்றம் சட்டமாக்கும் போது மொழிகளுக்கிடையே முரண்பாடு ஏற்படின் எந்தமொழியிலுள்ள சட்டம் மேலோங்கி நின்றல் வேண்டும் என்பதை பாராளுமன்றம் தீர்மானிக்கும். ஏற்கனவே எழுத்திலுள்ள சட்டங்களைப் பொறுத்தவரை மொழிரீதியான முரண்பாடு ஏற்பட்டால் அச்சட்டம் எந்த மொழியில் இயற்றப்பட்டதோ அந்த மொழியிலுள்ள சட்டமே மேலோங்கி நிற்கும்.

சட்டத்தின் கீழ் உருவாக்கப்படும் கட்டளைகள், பிரகடனங்கள், விதிகள், துணைவிதிகள், ஒழுங்குவிதிகள், அறிவிப்புக்கள் என்பன சிங்களத்திலும், தமிழிலும் வெளியிட வேண்டும். அத்துடன் வர்த்தமானி அறிவிப்புக்களும் இரு மொழிகளிலும் வெளியிடப்பட வேண்டும். அத்துடன் இவை ஆங்கில மொழிபெயர்ப்புக்களையும் கொண்டிருக்க வேண்டும்.

மாகாண சபையினால் அல்லது உள்ளூராட்சி சபையினால் சட்டத்தின் கீழ் ஆக்கப்படுகின்ற கட்டளைகள், பிரகடனங்கள், விதிகள், ஒழுங்கு விதிகள், அறிவிப்புக்கள், சுற்றறிக்கைகள் ஆகிய எல்லா ஆவணங்களும், அப்

பிரதேச நிர்வாகம் பயன்படுத்தப்படும் மொழியில் வெளியிடப்பட வேண்டும். இவை ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பையும் கொண்டிருத்தல் வேண்டும்.

அரசியல் அமைப்பு தொடங்குவதற்கு முன்னர் வலுவுடையனவாக இருந்த எல்லாச் சட்டங்களும், துணைநிலைச் சட்டங்களும் கூடிய விரைவில் சிங்கள மொழியிலும், தமிழ் மொழியிலும் வர்த்தமானியில் வெளியிடப்பட வேண்டும்.

நீதிமன்ற மொழியைப் பொறுத்தவரை சிங்களமும் தமிழும் நீதிமன்ற மொழியாக இருத்தல் வேண்டும். தமிழ்மொழி இல்லாத இடப் பரப்புகளில் சிங்கள மொழி இருத்தல் வேண்டும். இங்கு நீதிமன்ற பதிவேடுகள் அனைத்தும் சிங்கள மொழியில் இருத்தல் வேண்டும். எனினும் கட்சிக்காரர் அல்லது வழக்கறிஞர் தமிழ் அல்லது ஆங்கில மொழிகளில் வழக்குகளை சமர்ப்பிக்கவும் அம்மொழியில் வாதாடவும் உரிமை உண்டு.

மேன்முறையீடுகளைப் பொறுத்த வரை எந்த நீதிமன்றத்தில் அது முன்வைக்கப்படுகிறதோ, அந்நீதிமன்றத்தில் பயன்படுத்தப்படுகின்ற மொழியிலிருந்து வேறுபட்டால், மேன்முறையீட்டை கேட்கும் நீதிமன்றத்தின் மொழியிலும் பதிவேடுகள் தயாரிக்கப்படுதல் வேண்டும்.

எனினும் நீதியமைச்சர் அமைச்சரவையின் சம்மதத்துடன் நீதிமன்றத்தின் பதிவேடானது நீதிமன்ற மொழி தவிர்ந்த வேறு ஒரு மொழியிலும் பேணப்பட வேண்டும் எனவும் நடவடிக்கைகள் நீதிமன்ற மொழி தவிர்ந்த வேறொரு மொழியிலும் நடாத்தப்பட வேண்டும் எனப் பணிக்கலாம்.

நீதிமன்றத்தில் பயன்படுத்தப்படும் மொழியை அறிந்திராத எவரேனும் நீதிபதி, யூரர் கட்சிக்காரர், விண்ணப்பக்காரர் அல்லது கட்சிக்காரரின் சட்டப்படியான பிரதிநிதி என்போர் நீதிமன்றத்தின் முன்னருள்ள நடவடிக்கைகளை விளங்கிக் கொள்வதற்கும், பங்குபற்றுவதற்கும் சிங்களத்திலும் அல்லது தமிழிலும் மொழிபெயர்ப்பைப் பெறும் உரிமையுடையவராவர்.

வடக்கு, கிழக்கு மாகாணங்களில் தமிழ் மொழியே நீதிமன்றமொழியாக இருத்தல் வேண்டும். எனினும் அங்கு சிங்கள அல்லது ஆங்கில மொழியிலும் வழக்குகளை சமர்ப்பிக்கலாம்.

நன்மைகள்

1. தமிழ்மொழியும் அரசுகளும் மொழியாக மாற்றப்பட்டதன் மூலம் தமிழ்பேசும் மக்களின் நீண்டநாள் கோரிக்கை நிறைவேற்றி வைக்கப்பட்டுள்ளது.

2. வடக்கு கிழக்கில் வாழும் தமிழ் பேசும் மக்கள் மட்டும் அல்ல வடக்கு கிழக்குக்கு வெளியே வாழும் தமிழ் பேசும் மக்களும் தங்களினுடைய அரசு கருமங்களை தமிழ் மொழியில் ஆற்றக்கூடிய நிலை ஏற்படுகின்றது.
3. உயர்கல்வியைப் பொறுத்தவரையில் கூட தமிழ்மொழியில் கற்கைத் துறைகள் உருவாகுவதற்கு வழியேற்படுத்திக் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது.
4. வட-கிழக்கில் வாழும் தமிழ்மக்கள் தமது நீதிமன்ற நடவடிக்கைகளைத் தமிழில் புரிவதற்கான வாய்ப்பு ஏற்படுகிறது.
5. வட-கிழக்கிற்கு வெளியே வாழும் தமிழ் மக்கள் தமிழ் மொழியில் தமது நீதிமன்ற நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்வதற்கான வாய்ப்பு ஏற்படுகிறது.
6. சட்டங்கள் தமிழ்மொழியிலும் இயற்றப்படுவதற்கான வாய்ப்பு ஏற்பட்டுள்ளது.

குறைபாடுகள்

1. ஏதாவது ஒரு தேசிய மொழியில் கல்வி கற்கலாம் எனும் ஏற்பாடு தமிழ் மொழி பேசுவோருக்கு பாதகமானதாகவே உள்ளது. குறிப்பாக வடக்கு, கிழக்குக்கு வெளியே வாழும் தமிழ் மொழி பேசுவோர் தமிழ் மொழியின் வசதி குறைவு காரணமாக சிங்கள மொழியிலேயே கற்பதற்கு முனைவர். இந்நிலை வடக்கு, கிழக்குக்கு வெளியே வாழும் தமிழ் மக்களின் தன்னடையாளத்தை சிதைப்பதாக உள்ளது.
2. தமிழ் மொழியின் பிரயோகம் பற்றி அரசியல் அமைப்பில் கூறப்பட்டாலும் இது நடைமுறையில் செயற்படாத ஒன்றாகவே காணப்படுகின்றது. கிழக்கு மாகாணத்தில் அம்பாறை மாவட்டத்தில் மாவட்ட நிர்வாக செயற்பாடுகள் அனைத்தும் சிங்கள மொழியிலேயே நடைபெறுகின்றன. வடக்கு கிழக்குக்கு வெளியே அரசாங்க நிறுவனங்களோடு தமிழில் தொடர்பு கொள்ளக் கூடிய நிலை இன்னமும் சிறப்பாக ஆரம்பிக்கப்படவில்லை.
3. ஒரு உதவி அரசாங்க அதிபர்மட்ட பிரிவில் ஒரு தேசிய மொழியை பேசுவோர் அதிகளவு இருக்கும்போது அத் தேசிய மொழியிலேயே நிர்வாகம் நடைபெறுதல் வேண்டும் எனவும் இரு தேசிய மொழியை சேர்ந்தவர்கள் கணிசமாக இருப்பின் இரண்டு மொழிகளிலும் நிர்வாகம் நடத்தப்பட வேண்டும் என கூறப்பட்டது. ஆனால் மலையகம் கொழும்பு போன்ற இடங்களில் தமிழ் மக்கள் அதிகளவில் வாழ்ந்த பொழுதிலும்

இவ் ஏற்பாடுகள் அங்கு கடைப்பிடிக்கப்படவில்லை. ஆனால் கிழக்கு மாகாண சிங்கள குடியேற்றங்களில் அவை கடைப்பிடிக்கப்படுகின்றது.

4. பல்கலைக்கழக கற்கைத் துறையை பொறுத்தவரையிலும் கூட சிங்கள மொழியில் கற்பிக்கப்படும் எல்லா கற்கை துறைகளும் தமிழ் மொழியில் கற்பிப்பதற்கான ஒழுங்குகள் எதுவும் மேற்கொள்ளப்படவில்லை.

மதம்

இலங்கையில் முதன்மை மதமாக பௌத்த மதம் காணப்பட்டது. பௌத்த சாசனத்தை பேணி வளர்த்தலும், பாதுகாத்தலும் அரசின் கடமையாகும் எனவும் கூறப்பட்டது. அதேவேளை ஏனைய மதங்களின் சுதந்திரங்களும் அதன் வழிபாட்டு உரிமைகளும் பேணப்படும் எனவும் கூறப்பட்டது.

பௌத்த மதம் பற்றிய இவ் ஏற்பாட்டில் மாற்றங்கள் செய்யப்பட வேண்டுமாயின் பாராளுமன்றத்தின் 2/3 பெரும்பான்மையுடன் ஒரு தீர்மானத்தை நிறைவேற்றுவதுடன் மக்கள் தீர்ப்பு ஒன்றுடன் மக்களின் அங்கீகாரமும் அதற்கு அவசியமென கூறப்பட்டது.

பல மதங்கள் வாழ்கின்ற ஒரு நாட்டில் ஒரு மதத்திற்கு முக்கியத்துவம் கொடுப்பது மதரீதியான முரண்பாடுகளை வளர்க்கும் என இது தொடர்பாக பலராலும் சுட்டிக்காட்டப்பட்டது.

பிரஜாவுரிமை

இவ் அரசியல் திட்டம் அறிமுகப்படுத்தப்படுவதற்கு முன்னர் பிரஜாவுரிமை தொடர்பாக வம்சாவழி பிரஜை, பதிவுப் பிரஜை என 2 பிரிவுகள் காணப்பட்டன. இவ் அரசியல் திட்டம் அவ்வேறுபாட்டை நீக்கி எல்லோருக்கும் இலங்கை பிரஜை என்ற பதத்தினை பயன்படுத்தியது. இதன் மூலம் பதிவுப் பிரஜை என்ற வகையில் ஒரு இரண்டாந்தர நிலையில் இருந்த இந்திய வம்சாவழி மக்கள் இலங்கை பிரஜை என்ற அந்தஸ்தினை பெற்றுக்கொண்டார்கள்.

10. விகிதாசார பிரதிநிதித்துவம்

ஒரு தேர்தலில் ஒவ்வொரு கட்சிக்கும் அளிக்கப்பட்ட வாக்குகளின் விகிதாசாரத்திற்கேற்ப ஆசனங்களை ஒதுக்கும் தேர்தல் முறையே விகிதாசார பிரதிநிதித்துவ தேர்தல் முறையாகும். இத் தேர்தல் பிரதேச ரீதியாகவோ அல்லது நாடு முழுவதையும் ஒரு தேர்தல் தொகுதியாக கொண்டோ மேற்கொள்ளப்படலாம்.

ஒரு உண்மையான ஜனநாயகத்தில் எல்லாவிதமான அபிப்பிராயங்களும் அவை நாட்டில் பெற்றிருக்கின்ற விகிதாசாரமாக சட்டசபையில் பிரதிநிதித்துவத்தை கொண்டிருத்தல் வேண்டும் என்பதே இத்தேர்தல் முறையின் பின்னணியில் உள்ள தத்துவமாகும்.

இத்தேர்தல் முறை சுவிஸ், பிரான்ஸ், பெல்ஜியம், டென்மார்க், ஜேர்மன் போன்ற நாடுகளில் பின்பற்றப்பட்டு வருகின்றது. இலங்கையில் 1978 ஆம் ஆண்டு அரசியல் திட்டத்திலேயே முதன் முதலாக இம்முறை அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது. இலங்கையில் அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட முறை ஏனைய நாடுகளில் அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட முறையை விட சற்று வேறானதாகும். இலங்கையில் உள்ளது போல போனஸ் அங்கத்துவ முறை (மேலதிக அங்கத்துவ முறை) கட்சியில் தான் விரும்பும் மூவருக்கு வாக்களித்தல் என்பன ஏனைய நாடுகளில் அதிகளவில் பின்பற்றப்படுவதில்லை. அங்கு நேரடியாகவே கட்சிகள் பெற்ற வாக்குகளின் விகிதாசாரத்திற்கு ஏற்ப ஆசனங்கள் ஒதுக்கப்படுகின்றன.

தோற்றத்திற்கான காரணங்கள்

இலங்கையில் விகிதாசார பிரதிநிதித்துவ முறை அறிமுகப்படுத்தப்படுவதற்கு முன்னர் நடைமுறையிலிருந்த சார்பு ரீதியான தொகுதிவாரியான பெரும்பான்மை தேர்தல் முறையில் காணப்பட்ட குறைபாடுகளும் 1977 இல் 5/6 பெரும்பான்மையுடன் ஆட்சிக்கு வந்த ஐக்கிய தேசியக் கட்சியின் நீண்டகால உள்நோக்கங்களுமே இத்தேர்தல் முறையின் தோற்றத்திற்கு காரணமாக அமைந்திருந்தன.

இத்தேர்தல் முறை அறிமுகப்படுத்தப்படுவதற்கு முன்னர் நடைமுறையில் இருந்த தேர்தல் முறையில் இரண்டு குறைபாடுகள் பிரதானமாக காணப்பட்டது.

1. பெரும்பான்மை வாக்காளர் விரும்பாத ஒருவர் உறுப்பினராக தெரிவு செய்யக் கூடிய நிலை அத்தேர்தல் முறையில் காணப்பட்டது.

உதாரணம்: தேர்தல் தொகுதி x

A - 75,000

B - 60,000

C - 50,000

D - 40,000

முன்னைய தேர்தல் முறையான சார்பு ரீதியான பெரும்பான்மை தேர்தல் முறையின்படி இத்தேர்தல் தொகுதியில் போட்டியிட்ட வேட்பாளர்களில்

A அதிகூடிய வாக்குகளை பெற்றிருப்பதனால் அவர் அத் தொகுதியின் உறுப்பினராக தெரிவு செய்யப்பட்டுள்ளார் என பிரகடனப்படுத்தப்படுவார். ஆனால் அவருக்கு அளிக்கப்பட்ட வாக்குகள் 75,000 ஆகும். அதே வேளை அவருக்கு எதிராக அளிக்கப்பட்ட வாக்குகள் 1,50,000 ஆகும். இது அத்தொகுதியின் பெரும்பான்மை வாக்காளர்கள் A உறுப்பினராக தெரிவு செய்யப்படுவதை விரும்பவில்லை என்பதை காட்டுகிறது. இவ்வாறு பெரும்பான்மை வாக்காளர் விரும்பாத ஒருவர் உறுப்பினராக தெரிவு செய்யப்படுவது உண்மையான ஜனநாயக முறையாக இருக்க மாட்டாது.

2. நாடு தழுவிய ரீதியில் கட்சிகள் பெறும் வாக்குகளின் விகிதாசாரத்திற்கும் பாராளுமன்றத்தில் அவை பெறும் ஆசனங்களுக்கும் இடையில் நீண்ட காலமாக முரண்பட்ட தன்மை காணப்பட்டது.

உதாரணம் (1) 1970 தேர்தல்.

ஐக்கிய தேசிய கட்சி 37.9% - 17 ஆசனங்கள்

சிறீலங்கா சுதந்திரக் கட்சி 36.8% - 91 ஆசனங்கள்

உதாரணம்: (2) 1977 தேர்தல்

பொதுஜன ஐக்கிய முன்னணி 29.72% - 8 ஆசனங்கள்

தமிழர் விடுதலை கூட்டணி 6.75% - 18 ஆசனங்கள்

இத்தகைய குறைபாடுகளை விட ஐக்கிய தேசியக் கட்சியின் உள்நோக்கங்களும் இத்தேர்தல் முறைக்கு காரணமாக இருந்தது என அரசியல் விமர்சகர்கள் கூறிக் கொள்கின்றனர்.

ஐக்கிய தேசியக் கட்சி திறந்த பொருளாதார கொள்கையை அமுல் செய்வதற்கு முடிவு செய்திருந்தது. இதனை முழுமையாக அமுல்படுத்துவதாயின் அதற்கு நீண்டகாலம் தேவைப்பட்டது. அக்காலம் வரை இதற்கு பெரிதும் உதவுகின்ற புதிய அரசியல் திட்டமும் அதன் பிரதான அங்கமாக விளங்கிய நிறைவேற்று ஜனாதிபதி அரசாங்க முறையும் இருக்க வேண்டியது அவசிய தேவையாக இருந்தது. இலங்கையின் தேர்தல் வரலாற்றை நோக்கும்போது விகிதாசார பிரதிநிதித்துவ முறையை அறிமுகப்படுத்தினால் அரசாங்கத்தினை அமைக்கின்ற எந்த ஒரு கட்சியும் 2/3 பெரும்பான்மையை பெற முடியாத நிலை ஏற்படும். அரசியல் திட்டத்தை மாற்றுவதற்கு 2/3 பெரும்பான்மை அவசியமானதால் எந்தவொரு கட்சியினாலும் இத் தேர்தல் முறையின் கீழ் அரசியல் திட்டத்தை மாற்ற முடியாத நிலை ஏற்படும். இந்நிலை திறந்த பொருளாதார முறைமை நிலை நிறுத்தப்படுவதனை சீரான முறையில் உறுதிப்படுத்துவதாக அமையும்.

இதைவிட இலங்கையில் சுதேசிகளின் அரசாங்க முறை ஆரம்பிக்கப் பட்ட 1947 ஆம் ஆண்டில் இருந்து நடைபெற்ற தேர்தல்களில் 1956 ஆம் ஆண்டு தேர்தலை தவிர ஏனைய தேர்தலில் சிறீலங்கா சுதந்திரக் கட்சி ஆட்சி அமைந்திருந்தாலும் (1960 - 1965), (1970 - 1977) நாடு தழுவிய ரீதியில் ஐக்கிய தேசியக் கட்சியே கூடுதலான வாக்கு விகிதாசாரத்தைப் பெற்று இருந்தது. எனவே விகிதாசார அடிப்படையிலான ஒரு தேர்தல் முறையை அறிமுகப்படுத்தினால்தான் தொடர்ச்சியாக ஆட்சியல் இருக்கலாம் என ஐக்கிய தேசியக் கட்சி கருதியமையும் இத்தேர்தல் முறை அறிமுகப்படுத்தப் படுவதற்கு ஒரு காரணமாக அமைந்தது.

இத் தேர்தல் முறையில் உறுப்பினர்கள் தெரிவு செய்யப்படல்

புதிய அரசியல் திட்டத்தின்படி இலங்கை பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களின் எண்ணிக்கை 225 ஆக வரையறுக்கப்பட்டது. இதில் 196 பேர் தேர்தல் மாவட்டங்களில் இருந்து 6 வருடங்களுக்கு ஒரு தடவை நடைபெறும். விகிதாசார பிரதிநிதித்துவ தேர்தல் முறை மூலம் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டனர். அதாவது மாவட்டங்களில் கட்சிகள் அல்லது சுயேட்சை குழுக்கள் பெற்றுக் கொண்ட வாக்குகளின் விகிதாசாரத்திற்கு இணங்க தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டனர். இதற்காக இலங்கை 22 தேர்தல் மாவட்டங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டது. பொதுவாக இலங்கையின் ஒவ்வொரு நிர்வாக மாவட்டங்களும் ஒவ்வொரு தேர்தல் மாவட்டங்களாக கருதப்பட்ட போதும் வன்னி யாழ்ப்பாணம் என்பனவற்றிற்கு அது விதிவிலக்காக இருந்தது. வன்னியில் வவுனியா, மன்னார், முல்லைத்தீவு ஆகிய மூன்று நிர்வாக மாவட்டங்களும் இணைக்கப்பட்டு வன்னி தேர்தல் மாவட்டம் உருவாக்கப்பட்டது. இதேபோல யாழ்ப்பாணம், கிளிநொச்சி ஆகிய இரண்டு நிர்வாக மாவட்டங்கள் இணைக்கப்பட்டு யாழ்ப்பாண தேர்தல் மாவட்டம் உருவாக்கப்பட்டது.

மீதி 29 பேர் நாடு தழுவிய ரீதியில் கட்சிகள் பெற்ற வாக்குகளின் விகிதாசாரத்திற்கு இணங்க தேசிய பட்டியலில் இருந்து நியமிக்கப்பட்டனர்.

தேர்தல் மாவட்டங்களுக்கு ஆசனங்கள் ஒதுக்கப்படுதல்

தேர்தல் மாவட்டங்களுக்கு ஆசனங்களை ஒதுக்கும்போது முதலில் ஒரு மாகாணத்துக்கு நான்கு ஆசனங்கள் என 36 (4 x 9) ஆசனங்கள் ஒதுக்கப் பட்டது. மீதி 160 ஆசனங்களும் தேர்தல் மாவட்டங்களில் காணப்பட்ட வாக்காளர்களின் விகிதாசாரத்திற்கு இணங்க ஒதுக்கப்பட்டது.

உதாரணம்: 1989 தேர்தலில் மாவட்டங்களுக்கு ஆசனங்களை ஒதுக்கும் போது 1979 ஆம் ஆண்டின் வாக்காளர் இடப்பேயைப் பயன்படுத்தப்பட்டது.

1979 ஆம் ஆண்டு வாக்காளர் இடாப்பின்படி மொத்த பதிவு செய்யப்பட்ட எண்ணிக்கை = 7.573.214.

ஃ தகுதிகாண் எண் (ஒரு ஆசனத்திற்கான எண்ணிக்கை) = $\frac{7.573,214}{160}$

= 47,333

மட்டக்களப்பு மாவட்ட வாக்காளர்களின் எண்ணிக்கை = 1,57,763

ஃ மட்டக்களப்பு மாவட்டத்திற்குரிய ஆசனம் = $\frac{1,57,763}{47333}$

= 3 ஆசனம்

யாழ்ப்பாண மாவட்ட வாக்காளர் எண்ணிக்கை = 4, 63,414

யாழ்ப்பாண மாவட்டத்திற்குரிய ஆசனம் = $\frac{4, 63,414}{47333}$

= 9 ஆசனம்

கண்டி மாவட்ட வாக்காளர் எண்ணிக்கை = 530,517

கண்டி மாவட்டத்திற்குரிய ஆசனம் = $\frac{530,517}{47333}$

= 11 ஆசனம்

இவ்வாறு ஒவ்வொரு மாவட்டத்திற்கும் ஆசனங்கள் ஒதுக்கப்பட்ட பின்னர் மீதி ஆசனங்கள் இருக்குமாயின் தகுதிகாண் எண்ணினால் பிரிக்கும் போது கூடிய மீதியை பெற்ற மாவட்டங்களுக்கு அவ் ஆசனங்கள் ஒதுக்கப்படும்.

விகிதாசாரப் பிரதிநிதித்துவத் தேர்தல் முறையில் வேட்பாளர் பட்டியல் தயார் செய்தல்

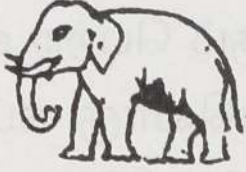

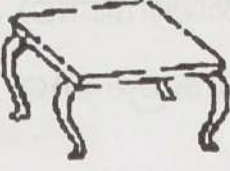
விகிதாசாரப் பிரதிநிதித்துவத் தேர்தல் முறைப்படி தனிப்பட்ட சுயேட்சை வேட்பாளர் தேர்தலில் போட்டியிட முடியாது. அங்கீகரிக்கப்பட்ட அரசியற் கட்சிகள் மாத்திரம் வேட்பாளர்களைக்கொண்ட பட்டியல் மூலம் போட்டியிட முடியும். சுயேட்சை வேட்பாளர்கள் வேண்டுமானால் குழுவாக வேட்பாளர் பட்டியல் மூலம் போட்டியிட முடியும். அரசியற் கட்சியும் சுயேட்சைக் குழுவும் குறிப்பிட்ட தேர்தல் மாவட்டத்திலிருந்து தெரிவு செய்யப்பட வேண்டிய அங்கத்துவ எண்ணிக்கையுடன் மூன்றைக் கூட்டி வேட்பாளர் பட்டியலைத் தயார் செய்தல் வேண்டும்.

உதாரணம்: கொழும்பு மாவட்டத்திலிருந்து 20 உறுப்பினர்கள் பாராளுமன்றத்தினால் தெரிவு செய்யப்படுகின்றனர். எனவே போட்டியிடுகின்ற ஒவ்வொரு அரசியற் கட்சியும் அல்லது சுயேட்சை குழுவும் 23 பேரைக் கொண்டதாக வேட்பாளர் பட்டியலை தயார் செய்தல் வேண்டும். மட்டக்களப்பு மாவட்டத்திலிருந்து பாராளுமன்றத்திற்கு 5 உறுப்பினர்கள் தெரிவு செய்யப்படுகின்றார்கள். எனவே அம் மாவட்டத்தில் போட்டியிடும் கட்சிகளும் சுயேட்சை குழுக்களும் 8 பேரைக் கொண்டதாக வேட்பாளர் பட்டியலை தயார் செய்தல் வேண்டும். வேட்பாளர் பட்டியலின் வரிசை ஒழுங்கு சிங்கள அகர வரிசைப்படி ஒழுங்கு செய்யப்பட்டுள்ளது.

வாக்களிப்பு

கட்சி பட்டியல் அடிப்படையிலான விகிதாசார பிரதிநிதித்துவம் என கூறப்படும் இத்தேர்தலில் கட்சிக்கு வாக்களிக்கின்ற அதே வேளை கட்சியில் தான் விரும்பும் 3 வேட்பாளர்களுக்கு வாக்களிக்கும் படி வாக்காளர்கள் வேண்டப்படுவர். கட்சிக்கு மட்டும் வாக்களித்து வேட்பாளர்களுக்கு வாக்களிக்காவிடினும் அவ்வாக்கு செல்லுபடியான வாக்காக கருதப்படும். ஆனால் கட்சிக்கு வாக்களிக்காமல் வேட்பாளர் இலக்கங்களுக்கு மட்டும் வாக்களிப்பின் அவ்வாக்கு செல்லபடியற்றதாக கருதப்படும்.

மாதிரி வாக்காளர் அட்டை

ஐ.தே.க.							
பொ.மு							
ப.இ.மு.							
1	2	3	4	5	6	7	8
9	10	11	12	13	14	15	16
17	18	19	20	21	22	23	24

தகுதி பேணும் கட்சிகள் அல்லது சுயேட்சைகள் குழுக்கள்: வாக்கு எண்ணிக்கையின் முதற்கட்ட நடவடிக்கையாக குறிப்பிட்ட தேர்தல் மாவட்டத்தில் அளிக்கப்பட்ட மொத்த செல்லுபடியான வாக்குகளில் 1/20 (5%) கணிப்பிடப்படும். பின்னர் இதற்குக் குறைவான வாக்குகளை ஏதாவது அரசியற் கட்சிகள் அல்லது சுயேட்சை குழுக்கள் பெற்றிருப்பின் அவை எண்ணிக்கை செய்யப்படுவதிலிருந்து நீக்கப்படுவதுடன் அவைகளால் பெறப்பட்ட வாக்குகளும் மொத்த செல்லுபடியான வாக்குகளில் இருந்து கழிக்கப்படும். இதன் பின்னருள்ள வாக்குகளே தொடர்புடைய வாக்குகள் எனப்படும்.

முடிவான வாக்குகள் அல்லது தகுதி காண் வாக்குகள்: ஒரு அங்கத்துவத்தைப் பெறுவதற்குத் தேவையான வாக்குகளே தகுதிகாண் வாக்குகளாகும். குறிப்பிட்ட தேர்தல் மாவட்டத்திலிருந்து தெரிவு செய்யப்பட வேண்டிய அங்கத்துவத்திலிருந்து ஒன்றை கழித்து வரும் எண்ணிக்கையினால் தொடர்புடைய வாக்குகளைப் பிரிப்பதன் மூலம் தகுதிகாண் வாக்குகள் பெறப்படும்.

போனஸ் ஆசனம் அல்லது மேலதிக ஆசனம்: கட்சிகள் குறித்து முதல்கட்ட நடவடிக்கையாக போட்டியிட்ட அரசியற்கட்சிகளில் அல்லது சுயேட்சை குழுக்களில் கூடுதலான வாக்குகளைப் பெற்ற அரசியல் கட்சிக்கு அல்லது சுயேட்சைக் குழுவிற்கு ஒரு மேலதிக அங்கத்துவம் வழங்கப்படும். இதுவே போனஸ் ஆசனம் அல்லது மேலதிக ஆசனம் என அழைக்கப்படும்.

முதல் ஒதுக்கீடு: குறிப்பிட்ட தேர்தல் மாவட்டத்திலிருந்து ஒவ்வொரு கட்சியும் சுயேட்சைக் குழுக்களும் பெற்ற வாக்குகளை தகுதிகாண் வாக்குகளால் பிரிப்பதன் மூலம் ஒவ்வொரு கட்சிக்கும் அல்லது சுயேட்சைக் குழுவிற்குமான அங்கத்துவ எண்ணிக்கை பெறப்படும்.

இரண்டாம் ஒதுக்கீடு: குறிப்பிட்ட தேர்தல் மாவட்டத்திலிருந்து தெரிவாக வேண்டியிருந்த முழு அங்கத்துவ எண்ணிக்கையும் பெறப்படாதவிடத்து ஆகக் கூடிய மீதி வாக்குகளின்படி மீதி அங்கத்துவம் நிரப்பப்படும். இங்கு மீதி வாக்கு என்பது தகுதிகாண் எண்ணினால் ஒவ்வொரு கட்சியும் சுயேட்சைக் குழுக்களும் பெற்றுக்கொண்ட வாக்குகளை பிரிக்கின்ற போது எஞ்சி நின்ற வாக்குகள் ஆகும்.

விருப்பத்தேர்வு வாக்குகள்: ஒவ்வொரு அரசியற் கட்சியும் சுயேட்சைக் குழுவும் பெற்றுக் கொண்ட அங்கத்துவ எண்ணிக்கையை கணிப்பிட்ட பின்னர் வேட்பாளர்களின் விருப்பத் தேர்வு வாக்குகள் எண்ணப்படும். ஒவ்வொரு கட்சிக்கும் கிடைத்த ஆசனங்களுக்கேற்ப ஆகக் கூடுதலான

வாக்குகளை பெற்றவர்கள் உறுப்பினர்களாக தெரிவு செய்யப்பட்டுள்ளார்கள் என பிரகடனப்படுத்தப்படுவார்கள்.

விகிதாசாரத் தேர்தல் மாதிரி

உதாரணம் 1: தகுதிகாண் எண் காணல்

தேர்தல் மாவட்டம்	=	x
தெரிவு செய்யப்பட வேண்டிய அங்கத்துவ எண்	=	5
அளிக்கப்பட்ட செல்லுபடியான வாக்குகள்	=	200,000
தகுதிகாண் எண்	=	200,000
		4
	=	50,000

கட்சி	பெற்ற வாக்குகள்	போனஸ் ஆசனம்	முதல் ஒதுக்கீடு	மீதி வாக்குகள்	2ஆம் ஒதுக்கீடு	மொத்த ஆசனம்
A	90,000	1	1	40,000	1	3
B	60,000	-	1	10,000	-	1
C	50,000	-	1	-	-	1

1994 ஆம் ஆண்டுத் தேர்தல் (கொழும்பு மாவட்டம்)

பொதுஜன முன்னணி	-	4,69,642
ஐக்கிய தேசியக் கட்சி	-	3,85,100
மக்கள் விடுதலை முன்னணி	-	42,734
ஸ்ரீலங்கா முற்போக்கு முன்னணி	-	11,454
சுயேச்சைக் குழு - 1	-	9,251
நவசமசமாஜக் கட்சி	-	2050
தமிழ் ஈழ விடுதலை இயக்கம்-	-	1113
சுயேச்சைக்குழு - 2	-	608
ஜனநாயகத் தொழிலாளர் காங்கிரஸ்	-	589
மொத்த வாக்குகள்	-	12,35,959
வாக்களித்தோர்	-	9,58,568
நிராகரிக்கப்பட்ட வாக்குகள்	-	36,635
செல்லுபடியான வாக்குகள்	-	9,21,933

5% கணிப்பிடல்	=	9,21,933
		<u>20</u>
	=	46,096
தொடர்புடைய வாக்குகள்	-	9,21,933
	-	67799
	=	8.54.134
தகுதிகாண் எண்	=	8,54,134
		<u>19</u>
	=	44954
கொழும்பு மாவட்ட மொத்த ஆசனம்	=	20
பொதுஜன முன்னணி பெற்ற ஆசனம்	=	4,69,642
		<u>44954</u>
	=	10, மீதி- 20,102
ஐக்கிய தேசியக் கட்சி பெற்ற ஆசனம்	=	385100
		<u>44954</u>
	=	8, மீதி 25,468

	மொத்த வாக்குகள்	அளிக்கப் பட்ட வாக்குகள்	செல்லுபடியான வாக்குகள்	மொத்த ஆசனம்	தகுதி காண் எண்	நிராகரிக்கப்பட்ட வாக்குகள்
	12,35,959	9,58,568	9,21,933	20	44,954	36,635
கட்சிகள்	விழுந்த வாக்குகள்	போனஸ் ஆசனம்	1ஆம் ஒதுக்கீடு	மீதி வாக்குகள்	2ஆம் ஒதுக்கீடு	மொத்த ஆசனம்
பொதுஜன முன்னணி	4,69,642	01	10	20,102	-	11
ஐக்கிய தேசிய கட்சி	3,85,100	-	08	25,468	01	09

தேசிய பட்டியல்

இத்தேர்தல் முறையின்படி 29 பேர் தேசியப் பட்டியலில் இருந்து நாடு தழுவிய ரீதியில் கட்சிகள் பெறும் வாக்குகளின் விகிதாசாரத்திற்கு இணங்க

நியமிக்கப்படுகின்றனர். பொதுத் தேர்தலுக்கு வேட்பு மனுக்கள் தாக்கல் செய்யும் போதே போட்டியிடும் ஒவ்வொரு கட்சியும் அல்லது சுயேட்சைக் குழுவும் 29 வேட்பாளர்களை கொண்டதாக ஓர் தேசிய பட்டியில் ஒன்றையும் தயார் செய்தல் வேண்டும்.

தேசிய பட்டியலில் இருந்து கட்சிகளுக்கான அங்கத்துவ எண்ணிக்கை கணிக்கப்படும்போது முதலில் இலங்கை முழுவதிலும் அளிக்கப்பட்ட மொத்த செல்லுபடியான வாக்குகள் 29 ஆல் வகுக்கப்படும். பின்னர் இவ்வாறு வகுத்து கிடைத்த தொகையினால் நாடு தழுவிய ரீதியில் ஒவ்வொரு கட்சியும் சுயேட்சைக் குழுவும் பெற்றுக் கொண்ட வாக்குகள் வகுக்கப்படும். இவ்வாறு வகுக்கப்படும் போது பெறப்பட்ட விடைக்கேற்ப தேசிய பட்டியலில் இருந்து ஒவ்வொரு கட்சிக்கும், சுயேட்சை குழுவுக்குமான அங்கத்துவம் ஒதுக்கப்படும்.

மேற்கூறியவாறு அங்கத்துவம் அளிக்கப்பட்ட பின்னரும் மீதி ஆசனம் இருக்குமாயின் ஆகக் கூடுதலான மீதி வாக்குகளை பெற்ற கட்சிகளுக்கு அல்லது சுயேட்சை குழுக்களுக்கு மீதி அங்கத்துவம் கொடுக்கப்படும்.

கணிப்பிடும் முறை

$$\frac{\text{இலங்கை முழுவதிலும் செல்லுபடியான வாக்குகள்}}{29} = X \text{ தகுதி காண் எண்}$$

$$\frac{\text{இலங்கை முழுவதிலும் UNP பெற்ற வாக்குகள்}}{X} = M_1 = \text{UNP க்கான ஆசனம்}$$

$$\frac{\text{இலங்கை முழுவதிலும் PA பெற்ற வாக்குகள்}}{X} = M_2$$

நன்மைகள்

1. பெரும்பான்மை வாக்காளர்கள் விரும்புகின்ற கட்சியை சேர்ந்தவரே, உறுப்பினராக வரக்கூடிய நிலையும் கட்சிகள் பெற்றுக்கொண்ட வாக்குகளின் விகிதாசாரத்திற்கேற்ப உறுப்பினர்கள் தெரிவு செய்யக் கூடிய நிலையும் காணப்படுவதால் கூடுதலான ஜனநாயகத் தன்மை வாய்ந்த தேர்தல் முறையாக இது காணப்படுகின்றது.
2. இலங்கை வாக்காளர்களின் வாக்களிப்பு வரலாற்றினை அடிப்படையாகக் கொண்டு பார்க்கின்றபோது இத்தேர்தல் முறை மூலம் எந்த ஒரு அரசியற் கட்சியும் 2/3 பெரும்பான்மையை பெற முடியாத நிலை ஏற்படும். இந்நிலை இரண்டு நன்மைகளை தருகின்றது.

அ. நிரந்தரமான அரசியல் யாப்புக்கு வழி வகுப்பதாக அமைகின்றது. ஏனெனில் அரசியல் அமைப்பினை மாற்ற வேண்டுமாயின் 2/3 பெரும்பான்மை தேவையாகும். 1989 ஆம் ஆண்டு தேர்தலிலும் 1994 ஆம் ஆண்டு தேர்தலிலும் எந்த ஒரு கட்சியும் 2/3 பெரும்பான்மையை பெறாததினால் 1989 க்குப் பின்னர் எந்தவொரு அரசியல் திருத்தமோ மாற்றமோ ஏற்படவில்லை.

ஆ. இம்முறையின் மூலம் தேர்தல் நடைபெறும் போது அனேகமாக கூட்டரசாங்கம் அமைக்க வேண்டிய நிலை ஏற்படும். இதனால் அரசாங்கம் தனது சர்வாதிகார தன்மையை நீக்கி ஏனைய கூட்டுச் சேர்ந்த கட்சிகளின் கொள்கைகளிற்கும் மதிப்பளித்து அரசாங்கத்தை நடாத்த வேண்டிய நிலை ஏற்படும்.

உதாரணம்: 1994 ஆம் ஆண்டு தேர்தலின் பின்னர் அரசாங்கத்தை அமைத்துக் கொண்ட PA அரசாங்கம் ஒரு கூட்டரசாங்கமாக உள்ளது. இது ஸ்ரீலங்கா முஸ்லிம் காங்கிரசினுடனும் மலையக மக்கள் முன்னணியுடனும் இணைந்தே அரசாங்கத்தை அமைத்துக் கொண்டுள்ளது.

3. தொகுதிவாரியாக போதியளவு வாக்குகளைப் பெற முடியாத ஆனால் தேர்தல் மாவட்டரீதியாகக் கணிசமான வாக்குகளை பெறக் கூடிய சிறிய கட்சிகள் குறைந்தளவு எண்ணிக்கையிலாவது தமது பிரதிநிதிகளைப் பாராளுமன்றத்திற்கு அனுப்பக் கூடிய நிலை காணப்படுகின்றது. உதாரணம்:

(i) 1989 ஆம் ஆண்டு தேர்தலில் ஐக்கிய சோசலிச முன்னணிக்கு (USA) கேகாலை மாவட்டத்தில் ஒரு ஆசனமும், இரத்தினபுரி மாவட்டத்தில் ஒரு ஆசனமும் கிடைத்தது.

கேகாலை - ஆசனம் (அதாவுட செனிவிரத்தின)

இரத்தினபுரி ஆசனம் - (வாசுதேவநாணயக்கார)

(ii) 1994 ஆம் ஆண்டு தேர்தலில்

(அ) வன்னி மாவட்டம்

SLMC - 1 ஆசனம் (S.M. அபூபக்கர்)

UNP - 1 ஆசனம் (இராசமனோகரி புலேந்திரன்)

PA - 1 ஆசனம் (சுமதிபாலா)

(ஆ) நுவரேலியா மாவட்டம்

UPF - 1 (சுயேட்சை - பெ. சந்திரசேகரன்)

(இவரது கட்சி பின்னரே பதிவு செய்யப்பட்டது.)

(இ) அம்பாந்தோட்டை மாவட்டம்

PF ஆசனம் (நிகால் கலப்பதி)

4. தொகுதிவாரியாக செறிவாக இல்லாத இனங்கள் மாவட்ட ரீதியில் கணிசமான அளவு இருப்பின் தங்களினுடைய பிரதிநிதிகளை பாராளுமன்றத்திற்கு அனுப்பக்கூடிய நிலை காணப்படுகின்றது.

உ-ம்: 1994 ஆம் ஆண்டு தேர்தலில்

கொழும்பில் - தேவராஜ், யோகராஜன்

வன்னியில் - சுமதிபாலா - எஸ். எம். அபூபக்கர்

கண்டியில் - டபிள்பூ. ராஜரட்ணம்

பதுளை - வீ. சென்னன்

5. இம்முறையின் மூலம் எக்கட்சியும் 2/3 பெரும்பான்மையை பெற முடியாததினால் பலமான எதிர்க்கட்சி உருவாகுவதற்கு வாய்ப்புகள் ஏற்படுகின்றது.

உதாரணம்: 1989 ஆம் ஆண்டு தேர்தலுக்கு பின்னரும், 1994 ஆம் ஆண்டு தேர்தலுக்கு பின்னரும் பலமான எதிர்க்கட்சி தோன்றியுள்ளது.

6. இத்தேர்தல் முறையின் மூலம் அனேகமாக எந்த ஒரு கட்சியுமே அறுதி பெரும்பான்மையை எடுக்க முடியாத நிலை ஏற்படும். இதனால் ஆட்சி அமைக்கப் போகும் அரசாங்கம் ஒரு கூட்டரசாங்கமாகவே இருக்கும். இலங்கையை பொறுத்தவரை இக்கூட்டு அரசாங்கம் சிறுபான்மை இனத்தின் கட்சியையும் இணைத்தவையாகவே இருக்கும். இதனால் இக்கட்சிகளும் பேரம் பேசி சிறுபான்மையினரின் நலன்களைப் பேணுவதற்கான வாய்ப்புக்கள் உருவாகின்றன.

உதாரணம்: 1994 ஆண்டு தேர்தலின் பின்னர் அரசாங்கத்தை அமைத்துக் கொண்ட பொதுஜன முன்னணி அரசாங்கம் சிறுபான்மையின கட்சிகளான ஸ்ரீலங்கா முஸ்லிம் காங்கிரசுடனும் மலையக மக்கள் முன்னணியுடனும் கூட்டு சேர்ந்தே அரசாங்கத்தை அமைத்துக் கொண்டது.

7. இம்முறையின் மூலம் இடைத்தேர்தல் இல்லாததால் இடைத் தேர்தலுக்காக செலவிடப்படும் பணம் மீதமாகவுள்ளது.

8. வாக்காளரின் தெரிவு இங்கு பரந்ததாகக் காணப்படும். பல கட்சிகளும் ஆசனங்களைப் பெறக்கூடிய நிலை இருப்பதனாலேயே பரந்ததாகக் காணப்படுகின்றது.
9. சமமான பிரதிநிதித்துவம் உருவாகுவதற்கு வாய்ப்பு ஏற்படுகின்றது. கட்சிகள் பெற்ற வாக்குகளின் விகிதாசாரத்திற்கு ஏற்ற பிரதிநிதித்துவம் இங்கு கிடைக்கின்றது. அதி பிரதிநிதித்துவமோ அல்லது குறை பிரதிநிதித்துவமோ இங்கு ஏற்படுவதில்லை.
10. பிரதான அரசியல் கட்சிகளின் ஆதிக்கம் குறைவடைதல். எளிய பெரும்பான்மைத் தேர்தல் முறையில் இரு பிரதான கட்சிகளுக்கு மாத்திரம் பிரதிநிதித்துவம் பெறும் வாய்ப்புக்கள் இருக்கும். ஆனால் விகிதாசார பிரதிநிதித்துவ முறையில் பல கட்சிகளும் ஆசனங்களைப் பெறக்கூடிய நிலை இருப்பதனால் பிரதான அரசியல் கட்சிகளின் ஆதிக்கம் குறைவடையும். ஏனைய கட்சிகளுடன் இணைந்து செயற்பட வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் பிரதான கட்சிகளுக்கு ஏற்படும்.
11. வாக்காளர்களுக்கும், பிரதிநிதிகளுக்கும் இடையில் தொடர்பு குறைவதால் பிரதிநிதிகள் வாக்காளர்களின் செல்வாக்கிலிருந்து விடுபட்டு சுதந்திரமாகச் செயற்பட முடிகின்றது.
12. விகிதாசார பிரதிநிதித்துவ முறையில் பொதுஜன அபிப்பிராயம் சரியான முறையில் வெளியிடப்படுகின்றது. வாக்குகளின் விகிதாசாரம் சரியான முறையில் வெளியிடப்படுவதை உறுதிப்படுத்துகின்றது.

குறைபாடுகள்

1. எந்த ஒரு கட்சியினரும் சுயேட்சைக் குழுவினதும் கொள்கைகளை ஏற்றுக்கொள்ளாத ஒருவர் தனித்து போட்டியிட்டு பாராளுமன்றம் செல்வதற்கு இத்தேர்தல் முறையில் இடமில்லை.
2. வாக்காளர்கள் இலகுவில் விளங்கிக்கொள்ள முடியாத தேர்தல் முறையாக இம்முறை காணப்படுகின்றது. இதனால் நிராகரிக்கப்பட்ட வாக்குகளின் எண்ணிக்கை அதிகரிக்கின்றது.

உதாரணமாக - 1989, 1994 ஆகிய இரு தேர்தல்களிலும் நிராகரிக்கப்பட்ட வாக்குகளின் எண்ணிக்கை அதிகமாக காணப்பட்டது.

1994 தேர்தல் - நுவரேலியா மாவட்டம் - 21,591 வாக்குகள் நிராகரிக்கப்பட்ட வாக்குகள்.

3. இம்முறையின் மூலம் இடைத்தேர்தல்கள் நடாத்தப்படுவதற்கு வாய்ப்புக்கள் இல்லை. இதனால் இடைக் காலங்களில் அரசாங்கக் கட்சி பற்றியும் எதிர்க்கட்சி பற்றியும் மக்கள் என்ன நினைக்கின்றார்கள் என்பதை அறிகின்ற வாய்ப்புகள் இல்லாமல் போகின்றது.
4. இம்முறையின் மூலம் கட்சிகள் அல்லது சுயேட்சைக் குழுக்கள் பாராளுமன்றத்தை புறக்கணிப்பார்களாயின் அதற்கான வெற்றிடத்தை நிரப்புவதற்கு மாற்று வழிகள் இல்லை.
உதாரணமாக - 1989 ஆம் ஆண்டு தேர்தலின் பின்னர் யாழ்ப்பாண மாவட்ட சுயேட்சை குழு பிரதிநிதிகள் திருகோணமலை மாவட்ட சுயேட்சைக்குழு உறுப்பினர்கள், வன்னி மாவட்ட சுயேட்சை குழு உறுப்பினர் (இம்முன்று சுயேட்சை குழுக்களும் EROS இயக்கத்தினரால் உருவாக்கப்பட்டதாகும்.) பாராளுமன்றத்தை புறக்கணித்திருந்தனர். இதனால் அவ் அரசாங்க காலம் முடிகின்ற வரை அவ் வெற்றிடங்கள் நிரப்பப்படாத நிலை ஏற்பட்டது.
5. மாவட்டங்களுக்கிடையில் கட்சிகள் பெறும் வாக்குகளுக்கிடையே வேறுபாடுகள் இருப்பதனால் பாராளுமன்றத்திலும் அவை பெறும் ஆசனங்களுக்கிடையில் வேறுபாடுகள் காணப்படும். இதனால் இத்தேர்தல் முறையை ஒரு முழுமையான விகிதாசார பிரதிநிதித்துவ தேர்தல் முறை என கூறமுடியாது. நாடு முழுவதும் ஒரு தேர்தல் தொகுதியாகக் கருதப்பட்டு விகிதாசார பிரதிநிதித்துவ முறையை அறிமுகப்படுத்தியிருப்பின் இக்குறைபாட்டை தவிர்த்திருக்கலாம்.
6. இலங்கையின் தேர்தல் அனுபவங்களின் படியும் விகிதாசார பிரதிநிதித்துவ முறையில் நடைபெற்ற 1980, 1994 தேர்தல் அனுபவங்களின் படியும் பார்க்கின்றபோது இம்முறையின் மூலம் எந்தவொரு கட்சியும் தனித்து பாராளுமன்றத்தில் 2/3 பெரும்பான்மையை பெற்றுக்கொள்ள முடியாது. இதனால் காலத்தின் தேவைக்கு ஏற்ப அரசியல் அமைப்பை மாற்ற முடியாத சூழ்நிலை ஏற்படுகிறது. பல்வேறு மாற்றங்களுக்கான அவசியம் காணப்பட்டபோதும் (உதாரணம் - இனப்பிரச்சினை) 1989 தேர்தலின் பின்னர் எந்தவொரு அரசியல் திட்ட மாற்றமோ திருத்தமோ நடைபெறாமையே காரணமாகும். இனப்பிரச்சனை தீர்வு தொடர்பில் முன்னாள் ஜனாதிபதி பிரேமதாசா இந்நிலையை நேரடியாகவே விளக்கியிருந்தார். அதாவது பாராளுமன்றத்தில் 2/3 பெரும்பான்மை தனது கட்சிக்கு இல்லாமையினால் இனப் பிரச்சினை

தொடர்பாக அரசியல் திட்டமாற்றங்களை தனித்து என்னால் மேற்கொள்ள முடியாது என குறிப்பிட்டார்.

7. இம்முறையின் மூலம் அனேகமான எந்த ஒரு கட்சியும் பாராளுமன்றத்தில் அறுதிப் பெரும்பான்மை ஆசனங்களை பெற முடியாத நிலை ஏற்படலாம். இந்நிலையில் அமைக்கப் போகும் அரசாங்கமும் ஒரு கூட்டரசாங்கமாகவே காணப்படும். கூட்டரசாங்கத்தில் இணைந்து கொண்ட கட்சிகளுக்கிடையே கொள்கை ரீதியான முரண்பாடுகள் ஏற்படுகின்ற போது அரசாங்கம் பலவீனமடையக் கூடிய நிலை தோன்றலாம்.

உதாரணமாக 1994 ஆம் ஆண்டு தேர்தலின் பின்னர் அரசாங்கத்தை அமைத்துக் கொண்ட பொதுஜன முன்னணி, ஸ்ரீலங்கா முஸ்லிம் காங்கிரஸ், மலையக மக்கள் முன்னணி என்பனவற்றுடன் கூட்டுச் சேர்ந்தே அரசாங்கத்தை அமைத்திருந்தது. இக்கூட்டுச் சேர்ந்த கட்சிகளுக்கிடையே கொள்கை முரண்பாடுகள் நிறையவே காணப்பட்டன. இம்முரண்பாடுகளின் வளர்ச்சிப் போக்கில் அரசாங்கம் கவிழக் கூடிய நிலை கூட உருவாகியது.

8. இத்தேர்தல் முறை பிரதிநிதிகளுக்கும் வாக்காளர்களுக்கும் இடையிலான தொடர்பினை குறைக்கின்ற ஒன்றாக உள்ளது. ஒரு தேர்தல் மாவட்டத்திற்கு பல உறுப்பினர்கள் உள்ளமையினாலும் தேர்தல் மாவட்டங்கள் நிலப்பரப்பில் பெரியனவாகவும் இருப்பதனாலேயே இந்நிலை தோன்றுகின்றது. இது உறுப்பினர்கள் தமது பொறுப்பினை தட்டிக் கழிப்பதற்கான வாய்ப்புக்களை உருவாக்குகின்றது. இன்னொரு பக்கத்தில் பிரதிநிதித்துவம் கட்சிக்கு மட்டுமே தவிர மக்களுக்கு அல்ல என்ற நிலையையும் தோற்றுவிக்கின்றது.

9. இம்முறையில் காணப்படும் விருப்ப வாக்கு முறை ஒரே கட்சியை சேர்ந்த வேட்பாளர்களுக்கு இடையே கூட பகைமை உணர்வுகளை உருவாக்குகின்றது. இது தேர்தல் மாவட்டத்தில் ஒரு கட்சியை சேர்ந்த பலர் வேட்பாளர்களாக நின்று வாக்குகளை கேட்பதனாலேயே இந்நிலை ஏற்படுகின்றது.

அத்துடன் வேட்பாளரின் செலவு அதிகரிக்கின்றது. பெரிய தேர்தல் தொகுதியாக இருப்பதனாலும், தொகுதி முழுவதும் பிரச்சாரம் செய்ய வேண்டிய நிலை இருப்பதனாலேயே இந்நிலை ஏற்படுகின்றது. இதைவிட சில வாக்களிப்புப் பிரதேசங்களுக்கு பிரதிநிதிகள் எவரும் தெரிவு செய்யப்படாத நிலையும் உருவாகின்றது. அதேவேளை

கட்சியின் சிரேஷ்ட தலைவர்களுக்கு விருப்ப வாக்குமுறை அதிக நன்மையினை கொடுக்கின்றது.

10. இம்முறையில் காணப்படும் போனஸ் உறுப்பினர் முறை உண்மையான விகிதாசார பிரதிநிதித்துவ முறைக்கு தடையாக காணப்படுகின்றது.

11. இத்தேர்தலில் அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட தேசிய பட்டியல் முறை இரு குறைபாடுகளை கொண்டதாக விளங்குகின்றது:

(அ) இம்முறை கட்சி தலைமையின் சர்வாதிகாரத்திற்கு வழிவகுக்கின்ற ஒன்றாக காணப்படுகின்றது. இதற்கான உறுப்பினர்களை கட்சி நியமிக்கின்றமையினாலேயே இந்நிலை ஏற்படுகின்றது.

(ஆ) இம்முறையின் மூலம் மக்களினால் வாக்களிக்கப்படாதவர்கள், மக்களினால் விரும்பப்படாதவர்கள் கூட உறுப்பினராக தெரிவு செய்யப்படக் கூடிய நிலை காணப்படுகின்றது.

12. தேர்தல் மாவட்டங்களுக்கு பிரதிநிதித்துவத்தை ஒதுக்கும் போது முதலில் மாகாணங்களுக்கு 4 பிரதிநிதித்துவம் வீதம் ஒதுக்கப்படுகின்றது. மாகாணங்களுக்கிடையே வாக்காளர்களின் எண்ணிக்கையில் வித்தியாசம் காணப்படுவதால் இவ் ஒதுக்கு முறை உண்மையான விகிதாசார முறைக்கு முரணாக காணப்படுகின்றது.

13. வேட்பாளர்கள் அதிக எண்ணிக்கையில் தேர்தலில் நிற்பதனால் அவர்கள் மூலம் பெருமளவிலான பணம் இத்தேர்தலுக்கு செலவிடப்படுகின்றது.

14. தேர்தல் மாவட்டங்கள் அளவில் பெரிதாக இருப்பதனால் ஒரு வேட்பாளரின் பிரச்சார நில எல்லையும் அதிகளவினதாக காணப்படுகின்றது. இது ஒரு தனி மனிதனின் ஆற்றலுக்கு அதிகப்படியானது என்றே கூறலாம்.

15. அரசியல் கட்சிகளின் தலைமைத்துவத்தின் ஆதிக்கம் வளர்ச்சியடைகின்றது. கட்சிப் பட்டியலில் யார் யார் இடம்பெற வேண்டுமென தலைமையே தீர்மானிப்பதனாலும் தேசிய பட்டியலில் முன்னுரிமை ஒழுங்கை தலைமை தீர்மானிப்பதனாலும் இந்நிலை ஏற்படுகின்றது.

16. வெட்டுப்புள்ளி முறை, போனஸ் ஆசனம் போன்றவற்றினால் விகிதாசாரமும், ஜனநாயகமும் பாதிப்படைகின்றது. வெட்டுப்புள்ளி முறையினால் 5 வீதத்திற்கு குறைவான வாக்குகளைப் பெற்ற கட்சிகள் கணிப்பீட்டிலிருந்து நீக்கப்படுகின்றன. போனஸ் ஆசனம் விகிதாசார முறைக்கு உட்படுவதில்லை.

17. குறைந்த அரசியல் அறிவும், பலவீனமான அரசியல் கலாசாரமும் நிலவுகின்ற இலங்கையில் விகிதாசார பிரதிநிதித்துவ முறையை சிறப்பாக மேற்கொள்ள முடியாத நிலை காணப்படுகின்றது.
18. சிறிய கட்சிகளின் செல்வாக்கு அதிகரிக்கின்றது. இதனால் பின்வரும் பாதிப்புகள் ஏற்படுகின்றது.
- அ) சிறிய கட்சிகள் அரசாங்கத்தை உருவாக்குவதிலும் வீழ்த்துவதிலும் ஒரு கருவியாகச் செயற்படுகின்றன.
- ஆ) சிறிய கட்சிகள் உறுதி பெறுவதனால் தேசிய ஒருமைப்பாட்டுப் பிரச்சனைகள் உருவாகுகின்றன.
19. இனம், பிரதேசம், சமயம் என்பவற்றின் அடிப்படையில் சிறிய குழுக்களாக நாடு பிளவுபடும் போக்கு வளர்ச்சியடைகின்றது.

10. நீதித்துறை

1978 ஆம் ஆண்டு அரசியல் யாப்பில் உறுப்புரை 105(1) இன் படி நீதித்துறை என்னும் பதத்திற்குள் பின்வரும் நீதிமன்றங்கள் உள்ளடக்கப் பட்டிருந்தன:

1. உயர்நீதிமன்றம்
2. மேல் முறையீட்டு நீதிமன்றம்
3. மேல் நீதிமன்றம்
4. பாராளுமன்றம் காலத்திற்கு காலம் ஆணையிட்டமர்த்தி தாபிக்கக்கூடிய அத்தகைய வேறு முதனிலை நீதிமன்றங்களும், நியாய சபைகளும் அல்லது அத்தகைய வேறு நிறுவனங்களும்

இந்நீதிமன்றங்களில் உயர்நீதிமன்றமும், மேல்முறையீட்டு நீதிமன்றமும் மேல்நிலை நீதிமன்றங்கள் எனவும், ஏனைய நீதிமன்றங்கள் முதல் நிலை நீதிமன்றங்கள் எனவும் அழைக்கப்படும்.

இவற்றில் முதல் மூன்று நீதிமன்றங்களினதும் நீதிபதிகள் ஜனாதிபதியால் பாராளுமன்றப் பேரவையின் அவதானிப்புகளைப் பெற்ற பின்னர் நேரடியாக நியமிக்கப்படுகின்றார்கள். ஏனைய நீதிமன்ற நீதிபதிகள் நீதிச்சேவை ஆணைக் குழுவினால் நியமிக்கப்படுகின்றார்கள். நீதிபதிகளை பதவி நீக்க வேண்டுமாயின் முதல் இரு நீதிமன்றங்களை பொறுத்தவரை அதற்கான தீர்மானம் பாராளுமன்றத்தில் கொண்டுவரப்பட்டு சாதாரண பெரும்பான்மையுடன் நிறைவேற்றப்படுதல் வேண்டும். மேல்நீதிமன்ற நீதிபதிகளை பதவி நீக்க

வேண்டுமாயின் நீதிச்சேவை ஆணைக்குழுவின் ஆலோசனையை பெற்ற பின்னர் ஜனாதிபதி அவர்களை பதவி நீக்குதல் வேண்டும். ஏனைய நீதிமன்ற நீதிபதிகள் நீதிச்சேவை ஆணைக்குழுவினால் பதவி நீக்கப்படுவார்கள்.

நீதிமன்றங்களில் உயர்நீதிமன்றம் மட்டுமே அரசியல் யாப்பினால் உருவாக்கப்பட்ட நீதிமன்றமாகும். ஏனைய நீதிமன்றங்கள் பாராளுமன்றத்தினால் உருவாக்கப்பட்ட நீதிமன்றங்களாகக் கருதப்படும். அவற்றின் தத்துவங்கள், கடமைகள், நியாயாதிக்கம், நடவடிமுறை என்பவற்றை பாராளுமன்றம் மாற்றலாம், திருத்தலாம், நீக்கலாம்.

உறுப்புரை 105(3) இன் படி பதிவேட்டு நீதிமன்றங்களாக உயர் நீதிமன்றமும் மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றமும் கருதப்படும். மேலும் உறுப்புரை 106(1) இன் படி நீதிமன்றங்கள் பகிரங்கமாகத் தமது நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ளுதல் வேண்டும். எனினும் 106(2)இன் படி வழக்கின் நன்மை கருதி நேரடியாக அக்கறை கொண்டிராதவர்களை நீதிமன்ற நடவடிக்கைகளில் இருந்து நீக்கலாம். குறிப்பாக குடும்ப உறவுகள் தொடர்பான வழக்குகள், பாலியல் விடயங்கள் தொடர்பான வழக்குகள், தேசிய பாதுகாப்பு அல்லது பொதுமக்கள் நன்மை கருதிய வழக்குகள், நீதிமன்றத்தின் அல்லது நிறுவனத்தின் வழக்குகள் ஒழுங்கையும், பாதுகாப்பையும் நிலைநாட்ட வேண்டிய வழக்குகள் என்பவற்றில் இவ்வாறான அகற்றலை மேற்கொள்ளலாம்.

உயர் நீதிமன்றம்

இதுவே இலங்கையின் மேலானதும் முடிவானதுமான நீதிமன்றமாகும். இது பிரதம நீதியரசரையும் 6 பேருக்கு குறையாத ஆனால் 10 பேருக்கு மேற்படாத ஏனைய நீதிபதிகளையும் கொண்டது. இவர்கள் அனைவரும் ஜனாதிபதியினால் நியமிக்கப்படுகின்றார்கள். இவர்கள் ஓய்வு பெறும் வயது 65 ஆகும். இவர்களின் சம்பளம் பாராளுமன்றத்தினால் தீர்மானிக்கப்பட்டு திரட்டு நிதியின் மீது பொறுப்பாக்கப்பட்டது.

இவ் உயர்நீதி மன்றம் கொழும்பிலேயே இயங்குகின்றது. இவர்களை பதவி நீக்க வேண்டுமாயின் பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களின் 1/3 பங்கினர் கையொப்பமிட்டு ஒரு பிரேரணையை பாராளுமன்றத்தில் கொண்டு வந்து சாதாரண பெரும்பான்மையுடன் நிறைவேற்றுவதன் மூலம் பதவியில் இருந்து நீக்கலாம்.

அதிகாரங்கள்

1. அரசியலமைப்பு கருமங்கள் தொடர்பான நியாயாதிக்கம்.
2. அடிப்படை உரிமைகளை பாதுகாப்பது தொடர்பான நியாயாதிக்கம்.
3. தேர்தல் ஆட்சேபனை மனு தொடர்பான நியாயாதிக்கம்.
4. மேன் முறையீட்டுக்கான இறுதி நியாயாதிக்கம்.
5. அரசுக்கு ஆலோசனை வழங்குவது தொடர்பான நியாயாதிக்கம்.
6. மக்கள் தீர்ப்பு தேர்தல் ஆட்சேபனை மனு தொடர்பான நியாயாதிக்கம்.
7. பாராளுமன்ற சிறப்புரிமை மீறல் தொடர்பான நியாயாதிக்கம். (இது தொடர்பான நியாயாதிக்கம் பாராளுமன்றத்திற்கும் உண்டு.)
8. பாராளுமன்றத்தினால் ஒதுக்கப்பட்ட வேறு கருமங்கள் தொடர்பான நியாயாதிக்கம்.
9. நீதிமன்றங்களின் வழக்காற்றையும் நடவடிக்கை முறையையும் ஒழுங்குபடுத்துவதன் விதிகளை உருவாக்கும் நியாயாதிக்கம்.

1. அரசியல் யாப்புத் தொடர்பான நியாயாதிக்கம்

1. சட்டமூலம் அரசியல் யாப்புடன் ஒத்துப் போகின்றதா எனத் தீர்மானித்தல். இது தொடர்பாக ஜனாதிபதி பிரதமநீதியரசரை எழுத்து மூலம் வேண்டலாம். பிரஜைகளும் உயர்நீதிமன்றத்திற்கு எழுத்து மூலம் விண்ணப்பிக்கலாம். இதன் பிரதி ஒன்று சபாநாயகருக்கு அனுப்பப்படுதல் வேண்டும். இவ்விண்ணப்பம் குறித்தசட்டமூலம் பாராளுமன்ற நிகழ்ச்சி நிரலில் சேர்க்கப்பட்டு ஒரு வாரத்தில் சமர்ப்பிக்கப்படல் வேண்டும். உயர்நீதிமன்றம் 3 வாரத்திற்குள் திருப்பி அனுப்புதல் வேண்டும்.
2. அமைச்சரவையின் கருத்துப்படி தேசிய நலனுக்கு அவசியமானவை எனக் கருதப்படும் சட்டமூலங்கள். அமைச்சரவையின் செயலாளர் 'அவசரமானது' எனப்புறக் குறிப்பிட்டதாக சட்டமூலம் இருத்தல் வேண்டும். ஜனாதிபதி பிரதம நீதியரசருக்கு முகவரியிட்டு இதனை அனுப்பலாம். இதன் பிரதி சபாநாயகருக்கும் அனுப்பப்படுதல் வேண்டும். உயர்நீதிமன்றம் கூடியதிலிருந்து 24 மணித்தியாலத்திற்குள் தீர்ப்பினை வழங்கும்.

உயர்நீதிமன்றம் தீர்ப்பில் காரணங்களைக் கூறுவதுடன் அரசியல் யாப்பில் இப்பிரிவுடன் ஒத்துப்போகவில்லை என்றும் குறிப்பிடல் வேண்டும். ஒத்துப்போகவில்லை என்றால் அதனை நிறைவேற்றுவதற்கு

2/3 பெரும்பான்மை தேவையா அல்லது அதனுடன் மக்கள் தீர்ப்பும் தேவையா என்பதைக் குறிப்பிடல் வேண்டும். 1984 ஆம் ஆண்டின் 4 ஆம் இலக்க ஜனசவியச் சட்டம், 1990 ஆம் ஆண்டின் 16 ஆம் இலக்க தேசிய முக்கியத்துவம் வாய்ந்த தொல்பொருளியல் அமைவிடங்கள் சட்டம் போன்றன இவ்வாறு நிறைவேற்றப்பட்டது.

3. அரசியல் யாப்பிற்கு பொருள் விளக்கம் கொடுத்தல். இது தொடர்பான மனுவினை நேரடியாக உயர்நீதிமன்றத்திற்குச் சமர்ப்பிக்கலாம். உயர் நீதிமன்றம் தவிர்ந்த வேறு ஏதெனும் நீதிமன்றத்தில் பொருள் கோடல் தொடர்பான பிரச்சனை எழுந்தால் உடனடியாக அவை உயர்நீதி மன்றத்திற்குப் பாரப்படுத்தப்படல் வேண்டும். உயர் நீதிமன்றத்தின் தீர்ப்பு வரும்வரை பொருள்கோடல் பிரச்சனை எழுந்த நீதிமன்றத்தின் அந்த விவகாரம் தொடர்பான வழக்கு நடவடிக்கைகளை நிறுத்துமாறு உயர்நீதிமன்றம் பணிக்கலாம்.

இது தொடர்பான தீர்ப்பினை உயர்நீதிமன்றம் பிரச்சனை ஆற்றுப் படுத்தப்பட்ட திகதியிலிருந்து 2 மாதங்களுக்குள் வழங்குதல் வேண்டும்.

4. அரசியல் யாப்புத்திருத்தம் அதற்குள்ள விதிகளை பூர்த்தி செய்துள்ளதா என தீர்மானித்தல்.
5. அரசியல் யாப்புத் திருத்தத்திற்கு மக்கள் தீர்ப்புத் தேவையா இல்லையா என்பதை உயர்நீதிமன்றம் தீர்மானித்தல்.

2. அடிப்படை உரிமைகள் தொடர்பான நியாயாதிக்கம்

பிரஜைகளின் அடிப்படை உரிமை அல்லது மொழியுரிமை மீறப்பட்டால் மீறல் நடைபெற்று ஒரு மாதத்திற்குள் விண்ணப்பித்தல் வேண்டும். உயர் நீதிமன்றம் முதலில் மனுவை விசாரணைக்கு எடுத்துக்கொள்வதா என்பதைத் தீர்மானிக்கும். இரண்டு பேருக்கு குறையாத நீதியரசர்கள் இதனைத் தீர்மானிப்பர். விசாரணைக்கு எடுப்பின் உயர்நீதிமன்றம் இரண்டு மாதத் திற்குள் தனது தீர்ப்பினை வழங்கும்.

ஆட்கொணர் எழுத்தாணை, தடையீட்டு எழுத்தாணை, உறுதிகேள் எழுத்தாணை, மேற்செல் எனும் எழுத்தாணை, யாதுரிமை எழுத்தாணை போன்ற கட்டளைகளுக்கான விண்ணப்பம் ஒன்றை மேன்முறையீட்டு நீதி மன்றம் விசாரணை செய்யும்போது, அடிப்படை உரிமைகள் மீறப்பட்டுள்ளது எனத் தோன்றினால் அவ்விடயத்தை உடனடியாக உயர்நீதிமன்றத்திற்குப் பாரப்படுத்துதல் வேண்டும். உயர்நீதிமன்றம் இரண்டு மாதத்திற்குள் தனது தீர்ப்பினை வழங்கும்.

3. தேர்தல் ஆட்சேபனை மனுக்கள் தொடர்பிலான நியாயாதிக்கம்

ஐனாதிபதி தேர்தல் பற்றிய ஆட்சேபனை மனுக்கள், மக்கள் தீர்ப்புத் தேர்தல் பற்றிய ஆட்சேபனை மனுக்கள், ஏனைய தேர்தல் ஆட்சேபனை மனுக்கள் தொடர்பாக மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றம் விதித்த கட்டளைகள் தீர்ப்பிற்கு எதிரான மேன்முறையீடுகள் போன்றவற்றை உயர்நீதிமன்றம் விசாரணை செய்யலாம்.

ஐனாதிபதித் தேர்தல் பற்றிய ஆட்சேபனை மனுக்களையும், மக்கள் தீர்ப்புத் தேர்தல் பற்றிய ஆட்சேபனை மனுக்களையும் 5 நீதிபதிகள் விசாரணை செய்வர். பிரதம நீதியரசர் வேறுவகையாகப் பணித்தாலன்றி அவ் ஐவருள் பிரதம நீதியரசரும் ஒருவராக இருத்தல் வேண்டும்.

4. மேன்முறையீட்டு இறுதி நியாயாதிக்கம்

இது விடயத்தில் இறுதியான நீதிமன்றம் இதுவாகும். கீழ்நிலை நீதிமன்றத்தின் தீர்ப்பிலுள்ள சட்டப்பிழைகள், நிகழ்வுப்பிழைகள் தொடர்பாக மேன்முறையீடு செய்யலாம். உயர்நீதிமன்றம் மேன்முறையீடு தொடர்பில் முன்னைய தீர்ப்பை உறுதிப்படுத்தலாம் அல்லது நிராகரிக்கலாம் அல்லது நேர்மாறான தீர்ப்பினை வழங்கலாம் அல்லது புதிய விசாரணையை நடாத்துமாறு கட்டளையிடலாம்.

முதலில் உயர்நீதிமன்றம், மேன்முறையீடு விசாரணைக்குத் தகுதியானதா என்பதைப் பரிசீலிக்கும்; அதன் பின்னரே அதனை விசாரணைக்கு எடுக்கும்; மேன்முறையீட்டு வழக்குகள் பொது முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததாக இருப்பின் 5 நீதிபதிகள் அல்லது 5ற்கு மேற்பட்ட நீதிபதிகள் விசாரணை செய்வர். சாதாரண மேன்முறையீடுகளை 3 நீதிபதிகள் விசாரணை செய்வர். தீர்ப்பு ஏகமனதான முடிவாக இல்லாத போது பெரும்பான்மையினரின் முடிவே உயர்நீதிமன்றத்தின் தீர்ப்பாக அமையும்.

5. ஆலோசனை நியாயாதிக்கம்

நிர்வாக விடயங்களில் பொதுசன முக்கியத்துவம் வாய்ந்த சட்டப்பிரச்சனை அல்லது நிகழ்வுப்பிரச்சனை எழுந்துள்ளது அல்லது எழக்கூடும் என ஐனாதிபதி கருதினால் அவ்விடயம் பற்றி ஆலோசனை கூறுமாறு ஐனாதிபதி உயர் நீதிமன்றத்தைக் கேட்கலாம்.

உயர்நீதிமன்றம் தனது ஆலோசனையை ஐனாதிபதி வேண்டிக்கொண்டக் காலப் பகுதிக்குள் அல்லது ஐனாதிபதியினால் நீடிக்கப்படக் கூடிய காலப் பகுதிக்குள் ஐனாதிபதிக்குச் சமர்ப்பித்தல் வேண்டும்.

ஐனாதிபதி பதவிநீக்கம் தொடர்பாக சபாநாயகர் உயர்நீதிமன்றத்திடம் பாரப்படுத்தினால் உயர்நீதிமன்றம் அது தொடர்பாக விசாரணை செய்து அறிக்கையினை 2 மாதத்திற்குள் சபாநாயகருக்குச் சமர்ப்பித்தல் வேண்டும்.

இவ் ஆலோசனைகள் 5 பேருக்குக் குறையாத உயர்நீதிமன்ற நீதியரசர் களினால் பரிசீலனை செய்யப்படல் வேண்டும். பிரதம நீதியரசர் வேறு விதமாகப் பணித்தால் ஒழிய ஐவரில் ஒருவராக அவரும் இருத்தல் வேண்டும். இவ் ஆலோசனை நடவடிக்கைகள் விசேட காரணங்களுக்காக வேறு வகையில் பணித்தால் ஒழிய இரகசியமாக நடைபெறுதல் வேண்டும்.

6. தேர்தல் ஆட்சேபனை மனு வழக்குகள் தொடர்பான நியாயாதிக்கம்

ஐனாதிபதித் தேர்தல், மக்கள் தீர்ப்புத் தேர்தல் என்பவை தொடர்பான ஆட்சேபனை மனுக்களை உயர்நீதிமன்றம் விசாரணை செய்யலாம். இவற்றினை விட ஏனைய தேர்தல் ஆட்சேபனை மனுக்கள் தொடர்பாக மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றம் விதித்த கட்டளைகள் மற்றும் தீர்ப்புகளுக்கு எதிராக வரும் மேன்முறையீடுகளையும் உயர்நீதிமன்றம் விசாரணை செய்யலாம்.

ஐனாதிபதித் தேர்தல், மக்கள் தீர்ப்புத் தேர்தல் என்பன தொடர்பான ஆட்சேபனை மனுக்களை 5 நீதிபதிகள் விசாரணை செய்வர். வேறு வகையில் ஏற்பாடு செய்தாலன்றி அவ் ஐவரில் ஒருவராக பிரதம நீதியரசர் இருத்தல் வேண்டும்.

Class No

Acc No

7. பாராளுமன்ற சிறப்புரிமைகள் தொடர்பிலான நியாயாதிக்கம்

பாராளுமன்றத்தின் தத்துவங்களையும், சிறப்புரிமைகளையும் மீறியமையை கவனத்திற்குட்படுத்தவும், மீறியவர்களைத் தண்டிக்கவும் உயர்நீதிமன்றத்திற்கு அதிகாரம் உண்டு. இவ் அதிகாரம் பாராளுமன்றத்திற்கும் உண்டு.

8. சட்டத்தின் மூலம் பாராளுமன்றம் உயர்நீதிமன்றத்திற்கு உரித்தாக்கும் அல்லது கட்டளைகள் மூலம் அளிக்கும் வேறு கருமங்கள் தொடர்பிலான நியாயாதிக்கம்.

9. உயர் நீதிமன்றத்திற்கான விதிகளை உருவாக்கும் நியாயாதிக்கம்.

பிரதம நீதியரசரும் அவரால் நியமிக்கப்படும் 3 நீதிபதிகளும் இவ் விதிகளை உருவாக்குவர். அவ் விதிகளாவன:

1. உயர் நீதிமன்றத்தினதும் மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றத்தினதும், மேன்முறையீடுகளை விசாரிக்கும் நடவடிமுறை தொடர்பான விதிகள்.

2. பிணையில் விடுதல் பற்றிய விதிகள்.
3. நடவடிக்கைகளை நிறுத்தி வைத்தல் பற்றிய விதிகள்.
4. சுருக்க முறை விசாரணை தொடர்பான விதிகள்.
5. பதிவேட்டு பிரதிகளைத் தயாரித்தல் தொடர்பான விதிகள்.
6. சட்டதரணிகள் பற்றிய விதிகள்.
7. நீதிபதிகள், சட்டதரணிகள், நீதிமன்ற அலுவலர்கள் என்போரின் உடைபற்றிய விதிகள்.
8. யூரர்மார் பற்றிய விதிகள்.
9. பிசுக்கால்மாரின் நடவடிக்கைகள் பற்றிய விதிகள்.
10. உயர்நீதிமன்ற முடிவுகளின் பிணிக்கும் பயன்பற்றிய விதிகள்.
11. நீதிமன்றங்களின் செலவுத் தொகைபற்றிய விதிகள்.

ஒவ்வொரு விதியும் வர்த்தமானியில் வெளியிடப்படல் வேண்டும். வெளியிடப்படும் திகதியிலிருந்து அல்லது குறித்துரைக்கப்படும் திகதியிலிருந்து விதிகள் நடைமுறைக்கு வரும்.

இவ் விதிகள் அனைத்தும் பாராளுமன்றத்தின் அங்கிகாரத்திற்காக சமர்ப்பிக்கப்படும். அங்கீகரிக்கப்படாத விதிகள் நீக்கப்படும்.

பிரதம நீதியரசரும், அவரால் பெயர் குறித்து நியமிக்கப்பட்ட வேறு மூன்று உயர்நீதிமன்ற நீதியரசர்களும் நீதிமன்ற விதிகளை திருத்தலாம், மாற்றலாம், நீக்கலாம்.

உயர்நீதிமன்றம் தனது பல்வேறு அதிகாரங்களையும் பிரதம நீதியரசர் பணித்தால் ஒழிய கொழும்பிலேயே பிரயோகித்தல் வேண்டும். இது தனது அதிகாரத்தினை உயர்நீதிமன்றத்தின் பல்வேறு நீதிபதிகளும் வெவ்வேறாக அமர்வதன் மூலம் ஒரே நேரத்தில் வெவ்வேறு கருமங்களில் பிரயோகிக்கலாம்.

சாதாரண வழக்குகளில் மூன்று உயர்நீதிமன்ற நீதிபதிகள் விசாரணை செய்தல் வேண்டும். சிறப்பு வழக்குகள் தொடர்பில் பிரதம நீதியரசர் 5 நீதிபதிகளை ஏற்பாடு செய்யலாம்.

நீதிமன்றத்தின் தீர்ப்பு ஏகமனதாக இல்லாத போது பெரும்பான்மை நீதிபதிகளின் முடிவே உயர்நீதிமன்றத்தின் தீர்ப்பாகக் கொள்ளப்படும்.

உயர்நீதிமன்ற நீதிபதிகளில் பற்றாக்குறை ஏற்படும்போது பிரதம நீதியரசர் ஜனாதிபதியின் சம்மதத்தோடு மேன்முறையீட்டு நீதிமன்ற நீதிபதிகளிலிருந்து தற்காலிக நீதிபதிகளை நியமிக்கலாம்.

உயர் நீதிமன்றம் முக்கியமான உறுப்புரைகளின் கீழ் தனது நியாயாதிக்கத்தை பிரயோகித்தின்போது நடைமுறைக்கு நடவடிக்கைகள் பற்றி

சட்டமா அதிபருக்கு அறிவித்தல் வேண்டும். இதன்போது சட்டமா அதிபரின் கருத்துக்களை உயர்நீதிமன்றம் கவனத்தில் எடுத்தலும் வேண்டும்.

உயர்நீதிமன்றத்திற்கென ஒரு பதிவகம் இருக்கும். இது உயர்நீதிமன்ற பதிவாளரின் பொறுப்பில் விடப்படும். பதிவாளர் பிரதம நீதியரசரின் கண்காணிப்பு, பணிப்பு, கட்டுப்பாடு என்பவற்றிற்கு உட்பட்டவராக இருப்பார்.

மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றம்

இந்நீதிமன்றம் மேன்முறையீட்டு நீதி மன்றத்தலைவர் ஒருவரையும் 6 பேருக்கு குறையாத ஆனால் 11 பேருக்கு மேற்படாத வேறு நீதிபதிகளையும் கொண்டது. இவர்கள் அனைவரும் ஜனாதிபதியினால் நியமிக்கப்படுவார்கள். 18 வது திருத்தத்தின்படி ஜனாதிபதி நியமனங்களை மேற்கொள்ளும் போது பாராளுமன்றம் பேரவையின் அவதானிப்புகளை பெறுதல் வேண்டும். இவர்கள் ஓய்வு பெறும் வயது 63 ஆகும். இவர்களின் சம்பளம் பாராளுமன்றத்தினால் தீர்மானிக்கப்பட்டு திரட்டு நிதியின் மீது பொறுப்பாக்கப்பட்டது. இவர்களை பதவி நீக்க வேண்டுமாயின் அதற்கான தீர்மானம் பாராளுமன்றத்தில் சாதாரண பெரும்பான்மையுடன் நிறைவேற்றப்படுதல் வேண்டும்.

பின்வரும் விடயங்கள் தொடர்பில் மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றம் நியாயாதிக்கத்தை கொண்டதாக விளங்குகின்றது.

1. முதல் நிலை நீதிமன்றங்களினால் விடப்படும் நிகழ்வுப் பிழைகள் சட்டப் பிழைகள் என்பவற்றை திருத்துதல்.
2. மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றத்திற்கென வரும் மேன்முறையீடுகளை விசாரணை செய்தல், இது தொடர்பாக முதல் நிலை நீதிமன்றங்களினால் வழங்கப்பட்ட தீர்ப்புக்களை நிராகரிக்கும் அதிகாரம் இதற்கு உண்டு.
3. ஆட்கொனர் எழுத்தாணைகளை வழங்குதல் (சட்டவிரோதமாக தடுத்து வைக்கப்பட்டவர்கள் தொடர்பில்).
4. முதல் நிலை நீதிமன்றங்களின் பதிவேடுகளை சோதனை செய்தல்.
5. பாராளுமன்ற தேர்தல் தொடர்பான ஆட்சேபனை மனுக்களை விசாரணை செய்தல்.
6. ஆட்கொனர் எழுத்தாணைகள் தவிர்ந்த ஏனைய எழுத்தாணைகளை வழங்கல்

உதாரணம் - உறுதிகேள் எழுத்தாணை, தடையீட்டு எழுத்தாணை, பாதுரிமை எழுத்தாணை

7. சிறை செய்யப்பட்டவர்களை கொண்டு வருவதற்கும் அகற்றுவதற்கும் அனுமதி வழங்கல்.

8. உத்தரவுகளை வழங்குதல் (ஏதாவதொரு விடயங்களில்).

மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றம் பொதுவாக தனது அதிகார பிரயோகத்தினை கொழும்பிலேயே மேற்கொள்ளுதல் வேண்டும். எனினும் பிரதம நீதியரசரின் பணிப்புரையின் பேரில் யாதாயினும் நீதி நிர்வாக வலயத்தில் அல்லது மாவட்டத்தில் அதன் அமர்வுகளை நடாத்தலாம். மேலும் இந்நீதிமன்றம் தனது அதிகாரத்தை பிரயோகிக்கையில் நீதிமன்றத்தில் பல்வேறு பிரதிநிதிகள் தனித்தனியே அமர்வதன் மூலம் ஒரே நேரத்தில் வெவ்வேறு கருமங்களில் பிரயோகிக்கலாம்.

1978 ஆம் ஆண்டு அரசியல் யாப்பில் நீதித்துறைச் சுதந்திரம்

சட்டத்துறை, நிர்வாகத்துறை என்பவற்றின் தலையீடு இன்றியும், வெளிச் சமூகத்தின் தலையீடு இன்றியும், நீதியை நிர்வகிப்பதற்கு நீதித்துறைக்குள்ள சுதந்திரமே நீதித்துறைச் சுதந்திரம் எனப்படும்.

நீதித்துறையின் சுதந்திரத்தைப் பேணுவதற்கு வலுவேறாக்கம் பின்பற்றப்படுதல், தகமை அடிப்படையில் நீதிபதிகள் நியமிக்கப்படுதல், நீதிபதிகளின் சேவைக்கால பாதுகாப்பு என்பன அவசியமாகும்.

வலுவேறாக்கம் என்பது அரசாங்கத்தின் மூன்று பிரதான துறைகளான சட்டத்துறை, நிர்வாகத்துறை, நீதித்துறை என்பன ஒன்றோடொன்று கட்டுப்பாடுகளோ தலையீடோ இன்றி சுதந்திரமாகச் செயற்படுதலாகும். 1978 ஆம் ஆண்டு அரசியல் யாப்பில் நீதித்துறை, சட்டத்துறை, நிர்வாகத்துறை என்பவற்றிலிருந்து தனியாகப் பிரிக்கப்பட்டு சுதந்திரமாக செயற்பட வழி செய்யப்பட்டுள்ளது.

சேவைக்கால பாதுகாப்பைப் பொறுத்தவரை பல்வேறு ஏற்பாடுகள் அரசியல் யாப்பில் கூறப்பட்டுள்ளன. அரசியல் யாப்பின் 107 ஆம் உறுப்புரையிலிருந்து 117 ஆம் உறுப்புரை வரை இவை பற்றிக் கூறப்பட்டுள்ளது.

உறுப்புரை 107(1)இன் படி பிரதம நீதியரசரும், ஏனைய உயர் நீதிமன்ற நீதியரசர்களும், மேன்முறையீட்டு நீதிமன்ற நீதிபதிகளும் ஜனாதிபதியால் பாராளுமன்றப் பேரவையின் அவதானிப்புக்களைப் பெற்ற பின்னர் நியமிக்கப்படுவர்.

உறுப்புரை 107(2)இன் படி மேற்கூறிய நீதியரசர்களைப் பதவி நீக்க வேண்டுமாயின் துர்நடத்தை அல்லது தகுதியின்மை போன்ற குற்றச்சாட்டுக்களை முன்வைத்து பிரேரணை ஒன்றை பாராளுமன்றில் கொண்டுவருதல்

வேண்டும். அப்பிரேரணையில் மொத்த பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களில் 1/3 உறுப்பினருக்குத் குறையாதோர் கையொப்பமிட்டிருத்தல் வேண்டும். சபாநாயகர் பிரேரணையை ஏற்றுக்கொண்டால் அது தொடர்பான விசாரணைக்கு ஏற்பாடு செய்யலாம்.

நீதிபதிகள் தொடர்பான விசாரணை நடைபெறும் போது தானாகவோ அல்லது தனது பிரதிநிதிகள் மூலமோ தனது பக்க நியாயங்களைக் கூறுவதற்கு நீதிபதிகளுக்கு உரிமை உண்டு. இத்தகைய விசாரணையை எவ்வாறு நடத்துவது என்பது தொடர்பாக சட்டத்தின் மூலம் அல்லது நிலையியல் கட்டளை மூலம் பாராளுமன்றம் ஏற்பாடு செய்யலாம்.

விசாரணையின் முடிவில் குற்றம் நிரூபிக்கப்பட்டால் பாராளுமன்றம் பெரும்பான்மையினரால் (சமூகமளிக்காதோர் உட்பட) அதனை நிறைவேற்றுவதல் வேண்டும். இதன்பின்னர் ஜனாதிபதி பதவிநீக்கத்தை மேற்கொள்வார்.

உறுப்புரை 107(5) இன்படி உயர்நீதிமன்ற நீதிபதிகளின் ஓய்வு பெறும் வயது 65 ஆகும். மேன்முறையீட்டு நீதிமன்ற நீதிபதிகளின் ஓய்வுபெறும் வயது 63 ஆகும்.

உறுப்புரை 108(1) இன்படி உயர்நீதிமன்றத்தினதும், மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றத்தினதும் சம்பளங்கள் பாராளுமன்றத்தினால் தீர்மானிக்கப்பட்டு திரட்டு நிதியின் மீது பொறுப்பாக்கப்படும். இச் சம்பளமோ, ஓய்வூதியமோ நீதிபதியாக நியமிக்கப்பட்ட பின்னர் குறைக்கப்படல் கூடாது.

உறுப்புரை 112(1) இன்படி நீதிச்சேவை ஆணைக்குழு உருவாக்கப்படும். இது பிரதம நீதியரசரையும், ஜனாதிபதியால் நியமிக்கப்படும் வேறு இரண்டு உயர்நீதிமன்ற நீதியரசர்களையும் கொண்டிருக்கும். ஜனாதிபதி பாராளுமன்றப் பேரவையின் அவதானிப்புக்களைப் பெற்ற பின்னர் இவர்களை நியமனம் செய்வார். இவர்களின் பதவிக்காலம் 5 வருடங்களாகும்.

கீழ்நிலை நீதிமன்றங்களின் நீதிபதிகள் நீதிச்சேவை உத்தியோகத்தர்கள் என்போரது நியமனம், இடமாற்றம், ஒழுக்காற்றுக் கட்டுப்பாடு என்பவற்றுக்கு இவ் ஆணைக்குழு பொறுப்பாக இருக்கும்.

உறுப்புரை 115 இன்படி நீதிச்சேவை ஆணைக்குழுவின் கடமைகளில் தலையிடுபவர்களுக்கு ஒரு வருடச்சிறை, 1000 ரூபாவிற்கு மேற்படாத குற்றப்பணம் அல்லது இரண்டும் வழங்கப்படலாம்.

உறுப்புரை 110(1) இன்படி ஜனாதிபதி வேறேதேனும் சட்டத்தின் மூலம் வேறு ஏதாவது பணிகளை ஆற்றும் படி பணிக்கலாம்.

உறுப்புரை 110(3) இன்படி உயர்நீதிமன்ற, மேன்முறையீட்டு நீதிமன்ற நீதிபதிகள் ஜனாதிபதியின் எழுத்து சம்மதம் இல்லாது சட்டதரணி பணியை மேற்கொள்ள முடியாது.

உறுப்புரை 111(2) இன்படி மேல்நீதிமன்ற நீதிபதிகள் குடியரசின் ஜனாதிபதியினால் அவர் கைப்பட எழுதிட்ட ஆணையின் மூலம் நியமிக்கப் படுதல் வேண்டும். அத்துடன் நீதிச்சேவை ஆணைக்குழுவின் சிபார்சின் அடிப்படையில் மேல்நீதிமன்ற நீதிபதிகள் ஜனாதிபதியினால் பதவி நீக்கப் படலாம். மேலும் நீதிபதிகள் ஜனாதிபதியின் ஒழுக்காற்றும் கட்டுப்பாட்டிற்கு உட்பட்டவராக இருத்தல் வேண்டும். உறுப்புரை 111(3) இன்படி மேல்நீதி மன்ற நீதிபதிகளின் ஓய்வுபெறும் வயது தொடர்பான விடயங்களுக்கு பாராளுமன்றம் சட்டத்தின் மூலம் ஏற்பாடு செய்யலாம்.

12. ஒம்பூட்ஸ்மன் அல்லது குறைகேள் அதிகாரி

அரசாங்க அலுவலகர்கள், பகிரங்க கூட்டுத்தாபன அலுவலகர்கள், உள்ளூர் அதிகாரசபை அலுவலர்கள், இவை போன்ற வேறு நிறுவனங்களின் அலுவலகர்கள் என்போர் பிரஜைகளின் அடிப்படையில் உரிமைகளை மீறியுள்ளார்கள்; பிரஜைகளுக்கு அநீதிகளை விளைவித்துள்ளார்கள் என்று கூறுகின்ற முறைப்பாடுகளை சட்டத்திற் கிணங்க பரிசீலனை செய்து பாராளுமன்றத்திற்கு அறிக்கை சமர்ப்பிக்கின்ற அதிகாரியே ஒம்பூட்ஸ்மன் ஆவார். இவ் ஒம்பூட்ஸ்மன், பதவி நிர்வாகத்தினால் பாதிக்கப்படும் பொது மக்களுக்கு பாதுகாப்பு அளிக்கும் நோக்குடனே உருவாக்கப்பட்டது. இப்பதவி ஆரம்ப காலங்களில் சுவீஸ்லாந்து, நோர்வே, சுவீடன், பின்லாந்து, போன்ற நாடுகளில் காணப்பட்டது. இன்று அமெரிக்கா, பிரித்தானியா, கனடா, பிரான்ஸ், ஜெர்மனி, டென்மார்க் போன்ற நாடுகளிலும் காணப்படுகின்றது.

இலங்கையில் இப்பதவி 1978 ஆம் ஆண்டு முதன் முதலாக உருவாக்கப்பட்டது. நிர்வாக விடயங்கள் தொடர்பாக பிரஜைகளின் பாதுகாப்பிற்கு உதவுகின்ற ஒன்றாக இது காணப்படுவதோடு பிரஜைகளின் அடிப்படை உரிமைகளையும் இது வலுப்படுத்தும் எனவும் கருதப்பட்டது.

இவ் ஒம்பூட்ஸ்மன் ஜனாதிபதியினால் பாராளுமன்றப் பேரவையின் அவதானிப்புகளைப் பெற்ற பின்னர் நியமிக்கப்படுகின்றார். இவரது பதவிக்காலம் 5 வருடங்கள். இடைக்காலத்தில் இவருக்கு எதிரான பிரேரணை ஒன்றை பாராளுமன்றத்தில் கொண்டு வந்து நிறைவேற்றுவதன் மூலம் ஜனாதிபதி இவரை பதவியிலிருந்து நீக்கலாம். இவரது சம்பளம் பாராளு மன்றத்தினால் தீர்மானிக்கப்பட்டு திரட்டு நிதியின் மீது பொறுப்பாக்கப்பட்டது.

ஒம்பூட்ஸ்மன் எவ்வாறு செயற்பட வேண்டும் என்பதற்கான வழி முறைகள் அடங்கிய சட்டத்தினை பாராளுமன்றம் ஒரு நியதிச் சட்டத்தின் மூலம் இயற்றலாம் எனக் கூறப்பட்டது. இதன்படி நிர்வாகத்திற்கான பாராளுமன்ற ஆணையாளர் சட்டம் 1981 ஆம் ஆண்டு 17 ஆம் இலக்கச்

சட்டத்தினால் உருவாக்கப்பட்டது. அது 1991 ஆம் ஆண்டு 16 ஆம் இலக்கத் திருத்தச் சட்டத்தினாலும், 1994 ஆம் ஆண்டு 26 ஆம் இலக்கத் திருத்தச் சட்டத்தினாலும் திருத்தப்பட்டது. இச் சட்டங்களானவை அவரது செயற்பாடு அதிகாரம் தொடர்பாக பின்வருவனவற்றை குறிப்பிடுகின்றது:

- (1) ஒம்பூட்ஸ்மனால் விசாரணை செய்யப்பட வேண்டிய முறையீடுகள் அனைத்தும் பாராளுமன்ற உறுப்பினருடாகவே சமர்ப்பிக்கப்படல் வேண்டும்.
- (2) பாராளுமன்ற முறைப்பாட்டுக்குமுே குறிப்பிட்ட முறைப்பாட்டினை விசாரித்து அறிக்கை சமர்ப்பிப்பதற்காக ஒம்பூட்ஸ்மனுக்கு அனுப்பி வைக்கும்.
- (3) குறிப்பிட்ட முறையீடு விசாரணைக்கு உட்படுத்த வேண்டுமா இல்லையா என்பதை பாராளுமன்ற முறைப்பாட்டுக்குமு தீர்மானிக்கும்.
- (4) ஒம்பூட்ஸ்மன் பகிரங்க விசாரணையை நடத்த வேண்டியதில்லை. எந்த அதிகாரி மீது குற்றம் சுமத்தப்பட்டுள்ளதோ அவருக்கு ஆரம்பத்தில் அறிவிக்க வேண்டியதில்லை. தனது புலனாய்வை இரகசியமாகவே மேற்கொள்ளலாம். இந்த ரகசிய விசாரணையில் சுமத்தப்பட்டுள்ள குற்றச்சாட்டுகள் நிரூபிக்கப்பட்டால் அக்குற்றம் சுமத்தப்பட்ட நிர்வாக அதிகாரிக்கு அவ்விடயம் ஒம்பூட்ஸ்மனால் அறிவிக்கப்படும்.
- (5) இதன்பின் குற்றச்சாட்டப்பட்ட நிர்வாகி தான் நேரடியாகவே தமது விளக்கத்தை அளிப்பதற்கு அனுமதிக்கப்படுவார்.
- (6) இதன்பின் பின்னும் குற்றம் நிரூபிக்கப்பட்டால் அவ்விடயம் தொடர்பாக ஒம்பூட்ஸ்மனால் பாராளுமன்றத்திற்கு அறிக்கை சமர்ப்பிக்கப்படும்.
- (7) இவ் அறிக்கையின் மேல் நடவடிக்கை எடுக்கின்ற பொறுப்பு பாராளுமன்றத்தை சார்ந்ததாகும்.

ஒம்பூட்ஸ்மன் தனது அறிக்கையினை சமர்ப்பிக்கும் போது உரிமை மீறல் பற்றிக் கூறுவதோடு எடுக்கப்பட வேண்டிய நடவடிக்கைகள் பற்றிய சிபார்சுகளையும் முன்வைத்தல் வேண்டும். அறிக்கையின் பிரதி ஜனாதிபதிக்கும் அனுப்பி வைக்கப்படுதல் வேண்டும்.

பிரஜைகள் எவராவது ஒப்பூட்ஸ்மனின் அதிகாரத்தை உதாசீனம் செய்தல், நியாயமான காரணமின்றி வருகைதரத் தவறுதல், சத்தியம் அல்லது உறுதி செய்ய மறுத்தல், அறிவித்தல் அல்லது கட்டளைகளுடன் இணங்கி ஒழுகத்தவறுதல் என்பன குற்றமாகக் கருதப்படும்.

ஒம்பூட்ஸ்மனது கடமைகளைச் செய்யவிடாது தடுப்பவர்களுக்கு ஒரு

ஓம்பூட்ஸ்மன் பின்வரும் விடயங்கள் தொடர்பாக விசாரணைகளை மேற்கொள்ள முடியாது:

1. பொதுமக்கள் பாதுகாப்பு கட்டளைச் சட்டத்தின் கீழான ஏதேனும் கடமைகள், பணிகள்.
2. சட்டமா அதிபரின் தீர்மானம், சட்டமா அதிபர் திணைக்கள சட்டதரணிகளின் தீர்மானம், செயல் மற்றும் செய்யாமை.
3. பொது ஒழுங்கைப் பாதுகாக்க ஆயுதப்படையினரால் புரியப்படும் செயல்.
4. கணக்காய்வாளர் நாயகத்தின் தீர்மானம் செயல் அல்லது செய்யாமை.
5. தேர்தல் ஆணையாளரின் தீர்மானம் செயல் அல்லது செய்யாமை.

ஓம்பூட்ஸ்மன் நிர்வாகத்திற்கான பாராளுமன்ற ஆணையாளர், ஆலாட்சி அதிகாரி, குறைகேள் அதிகாரி என்ற பெயர்களினாலும் அழைக்கப்படுகின்றார்.

ஐக்கிய தேசியக் கட்சி ஆட்சிக் காலத்தில் ஓம்பூட்ஸ்மனுக்கு இராணுவத் தளபதி, சட்டமா அதிபர், கணக்காளர் நாயகம் என்போருக்கு எதிராக மேற்கொள்ள முடியாது.

ஐக்கிய தேசியக் கட்சி ஆட்சிக் காலத்தில் ஓம்பூட்ஸ்மனுக்கு நேரடியாக மக்கள் முறையீடு செய்வது தவிர்க்கப்பட்டமை பாரிய குற்றச்சாட்டாக முன் வைக்கப்பட்டது. இதனைத் தீர்க்கும் வழியல் 1994 ஆம் ஆண்டு பதவிக்கு வந்த பொது முன்னணி அரசாங்கம் மக்கள் நேரடியாக தொடர்புபடக் கூடியதாக இவரின் செயற்பாடு தொடர்பாக பின்வரும் சீர்திருத்தங்களை மேற்கொண்டது.

1. பொதுமக்கள் நேரடியாக முறையீடுகளை ஓம்பூட்ஸ்மனுக்கு சமர்ப்பிப்பதற்கான நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்டது.
2. ஒரு தலைமை ஓம்பூட்ஸ்மனையும் ஒவ்வொரு மாகாணத்திற்கும் ஒவ்வொரு மாகாண ஓம்பூட்ஸ்மனையும் நியமிப்பதற்கு சட்டத்தில் வழி செய்யப்பட்டுள்ளது.

நன்மைகள்

1. அரசு நிர்வாக அதிகாரிகள் பிரஜைகளின் அடிப்படை உரிமைகளை மீறும்போது அது தொடர்பாக பரிகாரம் பெறக்கூடிய நிலை ஏற்படுகின்றது.
2. ஓம்பூட்ஸ்மன் பதவி ஏற்கனவே யாப்பில் காணப்படுகின்ற அடிப்படை உரிமைகளை மேலும் வலுப்படுத்துவதாக உள்ளது.

3. மக்களின் உரிமைகள் மீறல் தொடர்பான விடயங்களில் நீதிமன்றங்களின் சுமைகளை குறைக்கக்கூடியதாக உள்ளது.
4. மக்கள் இலகுவாகவும் செலவின்றியும் ஒம்பூட்ஸ்மனை அணுகக்கூடிய நிலை காணப்படுகின்றது.

குறைபாடுகள்

1. குற்றஞ்சாட்டப்பட்டவர் குற்றவாளியென நிரூபிக்கப்படும்போது அவர் மீது நேரடியாக நடவடிக்கையை எடுப்பதற்கு ஒம்பூட்ஸ்மனுக்கு முடியாது. இந்நிலைமை நீதி கிடைப்பதில் ஒரு கால தாமதத்தை ஏற்படுத்துகின்றது. ஐரோப்பிய நாடுகளை பொறுத்தவரை அங்குள்ள ஒம்பூட்ஸ்மன் பதவியானது நேரடியாக முறையீடுகளை பெறுவதற்கும் விசாரணைகளை நடாத்துவதற்கும் முடிவுகளை எடுப்பதற்கும், எடுக்கப்பட்ட முடிவுகளை நடைமுறைப்படுத்துவதற்கும் தத்துவம் கொண்டதாக விளங்குகின்றது.
2. பாதுகாப்புடன் தொடர்புடைய அதிகாரிகள் மட்டுமல்ல அமைச்சர்கள் பிரதியமைச்சர்கள் பாராளுமன்ற உறுப்பினர்கள் கூட ஒம்பூட்ஸ்மன் விசாரணைகளிலிருந்து விலக்கி வைக்கப்பட்டுள்ளனர். இது இப்பதவியின் பயன்பாட்டை குறைப்பதாக உள்ளது.
3. ஒம்பூட்ஸ்மனின் பதவிக்கால சுதந்திரத்தினை பாதுகாப்பதற்கான போதிய ஏற்பாடுகள் சட்டத்தில் காணப்படவில்லை.

13. மாகாணசபை அரசாங்க முறை

இலங்கையில் நீண்ட காலமாக நிலவி வருகின்ற இனப்பிரச்சினைக்கு தீர்வாக பல்வேறு கால கட்டங்களிலும் பல்வேறு முயற்சிகள் எடுக்கப்பட்டன. இம் முயற்சிகள் அரசியல் அமைப்பு ரீதியாகவும் அரசியல் அமைப்புக்கு புறம்பாகவும் மேற்கொள்ளப்பட்டன. அரசியல் அமைப்பு ரீதியாக டொனமூர் அரசியல் திட்டம், சோல்பரி அரசியல் திட்டம் என்பவற்றில் சில ஏற்பாடுகள் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன. 1972, 1978 அரசியல் திட்டத்தில் இனப்பிரச்சினையின் ஒரு பகுதியாகிய மொழி சம்பந்தமான விடயங்களில் சில ஏற்பாடுகள் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன. அரசியல் அமைப்புக்கு புறம்பாக பண்டா - செல்வா ஒப்பந்தம், ட்டலி - செல்வா ஒப்பந்தம், மாவட்ட அபிவிருத்தி சபைகள் (1981) என்பன இனப்பிரச்சினைக்கு தீர்வாக மேற்கொள்ளப்பட்ட நடவடிக்கைகள், நடைமுறையில் ஒழுங்காக செயற்படாததினாலும், தமிழ் மக்களின் அபிலாஷைகள் போதியளவு பூர்த்தி செய்யாமையினாலும் வெற்றிகளை

தரக்கூடியனவையாக இருக்கவில்லை. ஆனால் மறுபக்கத்தில் தமிழ் மக்கள் தமது விடுதலைக்காக தனி நாட்டுக் கோரிக்கையை முன்வைத்து தொடர்ச்சியாக போராட்டங்களை நடத்தி வந்தனர். இந்நிலையில் இப்பிரச்சினையை தீர்ப்பதற்கு இந்திய அரசாங்கம் முன் வந்தது. இந்திய அரசாங்கத்தின் வற்புறுத்தலின் பேரில் 1987 ஜூலை 29 ஆம் திகதி இலங்கை ஜனாதிபதி J.R. ஜெயவர்த்தனாவுக்கும், இந்திய பிரதமர் ராஜீவ் காந்திக்கும் இடையில் கொழும்பில் வைத்து இலங்கை - இந்திய ஒப்பந்தம் கைச்சாத்திடப்பட்டது.

இவ் ஒப்பந்தத்தின் பிரகாரம் அரசியல் அமைப்புக்கு கொண்டு வரப்பட்ட 13 வது திருத்தத்தின்படி மாகாணசபை அரசாங்கமுறை உருவாக்கப்பட்டது.

1987 ஆம் ஆண்டு நவம்பர் மாதம் 14 ஆம் திகதி அரசியல் யாப்புக்கான 13 வது திருத்தம் நிறைவேற்றப்பட்டது. இத் திருத்தத்தில் சிங்கள மொழியோடு தமிழ் மொழியையும் அரசு கரும மொழியாக்குதல், மாகாண சபை முறையை உருவாக்கி அரசியல் அதிகாரத்தை பரவலாக்குதல் என்கின்ற இரு விடயங்கள் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டன. இலங்கையின் இனப்பிரச்சனை தவிர ஆட்சிக் கருமங்களில் பிரதேச மக்களையும் பங்கேற்கச் செய்தல், செயற்திறனைக் கூட்டி பிரதேச அபிவிருத்திச் செயற்பாடுகளைத் துரிதப்படுத்துதல் என்பனவும் மாகாணசபை முறையின் தோற்றத்தில் பாதிப்புச் செலுத்தியிருந்தன.

மாகாண அரசாங்க முறை ஏனைய அரசாங்க முறைகளை போலவே சட்டத்துறை, நிர்வாகத்துறை, நீதித்துறை ஆகிய மூன்று பகுதிகளை கொண்டதாக விளங்கியது. மாகாண சட்டத்துறைக்கு பொறுப்பாக மாகாண சபைகளும் மாகாண நிர்வாக துறைக்கு பொறுப்பாக ஆளுநரும், முதலமைச்சரை தலைவராகக் கொண்ட அமைச்சரவையும், மாகாண நீதித்துறைக்கு பொறுப்பாக ஒவ்வொரு மாகாணங்களிலும் உருவாக்கப்படும் மேல் நீதிமன்றங்களும் காணப்பட்டன.

மாகாணங்களின் சட்டத்துறை

மாகாண சட்டத்துறைக்காக ஒவ்வொரு மாகாணத்திலும் 'மாகாண சபைகள்' உருவாக்கப்பட்டன. அருகருகாகவுள்ள இரண்டு மாகாணங்கள் ஒரு சபையாக செயற்பட விரும்பினால் பாராளுமன்றம் சட்டத்தின் மூலம் அதற்கான செயற்பாடுகளைச் செய்யலாம் என அரசியல் யாப்பின் உறுப்புரை 154 அ(3)ல் கூறப்பட்டுள்ளது. ஆரம்பத்தில் வடக்கு கிழக்கு மாகாணங்களை பொறுத்தவரை ஒரு வருட காலத்திற்கு அவையிரண்டும் ஒன்றாக இணைந்து ஒரே மாகாண சபையாக இயங்குவதற்கு அனுமதி வழங்கப்பட்டது. மாகாண சபைகள் இயங்கத் தொடங்கி ஒரு வருடத்திற்கு பின்னர் கிழக்கு மாகாண

மக்கள் வடக்கு மாகாணத்துடன் இணைவதற்கு விரும்புகின்றார்களா? இல்லையா? என்பது தொடர்பாக கிழக்கு மாகாண மக்கள் மத்தியில் ஒரு சர்வஜன வாக்கெடுப்பு நடைபெறும் எனவும் கூறப்பட்டது. எனினும் பின்னர் உயர்நீதிமன்றத் தீர்ப்பின் மூலம் பிரிக்கப்பட்டது.

மாகாண சபைகளின் எல்லைகள் ஏற்கனவே காணப்பட்ட மாகாணங்களின் எல்லைகளாக இருக்கும் எனவும் திருகோணமலை துறைமுகத்தினதும் அதன் சுற்றுப்புறங்களினதும் நிர்வாகத்திற்கும் பொருளாதார அபிவிருத்திக்கும் ஒரு அதிகார சபை உருவாக்கப்படும் எனவும் கூறப்பட்டது.

மாகாண சபைகளுக்கான அங்கத்துவத்தை பொறுத்தவரை ஒவ்வொரு மாகாணத்தினதும் சனத்தொகை பரப்பளவு என்பனவற்றின் அடிப்படையில் மாகாண சபைகளுக்கான அங்கத்தவர் எண்ணிக்கை வரையறுக்கப்படும். 5 வருடங்களுக்கு ஒரு தடவை நடைபெறும் தேர்தலின் மூலம் மாகாண சபை அங்கத்தவர்கள் தெரிவு செய்யப்படுவார்கள்.

மாகாண சபைகள் இயங்க ஆரம்பிக்கும் போது அந்த மாகாணத்தில் அமைந்த தேர்தல் மாவட்டங்களில் இருந்து தெரிவு செய்யப்பட்ட பாராளுமன்ற உறுப்பினர்கள் சபையின் நிகழ்ச்சிகளில் பங்குபற்றுவதற்காக ஒரு தீர்மானத்தை நிறைவேற்றி பங்குபெறச் செய்யலாம். அவ்வாறு பங்கு பற்றும் பாராளுமன்ற உறுப்பினருக்கு சபையில் உரை நிகழ்த்துவதற்கும் உரிமை உண்டு. ஆனால் சபை தீர்மானித்தால் ஒழிய வாக்களிக்கும் உரிமை பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களுக்கு இல்லை. சபையின் இடைக்காலத்தில் முதலமைச்சரின் சிபாரிசின் பேரில் ஆளுநர் மாகாண சபையை கலைக்கலாம். அத்துடன் மாகாணசபையை கூட்டுவதற்கும், ஒத்திவைப்பதற்கும், செய்திகள் விடுப்பதற்கும் உரை நிகழ்த்துவதற்கும் ஆளுநருக்கு அதிகாரம் உண்டு.

மாகாண சபைகளை தாபித்தல், அவற்றிற்குரிய அதிகாரங்கள் யாவை எனத் தீர்மானித்தல், மாகாணசபையின் ஒழுங்கமைப்புக் கட்டமைப்பினைத் தீர்மானித்தல் என்பவை மத்தியரசினுடைய அதிகாரங்களாகும். இதனால் மத்தியரசிடமிருந்து விடுபட்ட சுயாதீனமான செயற்பாடோ அல்லது இருப்போ மாகாண அரசுகளுக்குக் கிடையாது.

மாகாண சபைகளுக்கும் மத்தியரசுக்கும் இடையிலான தொடர்பு

இத்தொடர்பு பற்றி மாகாணசபைகள் சட்டம் குறிப்பிடுகின்றது. இந்த வகையில் பின்வரும் தொடர்புகள் முக்கியமானவை:

1. **கொள்கை உருவாக்கல்:** நாட்டிற்குத் தேவையான கொள்கைகளை உருவாக்கும் அதிகாரம் மத்திய அரசிற்கே உண்டு. தேசிய கொள்கைகளை மத்திய அரசே உருவாக்கும். இதற்கேற்பவே மாகாணசபைகள் தமது செயற்

பாடுகளை திட்டமிடுதல் வேண்டும். பாராளுமன்றம் தேசிய முக்கியத்துவம் வாய்ந்தவை என வெளியிட்டிருக்கும் ஒரு விடயம், தேசிய முக்கியத்துவம் வாய்ந்த ஒரு விடயத்தில் மாகாண சபைகள் செயற்பட வேண்டிய விதம், பாராளுமன்றம் நிறைவேற்றும் சட்டங்களின் மூலம் மாகாணசபைகள் தேசிய விடயங்களில் செயற்பட வேண்டிய விதம் என்பவை பற்றி குறிப்பிட்டிருக்கும் சந்தர்ப்பங்களில் மாகாணசபைகள் அந்த வரையறைகளுக்குள் உட்பட்டே செயற்படுதல் வேண்டும்.

2. மாகாண சபைகளின் நியதிச்சட்டங்களை திருத்துதலும், மாற்றுதலும்: மாகாண சபைகளினால் நிறைவேற்றப்பட்ட திருத்துகின்ற, மாற்றுகின்ற அதிகாரம் பாராளுமன்றத்திற்கே உண்டு. எனினும் இது தொடர்பாக மாகாணசபைகளின் அபிப்பிராயத்தை பாராளுமன்றம் பெற்றுக்கொள்ளுதல் வேண்டும். சகல மாகாணசபைகளும் சம்மதம் தெரிவித்தால் சமூகமளித்துள்ள உறுப்பினர்களில் பெரும்பான்மை ஆதரவுடன் குறிப்பிட்ட நியதிச்சட்டத்தில் திருத்தங்களை, மாற்றங்களைச் செய்யலாம்.

மாகாண சபைகளில் ஒன்றோ அல்லது பலவோ சம்மதம் தெரிவிக்கா விட்டால் அவ் நியதிச்சட்ட திருத்தம், அல்லது மாற்றம் 2/3 பெரும் பான்மையினால் நிறைவேற்றப்படுதல் வேண்டும்.

3. மாகாணசபை நிரலில் இடம்பெறும் விடயங்கள் தொடர்பாக பாராளுமன்றம் சட்டவாக்கம் செய்தல்: சகல மாகாணசபைகளும் சம்மதம் தெரிவித்தால் சாதாரண பெரும்பான்மையும் சட்டவாக்கம் செய்யலாம். ஒன்றோ அல்லது பலவோ சம்மதம் தெரிவிக்கா விட்டால் 2/3 பெரும்பான்மையுடனேயே சட்டவாக்கலை மேற்கொள்ளுதல் வேண்டும்.

ஏதேனும் ஒரு மாகாண சபை தனக்குரிய ஒரு விடயம் தொடர்பாக சட்டவாக்கம் செய்யுமாறு பாராளுமன்றத்தை வேண்டி நின்றால் அம்மாகாண சபைக்கு மட்டும் செல்லுபடியாகும் வகையில் பாராளுமன்றம் சட்டவாக்கம் செய்யலாம்.

4. ஒத்தியங்கு நிரலில் இடம்பெறும் விடயங்கள் தொடர்பாக சட்டவாக்கம் செய்தல்: இவ்வதிகாரம் மத்தியரசிற்கும் மாகாணசபைகளுக்கும் உண்டு. இது விடயத்தில் பாராளுமன்றம் சட்டமியற்றுவதாயின் மாகாணசபைகளின் சம்மதத்தைப் பெறவேண்டும். மாகாணசபைகள் நியதிச் சட்டங்களை உருவாக்குவதாயின் பாராளுமன்றத்தின் சம்மதத்தினைப் பெறுதல் வேண்டும். திட்டமிடல், கல்வியும் கல்விச் சேவைகளும், உயர்கல்வி, தேசிய வீடமைப்பும் நிர்மாணமும், சமூக சேவைகளும் புனர்வாழ்வு அளித்தலும் உட்பட 36 அதிகாரங்கள் இதிலுள்ளன.

5. ஒதுக்கிய நிரலிலுள்ள விடயங்களில் சட்டவாக்கம் செய்தல்: இவ் விடயங்கள் தொடர்பாக சட்டவாக்கம் செய்வதற்கு மாகாணசபைகளுக்கு அதிகாரம் இல்லை. அவ்வதிகாரம் பாராளுமன்றத்திற்கு மட்டுமேயுண்டு. தேசியக் கொள்கை உருவாக்கம், பாதுகாப்பும், தேசிய பந்தோபஸ்தும் வெளிநாட்டு அலுவல்கள், நீதித்துறை, தேசிய போக்குவரத்து, கனிப் பொருட்களும், சுரங்கங்களும் ஆகிய அதிகாரங்கள் உட்பட பல அதிகாரங்கள் உள்ளன.

6. மாகாணசபைகள் நியதிச்சட்டங்களை உருவாக்குதல்: மாகாணசபை நிரலிலுள்ள விடயங்களில் நியதிச்சட்டங்களை உருவாக்கும் அதிகாரம் மாகாணசபைகளுக்குண்டு. பொலிசும் பொது ஒழுங்கும், திட்டமிடல், கல்வியும் கல்விச்சேவையும், உள்ளூராட்சி, மாகாண வீடமைப்பும் நிர்மாணமும், சமூக சேவைகளும் புனர்வாழ்வு அளித்தலும், கமத்தொழிலும், கமநல சேவைகளும், கிராமிய அபிவிருத்தி உட்பட 37 அதிகாரங்கள் மாகாணசபை நிரலில் உள்ளன.

இவற்றைவிட முன்னரே கூறியதைப் போல ஒத்தியங்கு நிரலிலுள்ள விடயங்களிலும் மாகாணசபைகள் சட்டங்களை இயற்றலாம்.

மாகாணசபைகளில் நியதிச் சட்டங்களைச் சமர்ப்பிப்பதற்கு முன்னர் சட்டமாதிரை கலந்தாலோசிக்க வேண்டும். நியதிச் சட்டங்கள் நிறைவேற்றப்பட்டு ஆளுநரின் இறுதி அங்கீகாரம் கிடைக்கப்பட்ட பின்னரே அவை நடைமுறைக்கு வரும். நியதிச்சட்டமூலம் நிறைவேற்றப்படுவதற்கு முன்னர் அது அரசியல்யாப்புடன் ஒத்துப்போகின்றதா? என்பதைப் பரிசீலிப்பதற்கு ஆளுநர் ஜனாதிபதியிடம் பார்ப்படுத்தலாம். ஜனாதிபதி அதனை உயர் நீதிமன்றத்திடம் பார்ப்படுத்துவார். இவ்வாறு உயர்நீதிமன்றத்திடம் பார்ப்படுத்தப்பட்ட சட்டமூலம் அது அரசியல் யாப்புடன் ஒத்துப் போகின்றது என உயர்நீதிமன்றம் முடிவு செய்த பின்னரே ஆளுநரால் அதற்கு இறுதி அங்கீகாரம் வழங்கமுடியும்.

7. பொதுமக்கள் பாதுகாப்புச் சட்டம் நடைமுறைப்படுத்தப்பட்டிருக்கும் சந்தர்ப்பங்களில் கட்டளைகளைப் பிறப்பிப்பதற்கு ஜனாதிபதிக்குள்ள அதிகாரங்கள்: இச்சந்தர்ப்பங்களில் மாகாண ஆளுநர்கள் நிறைவேற்று அதிகாரத்தை நிறை வேற்றும் விதம் பற்றி ஜனாதிபதி கட்டளைகளைப் பிறப்பிக்கலாம். அவற்றின்படியே ஆளுநர் செயற்படுதல் வேண்டும்.

8. மாகாண நிர்வாகம் வீழ்ச்சியடைந்த சந்தர்ப்பங்களில்: மாகாணசபைகளின் செயற்பாடு பற்றி ஜனாதிபதி பிறப்பிக்கும் சட்டங்களை ஆளுநர்களோ, மாகாணசபையோ அசட்டை செய்தால் அம் மாகாணசபையின் நிர்வாகத்தை தொடர்ந்தும் கொண்டு நடத்த முடியாது என ஜனாதிபதி தீர்மானிக்கலாம்.

இது தவிர ஆளுநரே மாகாணத்தின் நிர்வாகம் வீழ்ச்சியடைந்திருக்கின்றன என ஜனாதிபதிக்கு அறிவிக்கலாம்.

இவ்வாறான சந்தர்ப்பங்களில் பின்வரும் முடிவுகள் எடுக்கப்படும்.

1. மாகாண நிர்வாகத்தை ஆளுநரிடம் அல்லது வேறு அதிகாரியிடம் ஜனாதிபதி ஒப்படைக்கலாம். அல்லது தனது அதிகாரத்தின் கீழ் நேரடியாகக் கொண்டுவரலாம்.
2. மாகாணசபையின் அதிகாரங்கள் பாராளுமன்றத்தின் கீழ் கொண்டு வரப்பட வேண்டும். அவ்வதிகாரங்களைப் பாராளுமன்றம் நேரடியாகப் பிரயோகிக்க வேண்டும் என ஜனாதிபதி கட்டளை பிறப்பிக்கலாம். இச்சந்தர்ப்பத்தில் பாராளுமன்றம் ஜனாதிபதியிடம் அவ்வதிகாரத்தை ஒப்படைக்கலாம். ஜனாதிபதி அவ்வதிகாரத்தை வேறொருவரிடம் ஒப்படைக்கலாம்.

9. நிதித் தொடர்புகள்: மாகாணசபைச் சட்டத்தின்படி மத்தியரசு வருடா வருடம் மாகாணசபைகளுக்கான நிதியை ஒதுக்க வேண்டும். அவ் ஒதுக்கீடு மாகாணசபைகள் மத்தியில் எவ்வாறு பகிரப்படவேண்டும் என்பதை ஜனாதிபதியால் நியமிக்கப்படும் நிதி ஆணைக்குழு தீர்மானிக்கும்.

மாகாண அரசாங்க நிர்வாகத்துறை

மாகாண அரசாங்க நிர்வாகத்துறையை பொறுத்தவரை ஆளுநரும், முதலமைச்சர் தலைமையிலான அமைச்சர் குழுவினரும் முக்கியமானவர்களாக விளங்குகின்றார்கள்.

ஆளுநர்

மாகாண சபை பற்றிய நிர்வாகத்துறையில் ஒவ்வொரு மாகாண சபைக்கும் ஒவ்வொரு ஆளுநர் இருப்பார் என கூறப்படுகின்றது. இவர் ஜனாதிபதியினால் நேரடியாக நியமிக்கப்படுகின்றார். பதவிக்காலம் 5 வருடங்களாகும். இடைக்காலத்தில் இவர் மீது குற்றப் பிரேரணை ஒன்றை மாகாண சபை உறுப்பினர்களில் 2/3 பெரும்பான்மையினரின் ஆதரவுடன் நிறைவேற்றினால் ஜனாதிபதி அவரை பதவியில் இருந்து நீக்கலாம்.

இக்குற்றப்பிரேரணை யாப்பை வேண்டுமென்றே மீறியமை, அதிகாரத்தை துஷ்பிரயோகம் செய்து துர்நடத்தைக்கும், ஊழல் குற்றத்துக்கும் ஆளாகியுள்ளமை, இலஞ்சக் குற்றம் அல்லது ஒழுக்கக்கேடுக் குற்றத்திற்கு ஆளாகியுள்ளமை என்பவை தொடர்பாக இருத்தல் வேண்டும்.

மாகாணசபையின் நிறைவேற்றுப் பணிகளின் மூலாதாரம் ஆளுனர் ஆவார். இதன்படி இவரே மாகாண நிறைவேற்றுத்துறையின் தலைவர் ஆவார்.

அதிகாரங்களும், கடமைகளும்

1) மாகாணசபை தொடர்பானவை.

1. மாகாணசபையைக் கூட்டுதல், கலைத்தல், ஒத்திவைத்தல்.
2. நியதிச் சட்டவாக்கம் பற்றி மாகாண சபைகளுக்குச் செய்திகளை விடுத்தல்.
3. நியதிச் சட்டவாக்கம் பற்றி முதலமைச்சரிடம் கேட்டறிதல்.
4. நியதிச் சட்டங்களுக்கு அங்கிகாரம் அளித்தல்.
5. நியதிச் சட்டங்களை சீர்தூக்கிப் பார்க்குமாறு திருப்பி அனுப்புதல்.
6. இரண்டாவது முறையும் நிறைவேற்றப்படும் நியதிச்சட்டத்தை அவசியமாயின் உயர்நீதிமன்றத்தின் கருத்தை அறிவதற்கு ஜனாதிபதிக்கு சமர்ப்பிப்பதற்காகத் தடுத்து வைத்தல்.

2) மாகாண அமைச்சரவையுடன் தொடர்பானவை.

1. மாகாண முதலமைச்சரையும், ஏனைய அமைச்சர்களையும் நியமித்தல்.

மாகாணசபைத் தேர்தலின் பின்னர் மாகாணசபையின் பெரும்பான்மை பலத்தைப்பெற்ற கட்சியின் தலைவர் அல்லது மாகாணசபை அங்கத்தவர்களில் பெரும்பான்மை ஆதரவைப் பெற்ற ஒருவரை ஆளுனர் முதலமைச்சராகத் தெரிவுசெய்வார். பின்னர் முதலமைச்சரின் ஆலோசனையின் பெயரில் மாகாணசபை உறுப்பினர்களில் இருந்து ஏனைய அமைச்சர்கள் நியமிக்கப் படுவர்.

2. அமைச்சரவை மேற்கொள்ளும் தீர்மானங்களைப் பெற்றுக் கொள்ளுதல்.
3. அமைச்சர்கள் தனிப்பட்ட முறையில் முன்வைக்கும் பிரேரணைகளை அமைச்சரவைக்குச் சமர்ப்பித்தல்.

3) நிறைவேற்று அதிகாரத்தை அமைச்சர்கள் மற்றும் மாகாண பகிரங்க அலுவலர்கள் என்போர் ஊடாக நிறைவேற்றுதல்.

- 4) மாகாணத்தின் நிதிமுகாமைத்துவத்தை மேற்கொள்ளுதல்.
1. மாகாணத்தின் நிதியை முகாமைப்படுத்துவது தொடர்பான சட்டங்களை உருவாக்குதல்.
 2. அவசர நிதியைக் கொண்டு நடத்துதல் மற்றும் கட்டுப்பாடு தொடர்பான சட்டங்களை இயற்றுதல்.
 3. மாகாண நிதிக் கணக்காய்வு தொடர்பான கணக்காய்வாளர் நாயகத்தின் அறிக்கையைப் பெற்றுக்கொள்ளுதலும் அதனை அமைச்சரவையில் சமர்ப்பித்தலும்.
- 5) மாகாண பகிரங்கசேவை தொடர்பானவை.
1. மாகாண பகிரங்க சேவையைக் கட்டுப்படுத்துதல், மாகாண பகிரங்க அலுவலர்களை நியமித்தல், இடமாற்றம் செய்தல், ஒழுக்கக் கட்டுப்பாடுகளை மேற்கொள்ளுதல்.
 2. மாகாண பகிரங்க சேவைகள் தொடர்பான விடயங்கள் மீது தீர்மானங்களை மேற்கொள்ளுதல்.
 3. மாகாண பகிரங்கசேவை ஆணைக்குழுவை நியமித்தல்.

ஆளுநரின் சம்பளம் ஓய்வு பெறும் வயது, ஓய்வூதியம் என்பனவற்றை பாராளுமன்றம் ஒரு சட்டத்தின் மூலம் தீர்மானிக்கும்.

அமைச்சரவையின் உதவியுடன் மாகாண நிர்வாகத்தை மாகாண சபையில் இயற்றப்படும் சட்டங்களுக்கு ஏற்ப கொண்டு நடாத்துவதே ஆளுநரின் பிரதான கடமையாகும். இது விடயத்தில் அரசியல் திட்டத்தின் மூலம் ஆளுநருக்கு அனுமதி அளித்த விடயங்கள் தவிர ஏனைய விடயங்கள் தொடர்பில் மாகாண அமைச்சரவையின் ஆலோசனைப்படியே இவர் கருமம் ஆற்றுதல் வேண்டும். எனினும் ஒரு விடயம் ஆளுநரின் விருப்பப்படி தீர்மானிக்கப்படும் விடயமா? இல்லையா? என்ற பிரச்சினை எழும் போது ஆளுநரின் முடிவே இறுதியானதாக இருக்கும். இம்முடிவின் பெறுமதி பற்றி எந்த நீதிமன்றத்திலும் கேள்வி எழுப்ப முடியாது. ஆளுநரின் விருப்பம் ஜனாதிபதியின் பணிப்பின் பேரிலேயே நடைமுறைப்படுத்தப்படும். மேலும் அமைச்சர்கள் ஆளுநருக்கு ஆலோசனை வழங்குகின்றார்களா? அவ்வாறாயின் எத்தகைய ஆலோசனையை வழங்குகிறார்கள்? என்பதனை எத்தகைய நீதிமன்றங்களிலும் விசாரணை செய்ய முடியாது.

நீதித்துறை தொடர்பான அதிகாரங்கள்

மாகாண சபை இயற்றிய சட்டங்கள் தொடர்பாக அல்லது மாகாண சபை தொடர்பாக பாராளுமன்றம் இயற்றிய சட்டம் தொடர்பாக குற்றங்கள் இழைத்தவர்கள் விடயத்தில் ஆளுநர் அவருக்கு மன்னிப்பு வழங்கலாம். அல்லது தண்டனையை குறைக்கலாம்.

மாகாண நிர்வாகத்தில் ஆளுனரின் வகிபங்கு பிரதானமாக 2 விடயங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டது. ஒன்று ஆளுனர் ஜனாதிபதியின் பிரதிநிதியாகச் செயற்படுவது ஆகும். அவர் தனது நிறைவேற்று அதிகாரங்களை ஜனாதிபதியின் பெயரிலேயே மேற்கொள்வார். தனது கருமங்கள் தொடர்பாக ஜனாதிபதிக்கு பொறுப்புக் கூற வேண்டியவராகவும் உள்ளார். காலத்திற்கு ஏற்ப பொருத்தமான தீர்மானங்களை மாகாணசபை எடுக்கின்றதா என்பதை அவர் தொடர்ந்து கண்காணித்தல் வேண்டும்.

இரண்டாவது, அரசியல் யாப்பிலும் பாராளுமன்ற சட்டங்களிலும் கூறப்பட்டவற்றை மாகாணசட்டத்தில் பாதுகாப்பவராக ஆளுனரே உள்ளார். இதனடிப்படையில் மாகாணசபை நிறைவேற்றும் நியதிச்சட்டங்கள் அரசியல் யாப்பிற்கு உட்பட்டவையாக இருக்கின்றனவா, மாகாணசபை தேசிய கொள்கைக்கு இசைவாகச் செயற்படுகின்றதா?, மாகாணத்தின் செலவுகள் நிதிச் சட்டதிட்டங்களுக்கேற்ப நடைபெறுகின்றனவா, மாகாணத்தின் பகிரங்க சேவை உரிய சட்டதிட்டங்களின் படி நடைபெறுகின்றனவா? என்பவற்றைத் தொடர்ச்சியாகக் கண்காணிப்பது ஆளுனரின் கடமையாகும்.

குறிப்பு

ஒரு ஆளுநரோ ஏதாவது ஒரு மாகாண சபையோ ஆளுநருக்கு அல்லது மாகாண சபைக்கு பணிக்கப்பட்ட அரசியல் திட்டத்தின் பிரகாரம் வழங்கப் பட்ட கட்டளைகளுக்கு ஒத்துழைக்கவோ அல்லது நடைமுறைப்படுத்தவோ மறுத்தால் ஜனாதிபதி அம்மாகாணத்தின் நிர்வாகத்தை அரசியல் திட்டத்திற்கு அமைய நடத்த முடியாத நிலை எழுந்துள்ளது என அறிந்து அம்மாகாண சபையின் சகல அல்லது சில கடமைகளை தான் ஏற்றுக் கொள்ளலாம். அல்லது பாராளுமன்றத்திடம் ஒப்படைக்கலாம். மேலும் பாராளுமன்றம் கூடாதிருக்கும் சந்தர்ப்பங்களில் பாராளுமன்றத்தின் அனுமதியை எதிர்பார்த்து மாகாண சபைகளின் செய்திகளை அனுப்பி வைக்கலாம்.

மாகாண அமைச்சரவை

ஒரு மாகாணத்தின் ஆளுநருக்கு உதவுவதற்கும் ஆலோசனை வழங்குவதற்கும், முதலமைச்சரை குறைவற்றவராகக் கொண்டு நான்கிற்கும் மேற்படாத

வேறு அமைச்சர்களையும் உள்ளடக்கிய அமைச்சரவை ஒன்று உருவாக்கப்படும். ஆளுநர் தமது கடமைகளை செய்யும் போது அரசியல் திட்டம் அனுமதித்தவை தவிர ஏனைய விடயங்களில் அமைச்சரவையின் ஆலோசனையின் படியே மேற்கொள்ள வேண்டும்.

அமைச்சரவையின் பிரதான கடமை மாகாண சபையினால் இயற்றப்படும் சட்டங்களுக்கு ஏற்ப மாகாண நிர்வாகத்தை நடாத்துவதாகும். இந்த வகையில் மாகாண அமைச்சுக்கள், அவ் அமைச்சுக்களின் கீழ் இயங்கும் திணைக்களங்கள், அவற்றின் நிதிநிலை மேற்பார்வை என்பனவற்றை கவனித்தல் இதன் பிரதான பணியாகும். இதைவிட மாகாண சபைக்கு தேவையான மசோதாக்களை உருவாக்கல், மாகாண சபையின் ஆளுங்கட்சி உறுப்பினர்கள் ஆதரவுடன் மசோதாக்களை நிறைவேற்றுதல் போன்ற பணிகளையும் மேற்கொள்வார்.

முதலமைச்சர்

ஒரு குறிப்பிட்ட மாகாண சபையின் ஆளுநர் அம்மாகாண சபைக்கு தெரிவு செய்யப்பட்ட அங்கத்தவர்களுள் தனது கருத்துப்படி யார் பெரும்பான்மை அங்கத்தவர்களின் ஆதரவினை பெற முடியும் எனக் கருதுகின்றாரோ அவரை சபையின் முதலமைச்சராக நியமிப்பார். ஆனால் ஒரு சபைக்கு தெரிவு செய்யப்பட்ட அங்கத்தவர்களுள் பெரும்பான்மையினர் ஏதாவதொரு அரசியல் கட்சியின் அங்கத்தவர்களாக இருந்தால் அந்த அரசியல் கட்சியின் சபைத் தலைவரை முதலமைச்சராக தெரிவு செய்வார். முதலமைச்சரின் ஆலோசனைப்படியே ஆளுநர் மாகாணசபை அங்கத்தவர்களில் இருந்து ஏனைய அமைச்சர்களை தெரிவு செய்வார். முதலமைச்சரே மாகாண அமைச்சரவையின் தலைவராக காணப்படுவார். இந்த வகையில் மாகாண அமைச்சரவையை நியமித்தல், நீக்குதல், அமைச்சர்களுக்குரிய அமைச்சுக்களை ஒதுக்குதல், மாற்றுதல், அமைச்சர்களுக்குரிய திணைக்களங்களை ஒதுக்குதல் மாற்றுதல் என்பனவற்றில் முக்கிய பொறுப்புடையவராக காணப்படுகின்றார்.

நிதி, கொள்கைத் திட்டமிடல், ஆளணி நிர்வாகம், மாகாணப் பகிரங்க சேவை ஆகிய விடயங்களை முதலமைச்சர் தனது பொறுப்பில் வைத்திருப்பார்.

முதலமைச்சர் மாகாணத்தின் பிரதான நிறைவேற்று அதிகாரி ஆவார். மாகாண அமைச்சர்களுக்கு ஒப்படைக்கப்படும் பொறுப்புகளை முறையாக இணைத்தல், அமைச்சர்கள் தமது பணிகளை சரியாக நிறைவேற்றுகின்றனரா என்பதை மேற்பார்வை செய்தல் என்பவை முதலமைச்சரின் கடமைகளாகும்.

மாகாண சபையையும், ஆளுனரையும் இணைத்து வைப்பவர் முதலமைச்சராவார். இதன்படி அவர் அமைச்சரவை நிறைவேற்றுக்

கருமங்களை நடைமுறைப்படுத்தும் விதம், அமைச்சரவை எடுக்கும் கொள்கைத் தீர்மானங்கள், பிரகடனங்களை வெளியிடுவதற்கு எதிர்பார்க்கும் விடயங்கள் என்பவற்றை ஆளுனருக்கு அறிவித்தல் வேண்டும்.

மாகாண அமைச்சரவை மாகாண சபைக்கு கூட்டாக பொறுப்புடையதாகும். அமைச்சரவை மீது நம்பிக்கையில்லா பிரேரணை ஒன்றை மாகாண சபை கொண்டு வந்து நிறைவேற்றுவதன் மூலம் அமைச்சரவையை பதவி நீக்கும் அதிகாரம் மாகாண சபைக்கு உண்டு.

நிதி ஆணைக்குழு

மாகாண சபைகளுக்கு நிதி வருவாய்களை பங்கீடு செய்வதற்கென பிரதி நிதித்துவம் வாய்ந்த ஒரு ஆணைக்குழு நிறுவப்படும். இவ் ஆணைக்குழுவில் இலங்கை மத்திய வங்கியின் ஆளுநர், திறைசேரியின் காரியதரிசி மூன்று பிரதான சமுதாயங்களையும் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தும் மூன்று வேறு பிரதி நிதிகள் என்போர் அங்கம் வகிப்பர். இவர்கள் அனைவரும் மூன்று வருடங்களுக்கு கடமையாற்றவென ஜனாதிபதியால் நியமிக்கப்படுவர்.

மாகாணங்களின் தேவைகளை பூர்த்தி செய்வதற்கு போதுமான நிதிகளை அரசாங்கம் நிதி ஆணைக்குழுவின் சிபாரிசின் பேரிலும் அவர்களின் ஆலோசனையை பெற்றும் வருடாந்தர வரவு, செலவு திட்டத்தில் இருந்து வழங்கும்.

இதைவிட நிதி ஆணைக்குழு அரசாங்கத்தினால் ஒவ்வொரு வருடமும் வழங்கப்படும் நிதியினை மாகாணங்களுக்கிடையே எவ்வாறு பகிர்தல் வேண்டும் என்ற கொள்கை பற்றியும் மாகாண சபையின் நிதி தொடர்பாக ஜனாதிபதி ஆணைக்குழுவிற்கு அனுப்பும் வேறு விடயங்கள் பற்றியும் ஜனாதிபதிக்கு தனது சிபாரிசுகளை வழங்கும்.

மாகாண நீதித்துறை

மாகாண நீதித்துறைக்கு பொறுப்பாக மேல் நீதிமன்றம் காணப்படுகின்றது. இதன் அடிப்படையில் ஒவ்வொரு மாகாணத்திலும் ஒவ்வொரு மேல் நீதிமன்றம் உருவாக்கப்படும். இலங்கை மேல் நீதிமன்ற நீதிபதிகளில் இருந்து பிரதம நீதியரசர் ஒவ்வொரு மாகாண மேல் நீதி மன்றத்திற்கும் தேவையான எண்ணிக்கையுள்ள நீதிபதிகளை நியமிப்பார். இந்நீதிபதிகள் பிரதம நீதியரசரால் இடமாற்றம் செய்யப்படலாம்.

கடமைகள்

1. மாகாணத்தினுள் புரியப்படும் குற்றங்களை பொறுத்து இலங்கை மேல் நீதிமன்றத்தினால் விசாரணை செய்யக்கூடிய குற்றவியல் விசாரணைகளை இந்நீதிமன்றம் மேற்கொள்ளும்.
2. மாகாணத்திலுள்ள ஆரம்ப நீதிமன்றங்களும் நீதவான் நீதிமன்றங்களும், விதித்த தீர்ப்புக்கள், கட்டளைகள் என்பவற்றையும் மறுபரிசீலனையின் கீழ் வழங்கும் ஏனைய விசாரணை அதிகாரங்களையும் செயற்படுத்தும்.
3. பாராளுமன்ற சட்டத்தின் கீழ் வழங்கும் ஏனைய விசாரணை அதிகாரங்களையும் செயற்படுத்தும்.
4. மாகாணத்தினுள் சட்ட விரோதமாக தடுத்து வைக்கப்பட்டிருக்கும் நபர்களுடைய முறைப்பாடுகளை விசாரணை செய்யும்.
5. மாகாணத்தினுள் எந்த ஒரு நபரும் மாகாணத்தினால் இயற்றிய சட்டங்களை மீறினால் அதனை விசாரிக்கும் உரிமையை கொண்டிருக்கும்.

மாகாண சபைக்கென பகிர்ந்தளிக்கப்பட்ட முக்கிய விடயங்கள்

1. **உள்ளூர் சட்டமும் ஒழுங்கும்:** இதன்கீழ் ஒவ்வொரு மாகாணத்திற்கும் ஒவ்வொரு பொலிஸ்படை இயங்கும். இது மாகாண பொலிஸ்படை என அழைக்கப்படும். இதைவிட தேசிய மட்டத்தில் பொலிஸ் மா அதிபர், பிரதி பொலிஸ்மா அதிபர்கள், சிரேஷ்ட பொலிஸ் தரத்தினர் ஆகியோரை உள்ளடக்கிய ஒரு தேசிய பொலிஸ் பிரிவு ஒன்றும் இயங்கும். மாகாண பொலிஸ் பிரிவானது தேசிய பிரிவிலிருந்து கடமை வழி அனுப்பப்பட்ட பொலிஸ் அதிபர்கள், உதவி பொலிஸ் அதிபர்கள் என்போரையும் மாகாணத்தில் சேர்க்கப்பட்ட மாகாண உதவிப் பொலிஸ் அதிபர், பிரதம இன்ஸ்பெக்டர், உதவி இன்ஸ்பெக்டர்கள், சார்ஜன்கள், கான்ஸ்டபிள்கள் ஆகியோரையும் கொண்டிருக்கும். இவ் இரு பிரிவுகளும் பொலிஸ் மா அதிபரின் முழுமையான நெறிப்படுத்தலிலும் கட்டுப் பாட்டிலுமே இயங்கும்.

ஒவ்வொரு மாகாண பிரிவுக்குமான ஆட்சேர்த்தல் பின்வரும் மூன்று உறுப்பினர்களை கொண்ட ஒரு மாகாண பொலிஸ் ஆணைக் குழுவினால் மேற்கொள்ளப்படும்:

1. மாகாணத்தின் பிரதி பொலிஸ் மா அதிபர்
2. ஜனாதிபதியினால் நியமிக்கப்படும் ஒருவர்
3. மாகாணத்தின் முதலமைச்சரினால் நியமிக்கப்படும் ஒருவர்.

2. காணியும் காணியமர்வும்: காணி, காணி மீதான உரிமை, காணி மற்றும், காணி அபிவிருத்தி என்பன மாகாண சபைகளுக்கு அதிகார பரவலாக்கப்பட்ட ஒரு விடயமாகும். எனினும் அவ்வாறான அதிகார பரவலாக்கத்திற்கு பின்வருவன விதிவிலக்குகளுக்கு உட்பட்டிருக்கும்:

1. அரசு காணிகள்

அ. இலங்கை அரசாங்கத்திற்கு தேவையான காணிகளை எவ்வித மட்டுப்படுத்தலும் இன்றி இலங்கை அரசாங்கம் பயன்படுத்தும்.

ஆ. மாகாண சபைகளுக்கு அதிகார பரவலாக்கம் செய்யப்பட்ட விடயங்கள் தொடர்பான நோக்கங்களுக்காக தேவைப்படும் காணிகள்.

இவ்வாறான நோக்கங்களுக்காக தேவைப்படும் காணிகளின் பயன்பாட்டுத் திட்டங்களை பொருத்தமான தேசிய கொள்கைகளுக்கு இணங்க உருவாக்க வேண்டியது மாகாண சபையின் கடமையாகும். இவ்வாறான திட்டங்களின் கீழ் காணியை பாராதீனப்படுத்தல் அல்லது கையளித்தல் மாகாணசபைகளின் ஆலோசனையின் பேரில் ஜனாதிபதியினால் மேற்கொள்ளப்படும்.

2. அரசு காணிகளின் பயன்பாடு தொடர்பாக கொள்கையை உருவாக்குவதற்கான அதிகாரம் கொண்டுள்ள ஒரு தேசிய காணி ஆணைக் குழுவும் நிறுவப்படும்.

3. மாகாணங்களுக்கிடையிலான நீர்ப்பாசன காணி அபிவிருத்தி திட்டங்கள் இத்தகைய திட்டங்கள் (உ-ம். மகாவலி அபிவிருத்தி திட்டம்) இலங்கை அரசாங்கத்தின் திட்டமாகவே இருக்கும். இவ்வாறான காணிகளுக்கான காணி உரிமையை பெற விரும்புவோரை தெரிவு செய்தல் தொடர்பான தத்துவங்களும், அளவைகளும், இலங்கை அரசாங்கத்தினாலேயே நிர்ணயிக்கப்படும். எனினும் இத்தத்துவங்களை நடைமுறையில் பிரயோகித்தல் காணி உரிமை பெற விரும்புவோரை தெரிவு செய்தல் என்பன மாகாண சபையின் அதிகாரங்களுக்கு உட்பட்டிருக்கும்.

3. விவசாயமும் கைத்தொழிலும்: இலங்கை முழுவதிலும் விவசாய அபிவிருத்தி சம்பந்தமான தேசிய கொள்கைகளை உருவாக்கி அமுலாக்குதல் மத்திய அரசாங்கத்திற்கென ஒதுக்கப்பட்ட ஒரு விடயமாகும். ஒரு மாகாணத்தினுள் அல்லது ஒரு மாவட்டத்தினுள் ஒரு மாவட்ட விவசாய திட்டத்தை தயாரித்து செயற்படுத்தல், வளங்களையும் சேவைகளையும் ஒழுங்குபடுத்தல், விளைபொருட்களை சந்தைப்படுத்தல் என்பன மாகாண சபைக்குரியதாகும். மேலும் சிறிய அளவிலான நீர்ப்பாசன வேலைகளை புனரமைப்பு செய்தலும்

பராமரித்ததலும், சபையின் கடமையாக இருக்கும். கைத்தொழில் அபிவிருத்தி தொடர்பாக ஒரு தேசிய கொள்கையை உருவாக்கி அமுலாக்குதல் மத்திய அரசாங்கத்திற்குரியதாகும். இக் கொள்கைக்கு உட்பட்டு தமது சொந்த பகுதிகளுக்குள்ளே தொழில்களை நிறுவுவதற்கும், மேம்படுத்துவதற்கும் மாகாண சபை அதிகாரம் கொண்டிருக்கும்.

4. கல்வியும் கலாசாரமும்: பல்கலைக்கழகங்கள், தொழில்நுட்பக் கல்லூரிகள், தேசிய பாடசாலைகள் என்பன மத்திய அரசாங்கத்தின் அதிகாரத்திற்கு உட்பட்டதாக அமையும். மாகாண சபைகள் இரண்டாம் தர கல்வி மட்டம் வரைக்குமே அதிகாரம் உடையவையாக காணப்படும். எனினும் மாகாண அரசாங்கம் அரச நிதியின்றி தனியார் பல்கலைக்கழகங்களை நிறுவி முகாமை செய்யலாம். கலாச்சார செயற்பாடுகளை மேம்படுத்துவதும் நடாத்துவதும் மாகாண சபைகளின் பொறுப்பாகும். இந்த வகையில் கலைகள், நாடகம், இன்னிசை, இலக்கியம் ஆகியவற்றை அபிவிருத்தி செய்வதும், விழாக்கள் நடாத்துவதற்கு உதவி புரிவதும் மாகாண சபைகளின் அதிகாரமாக இருக்கும்.

நன்மைகள்

1. இலங்கையில் இனப் பிரச்சினைக்கு தீர்வாக பண்டா - செல்வா ஒப்பந்தம்: டட்லி - செல்வா ஒப்பந்தம், என்பன உருவாக்கப்பட்ட போதும் அவை எழுத்துருவில் சட்டமாக்கப்படவில்லை. அதுவும் குறிப்பாக மாவட்ட அபிவிருத்தி சபை சட்டம் உருவாக்கப்பட்ட போதும் அது பாராளுமன்ற சட்டமாக இருந்ததே தவிர அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்தின் ஒரு பகுதியாக இருக்கவில்லை. இச்சட்டமே இனப்பிரச்சினைக்கு தீர்வாக அரசியல் அமைப்பில் உருவாக்கப்பட்ட சட்டமாக விளங்குகிறது.
2. குறைந்த அளவிலான அதிகார பங்கீட்டினையாவது இம் மாகாண சபை சட்டம் தமிழ் மக்களுக்கு வழங்கியுள்ளது
3. தமிழ் மக்களின் நீண்டகால கோரிக்கையானது வடகிழக்கு இணைப்பு என்பது தற்காலிகமாகவாவது இங்கு மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளது.
4. மத்தியில் குவிந்துள்ள அதிகாரங்கள் மாகாண மட்டத்திலாவது பரவலாவதற்கு இவ் அரசாங்க முறை வழி செய்துள்ளது.
5. மாகாண மட்டத்தில் சிறிய அளவிலாவது அபிவிருத்திகள் மேற்கொள்வதற்கும் மாகாண மக்களின் பிரதிநிதிகள் அது தொடர்பான தீர்மானங்களை தாங்களே எடுப்பதற்கும் இது வழி செய்துள்ளது.

குறைபாடுகள்

1. மாகாண சபை அரசாங்க முறை இலங்கையில் நீண்டகாலமாக நிலவி வந்த இனப்பிரச்சினைக்கு தீர்வாகவே முன்வைக்கப்பட்டது. அவ்வாறு முன்வைக்கும்போது குறிப்பிட்ட சமூகத்தின் பிரதேசங்களுக்கு மட்டும் அதிகார பரவலாக்கத்தை மேற்கொண்டிருக்கலாம். மாறாக இலங்கை முழுவதும் மாகாண சபை உருவாக்கப்பட்டமையானது. இலங்கை போன்ற பொருளாதார வளம் குன்றிய ஒரு நாட்டிற்கு பாரிய நிதிச் சூமையை கொடுக்கின்ற ஒன்றாக உள்ளது. இதன் விளைவு யாதெனில் பல மாகாணசபைகள் தமக்கென ஒதுக்கப்பட்ட விடயங்களை கூட மேற்கொள்வதற்கு நிதி வசதிகள் அற்றவையாக விளங்குகின்றன.
2. தமிழ் மக்களின் நீண்டகால கோரிக்கையான வடகிழக்கு இணைப்பு என்பது இங்கு நிரந்தரமாக இணைக்கப்படவில்லை. தற்காலிகமாகவே இணைக்கப்பட்டுள்ளது. இதனை தமிழ் மக்களோ, தமிழ் மக்களின் கட்சிகளோ ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை. தற்போது உயர்நீதிமன்றம் அதனையும் பிரித்துள்ளது.
3. கிழக்கு மாகாண மக்கள் வட மாகாணத்துடன் இணைந்திருக்க விரும்புகின்றார்களா? இல்லையா? என எதிர்காலத்தில் ஒரு சர்வஜன வாக்கெடுப்பு நடாத்தப்படும் எனவும் கூறப்பட்டது. கிழக்கு மாகாணத்தில் சிங்கள குடியேற்றங்களை உருவாக்கிவிட்டு அதனையும் இணைத்து சர்வஜன வாக்கெடுப்பொன்றை நடாத்துவதை தமிழ் மக்கள் விரும்பவில்லை. கிழக்கு மாகாண தமிழ் மக்களின் மத்தியில் மாத்திரம் இது தொடர்பான வாக்கெடுப்பொன்று நடாத்தப்படுமாயின் அது பொருத்தமானதாக அமைந்திருக்கும்.
4. இவ் அரசாங்க முறையில் வடக்கு கிழக்கு மாகாணத்தில் வாழ்கின்ற முஸ்லிம் மக்களின் அபிலாசைகள் கவனத்தில் எடுத்துக் கொள்ளப்படவில்லை. இது விடயத்தில் ஸ்ரீலங்கா முஸ்லிம் காங்கிரஸ் வடகிழக்கு முஸ்லிம் மக்களை பெரும்பான்மையாகக் கொண்ட தனியான நிர்வாக அலகு ஒன்றை கோரி வருகின்றது.
5. அதிகார பங்கீட்டை பொறுத்தவரை மாகாண சபைகளுக்கு போதியளவான அதிகாரங்கள் பங்கிடப்படவில்லை. குறிப்பாக காணி அதிகாரம், பொலிஸ் அதிகாரம் என்பனவற்றில் ஒரு பலவீனமான நிலையே காணப்படுகின்றது. இது விடயத்தில் பண்டா - செல்வா ஒப்பந்தம் டட்லி - செல்வா ஒப்பந்தம் என்பனவற்றின் ஏற்பாடுகள் மேன்மை உடையனவாக விளங்குகின்றன.

6. மாகாண சபைக்கென அதிகாரம் அளிக்கப்பட்ட விடயங்களில் கூட மத்திய அரசாங்கத்தின் பிடி காணப்படுகின்றது. குறிப்பாக பொலிசும் பொது ஒழுங்கும், கல்வியும், கல்விச் சேவையும், காணி, கடன் பெறல், வரி விதித்தல், சூழலை பாதுகாத்தல், கமத்தொழில், சுகாதாரம் போன்ற 8 விடயங்களில் எவ்வளவுக்கு மாகாண சபைகள் சட்டம் இயற்றலாம் என பாராளுமன்றம் ஒரு சட்டத்தை இயற்றிக்கொடுத்தல் வேண்டும் என கூறப்பட்டது. இதனை அடிப்படையாகக் கொண்டே மத்திய அரசு தனது எதேச்சதிகார நடவடிக்கைகளில் இறங்கலாம். ஏனெனில் இது தொடர்பான எல்லைகள் எதுவும் அரசியல் திட்டத்தில் தெளிவாக வரையறுக்கப்பட்டு இருக்கவில்லை. நடைமுறையில் இரண்டு வருடங்கள் ஆட்சியில் இருந்த வடகிழக்கு மாகாண அரசாங்கம் போக்குவரத்து, பெருந்தெருக்கள் தொடர்பாக சட்டங்கள் உருவாக்க முனைந்தபோது பாராளுமன்றம் தான் இயற்றிய சட்டத்தின் ஊடாக அதனை தடுத்திருந்தது.
7. மாகாண சபைக்கென ஒதுக்கப்பட்ட விடயங்களை கூட நடைமுறையில் மேற்கொள்வதற்கு மாகாணசபைக்கு அதிகாரம் அளிக்கப்படவில்லை. இதனால் அவை மேற்கொள்ளப்படாமலேயே விடப்பட்டுள்ளன. உதாரணமாக மாகாணசபை முறை ஆரம்பிக்கப்பட்டு 9 வருடங்கள் கடந்தும் கூட இதுவரை எந்த ஒரு மாகாணத்திலும் மாகாண பொலிஸ் பிரிவு ஆரம்பிக்கப்படவில்லை.
8. மக்களினால் தெரிவுசெய்யப்படாத ஆளுநருக்கு மக்களால் தெரிவு செய்யப்பட்ட முதலமைச்சரை விட அதிக அளவிலான அதிகாரங்கள் வழங்கப்பட்டன.
9. ஒத்தியங்கு பட்டியலிலுள்ள விடயங்கள் தொடர்பில் சட்டமியற்றும் அதிகாரம் மாகாண சபைகளை விட மத்திய பாராளுமன்றத்திற்கே கூடுதலாக உள்ளது.
10. மாகாணசபைகள் தமது நிதி வருமானங்களுக்கு சொந்த பலத்தில் தங்கியிருப்பதற்கான ஏற்பாடுகள் கூறப்படவில்லை. மாறாக மத்திய அரசாங்கத்தில் தங்கியிருக்கும் நிலையே காணப்படுகின்றது.
11. மத்திய அரசாங்கத்தினதும், மாகாண சபைகளினதும் ஆட்சி அதிகாரங்கள் வெவ்வேறு கட்சிகளிடம் கிடைக்கப்படின அவையிரண்டும் ஒற்றுமையாக இயங்குவதற்கு தடைகள் ஏற்படும். இந்நிலை மாகாணசபைகளின் செயற்பாடுகளில் சீர்குலைவுகளையும் தேக்கங்களையும் உருவாக்கும்.

1978 ஆம் ஆண்டின் குடியரசு யாப்பில் மேற்கொள்ளப்பட்ட திருத்தங்கள்

1979 ஆம் ஆண்டு பெப்ரவரி மாதம் 26 ஆம் திகதி ஊர்ஜிதம் செய்யப்பட்ட முதலாவது திருத்தத்தின் சுருக்கம்

1978 ஆம் ஆண்டின் இரண்டாவது குடியரசு யாப்பின் முதலாவது திருத்தம் யாப்பின் 140 ஆவது சரத்தோடு சம்பந்தப்பட்டதாகும். அதன்படி 140 ஆவது சரத்தினை உடன் அடுத்த பின்வரும் வாசகங்கள் சேர்க்கப்பட வேண்டுமென விதிக்கப்பட்டது:

“இந்தச் சரத்தின் முன்னைய விதிகளின் பிரகாரம் பாராளுமன்றம் சட்டத்தின் மூலம் எந்த குறிப்பிட்ட தொகுதியான வழக்குகளில், சட்டத்தில் குறிக்கப்பட்ட பிரகாரம் மேல்முறையீட்டு நீதிமன்றத்துக்கு வழங்கப்பட்ட நியாயாதிக்கத்தினை மேல்முறையீட்டு நீதிமன்றமல்ல உயர் நீதிமன்றமே நிர்வகிக்கும்.”

1979 ஆம் ஆண்டின் பெப்ரவரி மாதம் 26 ஆம் திகதி ஊர்ஜிதம் செய்யப்பட்ட இரண்டாவது திருத்தத்தின் சுருக்கம்

இலங்கை ஜனநாயக சோசலிச குடியரசு யாப்பின் 161 ஆவது சரத்தின் உபபந்தி (ii) இனை மாற்றி அதற்குப் பதிலாக பின்வரும் புதிய உபபந்தி சேர்க்கப்பட்டு திருத்தப்பட்டுள்ளது:

ஒரு அங்கீகரிக்கப்பட்ட கட்சியிலிருந்து ஒரு அங்கத்தவர் தாமாகவே, இராஜினாமாச் செய்தால் அல்லது கட்சியிலிருந்து வெளியேற்றப்பட்டால் அல்லது வேறு வழிகளில் முதலாவது பாராளுமன்றத்தின் ஆயுட்காலத்தில் தனது அங்கத்துவத்தை இழந்தால் அத்தகைய கட்சியின் செயலாளர் குறிப்பிட்ட அங்கத்தவர் அங்கத்துவத்தை இழந்து விட்டார் என இரு கிழமைக்குள் பாராளுமன்றத்தின் செயலாளர் நாயகத்துக்கு அதனை அறிவித்தல் வேண்டும். அத்தகைய அறிவித்தலை செயலாளர் நாயகம் சபாநாயகருக்குச் சமர்ப்பிப்பார்.

உயர் நீதிமன்றத்துக்கு அவ் அங்கத்தவர் ஒரு மாத காலத்துள் விண்ணப்பிக்க உரித்துடையவராவார். உயர் நீதிமன்றம் இரண்டு மாத காலத்துள் குறிப்பிட்ட அங்கத்தவர் நீக்கப்பட்டமை சரியா இல்லையா என்பதைத் தீர்மானிக்கும்.

சபாநாயகர் அத்தகையதொரு அறிக்கையினைப் பெற்றால் ஒரு தெரிவுக் குழுவினை நியமித்து, அக்குழு சமர்ப்பித்த அறிக்கையினை பாராளுமன்றம் 85 அங்கத்தவர்கள் சாதகமாக வாக்களித்தால் அக்குறிப்பிட்ட அங்கத்தவர் பாராளுமன்ற அங்கத்துவத்தினை இழப்பார்.

1982 ஆம் ஆண்டின் ஓகஸ்ட் மாதம் 27 ஆம் திகதி ஊர்ஜிதம் செய்யப்பட்ட மூன்றாவது திருத்தத்தின் சுருக்கம்

இலங்கை ஜனநாயக சோசலிச குடியரசு யாப்பின் 31 ஆவது சரத்து பின்வருமாறு திருத்தப்பட்டுள்ளது. அச்சரத்தின் 3 ஆம் பந்தியினை உடன் அடுத்து பின்வரும் பந்தி சேர்க்கப்பட்டுள்ளது.

இந்த அத்தியாயத்தின் விதிகளுக்கு முரணாகாதவாறு ஜனாதிபதி பதவி ஏற்று நான்கு வருட காலம் முடிவடைந்ததின் பின்னர் எந்த காலத்திலும் ஒரு பிரகடனத்தின் மூலம் தான் தொடர்ந்து இன்னுமொரு பதவிக் காலத்துக்கு பதவியில் இருப்பதற்கு மக்களின் அனுமதியினைக் கோர முடியும்.

1982 ஆம் ஆண்டு டிசம்பர் மாதம் 23 ஆம் திகதி ஊர்ஜிதம் செய்யப்பட்ட நாலாவது திருத்தத்தின் சுருக்கம்

இலங்கை ஜனநாயக சோசலிச குடியரசு யாப்பின் 161 ஆவது சரத்தின் (e) பிரிவினை இல்லாது ஆக்கி அதற்குப் பதிலாக பின்வரும் பந்தி சேர்க்கப்பட்டுள்ளது.

(e) ஆயுட்காலம் முடிவடைய முன்பே கலைக்கப்பட்டாலன்றி முதலாவது பாராளுமன்றம் 1989 ஆம் ஆண்டு ஓகஸ்ட் மாதம் 4 ஆம் திகதி வரை தொடர்ந்து இயங்கும். அதன் பின்னர் அது கலைக்கப்பட்டதாக கொள்ளப்படுவதோடு 70 ஆம் சரத்து (5) ஆம் பிரிவு உபபிரிவு (b) செயற்பாட்டுக்கு வரும்.

1983 ஆம் ஆண்டு பெப்ரவரி மாதம் 25 ஆம் திகதி ஊர்ஜிதம் செய்யப்பட்ட ஐந்தாம் திருத்தத்தின் சுருக்கம்

இலங்கை ஜனநாயக சோசலிச குடியரசு யாப்பின் 161 ஆவது சரத்தின் (iii) ஆம் உப பந்தியின் (d) பிரிவு பின்வருமாறு திருத்தப்பட்டுள்ளது:

(ஆ) முப்பது நாட்களுள் ஒரு குறிப்பிட்ட கட்சி தனது கட்சியில் ஏற்பட்டுள்ள வெற்றிடத்துக்கு ஒரு அங்கத்தவரை நியமிக்காது விடின் தேர்தல் ஆணையாளர் உடனடியாக அதனை ஜனாதிபதிக்கு அறிவிக்க வேண்டும். அத்தகைய அறிவித்தல் கிடைத்த முப்பது நாட்களுள்

வர்த்தமானியில் அறிவித்த ஜனாதிபதி அத்தகைய வெற்றிடம் உள்ள தேர்தல் மாவட்டத்தில் தேர்தல் நடத்த வேண்டும்.

1983 ஆம் ஆண்டு ஓகஸ்ட் மாதம் 8 ஆம் திகதி ஊர்ஜிதம் செய்யப்பட்ட ஆறாவது திருத்தத்தின் சுருக்கம்

இலங்கை ஜனநாயக சோசலிச குடியரசு யாப்பின் 157 ஆவது சரத்தினை உடன் அடுத்து 157 - A சரத்தாகப் பின்வருவன சேர்க்கப்பட்டுள்ளன:

(1) எந்த ஒரு நபரும் நேரடியாகவோ மறைமுகமாகவோ இலங்கையிலோ இலங்கைக்கு வெளியிலோ இலங்கையிற் ஆள்புலத்திலுள்ளோ ஒரு தனியான அரசினை ஆதரிக்கவோ, சார்பாகப் பிரசாரம் செய்யவோ, முன்னெடுக்கவோ, பண உதவி செய்யவோ, தூண்டுவதோ தடை செய்யப்பட்டுள்ளது.

(2) எந்த ஒரு அரசியல் கட்சியும் அல்லது மற்றைய சங்கங்களோ அல்லது ஒழுங்கமைப்போ இலங்கையின் ஆள் புலத்தினுள் தனியான தொரு அரசினை உருவாக்குதலை ஒரு இலக்காகவோ, அல்லது நோக்கமாகவோ கொண்டிருக்கக் கூடாது.

1983 ஆம் ஆண்டு ஓகஸ்ட் மாதம் 4 ஆம் திகதி ஊர்ஜிதம் செய்யப்பட்ட ஏழாவது திருத்தத்தின் சுருக்கம்

இலங்கை ஜனநாயக சோசலிச குடியரசு யாப்பின் 5 ஆம் சரத்து பின்வருமாறு திருத்தப்பட்டுள்ளது:

(அ) 'இருபத்து நாலு' என்பதற்குப் பதிலாக 'இருபத்தைந்து' என்ற சொற்கள் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன. (ஆ) 'எல்லைப்புற நீர்' என்பதற்குப் பதிலாக 'எல்லைப்புற நீர்' பாராளுமன்றம் ஒரு பிரேரணை தீர்மானித்து குறிப்பிட்ட நிர்வாக மாவட்டங்களை சிறு பிரிவுகளாக்கியோ அல்லது மற்றவற்றுடன் சேர்த்தோ வேறு நிர்வாக மாவட்டங்களை உருவாக்கலாம்.

1984 ஆம் ஆண்டு மார்ச் மாதம் 6 ஆம் திகதி ஊர்ஜிதம் செய்யப்பட்ட எட்டாவது திருத்தத்தின் சுருக்கம்

இலங்கை ஜனநாயகக் குடியரசு யாப்பின் 33 ஆவது சரத்தின் (c) பந்தியினை உடன் அடுத்து பின்வரும் பந்தி சேர்க்கப்பட்டது:

(cc) தமது தொழிலில் பிரபல்யம் அடைந்த மிக உயர்ந்த நன் நடத்தை யுடையவர்களையும் தொழில் கணிப்பினையும் பெற்ற சட்டத்தரணிகள் ஜனாதிபதியின் நியாயவாதியாக தெரிவு செய்யப்படுவர். இந்தப் பந்தியின் கீழ்த்தெரிவு செய்யப்பட்ட ஒவ்வொரு ஜனாதிபதி நியாய

வாதியும் இராணி நியாயவாதிகள் இதுவரையும் அனுபவித்து வந்த சகல முன்னுரிமைகளையும் அனுபவிக்க உரித்துடையவர்கள்.

1984 ஆம் ஆண்டு ஓகஸ்ட் மாதம் 24 ஆம் திகதி ஊர்ஜிதம் செய்யப்பட்ட ஒன்பதாவது திருத்தத்தின் சுருக்கம்

இலங்கை ஜனநாயக சோசலிச குடியரசு யாப்பின் 91 ஆவது சரத்தின் முதலாவது பந்தியின் உபபந்தி (d) யினைத் திருத்தி பின்வரும் பகுதிகள் சேர்க்கப்பட்டுள்ளது. (vii), (viii), (ix), (x).

(vii) 1970 ஆம் ஆண்டு நவம்பர் மாதம் 18 ஆம் திகதிக்கு முன்னர் உருவாக்கப்பட்ட எந்தப் பொதுத்துறை பதவியினதும் ஆரம்ப வருடாந்த சம்பளத் தொகை அத்திகதியின் போது, 6,720 ரூபாவுக்கு குறையாதிருந்தால் அல்லது அது போன்ற ஒரு வருடத்துக்கான சம்பளம், பின்னர் சம்பள விகிதம் திருத்தப்பட்டால் மேற்சொன்ன ஆரம்ப சம்பளத்துக்குச் சமமாக இருத்தல் வேண்டும்.

(viii) 1970 ஆம் ஆண்டு நவம்பர் மாதம் 18 ஆம் திகதிக்குப் பின்னர் உருவாக்கப்பட்ட எந்தவொரு பொதுத் துறை பதவிக்கும் (vii) ஆம் பதவியில் சொல்லப்பட்ட வருடாந்தர சம்பளம் வழங்கப்பட வேண்டும்.

(ix) 1970 ஆம் ஆண்டு நவம்பர் மாதம் 18 ஆம் திகதி எந்தவொரு பொதுக்கூட்டுத் தாபனத்தினதும், உத்தியோகத்தர் 7.200 ரூபா வருடாந்த சம்பளமாக பெற்றிருந்தால் பின்னர் செய்யப்படும் எந்தத் திருத்தத்திலும் அதுவே ஆரம்ப சம்பளமாக இருத்தல் வேண்டும்.

(x) 1970 ஆம் ஆண்டு நவம்பர் மாதம் 18 ஆம் திகதியின் பின்னர் எந்தவொரு கூட்டுத்தாபன உத்தியோகத்தரும் (ix) இல் குறிப்பிடப்பட்ட ஆரம்ப சம்பளம் பெற்றிருந்தால் பின்னர் செய்யப்படும் எந்தத் திருத்தத்திலும் அத்தகைய சம்பளமே பெறுதல் வேண்டும்.

1986 ஆம் ஆண்டு ஓகஸ்ட் மாதம் ஆறாம் திகதி ஊர்ஜிதம் செய்யப்பட்ட பத்தாவது திருத்தத்தின் சுருக்கம்

இலங்கை ஜனநாயக சோசலிச குடியரசு யாப்பின் 155 ஆம் சரத்து பின்வருமாறு திருத்தப்பட்டுள்ளது:

- (1) இந்தச் சரத்தின் (8) ஆம் (9) ஆம் பந்திகளை நீக்கி விடுதல்.
- (2) இந்தச் சரத்தின் (10) ஆம் (11) ஆம் பந்திகளை (8), (9) ஆம் பந்திகளாக மாற்று எண்களை வழங்குதல்.
- (3) புதிய (9) ஆவது பந்திக்குப் பதிலாக (6), (7), (8) கொண்டிருந்த சொற்களையும் எண்ணிக்கைகளையும் உள்ளடக்குதல்.

1987 ஆம் ஆண்டு மே மாதம் 6 ஆம் திகதி ஊர்ஜிதம் செய்யப்பட்ட
பதினோராவது திருத்தத்தின் சுருக்கம்

இலங்கை ஜனநாயக சோசலிச குடியரசு யாப்பின் (111) ஆவது சரத்தின் (1) ஆம் பந்தியினை நீக்கி விட்டு அதற்குப் பதிலாக பின்வரும் பந்திகள் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன:

- (1) பாராளுமன்றம் சட்டத்தினூடாகவோ அல்லது கட்டளையின் மூலமோ வழங்கும் நியாயாதிக்கம் அதிகாரங்களையும் கொண்ட இலங்கையின் மேல்நீதி மன்றம் ஏற்றிருக்கும்.
- (2) யாப்பின் 112 ஆவது சரத்தின் 8 ஆம் பந்தியின் (9) ஆவது உப பந்தியின் பின்வரும் வார்த்தைகளான 'நீதித்துறை உத்தியோகத் தர்களை நியமித்தல்' என்பதற்கு பதிலாக 'நீதித்துறை உத்தியோகத் தர்களையும் குறிப்பிட்ட பொதுத்துறை உத்தியோகத்தர்களையும் நியமித்தல்' என்பதைச் சேர்த்தல் வேண்டும்.
- (3) 113 ஆம் சரத்தினை உடன் அடுத்து பின்வரும் சரத்து சேர்க்கப் பட்டு அது 113A சரத்து எனக் கொள்ளப்படும்.
113A பிஸ்கால் ஒருவர் முழுத் தீவுக்குமென இருப்பதோடு அப்பதவிக்குரியவர் ஆரம்ப நீதிமன்ற பிஸ்கால்களை மேற்பார்வை செய்வதோடு அவர்களைக் கட்டுப்படுத்துவார்.
- (4) 114 ஆம் சரத்து பின்வருமாறு திருத்தப்பட்டுள்ளது. இந்தச் சரத்தின் 4 ஆம் பந்தியில் 'எல்லா பதவி மாற்றங்களையும் செய்யும் அதிகாரம்' என்பதற்கு பதிலாக 'குறிப்பிட்ட பொதுத் துறை உத்தியோகத்தர்களின் பதவி மாற்றங்களைச் செய்யும் அதிகாரம்'.
- (5) 146 ஆம் சரத்தின் (2) ஆம் பந்தியினை நீக்கி விட்டு அதற்குப் பதிலாக பின்வரும் பந்தி சேர்க்கப்பட்டுள்ளது. மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றத்தின் நியாயாதிக்கம் ஒரே நேரத்தில் வெவ்வேறு விடயங்கள் தொடர்பாக பல நீதிபதிகள் வெவ்வேறாக நீதி வழங்குவதற்கு வழிவகை செய்யப்பட்டுள்ளது.

1987 ஆம் ஆண்டு நவம்பர் மாதம் 14 ஆம் திகதி ஊர்ஜிதம் செய்யப்பட்ட
பந்தியின் பதின்மூன்றாவது திருத்தம்

இலங்கை ஜனநாயக சோசலிச குடியரசு யாப்பின் 18 ஆம், 138 ஆம், 154 ஆம் சரத்துக்களைத் திருத்துவதினூடாக இலங்கையில் மாகாண சபைகள் உருவாக்கப்பட்டுள்ளன.

(இத்திருத்தத்தின் பிரகாரம் உருவாக்கப்பட்டுள்ள மாகாண சபைகளின் கட்டமைப்பு, அதிகாரங்கள், செயற்பாடு என்ன என்பது இந்நூலின் 10 அத்தியாயத்தில் விரிவாக விளக்கப்பட்டுள்ளது.)

1988 ஆம் ஆண்டு மே மாதம் இருபத்தி நாலாம் திகதி ஊர்ஜிதம் செய்யப்பட்ட பதினான்காவது திருத்தத்தின் சுருக்கம்

இலங்கை ஜனநாயக சோசலிச குடியரசின் 135 ஆவது சரத்தின் 3 ஆம் பந்தியில் வரும் 'ஜனாதிபதியின் தேர்தல் தொடர்பான' என்ற சொற்களுக்குப் பதிலாக 'ஜனாதிபதியின் தேர்தல் தொடர்பான அல்லது மக்கள் தீர்ப் பொன்றின் பெறுமதி பற்றி அல்லது 44 ஆம் சரத்தின்படி மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றத்தின் விளக்கங்கள் நடைபெறுதலை அல்லது ஒரு பாராளுமன்ற பிரதிநிதியொருவரின் தேர்தல் தொடர்பாக உயர் நீதிமன்றத்தில்' என்ற சொற்களைச் சேர்ப்பதன் மூலம் திருத்தப்பட்டது.

யாப்பின் 62 ஆம் சரத்தின் (1) ஆம் பந்தியினை நீக்கி அதற்குப் பதிலாக பின்வரும் பந்தி சேர்க்கப்பட்டுள்ளது.

'யாப்பின் விதிகளின் அடிப்படையில் தெரிவு செய்யப்பட்ட இருநூற்று இருபத்தைந்து பிரதிநிதிகளைக் கொண்ட பாராளுமன்றம் ஒன்றிருக்கும்.'

யாப்பின் 80 ஆவது சரத்தின் (2) ஆவது பந்தியிலுள்ள 'ஒரு மக்கள் தீர்ப்பின் போது மக்களால் முறையாக அங்கீகரிக்கப்பட்டு' என்பதற்குப் பதிலாக பின்வருவன சேர்க்கப்பட்டுள்ளன.

(a) மக்கள் தீர்ப்பின் பெறுமதிகளை ஏற்காத ஒரு முறைப்பாடு எந்தவொரு வழக்கிலும் செய்யப்படாதிருப்பின்,

(b) மக்கள் தீர்ப்பின் பெறுமதியினை ஏற்காது முறைப்பாடு ஒன்று செய்யப்பட்டிருப்பின், சம்பந்தப்பட்ட எந்தவொரு மசோதாவின் சான்றிதலிலும் ஜனாதிபதி ஒப்பமிடமாட்டார்.

1988 ஆம் ஆண்டு டிசம்பர் மாதம் 17 ஆம் திகதி ஊர்ஜிதம் செய்யப்பட்ட பதினைந்தாவது திருத்தத்தின் சுருக்கம்

இலங்கை ஜனநாயக சோசலிச குடியரசு யாப்பின் 96A சரத்து நீக்கப்பட்டுள்ளது. யாப்பின் 98 ஆவது சரத்தின் (3) ஆம் பந்தியினை நீக்கி பின்வரும் பந்தி சேர்க்கப்பட்டுள்ளது.

இந்தச் சரத்தின் படியும், 97 ஆவது சரத்தின் கீழ் வரும் பிரகடனத்தின் படியும் ஒவ்வொரு தேர்தல் மாவட்டமும் பெறக்கூடிய அங்கத்தவர்

களின் தேர்தல் ஆணையாளர் வர்த்தமானியில் பிரசுரிப்பதினூடாக அறிவிக்க வேண்டும்.

யாப்பின் 99A சரத்தின் மூன்றாவது பந்தியினை உடன் அடுத்து பின்வரும் புதிய பந்தி சேர்க்கப்பட்டுள்ளது.

மேற்சொன்ன பிரகடனத்தினை வெளியிட முன்பு தேர்தல் ஆணையாளர் 98 ஆம் சரத்தின் கீழ் தெரிவு செய்யப்படுபவர்கள் ஏதாவதொரு சமுதாயத்தினதோ இனத்தினதோ அல்லது வேறு வகையினரோ தேசிய சனத்தொகை விகிதாசாரத்தோடு ஒத்துப் போகின்றனரா என்பதை முடிவு செய்தல் வேண்டும்.

1988 ஆம் ஆண்டு டிசம்பர் மாதம் 17 ஆம் திகதி ஊர்ஜிதம் செய்யப்பட்ட பதினாவது திருத்தத்தின் சுருக்கம்

இலங்கை ஜனநாயக சோசலிச குடியரசு யாப்பின் 20 ஆம் சரத்து பின்வருமாறு திருத்தப்பட்டுள்ளது.

(1) 'அல்லது ஒரு உள்ளூராட்சி அதிகாரசபை அங்கத்தவர்' என்ற சொற்களுக்குப் பதிலாக 'அல்லது ஒரு மாகாண சபை அங்கத்தவர் அல்லது ஒரு உள்ளூராட்சி அதிகார சபை அங்கத்தவர்' என்ற சொற்களைச் சேர்த்தல் (2) 'அல்லது அத்தகைய உள்ளூராட்சி அதிகார சபையில்' என்ற சொற்களுக்குப் பதிலாக 'அல்லது அத்தகைய மாகாண சபையில் அல்லது உள்ளூராட்சி அதிகார சபையில்' என்ற சொற்களைச் சேர்த்தல்.

யாப்பின் 22 ஆம் 23 ஆம் சரத்துக்குப் பதிலாக பின்வரும் சரத்துகள் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன:

22 (1) சிங்களமும், தமிழும், இலங்கை முழுவதற்குமான நிர்வாக மொழிகளாகும்..... 23 (1) எல்லாச் சட்டங்களும் துணைச் சட்டங்களும் சிங்களம், தமிழ், என்ற மொழிகளில் உருவாக்கப்பட்டு அல்லது நடைமுறைக்குக் கொண்டுவரப்பட்டு பிரசுரிக்கப்படுவதோடு ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பொன்றும் இருத்தல் வேண்டும்.

யாப்பின் 24 ஆம் சரத்து பின்வருமாறு திருத்தப்பட்டுள்ளது.

(1) 24 ஆம் சரத்தின் (1) ஆம் பந்தியினை நீக்கி விட்டு பின்வரும் பந்தியினைச் சேர்த்தல்.

(1) சிங்களமும் தமிழும் இலங்கை முழுவதிலும் நீதி மன்றங்களிற் மொழிகளாகவிருக்கும்

25 ஆம் சரத்தினை உடன் அடுத்து பின்வரும் சரத்து சேர்க்கப்பட்டுள்ளது. அது யாப்பின் 25 A சரத்தாக கொள்ளப்படும்.

(1) 25A - எந்தவொரு சட்டத்தின் விதிகளுக்கும் இந்த அத்தியாயத்தின் விதிகளுக்குமிடையில் முரண்பாடுகள் எழுமாயின் இவ்வத்தியாயத்தின் விதிகளே பெறுமதியானவையாகும்.

குறிப்பு: திருத்தங்கள் பற்றிய விபரங்கள் அம்பலவாணர் - சிவராஜாவின் 'இலங்கை அரசியல்' நூலிலிருந்து நன்றியுடன் எடுக்கப்பட்டது.

1978 ஆம் ஆண்டின் குடியரசு யாப்பில் மேற்கொள்ளப்பட்ட அரசியலமைப்புக்கான 17வது திருத்தம்

அரசியல் யாப்பிற்கான 17வது திருத்தம் 2001ஆம் ஆண்டு அக்டோபர் மாதம் 3 ஆம் திகதி நிறைவேற்றப்பட்டது. அரசியல் யாப்பின் VII 'அ' என்னும் அத்தியாயமாக உட்புகுத்தப்பட்டது. ஜனாதிபதியின் அதிகாரங்களுக்கு கட்டுப்பாடுகள் கொண்டுவரப்பட வேண்டும். பொலிஸ், நீதி, தேர்தல் பகிரங்கசேவை என்பன அரசியல் தலையீடுகளின்றி சுதந்திரமாக இயங்குதல் வேண்டும். இதற்கேற்ப அரசியல் யாப்பிற்கு திருத்துதல்கள் மேற்கொள்ளப்பட வேண்டும் என்ற இலங்கை மக்களின் நீண்டகால கோரிக்கைகளின் பயனாகவே இத்திருத்தம் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது.

இத்திருத்த நிறைவேற்றச் செயல்முறையின் முக்கியமான அம்சம் இலங்கையின் இதுவரைகால வரலாற்றில் இல்லாத வகையில் அரசாங்கக் கட்சியும், எதிர்க்கட்சியும் இணைந்து இத்திருத்தத்தினை நிறைவேற்றியமை யாகும்.

முக்கிய அம்சங்கள்

1. அரசியலமைப்புப் பேரவை
2. பகிரங்க சேவை ஆணைக்குழு
3. தேர்தல் ஆணைக்குழு
4. நீதிச்சேவை ஆணைக்குழு
5. தேசிய பொலிஸ் ஆணைக்குழு

1. அரசியலமைப்புப் பேரவை

17வது திருத்தத்திலுள்ள முக்கியமான விடயம் இதுவேயாகும். இவ் அரசியல் அமைப்புப் பேரவை பின்வரும் உறுப்பினர்களைக் கொண்டிருக்கும்:

1. பிரதம அமைச்சர்
2. சபாநாயகர்
3. பாராளுமன்ற எதிர்க்கட்சித் தலைவர்
4. ஜனாதிபதியால் நியமிக்கப்படும் ஒருவர்.
5. பிரதமரினாலும் எதிர்க்கட்சித் தலைவரினாலும் சிபார்சு செய்யப் படுவதன் மூலம் ஜனாதிபதியால் நியமிக்கப்படும் ஐந்து ஆட்கள்.
6. பிரதமரும் எதிர்க்கட்சித் தலைவரும் எந்த அரசியல் கட்சிகளை அல்லது சுயேட்சைக் குழுக்களைச் சேர்ந்துள்ளார்களோ அவையல்லாத அரசியற் கட்சிகளை அல்லது சுயேட்சைகள் குழுக்களைச் சேர்ந்த பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களின் பெரும்பான்மையோரின் சம்மதத்துடன் பெயர் குறித்து சிபார்சு செய்யப்பட்டு ஜனாதிபதியால் நியமிக்கப்படும் ஒருவர்.

சபாநாயகர் பேரவையின் தவிசாளராக இருப்பார். மேலும் பிரதமரும், எதிர்க்கட்சித் தலைவரும் ஐந்து ஆட்களைச் சிபார்சு செய்யும்போது பாராளுமன்றத்தில் பிரதிநிதித்துவம் வகிக்கும் அரசியற் கட்சிகளினதும் சுயேட்சைக் குழுக்களினதும் தலைவர்களை கலந்தாலோசித்தல் வேண்டும். அத்தகைய ஆட்களில் மூவர் அந்தந்த சிறுபான்மையின சமூகத்தவர்களைச் சேர்ந்த பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களின் கலந்தாலோசனையுடன் சிறுபான்மையினரின் அக்கறைகளை பிரதிநிதித்துவம் வகிப்பதற்கென பெயர் குறித்து நியமிக்கப் படுதல் வேண்டும். இங்கு சிறுபான்மைச் சமூகத்தவர்கள் என்பது இலங்கைத் தமிழர், முஸ்லிம்கள், இந்திய வம்சாவழித் தமிழர் என்போரைக் குறிக்கின்றது.

அரசியல் யாப்புப் பேரவைக்கு நியமிக்கப்படும் ஆட்கள் பகிரங்க வாழ்வில் தமக்கென சிறந்த நிலையை ஏற்படுத்திக்கொண்ட கீர்த்தி வாய்ந்தவர்களாகவும், நேர்மை உடையவராகவும் இருத்தல் வேண்டும். அதேவேளை ஏதேனும் அரசியற் கட்சியின் உறுப்பினர்களல்லாத ஆட்களாகவும் இருத்தல் வேண்டும். மேலும் ஜனாதிபதி பெயர் குறித்த நியமனங்கள் பற்றிய எழுத்தினாலான தகவல் கிடைத்ததும் உடனடியாக நியமனங்களை மேற்கொள்ளுதல் வேண்டும். இவ் நியமனங்கள் பற்றி சபாநாயகருக்கு அறிவித்தலும் வேண்டும்.

பாராளுமன்றம் கலைக்கப்பட்டாலும் புதிய சபாநாயகர், புதிய எதிர்க்கட்சித் தலைவர் தெரிவு செய்யப்படும்வரை பழையவர்களே பேரவையின் உறுப்பினர்களாக இருப்பார்கள்.

நியமிக்கப்படும் உறுப்பினர்களின் பதவிக்காலம் மூன்று ஆண்டுகளாகும். பதவிவழி உறுப்பினர்கள் அப்பதவிகளுக்கு புதியவர்கள் தெரிவு செய்யப்படும்வரை பேரவையின் உறுப்பினராக இருப்பார்கள்.

பதவி வெறிதாதல்

பின்வரும் சந்தர்ப்பங்களில் பேரவை உறுப்பினர்களின் பதவி வெறிதானதாக கொள்ளப்படும்.

1. உறுப்பினர் ஒருவர் பதவி விலகுவதாக ஜனாதிபதிக்கு முறையிட்டு கடிதம் அனுப்புதல்.
2. பதவி வழி உறுப்பினர்கள் உடல் ரீதியாக உறுப்பினராக செயற்படுவதற்கு இயலாதவர்கள் எனக் கருதி ஜனாதிபதியால் அகற்றப்படுதல்.
3. ஒழுக்கக்கேட்டை உட்படுத்துகின்ற தவறுக்கு நீதிமன்றமொன்றினால் குற்றத் தீர்ப்பு அளிக்கப்பட்டிருத்தல்.
4. குடியியற் தகுதியீனத்தை விதிப்பதற்கான தீர்மானமொன்று நிறைவேற்றப்பட்டிருத்தல்.

பதவிக்காலத்தில் உறுப்பினர்கள் தொடர்பாக அவர்களது வெற்றிடம் ஏற்படுகின்றபோது இருவாரங்களுக்கு முன்னர் கூறப்பட்டுள்ள நிபந்தனைகளுக்கமைய புதியவர் ஒருவரை ஜனாதிபதி நியமித்தல் வேண்டும். அவர் முன்னைய உறுப்பினரின் எஞ்சிய காலம் வரை பதவி வகிப்பர்.

அரசியல் யாப்புப் பேரவையின் அதிகாரங்கள்

1. ஆணைக்குழுக்களுக்கு தலைவர்களையும் உறுப்பினர்களையும் விதப்புரை செய்தல்.

இது விடயத்தில் இதன் சிபார்சு இல்லாமல் பின்வரும் ஆணைக்குழுக்களுக்கு ஜனாதிபதி நியமனங்களை மேற்கொள்ள முடியாது. இது நியமிக்கப்படும் ஒவ்வொருவர் சார்பில் செயலாற்றுவதற்கு நியமிக்கப்பட்டவர்களுக்கும் பொருந்தும். விதப்புரைகள் வெவ்வேறு இனக்குழுக்களை பிரதிபலித்ததாகவும் இருத்தல் வேண்டும். உறுப்பினர்களை நீக்குதலும் பேரவையின் அங்கீகாரத்துடனேயே ஜனாதிபதியால் நிறைவேற்றப்படும்.

இந்தவகையில் பின்வரும் ஆணைக்குழுக்களுக்கு தலைவரையும் உறுப்பினர்களையும் விதப்புரை செய்யும் அதிகாரத்தினை அரசியலமைப்புப் பேரவை கொண்டுள்ளது.

- அ. தேர்தல் ஆணைக்குழு
- ஆ. பகிரங்கசேவை ஆணைக்குழு
- இ. தேசிய பொலிஸ் ஆணைக்குழு

- ஈ. இலங்கை மனித உரிமைகள் ஆணைக்குழு
 உ. இலஞ்சம் அல்லது ஊழல் பற்றிய சார்ந்த துறைகளை புலனாய்வு செல்வதற்கான நிரந்தர ஆணைக்குழு
 ஊ. நிதி ஆணைக்குழு
 எ. எல்லை நிர்ணய ஆணைக்குழு
2. பதவி நியமனங்களுக்கு குறித்துரைக்கப்பட்ட ஜனாதிபதி விதப்புரை செய்யும் பெயர்களை அங்கீகரித்தல்.

இப்பதவியைப் பொறுத்தவரை அரசியலமைப்பு பேரவை ஜனாதிபதி விதப்புரை செய்யும் பெயர்களை அங்கீகரித்தால் ஒழிய ஜனாதிபதியால் அப்பதவிகளுக்கு நியமனங்களை மேற்கொள்ள முடியாது. இந்த ஏற்பாடுகள் 14 நாட்களுக்கு மேற்பட்ட பதவிகளுக்கு ஏற்புடையதாகும்.

மேலும் இப்பதவிகளுக்கு நியமிக்கப்பட்டவர்கள் அரசியல் யாப்பில் அல்லது ஏதேனும் சட்டத்தில் ஏற்பாடு செய்யப்பட்ட ஒழுங்குகளின் அடிப்படையில் தவிர பதவிநீக்கம் செய்யமுடியாது.

உயர்நீதிமன்ற நீதிபதிகளினதும்மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றத் தலைவரினதும் நீதிபதிகளினதும் நியமனம் தொடர்பான பணிகளை பேரவை மேற்கொள்ளும்போது பிரதம நீதியரசரினதும், சட்டமா அதிபரினதும் அபிப்பிராயங்களைப் பெற்றுக்கொள்ளலாம்.

பின்வரும் பதவிகள் விடயத்தில் மேற்கூறிய ஏற்பாடுகள் பொருத்த முடையனவாகும்.

பாகம் I

- அ. பிரதம நீதியரசரும் உயர்நீதிமன்ற நீதிபதிகளும்
 ஆ. மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றத் தலைவரும் நீதிபதிகளும்
 இ. நீதிச்சேவை ஆணைக்குழுவின் தவிசாளர் தவிர்ந்த உறுப்பினர்கள்

பாகம் II

- அ. சட்டத்துறை தலைமையதிபதி
 ஆ. கணக்காய்வாளர் தலைமையதிபதி
 இ. பொலிசுப் பரிசோதகர் தலைமையதிபதி
 ஈ. நிர்வாகத்துக்கான பாராளுமன்ற ஆணையாளர் (ஓம்பூட்ஸ்மன்)
 உ. பாராளுமன்ற செயலாளர் நாயகம்

பேரவையின் செயலாளரும் அலுவலர்களும்

பேரவைக்கென ஒரு செயலாளர் இருப்பார். அவர் பேரவையினால் நியமிக்கப்படுவார். இதைவிட பேரவையின் பணிகளை ஆற்றுவதற்கான அலுவலர்களையும் பேரவை நியமிக்கலாம்.

பேரவையின் கூட்டங்கள்

பேரவையின் பணிகளை நிறைவேற்றுவதற்காக பேரவை அடிக்கடி கூட்டப்படலாம். இத்தகைய கூட்டங்கள் பேரவையின் தவிசாளரின் பணிப்பின் பேரில் பேரவையின் செயலாளரினால் கூட்டப்படும்.

பேரவையின் கூட்டங்களுக்கு தவிசாளர் தலைமைவகிப்பார். அவர் வருகைதராத போது பிரதம அமைச்சர் தலைமை வகிப்பார். பிரதம அமைச்சரும் வருகைதராதபோது எதிர்க்கட்சித் தலைவர் தலைமை வகிப்பார். இம்மூவரும் வருகை தராதபோது கூட்டத்துக்கு சமூகமளித்த உறுப்பினர்கள் தங்களில் ஒருவரை தலைவராக நியமிக்கலாம். பேரவையின் கூட்டத்திற்கான கூட்டணிகள் அல்லது குறைந்தபட்ச எண்ணிக்கை ஆறு ஆகும்.

பேரவையின் தீர்மானங்கள் ஏகமனதாக இருத்தல் வேண்டும். அவ்வாறு ஏகமனதான தீர்மானத்தினை ஒதுக்கமுடியாதவிடத்து சமூகமளித்துள்ள உறுப்பினர்களில் ஐந்து உறுப்பினர்களாவது ஆதரவாக வாக்களித்தல் வேண்டும்.

பேரவையின் தவிசாளர் வாக்களிப்பில் கலந்துகொள்ளக்கூடாது. ஆனால் வாக்களிப்பில் சமநிலை ஏற்படும்போது முடிவுசெய் வாக்கினை அளிக்கும் உரிமை தவிசாளருக்கு அல்லது அன்றைய கூட்டத்திற்கு தலைமை தாங்கும் உறுப்பினருக்கு உண்டு.

பேரவை கூட்டங்களுக்கான நடவடிமுறை, கூட்டங்களில் அலுவல்களைக் கொண்டு நடாத்துவதற்கான நடவடிமுறை, நியமனங்களுக்கு பொருத்தமான ஆட்களை விதந்துரைத்தல், அங்கீகரித்தல் போன்றவற்றுக்கான நடவடிமுறைகள் என்பவை பேரவையினால் தீர்மானிக்கப்பட வேண்டும்.

பேரவையின் அனுமதியினை முன்கூட்டியே பெறாமல் அடுத்தடுத்த இரு கூட்டங்களுக்கு சமூகமளிக்காத உறுப்பினர்கள் இரண்டாவது கூட்ட திகதியிற்குள் பதவி விலக்கப்பட்டவராக கருதப்படுவார்.

இவ்வத்தியாயத்தில் கூறப்பட்ட விடயங்களைத் தவிர அரசியல் யாப்பினால் அல்லது வேறு ஏதேனும் சட்டத்தினால் குறித்தொதுக்கப்பட்ட பணிகளையும் பேரவை ஆற்றலாம்.

பேரவைக்கான நிதிகள் பாராளுமன்றத்தினால் தீர்மானிக்கப்பட்டு நிதியின் மீது பொறுப்பாகியுள்ளதும் பேரவையினால் மேற்கொள்ளப்படும்

முறைகள் இறுதியானதும், முற்றுமுழுதானதுமாகும். இதையிட்டு எந்த நீதி மன்றத்திலும் கேள்வி எழுப்ப முடியாது.

அரசியல் யாப்பின் 5ஆம் உறுப்புரையைத் திருத்துதல்

மேற்கூறிய ஏற்பாடுகளின் அடிப்படையில் அரசியல் யாப்பின் 52ஆம் உறுப்புரையின் 7ஆம் பந்தியும் திருத்தப்படுகின்றது. இதன்படி,

பின்வரும் அலுவலர்கள் அரசாங்க திணைக்களங்களாக கருதப்பட மாட்டாது.

1. பாராளுமன்ற செயலாளர் நாயகத்தின் அலுவலகம்
2. நிர்வாகத்துக்கான பாராளுமன்ற ஆணையாளர் அலுவலகம்
3. அரசியலமைப்பில் பேரவை அலுவலகம்
4. பகிரங்க சேவை ஆணைக்குழு அலுவலகம்
5. தேர்தல் ஆணைக்குழு அலுவலகம்
6. பொலிஸ் ஆணைக்குழு அலுவலகம்
7. அமைச்சரவைச் செயலாளர் அலுவலகம்
8. கண்காய்வாளர் தலைமையதிபதி அலுவலகம்

2. பகிரங்க சேவை ஆணைக்குழு

1. அமைப்பும் நியமனம்

அரசியலமைப்பு பேரவையின் விதப்புரையின் பேரில் நியமிக்கப்படும் 9 உறுப்பினர்களைக் கொண்டது. இவர்களில் 3 உறுப்பினர்களுக்கு குறையாதோர் பகிரங்க அலுவலர்களாக 15 ஆண்டுகளுக்கு மேற்பட்ட அனுபவத்தை உடையவர்களாக இருத்தல் வேண்டும். ஜனாதிபதி அரசியலமைப்புப் பேரவையின் விதப்புரையின் பேரில் உறுப்பினர்களில் ஒருவரை தவிசாளராக நியமிக்கலாம். அவர் தலைமை வகிக்க முடியாத சந்தர்ப்பங்களில் உறுப்பினர்கள் தங்களிலிருந்து தற்காலிக தலைவரை நியமிக்கலாம்.

உறுப்பினர்களாக நியமிக்கப்படுபவர்கள் பாராளுமன்றத்திலோ மாகாண சபைகளிலோ, உள்ளூராட்சி சபைகளிலோ உறுப்பினர்களாக இருத்தல் கூடாது. உறுப்பினர்களாக நியமிக்கப்படுவதற்கு முன்னர் அரசபேரவை அல்லது நீதிச்சேவையின் அலுவலராக கடமையாற்றின் அத்தகைய பதவியினைத் துறத்தல் வேண்டும். இப்பதவிகளில் உள்ளவர்கள் ஆணைக்

குழுவின் உறுப்பினர்களாக வருவதற்கு முன்னர் ஓய்வு பெற்றிருந்தால் ஓய்வூதியம் விடயத்தில் அவர் மேற்கூறிய பதவிகளை வகிப்பவராக கருதப்படல் வேண்டும்.

ஆணைக்குழுவுக்கென ஒரு செயலாளர் இருப்பார். அவர் ஆணைக்குழுவினால் நியமிக்கப்படுவார்.

தண்டனைச் சட்டக்கோவையின் ix ஆம் அத்தியாயத்தின் நோக்கங்களுக்காக ஆணைக்குழுவின் உறுப்பினர்கள் பகிரங்க சேவையாளர்களாக கருதப்படல் வேண்டும்.

ஆணைக்குழுவின் கூட்டத்துக்கான கூட்டநடப்பெண் 5 ஆகும். ஆணைக்குழுவின் எல்லா முடிவுகளும் கூட்டத்தில் சமூகமளித்துள்ளோரின் பெரும்பான்மை வாக்குகளினால் தீர்மானிக்கப்படுதல் வேண்டும். வாக்களிப்பில் சமநிலை காணப்படின் கூட்டத்திற்கு தலைமை வகிப்பவர் முடிவுசெய் வாக்கினை அளிக்கலாம்.

ஆணைக்குழுவின் உறுப்பினர்களாக நியமிக்கப்படுபவர்கள் அரசியல் யாப்பின் நான்காம் அட்டவணையில் தரப்பட்டுள்ள சத்தியத்தினைச் செய்து கையொப்பமிடுதல் வேண்டும்.

2. பதவி வெறிதாதல்

பின்வரும் சந்தர்ப்பங்களில் உறுப்பினர்களின் பதவி வெறிதானதாகக் கொள்ளப்படும்:

1. தகைமையீனத்துக்கு உட்பட்டவராக இருத்தல்.
2. ஜனாதிபதிக்கு முகவரியிட்டு அனுப்பும் கடிதத்தின் மூலம் இராஜினாமாச் செய்தல்.
3. அரசியலமைப்புப் பேரவையின் விதப்புரையின் பேரில் ஜனாதிபதியினால் பதவியிலிருந்து அகற்றப்படுதல்.
4. ஒழுக்கக்கேட்டை உட்படுத்துகின்ற ஏதேனும் தவறுக்கு நீதிமன்றத்தில் குற்றத் தீர்ப்பு அளிக்கப்பட்டிருத்தல்.
5. குடியியற் தகுதியீனத்தை விதிப்பதற்கான தீர்மானமொன்று நிறைவேற்றப்பட்டிருத்தல்.
6. ஆணைக்குழுவிடம் முன்கூட்டியே அனுமதி பெறாமல் அடுத்தடுத்து 3 கூட்டங்களுக்கு வருகைதராதிருத்தல்.

ஜனாதிபதி இரண்டு மாதத்திற்கு மேற்படாத காலப்பகுதிக்கு உறுப்பினருக்கு விடுப்பு வழங்கலாம். இத்தகைய காலத்தின்போது அரசியலமைப்பு

பேரவையின் விதப்புரையின் பேரில் ஜனாதிபதி தற்காலிக உறுப்பினர் ஒருவரை நியமிக்கலாம்.

பதவிக்காலமும் ஊதியமும்: உறுப்பினர்களின் பதவிக்காலம் 3 ஆண்டுகளாகும். இடைக்காலத்தில் ஒருவர் பதவி விலகினால் எஞ்சிய காலத்திற்கு பதவி வகிக்கவென அரசியலமைப்பு பேரவையின் விதப்புரையின் பேரில் ஜனாதிபதியால் ஒருவர் நியமிக்கப்படுவார். மேலும் ஒருவர் இரு தடவைகளுக்கு மேல் உறுப்பினராக நியமிக்கப்படக்கூடாது.

உறுப்பினர்களின் ஊதியம் பாராளுமன்றத்தினால் தீர்மானிக்கப்பட்டு திரட்டு நிதியின் மீது பொறுப்பாக்கப்படும் இவ் ஊதியம் பதவிக்காலத்தின் போது குறைக்கப்படக் கூடாது.

அதிகாரங்களும் பணிகளும்: பகிரங்க அலுவலர்களின் நியமனம் பதவியுயர்வு, இடமாற்றம் ஒழுக்காற்று கட்டுப்பாடு மற்றும் பதவி நீக்கம் என்பன இவ் ஆணைக்குழுவிற்கு உரித்தாக்கப்பட்டுள்ளது. எனினும் எல்லாத் திணைக்களத் தலைவர்களினதும் நியமனம், பதவிஉயர்வு, இடமாற்றம், ஒழுக்காற்றுக் கட்டுப்பாடுகள், பதவி நீக்கம் என்பன அமைச்சரவையிடம் விடப்பட்டுள்ளது. ஆனால் அமைச்சரவை ஆணைக்குழுவின் கருத்தைக் கேட்ட பின்னரே மேற்கூறிய அதிகாரங்களைப் பிரயோகித்தல் வேண்டும்.

மேலும் அரசியலமைப்பின் ஏற்பாடுகளுக்கமைய அமைச்சரவை பகிரங்க அலுவலர்கள் தொடர்பான கொள்கை விடயங்களைத் தீர்மானித்தல் வேண்டும்.

ஆணைக்குழு பாராளுமன்றத்தின் நிலவியற் கட்டளைகளின் ஏற்பாடுகளுக்கிணங்க பாராளுமன்றத்திற்கு பொறுப்பாக இருத்தல் வேண்டும். அத்துடன் தனது கருமங்கள் தொடர்பாக பாராளுமன்றத்திற்கு பதில் கூறக்கூடியதாகவும் இருத்தல் வேண்டும். இதன் அடிப்படையில் ஒவ்வொரு ஆண்டும் பாராளுமன்றத்திற்கு அறிக்கை சமர்ப்பித்தல் வேண்டும்.

ஆணைக்குழு தனது அதிகாரத்தை குழுக்களிடம் அல்லது பகிரங்க அலுவலரிடம் கையளித்தல்: ஆணைக்குழு அதன் உறுப்பினர்களல்லாத 3 பேரைக் கொண்ட குழுக்களை நியமித்து அதனிடம் குறித்த வகையினர் தொடர்பில் தனது அதிகாரங்களைக் கையளிக்கலாம். அவ்வாறு குழுக்கள் ஏதாவது நியமிக்கப்பட்டால் அதனை அரசு வர்த்தமானி மூலம் வெளியிடல் வேண்டும்.

இவ்வாறான உப குழுக்களின் கூட்டங்களுக்கான நடவடிக்கைமுறை கூட்டநடப்பெண் ஆகியவற்றை ஆணைக்குழு உருவாக்கப்படும் விதிகளின் மூலம் தீர்மானிக்கலாம். இவ்விதிகளும் அரசு வர்த்தமானியில் வெளியிடப்பட வேண்டும்.

ஆணைக்குழு தான் நியமித்த ஒவ்வொரு குழுவிற்கும் செயலாளரையும் நியமிக்கும்.

மேலும் ஆணைக்குழுவானது குறித்த வருகையின் தொடர்பில் தனது அதிகாரங்களை தன்னால் நியமிக்கப்பட்ட பகிரங்க அலுவலர் ஒருவருக்கும் கையளிக்கலாம். அவர் ஆணைக்குழுவின் நிபந்தனைகளுக்கும், நடவடிக்கை முறைக்கும் அமைய செயற்பட வேண்டும்.

இதற்கான விதிகளைப் பற்றிய விபரங்களையும் கையளிப்பு பற்றிய விபரங்களையும் ஆணைக்குழு அரசு வர்த்தமானியில் பிரசுரித்தல் வேண்டும்.

மேன்முறையீட்டு உரிமை: ஆணைக்குழுவின் உபகுழுக்களின் செயற்பாட்டில் அதிருப்தியுற்றவர்கள் ஆணைக்குழுவிற்கு மேன்முறையீடு செய்யலாம். இம்மேன்முறையீட்டினை விசாரணை செய்யும் ஆணைக்குழு உபகுழுக்களின் தீர்மானங்களை மாற்றலாம் அல்லது உறுதிப்படுத்தலாம். அல்லது அது தொடர்பாக பணிப்புரைகள் விடுக்கலாம். அல்லது பொருத்தமானதென கருதுகின்ற மேலதிக விசாரணைக்கு அல்லது வேறு விசாரணைக்கு ஏற்பாடு செய்யலாம்.

ஆணைக்குழுவானது மேன்முறையீட்டினை செய்வதிலும், கேட்பதிலும் தீர்மானிப்பதிலும் பின்பற்றவேண்டிய நடவடிக்கைமுறை, காலஎல்லை என்பவற்றுக்கான விதிகளை உருவாக்கி அதனை அரசு வர்த்தமானியில் வெளியிடச் செய்தல் வேண்டும்.

நிர்வாக மேன்முறையீடுகள் நியாயசபை: நிர்வாக மேன்முறையீடுகளை விசாரணை செய்வதற்கு நீதிச்சேவை ஆணைக்குழுவினால் நியமிக்கப்பட்ட உறுப்பினர்களைக் கொண்ட 'நிர்வாக மேன்முறையீடுகள் நியாயசபை' ஒன்று உருவாக்கப்படும்.

இச்சபை ஆணைக்குழுவினால் மேற்கொள்ளப்படும் தீர்மானங்களை மாற்றுவதற்கான, நீக்குவதற்கான அதிகாரங்களைக் கொண்டிருக்கும். இச்சபையின் அமைப்பு அதிகாரங்கள் நடவடிக்கைமுறை மேன்முறையீடு செய்வதற்கான காலவரையறை என்பவற்றிற்கு பாராளுமன்ற சட்டத்தின் மூலம் ஏற்பாடு செய்தல் வேண்டும்.

சட்ட நடவடிக்கைகளிலிருந்து விடுபடுதல்: ஆணைக்குழுவின் முடிவுகள் இறுதியானதாகும். நிர்வாக மேன்முறையீடுகள் நியாய சபை அல்லது அரசியல் யாப்பினால் உருவாக்கப்பட்ட மேல் நீதிமன்றம் தவிர அதனையிட்டு எந்த நீதிமன்றத்திலும், நீதியை நிர்வகிக்கும் எந்த நியாய சபையிலும் கேள்வி எழுப்ப முடியாது.

மேலும் ஆணைக்குழுவின் பணிகளில் தலையிடுவது அல்லது செல்வாக்கு செலுத்துவது அல்லது அவற்றிற்கு முயற்சிப்பது இதேபோன்று ஆணைக்குழு உறுப்பினர் தொடர்பாகவும் நடந்து கொள்வது, தண்டனைக் குரிய குற்றமாகும். இக்குற்றம் தொடர்பாக ஒரு லட்சம் ரூபாவிற்கு மேற்படாத குற்றப்பணம் அல்லது 7 ஆண்டுகளுக்கு மேற்படாத சிறைத்தண்டனை அல்லது இரண்டும் வழங்கப்படலாம்.

ஜனாதிபதி மேற்கொள்ளும் நியமனங்கள்: முப்படைத் தளபதிகள், பொலிஸ்மா அதிபர், சட்டமா அதிபர் என்போரை அரசியல் யாப்புப் பேரவையின் அங்கீகாரத்துடன் ஜனாதிபதி நியமிப்பார்.

இது விடயத்தில் பகிரங்கசேவை ஆணைக்குழுவிற்கு அதிகாரங்கள் எதுவும் கிடையாது.

'பகிரங்க அலுவலர்' என்ற பதத்திற்குள் உள்ளடங்காதவர்கள்: பின்வருவோர் பகிரங்க அலுவலர் என்ற பதத்திற்குள் உள்ளடங்கமாட்டார்கள்.

1. முப்படைகளினதும் உறுப்பினர்கள்.
2. தேர்தல் ஆணைக்குழுவினால் நியமிக்கப்படும் அலுவலர்கள்.
3. தேசிய பொலிஸ் ஆணைக்குழுவினால் நியமிக்கப்படும் பொலிஸ் அலுவலர்கள்.
4. நீதிச்சேவை ஆணைக்குழுவினால் நியமிக்கப்படும் அட்டவணைப் படுத்தப்பட்ட பகிரங்க அலுவலர்கள்.

பகிரங்கசேவை ஆணைக்குழுவின் நோக்கங்களுக்காக அரசியல் யாப்பில் திருத்தப்படும் உறுப்புரைகள்:

1. 65 வது உறுப்புரை - 1 ஆம் பந்தி, 6 ஆம் பந்தி
2. 89 வது உறுப்புரை - (ஒ) எனும் பந்தி
3. 91 வது உறுப்புரை - 1ம் பந்தி இப் பந்தியின் (ஈ) (எ) என்னும் உட்பந்தி
4. 103 வது உறுப்புரையும் 104 வது உறுப்புரையும் நீக்கப்படுகின்றது.

3. தேர்தல் ஆணைக்குழு

சுதந்திரமானதும் நீதியானதுமான தேர்தல்களையும் மக்கள் தீர்ப்புகளையும் நடத்துவதற்காக தேர்தல் ஆணைக்குழு ஒன்று உருவாக்கப்படும்.

அமைப்பு

தேர்தல் ஆணைக்குழுவில் ஐந்து உறுப்பினர்கள் அங்கம் வகிப்பர். உயர் தொழிலில் அல்லது நிர்வாக கல்வித்துறைகளில் தமக்கென சிறந்த நிலையேற்படுத்திக் கொண்ட ஆட்களிடையேயிருந்து இவர்களை ஜனாதிபதி அரசியலமைப்புப் பேரவையின் விதப்புரையின் மீது நியமிப்பார். இவர்களில் ஒருவரை ஆணைக்குழுவின் தலைவராகவும் ஜனாதிபதி நியமிப்பார். இவர்களின் பதவிக்காலம் 5 ஆண்டுகளாகும். இவர்களைப் பதவிநீக்க வேண்டுமாயின் உயர்நீதிமன்ற மேன்முறையீட்டு நீதிமன்ற நீதியரசர்களை பதவியிலிருந்து அகற்ற பின்பற்றப்படும் அதேநடைமுறைகளைப் பின்பற்றி பதவியிலிருந்து நீக்கலாம். இவர்களது சம்பளம் பாராளுமன்றத்தினால் தீர்மானிக்கப்பட்டு திரட்டு நிதியின் மீது பொறுப்பாக்கப்படும்.

தேர்தல் ஆணைக்குழுவின் கூட்ட நடப்பெண் 3 ஆகும். மேலும் ஆணைக்குழு பாராளுமன்றத்திற்கு பொறுப்புடையதாகவும் வகைகூற கூடியதாகவும் இருத்தல் வேண்டும். ஒவ்வொரு ஆண்டும் ஆணைக்குழுவின் கருமங்கள் தொடர்பாக பாராளுமன்றத்திற்கு அறிக்கை சமர்ப்பித்தல் வேண்டும்.

அதிகாரங்கள்

1. அரசு அல்லது பகிரங்க கூட்டுத்தாபனத்திற்கு சொந்தமான அசைவுள்ள அல்லது அசைவற்ற ஆதனங்கள் தேர்தல் நோக்கத்திற்கு பயன்படுத்துவதை தடை செய்தல்.
2. ஒலிபரப்பு, ஒளிபரப்பு சேவை நடாத்துவதற்கு அல்லது புதினப் பத்திரிகை உரிமையாளருக்கு வழிகாட்டி நெறிகளை வழங்குதல்.
3. ஆணைக்குழுவின் வழிகாட்டி நெறிகளை பின்பற்றத் தவறுமிடத்து இலங்கை ஒலிபரப்புக் கூட்டுத்தாபனத்தினதும், இலங்கை ரூபவாஹினி கூட்டுத்தாபனத்தினதும் முகாமையை தேர்தல் முடியும் வரை கையேற்றல், அதற்கென தகுதிவாய்ந்த அதிகாரிகளை நியமித்தல்.
4. தேர்தலை நடாத்த தேவையான பொலிசாரை பெற்று சேவையிலீடு படுத்துதல், அத்தகைய பொலிசாரை தேர்தல் முடியும் வரை தனது கட்டுப்பாட்டிற்குள் வைத்திருத்தல்.
5. ஆயுதப் படையினரின் உதவி தேவைப்படின் ஜனாதிபதிக்கு சிபார்சு செய்து பெற்றுக்கொள்ளுதல்.

தேர்தல் ஆணையாளர் தலைமையதிபதி

தேர்தல் ஆணைக்குழுவின் முடிவுகளை நடைமுறைப்படுத்துவதற்கும், ஆணைக்குழு அலுவலர்களைக் கண்காணிப்பதற்கும் தேர்தல் ஆணையாளரால் தலைமையதிபதி ஒருவர் நியமிக்கப்படுவார். இவர் அரசியலமைப்புப் பேரவையின் அங்கீகாரத்துக்கு அமைவாக ஆணைக்குழுவினால் தீர்மானிக்கப்பட வேண்டியவாறான நியதி நிபந்தனைகளின் அடிப்படையில் ஆணைக்குழுவால் நியமிக்கப்படுவார்.

தேர்தல் ஆணையாளர் தலைமையதிபதி, அவர் தொடர்பான விடயம் கருத்தில் எடுக்கப்படும் சந்தர்ப்பம் தவிர ஏனைய காலங்களில் ஆணைக்குழுவின் கூட்டங்களுக்கு சமூகமளிக்க உரித்துடையவராக இருத்தல் வேண்டும். ஆனால் கூட்டத்தில் வாக்களிக்கும் உரிமை இவருக்கு இல்லை.

தேர்தல் ஆணையாளர் தலைமையதிபதியினதும், ஆணைக்குழுவின் ஏனைய அலுவலர்களினதும் சம்பளம் ஆணைக்குழுவால் தீர்மானிக்கப்பட்டு திரட்டு நிதியின் மீது பொறுப்பாக்கப்படும்.

தேர்தல் ஆணையாளர் தலைமையதிபதியின் பதவி வெறிதாதல்

பின்வரும் சந்தர்ப்பங்களில் தேர்தல் ஆணையாளர் தலைமை அதிபதியின் பதவி வெறிதாதல்:

1. அவரது இறப்பின் மூலம்.
2. ஆணைக்குழுவிற்கு முகவரியிடப்பட்டு எழுத்தில் அவர் பதவி துறப்பதன் மூலம்.
3. அவர் 65 வயதினை அடைவதன் மூலம்.
4. உடல், உள, பலவீனம் காரணமாக ஆணைக்குழுவினால் விளக்கப் படுவதன் மூலம்.
5. ஆணையாளர் தலைமையதிபதி மீது துர்நடத்தை அல்லது ஆற்றலின்மை எனக் காரணம் காட்டி முழுவிபரங்களையும் உள்ளடக்கிய பிரேரணை ஒன்றினை பாராளுமன்றத்தின் 1/3 பங்கினர் கையொப்பமிட்டு சபாநாயகரிடம் சமர்ப்பித்து அவர் அதனை ஏற்ற பின்னர் மொத்த உறுப்பினர்களில் பெரும்பான்மை வாக்குகளால் அப்பிரேரணை நிறைவேற்றப்படுவதன் மூலம்.

பாராளுமன்றமானது அத்தகைய தீர்மானத்தை நிறைவேற்றுவதற்கான நடவடிக்கைமுறை, சார்த்துரைக்கப்பட்ட துர்நடத்தையின் அல்லது ஆற்றலின்மையின் புலனாய்வு மற்றும் என்பிப்பு, நேரிலோ அல்லது பிரதிநிதிகள்

மூலமாகவோ தோன்றி விசாரிக்கப்படுவதற்கான தேர்தல் ஆணையாளர் தலைமை அதிபதியின் உரிமை என்பன உட்பட பிரேரணையொன்று முன்வைக்கப்படுதல் தொடர்பிலான எல்லா விடயங்களுக்கும் சட்டத்தால் அல்லது நிலையியற் கட்டளைகளால் ஏற்பாடு செய்தல் வேண்டும்.

தேர்தல் ஆணையாளர் தலைமையதிபதியின் பணிகள்

தேர்தல் ஆணைக்குழுவின் பணிப்பிற்கும், கட்டுப்பாட்டிற்கும் அமைய ஆணைக்குழுவின் முடிவுகளை நடைமுறைப்படுத்துவதும், ஆணைக்குழுவின் அலுவலர்கள் மீது கண்காணிப்புச் செலுத்துவதுமே தேர்தல் ஆணையாளர் தலைமையதிபதியின் பிரதான பணிகளாகும்.

இதைவிட ஆணைக்குழு அதன் ஏதேனும் தத்துவத்தை, கடமையை அல்லது பணியை இவருக்கு வழங்கலாம்.

தேர்தல் ஆணைக்குழு அலுவலர்கள்

ஆணைக்குழுவிற்குத் தேவையான அலுவலர்களை நியதி நிபந்தனைகளின் அடிப்படையில் ஆணைக்குழு நியமிக்கலாம். இவ் அலுவலர்கள் ஆணைக்குழுவின் முடிவுகளை நிறைவேற்றுவதில் தேர்தல் ஆணையாளர் தலைமையதிபதிக்கு துணையாக செயற்படுவார்கள்.

ஆணைக்குழு அதன் ஏதேனும் தத்துவத்தை கடமையை அல்லது பணியை அலுவலருக்கு நேரடியாக வழங்கலாம். அவ் அலுவலர் ஆணைக்குழுவின் பணிப்பிற்கும் கட்டுப்பாட்டிற்கும் அமைய அதனை மேற்கொள்ளுதல் வேண்டும்.

தெரிவத்தாட்சி அலுவலர்கள்

தேர்தல் ஆணைக்குழுவானது ஒவ்வொரு தேர்தல் மாவட்டத்திற்கும் ஒவ்வொரு தெரிவத்தாட்சி அலுவலர்களை பெயர் குறித்து அல்லது பதவி குறித்து வர்த்தமானியில் வெளியிடப்படும் அறிவித்தல் மூலம் நியமித்தல் வேண்டும். அத்துடன் தெரிவத்தாட்சி அலுவலர் கடமைகளை நிறைவேற்றுவதற்கு உதவியாக ஒன்று அல்லது அதற்கு மேற்பட்ட ஆட்களையும் பெயர் குறித்து அல்லது பதவி குறித்து நியமிக்கலாம்.

நியமிக்கப்படும் ஒவ்வொரு அலுவலரும் ஆணைக்குழுவின் பணிப்பிற்கேற்ப தமது கடமைகளையும் பணிகளையும் நிறைவேற்றுவதோடு அவை தொடர்பாக ஆணைக்குழுவிற்கு பொறுப்பாகவும், வகை சொல்பவராகவும் இருத்தல் வேண்டும்.

எழுத்தாணைகளை வழங்குதல்

ஆணைக்குழுவின் பணிகள் தொடர்பான எழுத்தாணைகள் செயல் புரியப் பட்டதிலிருந்து ஒரு மாதத்திற்குள் உயர்நீதிமன்றத்தில் கோப்பிலிடப்பட வேண்டும். அத்துடன் கோப்பிலிடப்பட்ட திகதியிலிருந்து இரண்டு மாதங்களுக்குள் உயர்நீதிமன்றம் அதனைக் கேட்டலும், இறுதியாகத் தீர்த்து வைத்தலும் வேண்டும்.

4. நீதிச்சேவை ஆணைக்குழு

அமைப்பு

நீதிச்சேவை ஆணைக்குழு பிரதம நீதியரசரையும் அரசியலமைப்புப் பேரவையின் விதப்புரையின் மீது ஜனாதிபதியால் நியமிக்கப்படும் வேறு இரண்டு உயர்நீதிமன்ற நீதியரசர்களையும் கொண்டதாக அமையும். பிரதம நீதியரசர் ஆணைக்குழுவின் தலைவராக விளங்குவார். உறுப்பினர்களின் பதவிக்காலம் 3 ஆண்டுகளாகும். ஒரு தடவை நியமிக்கப்பட்டவர் மீண்டும் மீண்டும் நியமிக்கப்படலாம். ஆணைக்குழுவின் கூட்டநடப்பெண் 2 ஆகும். ஆணைக்குழு உறுப்பினர்களின் சம்பளம் பாராளுமன்றத்தினால் தீர்மானிக்கப்பட்டு திரட்டு நிதியின் மீது பொறுப்பாக்கப்படும்.

ஆணைக்குழுவுக்கென ஒரு செயலாளர் இருப்பார். அவர் முதனிலை நீதிமன்றங்களின் சிரேஷ்ட நீதித்துறை அலுவலர்களிலிருந்து ஆணைக் குழுவால் நியமிக்கப்படுவார்.

அதிகாரங்கள்

1. மேல் நீதிமன்ற நீதிபதிகளை இடமாற்றம் செய்தல்.
2. நீதித்துறை அலுவலர்களையும், அட்டவணைப்படுத்தப்பட்ட எல்லாப் பகிரங்க அலுவலர்களையும் நியமனம் செய்தல், இடமாற்றம் செய்தல், ஒழுக்காற்றுக் கட்டுப்பாடுகளைப் பிரயோகித்தல், பதவி நீக்கம் செய்தல்.
3. மேல்நீதிமன்ற நீதிபதிகளின் பயிற்சி தொடர்பான விதிகளையும் நீதித்துறை அலுவலர்களினதும் அட்டவணைப்படுத்தப்பட்ட பகிரங்க அலுவலர்களினதும் ஆட்சேர்ப்பு, பயிற்சி, நியமனம், பதவியுயர்வு, இடமாற்றம் என்பவற்றுக்கான திட்டங்களையும் ஆக்குதல்.
4. ஆணைக்குழுவின் தத்துவங்கள், கடமைகள் மற்றும் பணிகளைப் பிரயோகிப்பதற்கும் புரிவதற்கும், நிறைவேற்றுவதற்கும் அவசியமான அல்லது உசிதமான ஏற்பாடுகளைச் செய்தல்.

5. ஆணைக்குழுவின் தலைவர் அல்லது உயர்நீதிமன்ற நீதிபதி அல்லது மேன்முறையீட்டு நீதிமன்ற நீதிபதி எவரும் ஏதேனும் முதல் நீதிமன்றத்தையும் அதன் பதிவேடுகள், இடாப்புகள், ஆவணங்கள் போன்றவற்றையும் பரிசோதனை செய்தல், அவசியமான விடயங்களில் விசாரணை செய்தல்.

ஆணைக்குழு வர்த்தமானியில் வெளியிடப்படும் கட்டளை மூலம் சம்பள உயர்வுக்கு உட்படுத்தும் இடமாற்றங்களைத் தவிர அட்டவணைப்படுத்தப்பட்ட பகிரங்க அலுவலர்கள் தொடர்பில் இடமாற்றங்களைச் செய்வதற்கான அல்லது பதில் கடமையாற்றும் நியமனங்களைச் செய்வதற்கான அதிகாரங்களை, ஆணைக்குழுவின் செயலாளருக்கு கையளிக்கலாம்.

மேலும், நீதித்துறை அலுவலர் அல்லது அட்டவணைப்படுத்தப்பட்ட பகிரங்க அலுவலர் எவரும் ஆணைக்குழுவின் தலைவருக்கு முகவரியிட்டு தனது கைப்பட எழுதும் கடிதம் மூலம் பதவியினைத் துறக்கலாம்.

ஆணைக்குழுவின் கடமைகளில் தலையிடுதல் (சட்டமுறையிலல்லாது) தண்டனைக்குரிய குற்றமாகும். அவ்வாறு தலையிடுபவர் ஒரு லட்சம் ரூபாவிற்கு மேற்படாத தண்டம் அல்லது மூன்று ஆண்டுகட்கு மேற்படாத சிறை அல்லது இரண்டிற்கும் உள்ளாகலாம்.

ஆணைக்குழுவின் உறுப்பினர்கள் நல்லெண்ணத்துடன் செய்த செயல்களுக்காக குற்றவழக்கு எதுவும் தொடரமுடியாது.

அட்டவணைப்படுத்தப்பட்ட பகிரங்க அலுவலர்

அட்டவணைப்படுத்தப்பட்ட பகிரங்க அலுவலர் என்பது பின்வருவோரைக் குறிக்கின்றது:

1. உயர்நீதிமன்றப் பதிவாளர்
2. மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றப் பதிவாளர்
3. மேல்நீதிமன்றத்தின் அல்லது ஏதேனும் முதன்மை நீதிமன்றத்தின் பதிவாளர்
4. பிரதிப்பதிவாளர் அல்லது உதவிப் பதிவாளர்
5. மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றத்தின் அல்லது மேல் நீதிமன்றத்தின் (அ) பிசுக்கால் (ஆ) பிரதிப் பிசுக்கால்
6. உயர்நீதிமன்றத்தின் அல்லது மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றத்தின் அல்லது ஏதேனும் முதன்மை நீதிமன்றத்தின் பதிவகத்தின் தொழிலுக்கு அமர்த்தப்பட்டவர்கள்

5. தேசிய பொலிஸ் ஆணைக்குழு

அரசியலமைப்புப் பேரவையின் விதப்புரையின் மீது ஜனாதிபதியால் நியமிக்கப்படும் தலைவரையும் 7 உறுப்பினர்களையும் கொண்டதாக இவ் ஆணைக்குழு விளங்குகின்றது. அரசியலமைப்புப் பேரவை விதப்புரை செய்யும் போது பகிரங்க சேவை ஆணைக்குழுவுடன் கலந்தாலோசிக்கலாம். உறுப்பினர்களின் பதவிக்காலம் மூன்று ஆண்டுகளாகும். ஒருவர் இரு தடவை மட்டுமே பதவி வகிக்க முடியும். கூட்ட நடப்பெண் 4 ஆகும்.

ஆணைக்குழுவுக்கென செயலாளர் இருப்பார். இவர் ஆணைக்குழு வினால் நியமிக்கப்படுவார். இவரைவிட ஆணைக்குழுவிற்கு தேவையான வேறு அலுவலர்களும் ஆணைக்குழுவினால் நியமிக்கப்படுவார்கள்.

ஆணைக்குழுவின் கிரயச் செலவுகளும் மற்றைய செலவுகளும் திரட்டு நிதியத்தின் மீது பொறுப்பாக்கப்படும்.

ஆணைக்குழுவின் பணிகள்: ஆணைக்குழு பொலிஸ் பரிசோதகர் தலைமையதிபதி (பொலிஸ் மா அதிபர்) தவிர்ந்த ஏனைய எல்லா பொலிஸ் அலுவலர்களின் நியமனம், பதவியுயர்வு, இடமாற்றம் மற்றும் ஒழுக்காற்று நடவடிக்கைகளுக்கு பொறுப்பாக இருக்கும்.

ஆணைக்குழு தனது கருமங்கள் தொடர்பில் பாராளுமன்றத்திற்கு பொறுப்புடையதாகவும் வகை கூறக்கூடியதாகவும் இருத்தல் வேண்டும். ஒவ்வொரு ஆண்டும் தனது கருமங்கள் தொடர்பாக பாராளுமன்றத்திற்கு அறிக்கை சமர்ப்பித்தல் வேண்டும்.

இவ் ஆணைக்குழு மாகாண பொலிஸ் சேவை ஆணைக்குழுவின் தத்துவங்களின் மதிப்பைக் குறைக்கக் கூடாது.

ஆணைக்குழுவானது பொலிஸ் அலுவலர் ஒருவர் முன்வைக்கும் முறைப்பாடுகள், பொலிஸ் சேவைக்கு எதிராக பொதுமக்கள் முன்வைக்கும் முறைப்பாடுகள், இடருற்ற யாரேனும் ஆள் முன்வைக்கும் முறைப்பாடுகள் போன்றவற்றை ஏற்றுக் கவனிப்பதற்கும் புலனாய்வு செய்வதற்கும் நடவடிக்கை முறைகளை உருவாக்க வேண்டும். அத்துடன் அவை தொடர்பாக பாராளுமன்றம் இயற்றிய சட்டங்களுக்கேற்ப நிவாரணங்களுக்கும் ஏற்பாடு செய்தல் வேண்டும்.

இதைவிட பின்வரும் விடயங்களுக்கும் ஆணைக்குழு ஏற்பாடுகளைச் செய்தலும், தீர்மானித்தலும் வேண்டும்:

1. ஆட்சேர்ப்பிற்கும் பயிற்சிக்குமான திட்டங்களை வகுத்தல்.
2. பொலிசுச் சேவையின் வினைத்திறனையும் சுதந்திரத்தையும் மேம்படுத்துதல்.

படுத்துதல்.

3. தேசிய பிரிவினதும், மாகாணப் பிரிவுகளினதும் பயன்பாட்டுக்கு அவசியமான ஆயுதங்கள், வெடிமருந்துகள், வேறு உபகரணங்கள் ஆகியவற்றின் தன்மையையும் வகையையும் தீர்மானித்தல்.
4. பொலிஸ் அலுவலர்களின் நடத்தை பற்றிய சட்டக்கோவையை உருவாக்குதல்.
5. பதவி உயர்வையும், இடமாற்றங்களையும் மேற்கொள்வதற்கான தர நிர்ணயங்களை உருவாக்குதல்.
6. காலத்துக்குக்காலம் தேவையான ஏனைய விடயங்கள்.

ஆணைக்குழுவின் முடிவு இறுதியானதாகும். மேன்முறையீடு தவிர அம்முடிவினையிட்டு எந்த நீதிமன்றத்திலும் கேள்வி எழுப்ப முடியாது.

மேலும் ஆணைக்குழுவின் செயற்பாடுகளில் தலையிடுவது தண்டனைக் குரிய குற்றமாகும். இவ்வாறான குற்றத்தினை புரிந்தவருக்கு ஒரு லட்சம் ரூபா தண்டம் அல்லது 7 ஆண்டுகள் சிறை அல்லது இரண்டும் வழங்கப்படலாம். மேல்நீதிமன்றம் இது தொடர்பான விசாரணைகளை நடாத்தலாம்.

ஆணைக்குழுவின் குழுக்கள்: ஆணைக்குழுவானது தனது பணிகளில் சிலவற்றை ஆணைக்குழுவினால் பெயர் குறித்து நியமிக்கப்பட்ட உறுப்பினர்களைக் கொண்ட ஆணைக் குழுவின் குழுக்களிடம் ஒப்படைக்கலாம். அக்குழுவின் நியமனத்தை ஆணைக்குழு வர்த்தமானியில் வெளியிடுதல் வேண்டும். அத்தோடு குழுக்களின் கூட்டங்களுக்கான நடவடிக்கைமுறை, கூட்டநடப்பெண் என்பன ஆணைக்குழுவினால் ஆக்கப்பட்ட ஒழுங்குவிதிகளுக்கமைய இருத்தல் வேண்டும். ஆணைக்குழு அத்தகைய விதிகளையும் வர்த்தமானியில் வெளியிடச் செய்வித்தல் வேண்டும்.

குழுக்களுக்கு மட்டுமல்ல இவ்வாறான பணிகளை பொலிஸ் மா அதிபரிடமோ அல்லது அவரது கலந்தாலோசனையுடன் வேறு எவரேனும் பொலிஸ் அலுவலரிடமோ கூட கையளிக்கலாம். ஆனால் அத்தகைய கையளிப்புகள் எல்லாவற்றையும் ஆணைக்குழு வர்த்தமானியில் வெளியிடச் செய்வித்தல் வேண்டும்.

மேன்முறையீடு செய்யும் உரிமை: தேசிய பொலிஸ் ஆணைக்குழுவின் குழுக்களினால் அல்லது பொலிஸ்மா அதிபரினால் அல்லது பொலிஸ் அலுவலரினால் செய்யப்பட்ட பதவியுயர்வு அல்லது இடமாற்றம் தொடர்பான ஏதேனும் கட்டளையால் பாதிப்புற்ற பொலிஸ் அலுவலர் ஒருவர் அத்தகைய கட்டளைக்கு எதிராக ஆணைக் குழுவிற்கு மேன்முறையீடு செய்யலாம். நிர்ணயிக்கப்பட்ட நடவடிக்கை முறையையும் நேரகாலப் பகுதியையும்

ஒழுங்குபடுத்தி ஆணைக்குழுவால் காலத்திற்குக் காலம் ஆக்கப்படும் விதிகளுக்கு இணங்க ஆணைக்குழுவுக்கு மேன்முறையீடு செய்யலாம்.

ஆணைக்குழுவானது அத்தகைய மேன்முறையீட்டினை கவனத்தில் எடுத்து முன்னைய கட்டளையை உறுதிப்படுத்தலாம் அல்லது மாற்றலாம் அல்லது பொருத்தமான மேலதிக விசாரணைக்கு கட்டளையிடலாம்.

நிர்வாக மேன்முறையீட்டு நியாயசபைக்கு மேன்முறையீடு செய்யும் உரிமை:
ஆணைக்குழுவின் தீர்ப்பில் அதிருப்தியுற்றவர்கள் அத்தீர்ப்பு தொடர்பாக நிர்வாக மேன்முறையீட்டு நியாயசபைக்கு மேன்முறையீடு செய்யலாம்.

நிர்வாக மேன்முறையீட்டு நியாயசபைக்கு ஆணைக்குழுவின் முடிவுகளை உறுதிப்படுத்தவும், மாற்றவும், நீக்கவும் அதிகாரம் உண்டு.

அரசியல் யாப்பிற்கான 17வது திருத்தத்தின் நன்மைகள்

1. இரண்டாவது குடியரசு அரசியல் யாப்பில் ஜனாதிபதிக்கு அளவு கடந்த அதிகாரங்கள் இருந்தன. 17வது திருத்தத்தின் மூலம் அவ் அதிகாரங்கள் குறைக்கப்பட்டுள்ளன.
2. அரசசேவை, நீதிச்சேவை, பொலிச்சேவை, தேர்தல்கள் என்பவற்றில் அரசியல் ரீதியான பாரபட்சங்கள் குறைவதற்கான வாய்ப்புக்கள் உருவாகியுள்ளன.
3. அரசகட்டமைப்பு மேலும் அதிகளவிற்கு ஜனநாயக மயப்படுத்தப்பட்டுள்ளது.
4. அரசியலமைப்புப் பேரவையில் பல்வேறு தரப்பினரும் பங்கு பெறுவதற்கு வாய்ப்பளிக்கப்பட்டுள்ளது.
5. சிறுபான்மை இனத்தவர்களும் அரசியல் அமைப்புப் பேரவையில் பங்குபெறுவதற்கு வாய்ப்பளிக்கப்பட்டுள்ளது.
6. இந்திய வம்சாவழி மக்களையும் தனியான ஒரு இனமாக அங்கீகரித்து பிரதிநிதித்துவம் வழங்கப்பட்டமையானது வரவேற்கத்தக்கதாக உள்ளது.
7. நிர்வாக மேன்முறையீடுகள் நியாயசபை, பகிரங்கசேவை, பொலிச்சேவை ஊழியர்களை பாதுகாப்பதாக உள்ளது.
8. தேர்தல் ஆணைக்குழுவிற்கு கொடுக்கப்பட்டுள்ள அதிகாரங்கள் தேர்தல்களை அரசாங்கக் கட்சியினர் துஷ்பிரயோகம் செய்வதற்கான வாய்ப்புக்களை இல்லாமல் செய்துள்ளது.

9. பகிரங்க சேவை ஆணைக்குழு, தேர்தல் ஆணைக்குழு, தேசிய பொலிஸ் சேவை ஆணைக்குழு என்பன தமது கருமங்கள் தொடர்பாக பாராளுமன்றத்திற்கு பொறுப்பாக இருப்பதுடன் வகை கூறக்கூடியதாக இருக்க வேண்டும் என்பது மக்கள் ஆட்சிக் கோட்பாட்டினை வலுப்படுத்துவதாக உள்ளது.
10. ஆணைக்குழுவானது தங்களின் பணிகளை குழுக்களிடமும், அலுவலர்களிடமும் கையளிக்கலாம் என்பது ஆணைக்குழுவின் பணிகளை இலகுவாக்குவதுடன் தாமதமின்றி பணிகள் மேற்கொள்ளப்படுவதற்கும் வாய்ப்புக்களை உருவாக்கியுள்ளது.

குறைபாடுகள்

1. அரசியலமைப்பு பேரவையிலும், ஆணைக்குழுக்களிலும் சிறுபான்மை இனத்தவர்கள் தீர்மானங்களில் தாக்கம் செலுத்தக்கூடிய ஒழுங்குகள் மேற்கொள்ளப்படவில்லை.
2. அரசியலமைப்பு பேரவையில் சிறுபான்மையினத்தவர்களுக்கு பிரதிநிதித்துவமாவது உறுதிப்படுத்தப்பட்டுள்ளது ஆணைக்குழுக்களில் அதுவும் இல்லை.
3. ஜனாதிபதியும், பாராளுமன்றத்தில் பெரும்பான்மையும் ஒரே கட்சியிடம் இருந்தால் அரசியலமைப்புப் பேரவையில் ஆளும் கட்சியின் ஆதிக்கம் காணப்படும். வெவ்வேறு கட்சிகளிடம் இருந்தால் அரசியலமைப்புப் பேரவை சுமுகமாக இயங்கமுடியாத நிலை ஏற்படும்.
4. தேர்தல் ஆணைக்குழு உட்பட பல ஆணைக்குழுக்கள் இதுவரை உருவாக்கப்படவில்லை.
5. 17வது திருத்தச் சட்டத்தின் நடைமுறை வெற்றி, தேசிய முக்கியத்துவம் வாய்ந்த விடயங்களில் இரு பிரதான கட்சிகளும் இணைந்து செயற்படுவதில் தங்கியுள்ளது. ஆனால் அதற்கான கலாசாரம் இதுவரை இலங்கையில் கட்டிவளர்க்கப்படவில்லை.

அரசியல் யாப்பிற்கான 18வது திருத்தம்

2010ஆம் ஆண்டு செப்டம்பர் மாதம் 9 ஆம் திகதி அரசியல் யாப்பிற்கான 18வது திருத்தம் பாராளுமன்றத்தில் நிறைவேற்றப்பட்டது. ஏற்கனவே யாப்பிலுள்ள 17வது திருத்தத்தினை மாற்றியமைக்கும் முகமாகவும் ஜனாதிபதி பதவியை இரண்டு தடவைகள் மட்டுமே வகிக்கலாம் என்ற கட்டுப்பாட்டை நீக்கும் முகமாகவுமே இத்திருத்தம் கொண்டுவரப்பட்டது. எதிர்க்கட்சிகள் இத்திருத்தத்தினை ஆதரிக்கவில்லை.

ஜனாதிபதி பதவி தொடர்பான கட்டுப்பாட்டை நீக்குதல்

ஏற்கனவே அரசியல் யாப்பில் ஒரு ஜனாதிபதி இரண்டு பதவிக்காலத்திற்கு மட்டுமே பதவி வகிக்கலாம் எனக் கூறப்பட்டது. அதாவது 12 வருடங்கள் மட்டுமே பதவி வகிக்கலாம் எனக் கூறப்பட்டிருந்தது. 18வது திருத்தத்தில் அது மாற்றப்பட்டு ஜனாதிபதி மக்களினால் தெரிவு செய்யப்பட்டு எத்தனை தடவையேனும் பதவி வகிக்கலாம் எனக் கூறப்பட்டது.

அத்துடன் ஜனாதிபதி மூன்று மாதங்களுக்கு ஒரு தடவை பாராளுமன்றத்திற்கு வருகை தரல் வேண்டும் எனவும் கூறப்பட்டது. அவ்வாறு வருகை தரும் ஜனாதிபதி வாக்களிக்கும் உரிமைகளைத் தவிர பாராளுமன்ற உறுப்பினருக்குள்ள எல்லா சிறப்புரிமைகளுக்கும், விடுபாட்டுரிமைகளுக்கும் தத்துவங்களுக்கும் உரித்துடையவராவார். மேலும் ஜனாதிபதி தனது பதவியின் நிமித்தம் பாராளுமன்றத்தில் உரையாற்றுவதற்கும், செய்திகள் விடுப்பதற்கும் உரித்துடையவராவார்.

பாராளுமன்றப் பேரவை

அரசியல் யாப்பின் 17வது திருத்தத்திலுள்ள அரசியலமைப்புப் பேரவைக்கு பதிலாக பாராளுமன்றப் பேரவை கொண்டுவரப்பட்டது.

அமைப்பு

பாராளுமன்றப் பேரவை பின்வரும் ஐந்து உறுப்பினர்களைக் கொண்டது.

1. பிரதமர்
2. சபாநாயகர்
3. எதிர்க்கட்சித் தலைவர்
4. பிரதமரினால் நியமிக்கப்படும் ஒரு பாராளுமன்ற உறுப்பினர்.
5. எதிர்க்கட்சித் தலைவரினால் நியமிக்கப்படும் ஒரு பாராளுமன்ற உறுப்பினர்.

பிரதமரும், எதிர்க்கட்சித் தலைவரும் நியமிக்கும் பாராளுமன்ற உறுப்பினர்கள் பிரதமர், எதிர்க்கட்சித் தலைவர், சபாநாயகர், சாராத இனத்தைச் சேர்ந்தவராக இருத்தல் வேண்டும். பிரதமரும் எதிர்க்கட்சித் தலைவரும் குறித்த பெயர்களை நியமிக்காவிட்டால் சபாநாயகர் அவர்களை நியமித்தல் வேண்டும். மேலும் பாராளுமன்றம் கலைக்கப்பட்டாலும் புதியவர்கள் தெரிவு செய்யப்படும் வரை பழையவர்கள் பதவியில் இருப்பர்.

ஆணைக்குழுவின் உறுப்பினர்களாகவும் பதவிகளுக்காகவும் நியமிக்கப் பட்டவர் அரசியல் யாப்பின்படி அல்லது பாராளுமன்ற சட்டப்படியே அகற்றப்படுதல் வேண்டும். இவ் ஏற்பாடுகள் இல்லாவிட்டால் ஜனாதிபதி அகற்றலாம்.

பணிகள்

பாராளுமன்றப் பேரவையின் பிரதான பணி ஜனாதிபதி பின்வரும் ஆணைக் குழுக்களின் உறுப்பினர்களையும், பின்வரும் பதவிக்கான ஆட்களையும் நியமிக்கும் நோக்கத்திற்காக பாராளுமன்றப் பேரவையின் அவதானிப்புகளை கோரும்போது அதனை வழங்குவதாகும்.

ஜனாதிபதி கோரிய தினத்திலிருந்து ஒரு வாரத்திற்குள் பாராளுமன்றப் பேரவை தமது அவதானிப்புகளை சபாநாயகருடாக தெரியப்படுத்துதல் வேண்டும். ஒரு வாரத்திற்குள் தெரியப்படுத்தாவிட்டால் ஜனாதிபதி தன்விருப்பம் போல நியமனங்களை மேற்கொள்ளலாம்.

பாராளுமன்றத்தில் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தும் அங்கீகரிக்கப்பட்ட அரசியற் கட்சியின் தலைவர் மேற்குறிப்பிட்ட ஆணைக்குழுக்களுக்கு தலைவரையோ, உறுப்பினர்களையோ முன்மொழிய விரும்பின் மேலே குறிப்பிட்ட ஒரு வாரத்திற்குள் அதனை சபாநாயகருக்கு அனுப்பி வைத்தல்

வேண்டும். ஜனாதிபதி நியமனங்களைச் செய்யும் போது அத்தகைய பெயர்களைக் கவனத்தில் எடுத்தல் வேண்டும்.

பாராளுமன்றப் பேரவை அவதானிப்புகளை வழங்கும் போது பின்பற்ற வேண்டிய நடவடிமுறை பற்றி சபாநாயகர் தீர்மானிக்கலாம்.

ஜனாதிபதி நியமனங்களை மேற்கொள்ள வேண்டிய ஆணைக்குழுக்கள்

1. தேர்தல் ஆணைக்குழு
2. பகிரங்க சேவை ஆணைக்குழு
3. தேசிய பொலிஸ் ஆணைக்குழு
4. இலங்கை மனித உரிமைகள் ஆணைக்குழு
5. ஊழல் மற்றும் லஞ்ச விசாரணை ஆணைக்குழு
6. நிதி ஆணைக்குழு
7. எல்லை நிர்ணய ஆணைக்குழு

ஜனாதிபதி நியமனங்களை மேற்கொள்ள வேண்டிய பதவிகள்

1. உயர் நீதிமன்றத்தின் பிரதம நீதியரசரும் ஏனைய நீதிபதிகளும்.
2. மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றின் தலைவரும் ஏனைய நீதியரசர்களும்.
3. நீதிச் சேவை ஆணைக்குழுவின் தலைவர் தவிர்ந்த ஏனைய உறுப்பினர்கள்.
4. சட்டமா அதிபர்
5. கணக்காய்வாளர் நாயகம்
6. நிர்வாகத்திற்கான பாராளுமன்ற ஆணையாளர் (ஒம்பூட்ஸ்மன்)
7. பாராளுமன்ற செயலாளர் நாயகம்.

18வது திருத்தத்தின் நன்மைகள்

1. ஜனாதிபதி தேர்தலில் போட்டியிட்டு எத்தனை தடவையும் பதவி வகிக்கலாம் என்றிருக்கின்றமையானது நீண்டகால அபிவிருத்திக்கு உதவுவதாக உள்ளது.
2. பாராளுமன்றப் பேரவையின் அவதானிப்புகளைப் பெற்ற பின்னர் ஜனாதிபதி உயர் நியமனங்களை மேற்கொள்ள வேண்டும் என்று

கூறியிருக்கின்றமை இவ்விடயத்தில் மக்கள் பிரதிநிதிகளின் பங்களிப்பிற்கு வழிவகுக்கின்றது.

3. பாராளுமன்றத்தை பிரதிநிதித்துவப்படுத்தும் அங்கீகரிக்கப்பட்ட அரசியல் கட்சிகளும் ஆணைக்குழுவின் தலைவர்களையும் உறுப்பினர்களையும் தெரிவு செய்வதற்கு பெயர்களை சிபார்சு செய்யலாம் எனக் கூறப்பட்டிருக்கின்றமையானது இவ்விடயத்தில் அரசியற் கட்சிகள் பங்கு பெறுவதற்கு வாய்ப்புக்களை வழங்குகின்றது.
4. மூன்று மாதங்களுக்கு ஒரு தடவை ஜனாதிபதி பாராளுமன்றத்திற்கு சமூகமளித்தல் வேண்டும் என்பது ஜனாதிபதியின் பொறுப்புக்கூறும் செயற்பாட்டை அதிகரிக்கச் செய்கின்றது.
5. பாராளுமன்றப் பேரவையில் தமிழ், முஸ்லிம் இனங்களுக்கும் பிரதிநிதித்துவம் வழங்கப்பட்டுள்ளமையானது வரவேற்கக் கூடியதாக உள்ளது.

குறைபாடுகள்

1. நிறைவேற்று அதிகாரம் கொண்ட ஜனாதிபதி சர்வாதிகாரியாக தொழிற்படுவதைத் தடுப்பதற்கு போதியளவு தடைகள் சமநிலைகள் அவசியமானதாகும். ஜனாதிபதி இரண்டு தடவைகள் மட்டுமே பதவி வகிக்கலாம் என்பதும், உயர்நியமனங்களுக்கு அரசியலமைப்பு பேரவையின் சம்மதம் தேவை என்பதும் ஒருவித சமநிலைத் தடைகளாக இருந்தன. 18வது திருத்தம் அதனை இல்லாமல் செய்துள்ளது.
2. ஜனாதிபதி 3 மாதங்களுக்கு ஒரு தடவை பாராளுமன்றத்திற்கு சமூக மளித்தல் வேண்டும் எனக் கூறப்பட்டாலும் தான் மேற்கொள்ளும் கருமங்கள் தொடர்பாக பாராளுமன்றத்திற்கு பொறுப்புக் கூறும் ஏற்பாடுகள் 18வது திருத்தத்தில் பெரியளவிற்கு இருக்கவில்லை.
3. அரசியலமைப்புப் பேரவையில் எதிர்க்கட்சியைச் சேர்ந்தவர்கள் பலமான நிலையில் இருந்தனர். இந்நிலை பாராளுமன்றப் பேரவையில் இருக்கவில்லை.
4. இந்திய வம்சாவழியினர் பாராளுமன்றப் பேரவையில் பிரதிநிதித்துவம் பெறுவதற்கு பெரிய வாய்ப்புக்கள் இருக்கவில்லை.
5. பாராளுமன்றப் பேரவை அவதானிப்புகளை மட்டுமே கூறமுடியும். இந்த வகையில் அதுவெறும் அலங்காரமாகவே உள்ளது. ஜனாதிபதி இங்கு சுயவிருப்பின்படி செயற்படமுடியும்.

பின்னிணைப்பு
இலங்கையின் அரசியல் யாப்புகள் : ஓர் பார்வை

விபரம்	சோல்பரி	1972	1978
<p>தோற்றத்திற்கான காரணங்கள்</p> <p>டொனமூர் திட்ட குறைபாடுகள்</p> <ol style="list-style-type: none"> i. பிரித்தானிய அரசியல் திட்டம் மாதிரி போன்று இருக்கவில்லை. ii. சட்டசபை போதிய இறைமை படைத்ததாக இருக்கவில்லை. iii. தேசாதிபதியிடம் அளவு கடந்த அதிகாரம் iv. நிர்வாகக் குழு முறையில் குழப்பம். v. முழு நிர்வாகமும் இலங்கையரிடம் ஒப்படைக்கவில்லை. vi. மூன்று முக்கிய துறைகள் பிரித்தானிய காரியதரிசிகளிடம். vii. சிறுபான்மையேயர் காப்பீடு முழுமை இல்லை. viii. உள்ளூர் நிர்வாகங்களில் இலங்கையருக்கு பொறுப்பாட்சி இல்லை. 	<p>சோல்பரி திட்ட குறைபாடுகள்</p> <ol style="list-style-type: none"> i. சோல்பரி அரசியல் திட்டம் அன்னியரால் உருவாக்கப்பட்டமை. ii. பிரித்தானிய அரசாங்கம் இலங்கை தொடர்பாக பல அதிகாரங்களை கொண்டிருந்தமை. iii. சட்டசபை இறைமை இல்லை. iv. நியமன உறுப்பினர் முறை மக்களாட்சிக்கு தடையாக இருந்தமை. v. நீதிப்புனராய்வு பெற்ற நீதித்துறை பாராளுமன்றத்தின் சுதந்திரத்துக்கு தடையாக இருந்தமை. vi. அடிப்படை உரிமைகள் சம்பந்தமான ஏற்பாடுகள் அரசியல் அமைப்பில் காணப்படாமை. 	<p>1972 இன் குறைபாடுகள்</p> <ol style="list-style-type: none"> i. சோல்பரியினுடைய அடிப்படையில் மாற்றமில்லை. ii. தேர்தல் முறை முழுமையான ஜனநாயக முறையாக இருக்கவில்லை. iii. அடிப்படை உரிமைகளில் பாதுகாப்பு போதாது iv. அதிகாரப்பிரிவினை இன்மை. 	

<p>ix. இலங்கையின் பன்முக சமூகத் தன்மை அவற்றுக்கிடையிலான முரண்பாடுகள் என்பவற்றை கொண்டு அமைக்கப்பட்ட அரசியல் அமைப்பாக இது இருக்கவில்லை.</p>	<p>சந்தர்ப்பம்</p> <p>2 ஆம் உலக யுத்தம் இந்திய சுதந்திரம், தேசிய இயக்கங்களின் கோரிக்கைகள் பொதுவுடைமைக் கோட்பாட்டின் செல்வாக்கு.</p> <p>கொள்கைகள்</p> <p>பிரித்தானியாவின் இலங்கை தொடர்பான கொள்கை, டொமினியன் அந்தஸ்து இதன்படி இலங்கையின் பாதுகாப்பும் வெளிவிவகாரமும் பிரித்தானிய அரசின் அதிகாரத்தின் கீழ் அதன் ஆலோசனைப் படி நடாத்தப்படும்.</p> <p>பாராளுமன்றம்</p> <p>இரண்டு சபைகளைக் கொண்டது.</p> <p>i. மக்கள் பிரதிநிதிகள் சபை:</p> <p>இதன் அங்கத்தவர் தொகை 101 இதில் 95 பேர் 5 வருடங்களுக்கு ஒருமுறை நடக்கும் பொதுத் தேர்தல் மூலம் தெரிவு செய்யப்படுகின்றனர். ஏனைய 6 பேர் பிரதமரின் சிபாரிசின் பேரில் சிறுபான்மை இனங்களில் இருந்து மகாதேசாதிபதியால் நியமிக்கப்பட்டனர். இதன் அங்கத்தவர் தொகை காலத்துக்குக் காலம் மாறலாம்.</p>	<p>சந்தர்ப்பம்</p> <p>1970 ஆம் ஆண்டுத் தேர்தலில் SLFP யும் இடதுசாரிக் கட்சி கூட்டணி 2/3 பெரும் பான்மை பெற்று ஆட்சியை அமைத்தது. 151 ஆசனங்களில் 116 யை கைப்பற்றியது.</p> <p>கொள்கைகள்</p> <p>i. மக்களாட்சிக் கோட்பாடு. ii. சிங்கள-பௌத்த தேசியவாதம்.</p> <p>தேசிய அரசுப் பேரவை</p> <p>இதன் அங்கத்தவர் தொகை வரையறுக்கப்பட்டு இருக்கவில்லை. இது ஒரு சபையை மாத்திரம் கொண்டது.</p>	<p>சந்தர்ப்பம்</p> <p>1977 ஆம் ஆண்டு பொதுத் தேர்தலில் UNP 5/6 பெரும்பான்மையுடன் அரசாங்கத்தை கைப்பற்ற்தல்.</p> <p>கொள்கைகள்</p> <p>i. நிறைவேற்று அதிகாரம் கொண்ட ஜனாதிபதி. ii. நிலையான அரசியல் யாப்பு. iii. அடிப்படை உரிமைகளை பலப்படுத்துதல். iv. திறந்த பொருளாதார கொள்கை.</p> <p>பாராளுமன்றம்</p> <p>இப்பாராளுமன்றம் 225 உறுப்பினர்களைக் கொண்டது. இதில் 196 பேர் 6 வருடங்களுக்கு ஒருமுறை நடைபெறும் பொதுத்தேர்தலின் மூலம் தெரிவு. மீதி 29 பேர் நாடு தழுவிய ரீதியில் பெறும் வாக்கு வீதாசாரத்திற்கு ஏற்ப தேசிய பட்டியலில் இருந்து நியமிக்கப்படுவர்.</p>
<p>சட்டத்துறை</p> <p>பெயர் அமைப்பு</p>			

<p>காலம்</p> <p>தேர்தல் முறை</p>	<p>i. சென்ற சபை: இதன் அங்கத்தவர் தொகை 30 ஆகும். இதில் 15 பேர். ம.பி. சபை உறுப்பினர்களினால் ஒற்றை மாற்று வாக்கு முறை மூலம் தெரிவு. ஏனைய 15 பேர் பிரதமரின் சிபாரிசின் பெயரில் மகாதேசாதிபதியினால் நியமனம்.</p> <p>மக்கள் பிரதிநிதிகள் சபை - 5 வருடம் சென்ற சபை - நிரந்தரமானது. ஆனால் 2 வருடங்களுக்கு ஒருமுறை 1/3 உறுப்பினர் பதவிக்கு புதியவர்கள் சேர்க்கப்படுவர்.</p> <p>சார்பு ரீதியான பெரும்பான்மை தேர்தல் முறை சில, பல அங்கத்தவர் தொகுதிகள்</p> <p>கால எல்லையை நீடிக்க முடியாது.</p> <p>இடைத்தேர்தல் உண்டு.</p> <p>நீதிப்புனராய்வு அதிகாரம் உண்டு.</p> <p>மகாதேசாதிபதியின் கையொப்பம் தேவை.</p> <ul style="list-style-type: none"> • இதன் பிரதான கடமை சட்டங்களை இயற்றுதல் ஆகும். • 29 வது பிரிவு தவிர்ந்த எந்த மசோதாக்களையும் சபையில் அறிமுகப்படுத்தும் உரிமை இதற்குண்டு. 	<p>6 வருடம்</p> <p>சார்பு ரீதியான பெரும்பான்மை தேர்தல் முறை சில, பல அங்கத்தவர் தொகுதிகள்</p> <p>கால எல்லையை நீடிக்க முடியாது.</p> <p>இடைத்தேர்தல் உண்டு.</p> <p>இல்லை</p> <p>இல்லை</p> <ul style="list-style-type: none"> • சட்டங்களை உருவாக்குவதே இதன் பிரதான கடமை • எச்சட்டத்தையும் இயற்றும் அதிகாரம் இதற்கு இருந்தது. சாதாரண பெரும்பான்மையுடன் நிறைவேற்றும் அதிகாரமும் இதனிடம் இருந்தது. 	<p>6 வருடம்</p> <p>வீதாசார பிரதிநிதித்துவ தேர்தல் முறை</p> <p>பாராளுமன்றத்தில் 2/3 தீர்ப்பு மூலமும், மக்கள் தீர்ப்பு ஒன்றின் மூலம் மக்களின் சம்மதத்துடனும் நீடிக்கலாம்.</p> <p>இடைத்தேர்தல் உண்டு.</p> <p>இல்லை</p> <p>இல்லை</p> <p>இதன் பிரதான பணி சட்டங்களை இயற்றுதல், கடந்த காலத்தையும், உள்ளடக்கக் கூடிய சட்டங்களை இயற்றும் அதிகாரத்தைக் கொண்டுள்ளது.</p>
<p>அதிகாரங்கள்</p> <p>சட்டத்துறை</p> <p>அதிகாரங்கள்</p>			

<ul style="list-style-type: none"> • நிதி மசோதாக்களை இச்சபையில் மாத்திரமே அறிமுகப்படுத்தலாம். • செனற் சபையின் சம்மதம் இல்லாமலேயே நிறைவேற்ற முடியும். • மக்கள் பிரதிநிதிகள் சபை நிறைவேற்றப்படுகின்ற மசோதாக்கள் செனற்சபை நிராகரித்தாலும் அதனை மீண்டும் ஒரு தடவை மக்கள் பிரதிநிதிகள் சபையில் நிறைவேற்றுவதன் மூலம் அதனை சட்டமாக்கிக் கொள்ளலாம் • நிதி மசோதாக்களை ஒரு மாத காலத்துக்கு மேலாகவோ அல்லது சாதாரண மசோதாக்களை ஒரு வருடத்திற்கு மேலாகவோ செனற்சபை தாமதித்து வைத்திருப்பின் அவற்றை மீண்டும் ஒரு முறை மக்கள் பிரதிநிதிகள் சபையில் நிறைவேற்றுவதன் மூலம் அதனை சட்டமாக்கிக் கொள்ளலாம். <p>செனற்சபை</p> <ul style="list-style-type: none"> • சட்ட ஆக்க அதிகாரத்தை ம.பி.ச.யுடன் பங்கிட்டுக் கொள்ளுகின்றது. • உருவாக்கப்படும் சட்டங்கள் அனைத்தும் செனற் சபையிலும் நிறைவேற்றப்பட்ட பின்னரே சட்டமாக அமுலுக்கு வருகின்றது. • நிதி மசோதாக்களை ம.பி.கள் சபையில் மட்டுமே அமுல்படுத்த முடியும். 	<ul style="list-style-type: none"> • அரசியல் அமைப்பு திருத்தத்தைப் பொருத்தவரை 2/3 பெரும்பான்மையுடன் அதனை நிறைவேற்றலாம். 	<ul style="list-style-type: none"> • பாராளுமன்றம் தனது சட்டவாக்க தத்துவத்தை துறக்கவோ அல்லது வேறு நிறுவனங்களிடம் கையளிக்கவோ கூடாது எனவும் அரசியல் அமைப்பில் கூறப்பட்டுள்ளது. • பாராளுமன்றத்துக்கு புறம்பாக ஜனாதிபதி மக்கள் தீர்ப்பு ஒன்றின் மூலமும் தேவையான சட்டங்களை உருவாக்கலாம். • அரசியல் அமைப்பை திருத்த வேண்டுமாயின் பாராளுமன்றத்தின் 2/3 பெரும்பான்மையுடன் (சமூகமளிக்காதோர் உட்பட) திருத்தங்களை மேற்கொள்ளலாம். சில திருத்தங்களிற்கு மக்கள் தீர்ப்பு ஒன்றின் மூலம் மக்களின் சம்மதமும் தேவை.
--	--	---

<p>நிர்வாகத்துறை அதிகாரங்கள்</p>	<p>மக்கள் பிரதிநிதிகள் சபை</p> <ul style="list-style-type: none"> • சோல்பரி அரசியல் அமைப்பில் நிர்வாகத் துறைக்கு பொறுப்பாக மந்திரிசபை காணப்படுகின்றது. • இதன் உறுப்பினர்கள் பெரும்பாலும் மக்கள் பிரதிநிதிகள் சபையில் இருந்தே நியமிக்கப்படுகிறார்கள். • மந்திரிசபை மக்கள் பிரதிநிதிகள் சபைக்கு கூட்டாக பொறுப்புடையது. இந்த வகையில் மந்திரி சபை மீது நம்பிக்கையில்லா பிரேரணை கொண்டு வந்து அதனை பதவியில் இருந்து நீக்கும் உரிமை ம.பி. சபைக்கு உண்டு. மந்திரிகளை அவர்களது கருமம் தொடர்பாக கேள்வி கேட்கும் உரிமை உறுப்பினர்களுக்கு உண்டு. அதற்கு பதிலளிக்க வேண்டிய கடமையும் மந்திரிமார்களுக்கு உண்டு. 	<p>• 1972 அரசியற் திட்டத்தில் நிர்வாகத் துறைக்கு பொறுப்பாக மந்திரி சபை காணப்படுகின்றது.</p> <ul style="list-style-type: none"> • இது தே.அ.பே.க்கு கூட்டாக பொறுப்புடையது. • மந்திரி சபை மீது நம்பிக்கையில்லா பிரேரணையை கொண்டு வந்து அதனை பதவி நீக்கும் உரிமை தே.அ.பே.க்கு உண்டு. • மந்திரி சபையின் உறுப்பினர்கள் அனைவரும் தே.அ.பே.யில் இருந்தே தெரிவு செய்யப்படுகின்றனர். மந்திரிகளை அவர்கள் கருமம் தொடர்பாக கேள்வி கேட்கும் உரிமை இவர்களுக்கு உண்டு. அதற்கு பதிலளிக்கும் கடமையும் மந்திரிமார்களுக்கு உண்டு. • அரசசேவை உத்தியோகத்தர்களது நியமனம், இடமாற்றம், ஒழுக்காற்று நடவடிக்கைகள் அமைச்சரவையின் மீது பொறுப்பாக்கப்பட்டது. • பதிவாளர் நாயகம், தேர்தல் ஆணையாளர் ஆகியோரை பதவி நீக்கும் உரிமை. • புதிய நீதிமன்றங்களை உருவாக்குதல். • உயர்நீதிமன்ற நீதிபதிகளை பதவி நீக்குதல். • குற்றவியல் நீதி ஆணைக்குழுவின் கால எல்லையை நீடித்தல். 	<ul style="list-style-type: none"> • நிர்வாகத்துக்கு பொறுப்பான அமைச்சரவை பாராளுமன்றத்துக்கு பொறுப்பாக உள்ளது • அமைச்சரவை மீது நம்பிக்கையில்லா பிரேரணை ஒன்றை கொண்டு வந்து அதனை பதவி நீக்கும் அதிகாரம் பாராளுமன்றத்துக்கு உண்டு. • அமைச்சரவை உறுப்பினர்களை அவர்களது கருமம் தொடர்பாக கேள்வி கேட்கும் உரிமை பா.ம.க்கு உண்டு. அவ்வாறு கேள்வி கேட்கும் போது அதற்கு பதிலளிக்க வேண்டிய கடமை அமைச்சரவைக்கு உண்டு. • நிதியினை செலவிடல், வரியினை அறவிடல் வரவு செலவு திட்டத்தை அங்கீகரித்தல்.
<p>நீதித்துறை அதிகாரங்கள்</p>	<p>மக்கள் பிரதிநிதிகள் சபை</p> <ul style="list-style-type: none"> • உயர் நீதிமன்ற நீதிபதியை பதவி நீக்கும் பிரேரணை மக்கள் பிரதிநிதிகள் சபையிலும் நிறைவேற்றப்படல் வேண்டும். 	<ul style="list-style-type: none"> • உயர் நீதிமன்றம், மேன் முறையீட்டு நீதிமன்றம் மேல் நீதிமன்றம் என்பனவற்றின் நீதிபதிகளை பதவி நீக்கும் தீர்மானம் பா/தில் நிறைவேற்றப்படல் வேண்டும். 	

<p>செனற் சபை</p> <ul style="list-style-type: none"> • நீதி மந்திரி செனற் சபையிலிருந்து நியமிக்கப்படல். • உயர்நீதிமன்ற நீதிபதிகளை பதவி நீக்கும் தீர்மானம் செனற் சபையிலும் நிறைவேற்றப்படல் வேண்டும். இது விடயத்தில் மட்டுமே செனற்சபை ம.பி. சபையை விட அதிகாரம் கூடியது எனலாம். 	<p>மக்கள் பிரதிநிதிகள் சபை</p> <ul style="list-style-type: none"> • நியமன உறுப்பினர் முறையில் காணப்பட்ட குறைபாடுகள் சிறுபான்மை இனங்களுக்கு என உருவாக்கப்பட்டது. பிற்காலத்தில் பெரும்பான்மை இனங்களும் நியமிக்கும் நிலை. • தேர்தல் தொகுதியின் நிர்ணயத்திற்கு சனத்தொகையும் நிலப் பரப்பும் எல்லையிடப்பட்டதனால் வாக்காளர்களின் எண்ணிக்கையில் சமனற்ற நிலை. 	<ul style="list-style-type: none"> • ஜ/தி ஆணைக்குழு பிரஜைகள் வெருக்காவது குடியியல் தகுதியீனத்தை விதித்தல் வேண்டும் என சிபாரிசு செய்தால் பா/ம 2/3 பெரும்பான்மையுடன் ஒரு தீர்மானத்தை நிறைவேற்றுவதன் மூலம் சம்பந்தப்பட்ட நபருக்கு 7 ஆண்டுகளுக்கு மேற்படாத வகையில் குடியியல் தகுதியீனத்தை விதிக்கலாம். அவர் பா/ம உறுப்பினராக இருப்பின் பா/ம உறுப்பினர் பதவியிலிருந்தும் அவரை விடுக்கலாம். • பாராளுமன்றத்தின் உறுப்பினர் தொகை 225 ஆக வரையறுக்கப்பட்டிருந்ததனால் காலத்தின் தேவைக்கு ஏற்ப அங்கத்தவர்களின் எண்ணிக்கை அதிகரிக்க முடியாத நிலை. • பாரா/னை கலைக்கும் அதிகாரம் ஜனாதிபதிக்கும் வழங்கப்பட்டுள்ளமை பாரா/தின் இறைமையை பாதிப்பதாக உள்ளது. • பாராளுமன்றத்தின் கால எல்லையை நீடிப்பது என்பது அரசியலில் பல பாதிப்புகளை உருவாக்குவனவாக அமைந்தன.
<p>மதிப்பீடுகள்</p>	<ul style="list-style-type: none"> • கீழ்நிலை நீதிமன்ற நீதிபதிகளின் நியமனம், இடமாற்றம், ஒழுக்காற்று நடவடிக்கைகள் என்பனவும் அமைச்சரவையின் மீது பொறுப்பாக்கப்பட்டது. அமைச்சரவை தே.அ.பே.க்கு கட்டுப்பட்டது. இது விடயத்தில் அமைச்சரவைக்கு ஆலோசனை கூறுவதற்கென நீதிச் சேவை ஒழுக்காற்று சபை எனும் இரு சபைகள் உருவாக்கப்பட்டிருந்தன. • சட்ட ஆக்கம் தொடர்பாக சோல்பரியில் காணப்பட்ட பெயரளவிலான நியமன உறுப்பினர் முறை, 29ஆவது பிரிவு, நீதிப்பணராய்வு அதிகாரம், செனற் சபை என்பன நீக்கப்பட்டன. • தேசிய அரசுப் பேரவையின் அளவு கடந்த அதிகாரம் அதனை ஓர் சர்வாதிகார நிலைமைக்கு இட்டுச் செல்லதோடு அதனூடாக ஆளுங் கட்சி சர்வாதிகார தன்மையை பெறுவதற்கு வாய்ப்பு. • நீதித்துறை சார்ந்த விடயங்களில் அதிகாரம் தே.அ.பே. வழங்கப்பட்டமையால் நீதித்துறையின் சுதந்திரத்தில் தலையிடுவதற்கான வாய்ப்பு. • இந்திய வம்சாவழியினர் பெரும்பாலானவர்களுக்கு வாக்குரிமை இல்லாததினால் 1977 ஆம் ஆண்டு நடைபெற்ற தேர்தலில் 1 அங்கத்துவத்தையே அவர்களினால் பெற முடிந்தது. 	<ul style="list-style-type: none"> • எதிர்க்கட்சி அதிகளவில் பாதிப்பு • புதிய கட்சிகளும் பாராளுமன்றத்தில் அங்கத்துவம் பெறாத ஏனைய கட்சிகளும் தங்களுக்கான உறுப்புரிமையை பெற முடியாத நிலை. • மக்களது ஜனநாயக உரிமை கட்டுப்படுத்தப்படுகின்றது.

	<ul style="list-style-type: none"> பாராளுமன்றத்தின் சட்ட ஆக்கத்திற்கு 29வது பிரிவு, நீதிப்புணராய்வு அதிகாரம் என்பன தடையாக இருந்தன. <p>செனற் சபை</p> <ul style="list-style-type: none"> செனற் சபையை அமைப்பது தொடர்பாக சோல்பரி குழுவினர் கூறிய நியாயங்கள் நடைமுறையில் பொருத்தப் பாடுடையவையாக அமையவில்லை. இது சிறுபான்மையோருக்கு போதிய பிரதிநிதித்துவத்தையும் பாதுகாப்பையும் வழங்கும். செனற் சபை மொத்த உறுப்பினர் 30 இதில் 15 பேர் பிரதமரின் சிபாரிசில் மகா தேசாதிபதி நியமனம். இதில் பிரதமர் பெரும்பான்மை இனத்தைச் சேர்ந்த வராகையால் சிறுபான்மை இனத்தைச் சேர்ந்தவர்களை நியமிப்பார் என்பது ஐயத்திற்கிடமானது. ம.பி.ச.யிலும் பெரும்பான்மை இனத்தவர் அதிகமானதால் அதிக தெரிவு கடினம். 	<ul style="list-style-type: none"> தேர்தல் தொகுதிகள் ஒதுக்கீடு 90000 - 1 அல்லது 1000 ச. மைல் - 1 என ஒதுக்கீடு செய்யப்பட்டமையால் வாக்காளர்களுக்கிடையே சமத்துவமற்ற நிலை காணப்பட்டது. சபாநாயகரின் அதிகளவிலான அதிகாரம் அவரின் அதிகார துஷ்பிரயோகத்துக்கு வழி வகுத்தது. 	<ul style="list-style-type: none"> நிராகரிக்கப்பட்ட சட்ட மூலத்தை மக்கள் தீர்ப்பின் மூலம் நிறைவேற்றிக் கொள்ளலாம் என்பது பாராளுமன்றத்தின் சட்ட ஆக்க இறைமையை பாதிப்பதாக உள்ளது. குடியியல் தகுதியீனம் தொடர்பான விடயங்களில் அரசியல் பழிவாங்களுக்கு வழி வகுக்கலாம். கடந்த காலத்தையும் உள்ளடக்கும் சட்டங்களை பாராளுமன்றம் இயற்றலாம் என கூறப்பட்டுள்ளமையானது இதைப் பயன்படுத்தி முன்னர் ஆட்சியில் இருந்தவர்களை பழிவாங்கும் வகையான சட்டங்களை இயற்றுவதற்கு அர/ம் முயற்சி செய்யலாம். அ/ல் அமைப்பு திருத்தங்களுக்கு 2/3 பெரும்பான்மை தேவை. 3/4 பெரும்பான்மை இனத்தைக் கொண்ட ஒரு நாட்டில் இவ் ஏற்பாடு பெரும்பான்மைக்கு சாதகமாகவும் சிறுபான்மைக்கு பாதகமாகவும் அமைகின்றது.
--	---	---	--

• சிலவகையான திருத்தங்களுக்கு 2/3 பெரும் பான்மையுடன் மக்கள் தீர்ப்பு ஒன்றின் மூலம் மக்களின் சம்மதமும் தேவை எனக் கூறப்பட்டுள்ளது. இது சிறுபான்மை இனத்தை பாதிக்கின்ற ஒன்றாக உள்ளது.

• பாதுகாப்பை பொறுத்தவரையும் கூட இக் காலக் கட்டத்திலே வாக்குரிமைச் சட்டம் (1949), தனிச் சிங்கள சட்டம் (1956), சிறிமா சாஸ்திரி ஒப்பந்த சட்டம் (1967) கொண்டு வந்து நிறைவேற்றப்பட்டது. செனற்சபையும் அதற்கான சம்மதத்தை வழங்கியது.

• தேர்தல் அரசியலில் ஈடுபட விரும்பாத பல்வேறு துறைகளில் பாண்டித்தியம் பெற்றவர்களின் தேவையை பெற்றுக் கொள்வதற்கு செனற் சபை வாய்ப்பானதாக அமையும் எனக் கூறப்பட்டது.

• நடைமுறையில் செனற் சபையில் அரசியல் கட்சிகளின் பிரதிநிதிகளே அங்கத்துவம் பெற்றன.

• ம.பி. சபை விடும் தவறுகளை செனற் சபை நீக்கக் கூடியதாக இருக்கும். இதுவும் சாத்தியமானதாக இருக்கவில்லை. காரணம் செனற் சபையில் அரசியல் கட்சிகளின் பிரதிநிதிகளே அங்கம் வகித்தமை, செனற் அதிகாரம் குறைந்த சபை.

• சட்ட ஆக்கம் தொடர்பாக பொதுசன அபிப்பிராயத்தை உருவாக்கும். இது நடைமுறைக்கு கொஞ்சம் பொருத்தப்பாடுடையதாக இருந்தது.

• பல்வேறு நாடுகளில் உள்ளது. அதனால் இலங்கையிலும் இருத்தல் வேண்டும் எனக் கூறப்பட்டது. ஆனால் இலங்கையின் அரசியல், சமூக, பொருளாதார தேவைகளுக்கு ஏற்றதாக அமையவில்லை.

உசாத்துணை நூல்கள்

1. சிவராஜா, அ., இலங்கை அரசியல், கைதடி, 1989.
2. வில்சன், ஏ.ஜெ., குடியியலும் அரசியலும், I, II.
3. குலரத்தினம், க.சி., நோத் முதல் கோபல்லாவ வரை.
4. டொனமூர் அறிக்கை - அரசாங்க வெளியீடு.
5. இலங்கை அரசியலமைப்பு (1972), அரசாங்க வெளியீடு.
6. இலங்கை ஜனநாயக சோசலிச குடியரசின் அரசியலமைப்பு (1978), அரசாங்க வெளியீடு.
7. முத்துத்தம்பி, இ., இலங்கைக் குடியரசின் அரசியலமைப்பு - I, II.
8. நித்தியானந்தன், வி., இலங்கை அரசியற் பொருளாதாரம்: வர்த்தக, இனத்துவ நிலைப்பாடுகள், குமரன் புத்தக இல்லம், 2002
9. இலங்கைத் தமிழ் அரசுக் கட்சி வெள்ளி விழா மலர்.
10. “இலங்கையின் இனப்பிரச்சினையும் அரசியல் யாப்புகளும்”, ‘செம்பாட்டான்’, தொடர் கட்டுரைகள், சரிநிகர்.
11. அரசியலமைப்புக்கான 17 வது திருத்தம், இலங்கை அரசாங்க அச்சுத் திணைக்களம், கொழும்பு, 2001.
12. அரசியலமைப்புக்கான 18 வது திருத்தம், இலங்கை அரசாங்க அச்சுத் திணைக்களம், கொழும்பு, 2012.
13. Silva, K.M.de., *The Formation and Character of the Ceylon National Congress.*
14. Silva, K.M.de., *The History and Politics of the Transfer of Power.*
15. Silva, K.M.de., *A Tale of Three Constitutions.*
16. Ludowyck, E.F., *The Modern History of Ceylon.*
17. Wilson, A.J., *Politic and Political Development Since 1948.*

இலங்கையின் அரசியல் யாப்புகள்

சி.அ. யோதிலிங்கம்

இன்று இலங்கை யாப்பு மாற்றங்களை வேண்டி நிற்கின்ற காலத்திலிருப்பதால் அரசறிவியல் கற்கும் மாணவர்கள் மட்டுமன்றி அரசியல்வாதிகள், சாதாரண பொதுமக்கள் என்போரும் இலங்கையின் யாப்புகளை அறிந்திருக்க வேண்டிய கட்டாயம் உள்ளது. இந்த வகையில் இந்நூல் மாணவர்களை மட்டுமல்ல அரசியல் யாப்பு அறிவின் தேவையை வேண்டி நிற்கின்ற அனைவருக்கும் உதவும். இந்நூலில் அரசியல் யாப்புகள் பற்றிய அறிமுகம், இலங்கையின் அரசியல் வரலாற்றுப் பின்னணி, கோல்புறாக் அரசியல் சீர்திருத்தம், குறாமக்கலம் அரசியல் சீர்திருத்தம், 1912 இலிருந்து 1920 வரை இலங்கையின் அரசியல் நிலை, மானிங் அரசியல் சீர்திருத்தம், மானிங்-டிவன்சயர் அரசியல் சீர்திருத்தம், டொனமூர் அரசியல் யாப்பு, சோல்பரி அரசியல் யாப்பு, முதலாவது குடியரசு அரசியல் யாப்பு, இரண்டாவது குடியரசு அரசியல் யாப்பு, 1978ஆம் ஆண்டின் குடியரசு யாப்பில் மேற்கொள்ளப்பட்ட திருத்தங்கள், அவ் யாப்புக்கான 17ஆவது திருத்தம், 18ஆவது திருத்தம் ஆகிய பகுதிகளை உள்ளடக்கியுள்ளது.

சி. அ. யோதிலிங்கம் (1956): யாழ் பல்கலைக்கழகத்தில் அரசறிவியல் துறையில் சிறப்புக் கலைமாணிப் பட்டத்தையும், மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகத்தில் அரசறிவியல் துறையில் முதுமாணிப் பட்டத்தினையும், இலங்கைச் சட்டக்கல்லூரியில் சட்டத்தரணிப் பட்டத்தினையும் பெற்ற இவர் கூடவே பண்டாராநாயக்கா சர்வதேச கற்கை நிலையத்தில் சர்வதேச விவகாரங்களில் பட்டப் பின்னிலை டிப்ளோமாவையும் தேசியக் கல்வி நிறுவனத்தில் பட்டப்பின்கல்வி டிப்ளோமாவையும் பெற்றவராவார். 'ஒப்பியல் அரசாங்கம்', 'இலங்கையின் இனக்குழும அரசியல்', 'இலங்கையின் அரசியல் கட்சிமுறைமை' ஆகியவை உட்பட இவரது ஏழு நூல்கள் ஏற்கனவே வெளிவந்திருக்கின்றன. கொழும்புப் பல்கலைக்கழகத்தில் சிறிது காலம் வருகைதரு விரிவுரையாளராகப் பணியாற்றியுள்ள இவர் தற்போது கொட்டாஞ்சேனை நல்லாயன் கன்னியர் மடத்தில் ஆசிரியராக பணியாற்றுவதுடன் இனங்களுக்கிடையே சமாதானத்திற்கான ஆய்வகத்தின் பொதுச் செயலாளராகவும் கடமையாற்றுகின்றார்.

குமரன் புத்தக இல்லம்

விடயம்: அரசியல்

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

pbd

201030015
ILAN ARA.YAPPUGAL
15/10/2014

R.S. 425.00